C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lumley_Brian-Nekroskop_4-Rec_mrtvych.PDB

PDB Name: Lumley, Brian - Nekroskop IV
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.11.2005
Modification Date: 21.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Brian Lumley

NEKROSKOP IV:
ŘEČ MRTVÝCH

(NECROSCOPE IV: DEADSPEAK)

Copyright © 1990 by Brian Lumley
All Rights Reserved.

Translation © 1999 by Zdeněk Milata
Cover Art © by Ciruelo

ISBN80-85911-54-X

Věnováno Stavrosovi Dendrinovi

Prolog:

Harry Keogh: Shrnutí a chronologie

Nekroskop

Harry, pokřtěný v Edinburghu roku 1957 jako Harry ‚Snaith`, je synem psychicky senzitivní matky, Marry Keoghové (která je sama dcerou ‚mentálně nadané ruské emigrantky) a bankéře Geralda Snaitha. Harryho otec umírá následkem mrtvice následujícího roku a v zimě roku 1960 se jeho matka znovu provdá. Tentokrát si vybere za manžela Rusa jménem Viktor Šukšin. Stejně jako Marryina matka i Šukšin uprchl ze Sovětského svazu. Marry se domnívá, že je disident, a to je nejspíše i důvodem jejího zájmu o něj, brzy se to však ukáže jako naprostý omyl.

Zima roku 1963: Šukšin Harryho matku v Bonnyrigu na okraji Edinburghu zavraždí, utopí ji pod ledem zamrzlé řeky. Tvrdí, že se pod ní při bruslení prolomil tenký led a ona byla stržena proudem; pro její záchranu nemohl udělat vůbec nic; je ‚pološílený, téměř smyslů zbavený zármutkem a hrůzou. Tělo Marry Keoghové nebylo nikdy nalezeno; Šukšin zdědí její dům na samotě v Bonnyrigu a nezanedbatelnou sumu peněz, kterou jí zanechal její první manžel.

Po šesti měsících si kojence Harryho (nyní Harryho ‚Keogha`) vzal k sobě strýc se svou ženou, kteří bydleli v Hardenu na severovýchodním pobřeží Anglie. Šukšin, který dítě nikdy nemohl vystát, je s tím více než spokojen.

Harry začal chodit do školy s grázlíky z hornické vesnice. Je to zasněný, introvertní chlapec, samotář, který má mezi spolužáky jen málo přátel, a tak se snadno stává obětí různých žertíků a násilí. A jak se blíží pubertě, jeho zasněný duch, mentální záhledění do sebe a instinkty ho vedou k dalším konfliktům s jeho učiteli. Ale odvaha mu nechybí, právě naopak.

Harryho problémem je, že po matce zdědil mentální nadání, které se v něm rozvíjelo (a stále rozvíjí) v mimořádné míře. ‚Skutečné‘ přátele vlastně nepotřebuje, neboť množství přátel, které již má, je pro jeho potřeby více než dostatečné. Jsou jimi myriády mrtvých ve svých hrobech!

Školního rváče Harry porazí s telepatickou pomocí bývalého vysloužilého vojenského instruktora; muže, který byl předtím, než spadl z pobřežního útesu a zabil se, expertem na mnoho způsobů sebeobrany. Když je potrestán domácím úkolem z matematiky, přijme Harry pomoc bývalého ředitele školy, ale zde se málem prozradí. Jeho současný učitel matematiky je synem Harryho sou-kromého učitele, který odpočívá ‚v pokoji` na hardenském hřbitově, a proto v Harryho práci velmi brzy rozpozná ruku svého otce.

V roce 1969 složí zkoušky na střední odbornou školu ve West Hartlepoolu, vzdáleném jen několik mil podél pobřeží, a v průběhu příštích pěti let, až do ukončení jeho oficiálního (a ortodoxního) vzdělávání, dělá, co může, aby co nejméně využíval svého nadání a mimořádných schopností a jevil se tak jako ‚normální průměrný student – až na jedinou oblast. Protože ví, že brzy bude sám potřebovat podporu, pustí se do psaní; ještě před ukončením školy je otištěno několik jeho povídek. Jeho soukromým učitelem je muž, který byl kdysi známý díky svým svěžím povídkám a který je mrtev od roku 1947. Ale to je pouze začátek; pod pseudonymem, a dříve než dosáhne devatenácti let, má Harry na svém kontě první román, Deník zpustlíka ze sedmnáctého století. I když se kniha udrží na žebříčku bestsellerů pouze krátce, vede si docela dobře. Rozruch nezpůsobí ani tak svým obsahem, jako spíše udivující historickou autentičností… pokud ovšem člověk nevezme v úvahu kvalifikaci Harryho spoluautora a spolupracovníka a to zpustlíka ze sedmnáctého století, zastřeleného v roce 1672 podvedeným manželem!

Léto roku 1976. Za několik měsíců bude mít Harry devatenáct let. Má vlastní skromný podkrovní byt

ve starém třípatrovém domě na pobřežní výpadovce z Hartlepoolu směrem na Sunderland. Je příznačné; že dům stojí naproti jednomu z nejstarších městských hřbitovů… Harry nemá nikdy nouzi o přátele, s kterými by si mohl promluvit. Co víc, jeho nadání nekroskopa se nyní plně rozvíjí a on může rozmlouvat s mrtvými osobami dokonce i na velké vzdálenosti. Potřebuje pouze být představen nebo mluvit s některým z té spousty mrtvých a potom ho může kdykoli znovu vyhledat. Nicméně pro Harryho je věcí slušnosti, že za nimi fyzicky dochází: navštěvuje je u jejich hrobů. Harry nerad na své přátele ‚pokřikuje'.

Z tohoto důvodu (a na oplátku za jeho přátelství) mrtví lidé Harryho milují. Je jejich majákem, jejich jediným zářivým světlem ve věčné temnotě. Přináší naději tam, kde předtím žádná nebyla; je jejich jediným oknem, jedinou pozorovatelnou světa, který, jak si mysleli, nechali za sebou a odešli navěky. Navzdory tomu, v co věří živí, smrt není konec, ale přenos do nehmotnosti a nehybnosti. Tělo může být slabé a pomíjivé, ale mysl a vůle pokračují dál. Když zemřou velcí umělci, pokračují ve vizualizaci nádherných pláten, obrazů, které už sami nikdy nenamalují, architekti plánují fanta-stická, dokonalá města, rozpínající se přes celé kontinenty, jež nikdy nepostaví, vědci pokračují ve výzkumech, které za svého života započali, ale nikdy je nedokončili, nebo nepřivedli k dokonalosti. Ale teď, díky Harrymu Keoghovi, mohou být v kontaktu jeden s druhým a (což je asi ještě důležitější) dokonce získat znalosti z hmotného světa. A tak, i když by ho nikdy schválně neobtěžovali, všechna trápení a strasti nespočetného davu Harryho přátel jsou i jeho a potíže, které má, jsou zase jejich. A Harry má potíží víc než dost.

Ve svém bytě v Hartepoolu se Harry po práci schází se svou láskou z dětství, Brendou, která velmi brzy otěhotní a stane se jeho ženou. Ale jak se jeho světské možnosti rozšiřují, stín minulosti se stává posedlostí. Harry sní a přemítá o své ubohé zavražděné matce a v nejtemnějších nočních můrách zas a zas navštěvuje zamrzlou řeku, kde předčasně skonala. Nakonec se rozhodne pomstít svému otčímovi, Viktoru Šukšinovi.

Jako ve všem ostatním, i v této záležitosti má požehnání mrtvých. Vražda je zločin, který nemohou tolerovat, protože znají temnotu smrti, hnusí se jim každý, kdo jinému úmyslně vezme život!

V zimě roku 1976 jde Harry navštívit Šukšina a konfrontuje ho s důkazy o jeho vině. Jeho otčím je nebezpečný, chová se téměř jako smyslů zbavený a Harry předpokládá, že se ho nyní také pokusí zabít. V lednu 1977 mu dá příležitost. Bruslí spolu na řece, ale když se ho Šukšin pokusí zavraždit, je Harry připraven. Jeho plán se nicméně nezdaří; oba se proboří pod led a vynoří se spolu u břehu řeky. Rus má sílu šílence a jistě by svého nevlastního syna utopil… zabrání mu v tom však Harryho matka, která povstane ze svého hrobu na dně řeky a stáhne Šukšina dolů!

A Harry objeví své nové nadání, nebo spíše zjistí, jak daleko jsou mrtví schopni zajít, aby ho chránili. Nyní ví, že jsou ve skutečnosti schopni povstat kvůli němu ze svých hrobů!

Harryho nadání nezůstane nepovšimnuto; vysoce tajná složka britské výzvědné služby, pobočka E (‚E' podle ESP) a její sovětský protějšek si dobře uvědomují jeho moc. Poté, co je šéf britské organizace odstraněn rumunským špionem a nekromantem Borisem Dragosanim, je Harry požádán, aby se připojil k tajné službě. Ghúl Dragosani trhá těla mrtvých, aby přímo z krve a vnitřností ukradl jejich tajemství; díky řezničině, kterou spáchá na nejvyšším představiteli pobočky E, nyní zná všechna tajemství britských esperů.

Harry slíbí, že ho vystopuje, a dokonce zastaví a mnoho mrtvých mu nabídne svou pomoc. Je to samozřejmé, neboť ani oni nejsou bezpečni před člověkem, který mučí mrtvá těla! Harry ani mrtví však neví, že je Dragosani nakažen vampýrismem: nosí v sobě upíří vejce Tibora Ferenczyho, které v něm roste, postupně jej mění a získává nad ním kontrolu. Navíc Dragosani zavraždil svého kolegu, Mongola Maxe Batua, aby mu ukradl tajemství jeho vraždícího zraku. Nyní může zabíjet pohledem!

Čas kvapí a Harry musí následovat Dragosaniho zpět do Sovětského svazu – na velitelství sovětské pobočky E na Bronickém zámku, kde je nyní tento upír hlavním velitelem – a tam ho zabít. Ale jak? Harry není agent.

Britský prognostik (agent, který je schopen sledovat mlhavé útržky budoucnosti) předpoví nejen propojení Harryho osudu s upíry, ale také se znakem zkroucené osmičky Möbiovy pásky. Aby se dostal k Dragosanimu, musí nejprve porozumět Möbiovu spojení. Zde je Harry přinejmenším na známé půdě; protože August Ferdinand Möbius je mrtev od roku 1868 a mrtví udělají pro Harryho Keogha cokoli.

Harry navštíví Möbiův hrob v Lipsku a zastihne dlouho mrtvého matematika a astronoma při práci nad

časoprostorovými rovnicemi. V tom, na čem pracoval za svého života, nerušeně pokračuje i po své smrti; a během sta let zredukoval fyzický vesmír na soustavu matematických symbolů. Ví, jak zakřivit časoprostor a vést svou Möbiovu pásku ven ke hvězdám! Teleportace: snadná cesta na Bronický zámek – nebo kamkoli jinam. To je skvělé, jenže všechno, co Harry má, je intuitivní matematické myšlení a na pochopení přirozeně nemá sto let! Nicméně někde začít musí.

Möbius Harryho vede tak dlouho, dokud si jeho žák není jist, že odpověď leží na dosah. Potřebuje už jen postrčit a…

Východoněmecké GREPO (Grenz Polizei) Harryho sleduje. Na rozkaz Dragosaniho se ho na hřbitově v Lipsku pokusí zatknout a tím mu udělí právě ten impulz, který potřebuje. Náhle již Möbiovy rovnice nejsou nic neříkajícími čísly a symboly: jsou to dveře do podivného nehmotného vesmíru Möbiova kontinua! Harry vykouzlí Möbiovy dveře a unikne z pasti GREPO; systémem pokusů a omylů se naučí, jak tento tajuplný a dosud zcela nepoznaný paralelní vesmír používat; nakonec se přenese na území velitelství sovětské pobočky E.

V dokonale vyzbrojeném Bronickém zámku se Harryho úkol zdá jako holá nemožnost; potřebuje spojence. A najde je. Okolí zámku tvoří mokřiny a rašeliniště, které pod křupavou pokrývkou sněhu nejsou ani za ruské zimy zamrzlé. A tam dole v rašelině, uchovány po čtyři staletí, od doby, kdy byla Moskva vydrancována tlupou krymských Tatarů, se pozůstatky povražděné tlupy pohnou a znovu povstanou!

Harry se svou armádou zombií vtrhne do zámku, zničí jeho obranu, dopadne a zabije Dragosaniho i jeho upířího parazita. Sám je v boji také zabit; jeho tělo umírá, ale v posledním okamžiku se jeho mysl, jeho vůle přemístí do metafyzického Möbiova kontinua.

A pomocí jízdy po Möbiově smyčce do budoucnosti je Harryho identita absorbována do nezformované dětské mysli… jeho vlastního syna!

Nekroskop II: Vampýři!

Srpen roku 1977. Totožnost Harryho Keogha byla přitahována všepohlcující myslí malého Harryho jako železná pilina magnetem, jako zrnko prachu vírem. Hrozilo nebezpečí, že bude úplně vstřebána, přesunuta, smazána. Až se vnímání dítěte rozvine, co zbude z osobnosti jeho otce? Zůstane ze staršího Harryho vůbec něco?

Harryho jediná cesta ke svobodě leží v Möbiově kontinuu. Stále ho může používat; ale pouze, když jeho maličký syn spí, a jen jako nehmotná bytost. Tohle je nyní Harryho velký problém: skutečnost, že nemá tělo. Dalším jeho problémem je, že zatímco zkoumal nekonečný tok času v budoucnosti, povšiml si mezi myriádami modrých nitek životů lidstva nitě šarlatové – upíra mezi námi. A co hůř, ve velmi blízké budoucnosti tato nit křížila vlákno života malého Harryho!

Harry pátrá. (Je nehmotný, ale to jsou mrtví také; pořád s nimi může hovořit a oni jsou mu stále zavázáni.) V září roku 1977 hovoří s duchem Tibora Ferenczyho, který již není nemrtvý – už není upírem, ale je skutečně mrtev – u jeho hrobu držícího stráž na křížových pahorcích pod Transylvánskými Alpami. Mluví i s Tiborovým ‚otcem`, Faethorem Ferenczym, v Ploješti nedaleko Bukurešti, kde za druhé světové války Faethor při náletu zemřel a kde až do dnešních dnů leží rozvaliny, zamořené plevelem a ostružiním. I po smrti jsou upíři nevyzpytatelní, jsou to největší Iháři, jaké si lze představit; i jako mrtví, pokud mohou, svádějí, vysmívají se a zastrašují. Ale Harry nemá co ztratit a Tibor může hodně získat. Až na jednu výjimku je Harry Keogh posledním Tiborovým pojítkem se světem, který chtěl kdysi ovládnout. Ano, až na jedinou výjimku…

V roce 1959 upír ‚nakazil` těhotnou ženu. S použitím umění Vampýrů se dotkl a nakazil plod jejího nenarozeného syna – a doufal, že si tento ještě nenarozený člověk jednoho dne na něj vzpomene a vrátí se do křížových vrchů, aby našel svého ‚pravého` otce.

Nyní se píše rok 1977 a Julian Bodescu, kterému ještě není ani osmnáct let, je podivný, předčasně vyspělý a… ano, dokonce někdy až děsivý mladý muž. Seznámit se s ním příliš blízce s sebou nese strach a znechucení. Nákaza Tibora Ferenczyho se na něm plně projevuje; jeho krev a duše jsou prohnilé; začíná se měnit v upíra.

Julianova matka je Angličanka; jeho otec, Rumun, je mrtev. Matka a syn žijí spolu sami v domku v Harkley, v Devonu. Jeho život je neustálým kolísáním mezi frustrací a chtíčem, její se podobá životu kuřete zavřeného v ohradě s liškou. Ví, že její syn je zlý a může se stát ještě horším, ale příliš se ho bojí, než aby ho veřejně obvinila. Také ho od dětství kryla a stále se odvažuje doufat, že se změní, až přijde čas. A on se opravdu změní – rychle – ale rozhodně ne k lepšímu.

Julian napůl hádá, napůl ví, čím je; stále sní o nehybných stromech, o temných kopcích ve tvaru kříže, o náhrobku na mýtině na úbočí kopce… a o Staré věci v zemi, která tam leží a čeká na něj. A co jí jiného zbývá, než čekat! Šarlatová nit, která byla kdysi Tiborem a nyní táhne Juliana a láká ho, aby navštívil svého ‚otce`. A to je právě ta nit, kterou viděl Harry Keogh v toku budoucího času Möbiova kontinua křižovat čistě modrou nit svého maličkého syna.

Ale v době, kdy hrál Harry slovní hrátky na kočku a myš s nesmírně zkušenými, zcela nevyzpytatelnými a od nepaměti zkaženými Vampýry, espeři z britské pobočky E v Devonu obklíčili Harkley. Telepati, kteří pouze čekali na Harryho pokyn, aby vtrhli do domku a pokusili se zničit Juliana a jakékoli další nakažené osoby, jež by tam mohli nalézt. A udělali by to, protože věděli, že kdyby nějaká taková osoba – nebo věc – unikla… pak by se mohl vampyrismus rozšířit jako mor po celé zemi nebo dokonce po celém světě!

Také v Rumunsku Alec Kyle a Felix Krakovič, současné hlavy konkurenčních poboček E, spojili své síly, aby zničili všechny pozůstatky Tibora Ferenczyho v černé zemi křížových vrchů. Úspěšně spálili nestvůrný zbytek, ale ne dříve, než stačil Tibor poslat Julianovi zprávu a varování. Tibor doufal, že svého anglického ‚syna` použije jako slupku a v jeho těle znovu povstane, aby pokračoval ve své upíří existenci, ale nyní byly všechny jeho pozůstatky zničeny…

…A tak se uchyluje k pomstě. Tibor je navždy pryč, pryč a mrtev jako všichni mrtví. Ale stejně jako jim, i jemu zbyla jeho mysl. A tu ve snu vysílá k Julianovi, aby mu všechno vypověděl a obvinil pobočku E a zvláště Harryho Keogha. Co pobočka E udělala Tiborovi a co má v plánu udělat Julianovi. Ale pozornost vyžaduje pouze Keogh, protože pouze on představuje opravdovou hrozbu. Stačí zničit jeho… a se zbytkem svých nepřátel se může Julian Bodescu vypořádat, až přijde vhodný čas. Může je odstranit jednoho po druhém. A on se zapřisáhne, že právě tak to udělá.

Pokud jde o zničení Keogha: měla by to být ta nejprostší věc. Harry Keogh je netělesná, nehmotná entita, je šestým smyslem svého maličkého syna. Stačí odstranit dítě a otec odejde s ním…

Zatím Harry zjišťuje, co se dá, o upíří histoiii, o tom, jak je zničit, o staré zemi, která musí být očištěna od jejich zla. Zahájí útok pobočky E na Harkley.

V SSSR je však zabit Felix Krakovič a z vraždy je falešně obviněn Alec Kyle, šéf britské pobočky E. Ruští espeři odvezou Kylea na Bronický zámek, kde použijí kombinaci špičkové technologie a mimosmyslového nadání, aby získali všechny jeho znalosti. Což znamená: úplně všechny! Jedná se o nejstrašnější vymývání mozku a policejní výslech dohromady. Toto mučení způsobí, že je jeho mozek doslova mrtvý, zbude jen slupka, tělo okradené o mysl, která ho ovládala. A když tělo umírá, je Kyle pohozen v Západním Berlíně, bez jakýchkoliv známek násilí. Takový je, přinejmenším, plán…

Mezitím Julian Bodescu nemaří čas. Již dlouhou dobu ve sklepeních v Harkley cosi chová; jeho vlčák je více než jen pes; později Bodescu znásilní a přemění v upíry tetu a sestřenici, které přijedou na návštěvu, a dokonce nakazí i svou vlastní matku. Když lidé z pobočky E zaútočí na dům, najdou v něm čiré šílenství, znetvoření a noční můry!

Bodescu jako jediný unikne, když dům v Harkley vzplane v očistném ohni. Ve snaze zničit Keoghovo dítě zamíří na sever do Hartlepoolu. Jeho cesta je lemována krví a padlými agenty pobočky E, když nakonec dorazí do domu a vyšplhá do podkrovního bytu Brendy Keoghové. Matka se pokouší chránit své dítě a je odmrštěna stranou. Harry junior je bdělý; v jeho mysli je obsažen Harry Keogh; příšera se nad nimi sklání, natahuje mocné ruce…

Harry je bezmocný. Uvězněn ve víru mysli dítěte ví, že oba zemřou. Ale pak…

Jdi, řekne mu malý Harry. Díky tobě jsem se naučil vše, co bylo potřeba. Už tě v tomhle směru nepotřebuji. Ale potřebuji tě jako otce: Tak honem, utíkej pryč, zachraň se. Mentální přitažlivost, která Harryho s jeho synem svazovala, se uvolní; nyní může uniknout do Möbiova kontinua, ale… nemůže!

„Jsi můj syn. Jak mohu odejít a nechat tě tady s… s tímhle?“

Ale malý Harry nemá v úmyslu zůstat. Má znalosti svého otce; v těle nemluvněte je dospělá mysl, chybí jí jen zkušenosti; oba uniknou do Möbiova kontinua!

Nicméně dítě toho zdědilo mnohem více. To, co umí otec, umí nemluvně daleko lépe. Harry junior je nesmírně mocný nekroskop. Ze starého hřbitova přes cestu na jeho volání odpoví mrtví. Opustí své hroby, belhají se, plouží a plazí ze hřbitova do domu a po schodech nahoru. Bodescu prchá, ale oni ho chytí a uplatní na něm věky prověřenou metodu likvidace: kůl, stětí, očistný oheň…

Harry Keogh je volný, ale co má dělat? Je nehmotný a nakonec bude pohlcen Möbiovým kontinuem… nebo možná bude vyhoštěn bůhví kam a bůhví do jakého času. Nicméně, i když je bez těla, stále zůstává ‚cizorodým prvkem` v Möbiově záhadné prázdnotě matematické teorie.

Kromě toho… je zde síla – přitažlivost odlišná od přitažlivosti mysli Harryho syna – vakuum, které musí být vyplněno. Je to vakuum vyprázdněné mysli Aleka Kylea, a když ji Harry zkoumá, je do ní neodolatelně vtahován, aby znovu oživil mrtvý mozek espera.

Je konec září 1977 a Harry Keogh, nekroskop a průzkumník metafyzického Möbiova kontinua, získá trvalé útočiště v těle jiného muže; nikdo neví lépe než on, že se tím mužem ve skutečnosti stal. Ale Harry je také přirozeným otce nejnepřirozenějšího dítěte, dítěte se strašlivými nadpřirozenými silami.

Harry použije výsoce účinné výbušniny, aby poslal Bronický zámek do pekla, pak se po Möbiově pásce přenese domů ke své ženě a synovi… aby zjistil, že zmizeli. Nejen z Anglie, ale z povrchu celé Země.

Ve skutečnosti úplně z tohoto vesmíru!

Nekroskop III: Zdroj

V roce 1983 dojde na Urale k Perchorskému incidentu; podle Sovětů je to ‚průmyslová nehoda`, ale nehoda velmi vážná. Ve skutečnosti Rusové ve snaze nalézt odpověď na americkou koncepci ‚Hvězdnýeh válek` postavili a testovali laserovou zbraň, která měla vytvářet štít proti přilétajícím raketám. Experiment selhal; došlo k zpětnému zášlehu zbraně a nitro Perchorské soutěsky bylo děsivě zdeformováno, stejně jako samotný časoprostor. Tajné služby světa, včetně britské pobočky E, mají zájem zjistit, co tam pod sněhem, ledem a horami Moskva ukrývá – jsou zvědaví, co doopravdy Projekt Perchorsk je nebo byl.

O rok později bylo něco (UFO?) zjištěno, jak letí od Nové Země, západně od Země Franze Josefa, směrem k Ellesmerovu ostrovu. Z Kirovska jižně od Murmanska jsou vyslány dvě stíhačky MIG. Když MIGy ‚objekt` dostihnou, je o tři kilometry výše než oni. Spatří je, klesne a zničí obě stíhačky. Jejich trosky jsou ztraceny ve sněhu a ledu nějakých šest set mil od pólu a něco méně od Ellesmerova ostrova. Americký AWACS hlásí, že MIGy ztratil z obrazovek – pravděpodobně byly sestřeleny – ale horká linka z Moskvy je podivně obezřetná, až záhadná: „Jaké MIGy? Jaký vetřelec?“

USA se zlobí: „Ta věc přiletěla z vašeho vzdušného prostoru; jestli setrvá na současném kurzu, bude stíhána a přinucena přistát. Pokud se nevzdá nebo se bude chovat nepřátelsky, může být dokonce sestřelena.“

Ruská odpověď je nečekaná: „Dobrá! Nemáme s tím nic společného. Dělejte si s tím, co chcete.“

Zatím vzlétnou dva bojové letouny USAF ze startovací dráhy poblíž Port Fairfieldu v Maine. AWACS je navádí na cíl; rychlostí blížící se dvěma Machům přeletí od Belcherova ostrova Hudsonskou zátoku do místa vzdáleného asi dvě stě mil severně od Churchillu. AWACS zůstane trochu pozadu, ale jejich cíl je přímo před nimi ve výšce tří kilometrů. Spatřili ho…

…a zaútočili – žádné otázky – jediný pohled byl dostatečným důvodem k zahájení palby na tu věc! Letadla USAF byla vybavena pokusnými střelami vzduch – vzduch typu Firedevil, a tak uspěla tam, kde MIGy musely zaplatit nejvyšší cenu. Věc začne hořet, mine Hudsonskou zátoku a zřítí se na zem. AWACS ji sledoval a celou událost zachytil na film. Posléze je přizvána britská pobočka E za a) na filmové představení a za b) aby poskytla odborný názor… odhad… cokoli užitečného.

Pobočka E si svůj odborný názor nechá pro sebe – kvůli zachování zdravého rozumu celého světa! Důvodem je, že ta věc z Perchorska byla očividně podobná – velmi podobná – příšernosti, kterou Julian

Bodescu choval ve sklepě, a také zbytkům Tibora Ferenczyho, jež byly spáleny v křížových pahorcích v Rumunsku. Až na to, že v porovnání s ní to byli pouzí trpaslíci. To, co měli před sebou, byl obr a byl ozbrojen! Pod pancéřovou skořepinou se skrývala věc z upíří protoplazmy a pobočka E předpokládala, že ji Rusové v Perchorsku vyrobili: neuvěřitelný biologický pokus, který se patrně vymkl kontrole a unikl!

Tak alespoň zněla jedna hypotéza, nikoliv však jediná.

Poboěce E se podaří do Projektu Perchorsk umístit spojku, která funguje jako špion a telepatický vysílač. Dříve než je odhalena, zjistí pobočka dost na to, aby se přesvědčila o nebezpečí, kterým toto místo ohrožuje celý svět. Zlo je tak velké, že pobočka E znovu naváže starý kontakt s Harrym Keoghem…

Píše se rok 1985. Od smrti Juliana Bodeska a zničení Bronického zámku Harrym Keoghem uplynulo osm let, osm dlouhých let od útěku jeho lehce duševně vyšinuté ženy a nekroskopického dítěte z tohoto světa. Po celou tu dobu je hledal. Nejsou mrtví, neboť kdyby byli, mrtví by to věděli a od nich i Harry Keogh. Ale pokud jsou naživu… Harry neví, kde by je ještě měl hledat. Už prohledal každou zapadlou díru; hledal… všude.

Darcy Clarke, nový šéf pobočky E, navštíví Harryho v jeho domě v Edinburghu. Začne mu vyprávět o Perchorsku, ale Harryho to nezajímá. Když Clarke líčí podrobnosti, přece jen vzbudí Harryho zájem. Jeho staří nepřátelé, sověťští mentální špioni, utvořili v Perchorsku skupinku, aby blokovali metafyzické špehování. Zcela jasně ukrývají něco velkého; něco velmi nepříjemného. Tam v horách mají vojenský pluk o velké palebné síle – na co? Kdo by útočil na Ural? Co způsobuje, že si Rusové myslí, že to místo musí hlídat? Co tam vevnitř drží?

„Myslíme si, že tam provádějí něco s genetikou," řekne Clarke Harrymu. „Domníváme se, že tam chovají válečné upíry!"

I teď však je Harry jen napůl rozhodnut, ale nakonec vynese Clarke svůj trumf.

Britský špion v Perchorsku zmizel, ani nejlepší espeři pobočky E ho nemohou najít; věří, že je naživu (nebyl ‚zlikvidován`, jinak by to jejich telepati věděli), ale nevědí, kde je. Což se přesně shoduje s Harryho vlastním problémem! Harry junior, Brenda Keoghová a perchorský špion jsou pravděpodobně díky nějaké tajuplné vrtošivé náhodě všichni na jednom a tomtéž místě. Aby si byl naprosto jist, že ho pobočka E nevyužívá ke svým vlastním cílům, Harry požádá myriády mrtvých přátel, aby se na to podívali. Přibyl v nedávné době do jejich řad nový příchozí jménem Michael J. Simmons? Ale…

Nepřibyl. Simmons není mrtev, prostě jen tady není…

Harry pátrá a zjišťuje, že nehoda v Perchorsku vytvořila díru v časoprostoru: ‚šedou díru`, která vede do světa paralelního s naším; a také že svět na druhé straně je živnou půdou upírů. Je skutečným Zdrojem upířích mýtů a legend.

Opět hovoří s dávno mrtvým Augustem Ferdinandem Möbiem, s nevyzpytatelnou myslí mrtvého Faethora Ferenczyho a s mnoha novými přáteli mezi legiony mrtvých, až nakonec najde další cestu do upířího světa. A je to opravdu přísemný svět!

Sluneční strana je horká, spalující poušť. Hvězdná strana je říší Vampýrů, kde se poblíž horských štítů dělících planetu tyčí do kilometrové výšky sloupy jejich orlích hnízd. Sluneční stranou putují Kočovníci, původní Cikáni; v zeleném úpatí hor středního pásu, během dlouhých dní se pohybují v přírodě, za kratších, strachem naplněných nocí, se ukrývají hluboko v temných děrách a jeskyních. Protože když na Sluneční straně zapadne slunce, vyrážejí Vampýři na lov.

Kočovníci a trogové (primitivní praobyvatelé) jsou pro Vampýry totéž, co kokosové ořechy pro obyvatele tropických ostrovů na Zemi. Tvoří hlavní část jejich stravy, představují otroky, dělníky, ženy; dokonce i když zemřou nebo jsou využiti, málokdy přijdou nazmar. Jejich pozůstatky se živí ‚plynovci`, ‚sifonovci` a ‚válečníci` Vampýrů, kteří původně sami pocházejí z přeměněných Kočovníků a trogů. Jejich bizarně pozměněná, zkamenělá těla dekorují závratné, ponuré vampýří hrady, a dokonce jsou přeměněna do podoby nábytku nebo tvoří tvrdý venkovní kryt a chrání tak majetek svých upířích pánů proti živlům.

A samotní vládcové těchto věžních hradů…

Vampýři jsou přísemí, bojovní, žárliví na své území a majetek, neustále kují pikle a vzájemně spolu pořád bojují. Upír se ze všeho nejvíc obává ostatních upírů a nenávidí je. A všichni Vampýři nikoho

nenávidí tolik jako Obyvatele zahrady na západě.

Následuje série příhod a nešťastných náhod, které připomínají noční můru: tlupa Kočovníků, ke které se připojí i Jazz.Simmons a krásná telepatka Zek Foenerová, se chystá spojit své síly s Obyvatelem zahrady. V době, kdy přichází Harry Keogh, Vampýři odloží veškeré své vzájemné půtky a nesváry, aby se spojili proti společnému nepříteli, a připravují útok na Zahradu v kopcích, území Obyvatele zahrady. Ze všech strašlivých vampýřích vládců pouze vládkyně Karen, nádherná bývalá Kočovnice, jejíž upír ještě nedosáhl dospělosti, zradí, uprchne k Obyvateli zahrady a varuje ho před nadcházející válkou.

V bitvě se spojí vládcové Šejtis, Menor Drtič, Belath, Volse Pinescu, Lesk Nenasytný a mnoho dalších se svými zrůdnými válečníky a služebnými trogy proti Obyvateli zahrady a jeho malé skupině lidí.

Ale s Obyvatelem zahrady je i Harry Keogh a Obyvatel zahrady je… Harry junior! Vlivem časového posunu mladší Harry není pouhým chlapcem, jak očekával jeho otec, ale vyrostl v mladého muže se zlatou maskou a toto je svět, do kterého přemístil svou ubohou šílenou matku, aby jí zajistil bezpečí a klid v duši! Až dosud zde bohatě naplňoval její i své potřeby. Jednotliví vládcové se s ním a jeho ‚vědou` nemohli rovnat. Nyní se spojili, avšak… starší Harry přišel právě včas.

Vynalézavým použitím Möbiova kontinua a nekroskopických sil otce a syna je vládce Šejtis a jeho upíří armáda poražena, jejich orlí hnízda jsou zničena, všechna kromě hradu vládkyně Karen. Ona se na své orlí hnízdo vrací a Harry ji tam přijde navštívit. Pokouší se ji zbavit jejího upíra, ne kvůli ní, ale kvůli svému synovi, který je sám nakažen. Harry použije Karen, aby si ověřil teorii, jež měla, jak doufal, vést k vyléčení.

Přinutí Karenina upíra vylézt ven a zničí ho. Bohužel, ji při tom zahubí také. Byla Vampýrem a po jeho smrti z ní zbyla jen prázdná slupka. Co zbývá tomu, kdo poznal neomezené emoce – osvobození od viny, strachu a lítosti – ryzí chtíč a sílu Vampýrů…? Nic, a proto se Karen sama vrhá z cimbuří svého orlího hnízda.

Obyvatel zahrady má i nadále v sobě upíra. Je zpátky v Zahradě, kde jeho skupina Kočovníků znovu buduje své zničené příbytky… mladší Harry si stále více uvědomuje skryté pohledy svého otce, který ho zamyšleně sleduje…

První kapitola

Hrad Ferenczy

Transylvánie, první týden září 1981…

Hodinu před polednem se dvě vesničanky z vesnice Halmagiu vydaly po vyšlapaných lesních stezkách směrem k domovu. Košíky měly plné malých divokých švestek a prvních dozrálých ostružin, na všem se dosud třpytila rosa. Některé ze švestek byly ještě trochu zelené… tím lépe pro výrobu ostré, řízné kořalky! Ženy měly na sobě černé šaty, úzké tváře jim lemovaly šátky z hrubé látky. S chutí probíraly obzvlášť štavnaté klepy, které vyhovovaly jejich momentálnímu stavu mysli, a když se smály obzvláště pikantním drbům, ve větrem ošlehané kůži se jim blýskaly zuby jako ze slonoviny.

Nedaleko unášel vítr modrý kouř ze spalovaného dřeva, který stoupal v téměř kolmých spirálách z komínů v Halmagiu; za tohoto časného podzimu se nad vrcholky lesa tvořil mlžný opar. Ale blíže, mezi samotnými stromy hořely další ohně, poklidným vzduchem se nesly vůně přípravy kořeněného jídla a zeleninové polévky, cinkaly malé stříbrné zvonky, praskala větev, na níž se na provizorně zhotovené houpačce houpalo tiché, tmavooké dítě s dlouhými vlasy a pozorně se rozhlíželo.

Pod stromy stály v kruhu křiklavě pomalované maringotky. Poníci uvázaní vně kruhu uždibovali trávu a jasně zbarvené šaty vířily tam, kde dívky s nahými pažemi snášely dříví na oheň. Uvnitř kruhu plameny olizovaly černé železné kotlíky zavěšené nad nimi, kotlíky, z nichž unikaly obláčky vodní páry. Kočovníci si hleděli svých vlastních povinností nebo – když.už se utábořili – pouze přihlíželi a kouřili své dýmky s dlouhými tenkými troubelemi. Ano, Kočovníci. Tuláci: Cikáni! Szganyové se vrátili do kraje Halmagiu.

Chlapec na provazové houpačce spatřil obě vesnické ženy a vydal pronikavé hvízdnutí. Všechen hlahol, cinkot a pohyb v cikánském táboře okamžitě ustal; všechny temné oči se unisono stočily ven z tábora a upřeně zíraly na rumunské vesničanky s košíky. Cikáni ve svých kožených vestách vypadali velmi silní a

divocí, ale v jejich očích nebyl ani náznak nepřátelství. Měli své vlastní zákony a věděli, která strana krajíce je namazaná. Po pět set let s nimi lidé z Halmagiu vycházeli dobře, kupovali od nich tretky a laciné šperky a nechávali je na pokoji. A tak na oplátku ani Cikáni v Halmagiu netropili žádné úmyslné škody.

„Dobrý den, dámy." Cikánský baron (takovým titulem se vůdcové těchto toulavých tlup pyšnili) na schůdkách své maringotky povstal a uklonil se jim. „Prosím, řekněte našim přátelům ve vesnici, že zaklepeme na jejich dveře – máme kotlíky a pánve nejlepší kvality, talismany na odhánění nočních přízraků, karty, z nichž věštíme, a pronikavé oči, které dokážou číst, co je psáno ve vaší dlani. Přineste své nože k nabroušení a zlomené násady seker. Všechno napravíme. Tento rok máme dokonce poníka nebo dva na výměnu za koníky, kteří tahají vaše káry! Nebudeme tady dlouho, takže raději neváhejte s námi udělat výhodný obchod, než zase pojedeme dál."

„Dobrý den i vám," okamžitě odpověděla starší z dvojice poněkud bezdeše. „Buďte si jist, že jim to ve vesnici vyřídím." A stranou tiše poznamenala ke své společnici: „Nikam nechod', drž se u mne a nic nemluv!"

Když minuly jednu z maringotek, tatáž žena odebrala z košíku džbánek lískových oříšků a dvě hrsti švestek a položila je na schody maringotky jako dárek. Pokud někdo tuto pozornost zpozoroval, nedal to najevo, a když obě ženy znovu zamířily k domovu, chod tábora se vrátil k normálu.

Mladší z žen, která nežila v Halmagiu tak dlouho, se zeptala: „Proč jsi tam nechala ty ořechy a švestky? Slyšela jsem, že Cikáni nedávají a nedělají nic zadarmo a daleko častěji si zadarmo něco berou. Co když je ten dárek jenom povzbudí?"

„Nikdy neuškodí mít dobré vztahy s podivíny," odvětila druhá. „Až tady budeš žít tak dlouho jako já, pochopíš, o čem mluvím. Kromě toho tady nejsou proto, aby kradli nebo dělali neplechu." Lehce se otřásla. „Vlastně si myslím, že dobře vím, proč jsou zde."

„Opravdu?" udiveně vydechla její přítelkyně.

„Jistě. Je v tom postavení měsíce, volání, které uslyšeli, a oběť, kterou přišli podat. Usmiřují zem, aby byla opět úrodná, chlácholí své… bohy."

„Své bohy? Oni jsou pohani? Jaké bohy?"

„Říkej tomu třeba Příroda, pokud chceš!" odsekla první žena. „Ale už se mě neptej. Jsem prostá žena a nechci nic vědět. A ani ty bys neměla být zvědavá. Babička mé babičky pamatovala časy, kdy Cikáni přišli. Ano, tak jako před ní její babička. Někdy přejde patnáct nebo osmnáct měsíců – ale nikdy více než jednadvacet – a oni se vrátí zpátky. Jaro, léto, zima, jen sami Szganyové znají to správné roční období, měsíc a den. Ale když uslyší volání, když je měsíc ve správné fázi a nahoře v horách zavyje vlk samotář, pak se vrátí. Ano, a když přijdou, vždycky nechají oběť."

„Jakou oběť?" mladší žena nedokázala ovládnout svou zvědavost. „Neptej se," potřásla ta druhá rychle hlavou. „Neptej se." Ale to ona jen tak říkala, mladší žena věděla, že umírá nedočkavostí, aby jí to prozradila; rozhodla se dále nevyptávat a raději počkat.

Ale po chvíli, když se domnívala, že zbloudili příliš daleko od cesty do vesnice, ucítila potřebu zeptat se: „Není to příliš velká zacházka?"

„Buď zticha!" zašeptala starší žena. „Dívej se!"

Přišly na lesní mýtinu, kde ze země vyrůstala pochmurná šedá vulkanická skála. Holá a klenutá, s několika stupni, se tato nepravidelná vyvýšenina tyčila do výše asi patnácti metrů, pak pokračoval les a dále se zvedaly prudké útesy k plošině chráněné borovicemi – jako první gigantický schod před zamlženými, ponuře odpudivými výškami masivu Zarundului. Stromy kolem paty skály byly pokácené, všechno křoví a podrost vymýcené; na jejím vrcholu jako věžička nebo komín ukazovala k horám hromada balvanů.

A tam nahoře, na úpatí hromady kamení, seděl na holé skále mladý muž: Szgany! V klíně držel úlomek skály a rýpal do něj nožem. Byl zaujat svou činností a kromě kamene ve své ruce nevnímal nic. Upíral oči dolů, asi tak na vzdálenost třiceti metrů – zíral zdánlivě přímo, takže vesničanky musely být přímo ve středu jeho pohledu – ale pokud je viděl, nedal to najevo. Z jeho chování bylo zřejmé, že je nevnímá, a věnoval se pouze kameni, který opracovával. Dokonce i na tuto vzdálenost bylo jasné, že s ním není něco v pořádku.

„Ale… co tam nahoře dělá?“ zasípala mladší žena šeptem. „Je velice hezký a přitom… divný. A kromě toho, není tohle zakázané místo? Můj Hzak mi říkal, že tenhle velký kámen je velmi zvláštní skála a že – „

„Pšt!“ upozornila ji ta druhá a přitiskla si ke rtům prst. „Nevyruš ho. Cikáni nemají rádi, když je někdo špehuje. Tenhle by nás sice stejně neslyšel. Ale… je lepší být opatrný.“

„Říkáš, že by nás neslyšel? Proč tedy mluvíme šeptem? Nic neříkej, já vím, proč šeptáme: protože tohle je tajné místo, něco jako oltář. Skoro svaté.“

„Nesvaté!“ opravila ji druhá. „A proč nás nevidí – jen se na něj podívej! Kůži má spíše šedou jako břidlice než snědou, je nemocný, umírá. Oči má hluboce zapadlé, horečnaté. Je posedlý tím kamenem, který vyřezává. Nevidíš, že ho někdo volá? Je zmatený, zhypnotizovaný – prokletý!“

Právě když domluvila, muž na skále vstal, pozvedl svůj kámen a pevně ho uložil na okraji hromady. Zůstal tam ležet mezi ostatními tucty kamenů jako cihla v nejvyšší řadě cihlové zdi a každý, kdo viděl rituál vyřezávání, věděl, že každý jednotlivý kámen na téhle hromadě je označen tajemným, podivným způsobem. Mladší žena otevřela ústa, aby něco řekla, ale její přítelkyně okamžitě vytušila její otázku.

„Jeho jméno,“ řekla. „Vyřezal své jméno a datum narození, pokud ho znal. Stejně jako všichni ostatní, jejichž jména a data narození jsou tam nahoře. Stejně jako všichni ostatní, kteří odešli před ním. Ten prostý kámen je jeho náhrobek, takže ta hromada je vlastně hřbitov!“

Nyní mladý Cikán natáhl krk a pohlédl nahoru k horám. Na několik dlouhých okamžiků zůstal ztuhle stát, jako by na něco čekal. Vysoko na šedomodrém nebi zakryl malý temný mrak slunce. Vtom starší z obou žen prudce vyrazila. Do té doby byla sama téměř zhypnotizována a stála tam, bez vůle se pohnout. Ale když mrak zatemnil slunce a stín padl na všechno kolem, popadla svou společnici za loket a přinutila ji odvrátit tvář. „Honem, vyrazila ze sebe téměř bez dechu, „ať jsme odsud pryč. Naši muži budou mít starost. Zvlášť jestli ví, že přijeli Cikáni.“

Pospíchaly stínem stromů, našly stezku a brzy spatřily skrz řídnoucí les dřevěné domky na okraji Halmagiu. Jejich srdce přestala splašeně bít, a tak za sebou shora uslyšely z velké dálky zvuk.

V Halmagiu nebylo ještě ani poledne, slunce vykouklo zpoza malého osamoceného oblaku, do prvních zimních dnů zbývalo pořád nějakých sedm nebo osm týdnů – ale každý, kdo ten zvuk uslyšel, jej považoval za předzvěst zimy. A někteří ještě za něco více.

Byl to truchlivý hlas vlka, který se ozvěnou nesl dolů z hor, volání, jakým vlci volali tisíce let a možná mnohem déle. Obě ženy se zarazily, pevněji sevřely své košiky, zadržely dech a naslouchaly.

„Nikdo mu neodpověděl,“ řekla mladší posléze. „Ten starý vlk je samotář.“

„Zatím,“ přikývla ta druhá. „Ano, je samotář – ale byl vyslyšen, na to vem jed. Velmi brzy dostane odpověď. A potom…“ Potřásla hlavou a vyrazila dál.

Druhá se k ní přidala. „Co se stane potom?“ naléhala.

Starší žena se na ni upřeně zadívala, zamračila se a nakonec vyštěkla: „Anno, musíš se naučit naslouchat! Jsou věci, o kterých bychom tady nahoře neměli moc mluvit – takže jestli se chceš něco dozvědět, musíš poslouchat, když se mluví!“

„Já jsem poslouchala,“ odpověděla druhá žena. „Jenom jsem tomu nerozuměla, to je –všechno. Řekla jsi, že starý vlk velmi brzy dostane odpověď. A… a pak?“

„No,“ řekla ta starší a otočila se ke dveřím, kde z překladu volně visely svazky česneku a sušily se na slunci. A přes rameno dodala: „Pak – druhý den časně zrána – budou Szganyové pryč! Nezůstane po nich ani stopa; nanejvýš trochu popela v táboře a vyjeté koleje, kudy projely jejich vozy. Ale bude jich o jednoho méně. O toho, který odpověděl na odvěké volání a zůstal tady.“

Ústa mladé ženy utvořily tiché ‚O`.

„Je to tak,“ řekla první a pokývala hlavou. „Právě jsi ho viděla – jak přidával svou duši k těm ostatním ubohým duším vyrytým v kamenech na té hromadě…“

Téže noci v táboře Szganyů:

Dívky tančily, vířily v zuřivém jekotu houslí, primitivního bubnování a cinkotu tamburín. Dlouhý stůl se prohýbal pod jídlem: králičí pečeně a celí ježci, ze kterých se ještě kouřilo po vytažení z pečící jámy; klobásy z divokého prasete nakrájené na tenké plátky, sýry koupené nebo směněné ve vesnici Halmagiu, ovoce a ořechy, cibule, zvolna vařené ve šťávě z masa, cikánská vína a ostrá, hrdlo svírající slivovice.

Panovala sváteční nálada. Plameny ústředního ohně vysoko šlehaly a tanečnice inspirované hudbou se

smyslně vlnily. Alkohol tekl proudem; někteří mladší Cikáni pili z radostné úlevy, jiní ze strachu před nejistou budoucností, neboť pro toho, kdo byl tentokrát ušetřen, může být vždycky příště…

Ale byli to Szganyové a tohle byl jejich způsob života: Jemu navěky patřili, jeho poslouchali a On si je bral. Smlouva se Starým byla podepsána a zpečetěna před více než čtyřmi sty lety: Díky Němu se jim po celá ta staletí dařilo dobře, špatně se jim nedařilo ani nyní a v létech, která přijdou to nebude jiné. On dělal těžké časy lehčími – ano a lehké časy těžšími – ale vždy udržoval rovnováhu. Jeho krev byla v nich a jejich krev v Něm. A krev je život.

Jenom dva z nich byli osamělí a seděli stranou. Dokonce i když dívky kolem tančily, pilo se a oslavovalo, oni jako by nevnímali. Sotva se mohli všeho toho hluku, tance a veselení účastnit.

Jeden z nich, mladý muž z mýtiny, dřepěl na schůdcích ozdobně vyřezávané, pomalované maringotky a brouskem ostřil dlouhou čepel svého nože, která stříbrně pableskovala v mihotavých plamenech nedalekého táboráku. Žluté světlo dopadalo za něj, kde v otevřených dveřích seděla jeho vzlykající matka, lomila rukama a nabízela všechno, co pro ni bylo nejcennější, Tomu, kdo nebyl bohem – ale někým zcela opačným – aby této noci ušetřil jejího syna. Prosila však marně.

Když písnička skončila, ustalo víření jasných sukní; lesklých snědých údů, muži s kníry přestali skákat a vysoko vykopávat nohama – v pauze, kdy muzikanti usrkávali slivovici, než se znovu dali do hraní – měsíc ukázal svůj okraj nad horami, jejichž mlžné útesy náhle dostaly zvláštní význam. Všem poklesly brady a oči se stočily nahoru k vycházejícímu měsíci. A ze vzdálených skalistých výšek se k nim sneslo teskné zavytí vlka.

Všichni ztuhli na jeden krátký okamžik… ale vzápětí se všechny oči upřeně zahleděly na mladého muže na schůdkách maringotky. Povstal, pohlédl vzhůru k měsíci a útesům a povzdechl si. Zavřel nůž, sestoupil na mýtinu, přešel ji na zdřevěnělých nohou a zamířil ven z kruhu maringotek, do noční temnoty.

Jeho matka protrhla ticho. Její bědování, stoupající do žalostného vřískotu, bylo křikem bánší. Vyřítila se ze své maringotky, vrhla se z dřevěných schodů a s roztaženými pažemi vrávorala za svým synem. Ale nedošla k němu, místo toho po několika krocích upadla na kolena, její paže se však stále natahovaly a chňapaly po synovi. Vůdce tlupy, ‚baron`, vykročil vpřed, aby mladého muže objal. Přitiskl ho k sobě, políbil na obě tváře a pak ho propustil. A ten, který byl vybrán, bez dalšího otálení zamířil pryč od ohně, mezi maringotky, kde ho pohltila temnota.

„Dumitru! „ zaječela jeho matka. Vyskočila, vyrazila za ním – a padla do náručí barona.

„Uklidni se, ženo,“ řekl jí chraplavě a ohryzek mu v krku poskakoval. „Věděli jsme, že to přijde. Už před měsícem jsme pozorovali změnu, která v něm probíhala. Starý zavolal a Dumitru odpověděl. Věděli jsme, co se stane. Takhle je to vždycky.“

„Ale on je můj syn, můj syn!“ vzlykala zničeně na jeho hrudi. „Ano,“ odpověděl a také jeho hlas se nakonec zlomil a slzy stékaly po jeho ošlehaných tvářích. „A můj… můj také… ano.“

Vedl ji, klopýtající a vzlykající, zpět do jejich maringotky a za nimi se znovu rozezněla hudba, začalo se tančit, slavit,a pít…

# # #

Dumitru Zirra zdolával hradby Zarundului jako liška, zrozená pro tyto výšky. Měsíční svit značil jeho cestu, ale i bez tohoto stříbrného pásu by věděl, kudy jít, protože měl průvodce v sobě: hlas uvnitř své hlavy, který nebyl jeho hlasem, mu radil, kam šlápnout, kam sáhnout, kde se chytit. Tady nahoře byly pěšiny, pokud jste je znali, ale mezi těmito serpentinovými stezkami byly zkratky budící závrať. A právě ty si Dumitru vybíral, nebo tak někdo činil za něj.

Dumiitruuu! kvílel v jeho hlavě temný hlas, který jeho jméno protahoval jako zmučený výkřik. Ach, můj věrný, můj Szgany, synu mých synů. Stoupni sem a tam a sem, Dumiitruuu. A sem, kudy šel vlk – vidíš na skále jeho stopu? Otec tvých otců tě očekává, Dumiitruuu. Měsíc je už vysoko a čas noci ubíhá. Pospěš, můj synu, neboť jsem starý a vyprahlý a seschlý téměř k smrti – opravdové smrti! Ale ty mi pomůžeš, Dumiitruuu. Ano a všechno tvé mládí a síly budou méé!

Mladík s námahou dorazil skoro k linii stromů. Dýchal trhaně a ruce měl od šplhání po skalách rozedrané do krve. Tam, před nejtemnějším útesem, se rozkládala ohromná zřícenina. Na jedné straně

byla rokle tak příkrá a černá, jako by spadala do samotného pekla, a na druhé poslední obrovité sosny zakrývaly povalené zdi nějaké prastaré pevnosti, přitisknuté k strmě stoupajícím skalnatým stěnám útesu. Dumitru to místo uviděl a na okamžik se zarazil, ale pak spatřil plamenné oči vlka, který stál v rozbité bráně zříceniny, a dál už neváhal. Znovu vykročil vpřed a velký vlk mu ukazoval cestu.

Vítej v mém domě, Dumiitruuu! Lepkavý hlas prosakoval jeho myslí jako bahno. Jsi mým hostem, můj synu… vstup ze své vlastní, svobodné vůle…

Dumitru Zirra omámeně vyšplhal přes první zborcené kameny zříceniny, a přestože byl zmatený, podivný vzhled tohoto místa ho zaujal. Bylo jisté, že to býval hrad. Za starých časů tady žil bojar Ferenczy, Janos Ferenczy! O tom nebylo pochyb, neboť po všechny ty věky už od časů Grigora Zirry, prvního ‚barona` Szganyů, Zirrové přísahali věrnost baronu Ferenczymu a nosili jeho erb: netopýra s široce roztaženými křídly, který vylétá z černé schránky. Na každém křídle byla zřetelná tři žebra. Rudé oči netopýra měly stejnou barvu jako žebra na jeho křídlech a nádoba, z níž vylétal, byla ve tvaru pohřební urny.

Mladíkovy hluboce zapadlé, strnule zírající oči spatřily stejný erb, vytesaný na popraskané desce obrovitého kamenného překladu, který ležel napůl pohřbený v troskách, bylo mu jasné, že stojí na prahu sídla velkého a starého patrona Zirry a jeho následovníků. Neboť to byl stejný znak, jaký jste mohli zahlédnout na bocích maringotky Vasila Zirry (třebaže chytře zamaskovaný v celkové výzdobě, barevných ornamentech a malůvkách). Stejně tak starý Vasile, otec Dumitra, nosil prsten s miniaturou tohoto erbu, který se dědil odnepaměti. Jednoho dne by patřil Dumitrovi – kdyby neuslyšel volání…

Vlkovi vzdálenému už jen několik kroků před ním se vydralo z hrdla hluboké zavrčení, kterým jako by chtěl Dumitra popohnat: Ten se však tam, kde mu velké bloky padlých kamenů zakrývaly výhled, zarazil. Přední okraj zříceniny se zdál být vymrštěn (ano, vymrštěn, jako by v nitru tohoto místa nastala obrovská exploze) ven a za okraj rokle, tam, kde se ještě stále povalovaly mohutné kameny a temné kusy břidlice ležely všude kolem, takže Dumitru předpokládal, že se velká část hradu zřítila do rokle.

O tom, co mohlo způsobit takovou zkázu, neměl žádnou –

Ale ty váháš, můj synu, ozval se nestvůrný mentální hlas, který mokval v jeho mysli jako sliz, a potlačil a vymazal všechny otázky, dohady a vůli. Ten hlas, který si ho zcela podrobil, v posledních čtyřech nebo pěti týdnech nad ním převzal kontrolu a proměnil jej v zombii. A vidím, že je to, jak jsem očekával, Dumiitruuu… máš silnou vůli! Dobře! Výborně! Silná vůle znamená silné tělo a tělo dělá silným krev. Tvá krev je silná, můj synu, jako u všech tvé rasy…

Veliký vlk znovu zavrčel a Dumitru klopýtavě vykročil za ním. Mladík věděl, že by z tohoto místa měl utéct, neuvažovat a prchat, v temnotě si kosti zlámat a třeba se i plazit, pokud by musel – udělat cokoli, jen nejít dál. A znovu se nedokázal vzepřít vábení toho prastarého zlého hlasu. Bylo to, jako by plnil nějaký slib, který nemohl porušit, nebo jako by dodržoval neporušitelný slib nějakého dávno mrtvého váženého předka.

Nyní, veden hlasem ve své hlavě, klopýtal mezi zborcenými kamennými kvádry a pátral po určitém místě, lezl po čtyřech, odhrabával stranou čerstvě spadané listí, vlhký šedý lišejník a úlomky černé skály; pak objevil (nebo pouze odkryl, protože hlas mu řekl, že to bude zde) úzkou desku s železným kruhem, kterou snadno zvedl. Do tváře ho udeřil závan odporného vzduchu, naplnil mu plíce, a když se sklonil nad černou a páchnoucí hlubinu, dostal téměř závrať; když se mu hlava konečně pročistila – přinejmenším od výparů – už sestupoval do příšerných hlubin.

Vtom mu hlas řekl: Tady, tady, můj synu… výklenek ve zdi… pochodně, balíček, zápalky, všechno zabaleno v kůži… ano, lepší než křesadlo za mého mládí… zapal jednu pochodeň a dvě si vezmi s sebou… buď si jist, že je budeš potřebovat, Dumiitruuu…

Kamenné schodiště se spirálovitě stáčelo, Dumitru sestupoval po ledkem potažených schodech, v místech, kde se schodiště zbortilo, byl nucen sešplhat. Dorazil na dno, které bylo poseto kusy ohněm zčernalého zdiva, další padací dveře, sestup pokračoval vlhkým nitrem země, kde se ozývala jenom ozvěna. Dolů, pořád dolů, do zlověstných a vnímavých podzemních hlubin…

Až nakonec:

Výborně, Dumiitruuu, pochválil ho temný hlas – hlas, který se příšerně zasmál, jako by jeho neviditelný vlastník byl sám sebou velmi potěšen – jeho radost skřípala jako pilník na nervových

zakončeních mladíkova mozku. A náhle… mohl Dumitru utéct. Na zlomek sekundy byl znovu svým vlastním pánem – a pochopil, že stojí na samém prahu pekla!

Ale pak ta cizí inteligence sevřela jeho mysl jako svěrák; neúprosný proces, který začal před pěti týdny, ho vedl k logickému vyústění: síla svobodné vůle v něm zablikala jako dohořívající, téměř už jen doutnající svíčka. A…

Rozhlédni se, Dumiitruuu. Dívej se a uč, jaké je dílo a tajemství tvého pána, můj synu.

Za ním na kamenném schodišti stál obrovský vlk s plamennýma očima a před ním…

Doupě nekromanta!

Takové věci patřily mezi Szganyi k legendám, byly to jen zkazky, aby měli o čem vyprávět u táboráku za zimních večerů, ale ani Dumitru, ani nikdo jiný by v okamžiku, kdy tuto scénu spatřil, nepotřeboval žádné zvláštní znalosti nebo vysvětlení, aby uvěřil své vlastní představě, svému vlastnímu instinktu. A mladík s očima dokořán, pokleslou bradou a vysoko zdviženou pochodní nejistě bloudil po pozůstatcích chaosu a šílenství, jak mu bylo nařízeno.

Nikoli spouští vyšších pater, jež byla čistě fyzického původu, neboť tato tajná podzemní sklepení jen minimálně zasáhla zkáza, která postihla horní úrovně, byla chráněna, roky ukryta pod prachem a pavučinami poloviny století. Ne, tohle byl mentální chaos, vědění, jež bylo dílem člověka nebo lidí – nebo, vezmeme-li opět v úvahu všechny mýty a legendy Szganyů, dílem tvorů, kteří se za lidi vydávali.

A sklepení samotné:

Jeho kamenné zdivo bylo staré, skutečně staré. Bylo potažené ledkem, a přesto jen neznatelně vlhké; v některých místech se na něm začínaly tvořit krápníky. Jejich tenké chomáče visely z vysokých klenutých stropů a kolem stěn místností, kde se na podlahu málokdy šlapalo, se klenuly základny stalagmitů, tvořících hromádky nebo bublinky na hrubě tesané dlažbě. Dumitru nebyl žádný archeolog, ale z primitivní hrubosti uspořádaných kamenů a ze špatného stavu starověké malty dokonce i on dokázal odhadnout stáří hradu – tedy alespoň těchto tajných prostor – na nějakých osm, devět set let: Tolik času by přinejmenším bylo třeba ke vzniku krápníků – nebo musela být prosakující voda neobyčejně silně nasycená krystalizujícími solemi.

Bylo zde mnoho klenutých průchodů, všechny dva a půl metru široké a něco přes tři metry vysoké, a na vrcholku každého z nich byl usazen masivní kamenný překlad. Některé z nich trochu poklesly svou nesmírnou vahou. Stropy – žádný z nich nebyl ve svém vrcholu nižší než čtyři, čtyři a půl metru – měly klenbu podobnou jako průchody; na několika místech masivní bloky kamene vypadly, nepochybně uvolněny otřesem nějakého výbuchu, který toto místo postihl, a při dopadu rozdrtily mohutné dláždění podlahy jako školní tabulky. Do hloubi katakomb se táhly veliké místnosti s vlastnímu průchody. Dumitru sestupoval do bludiště starobylých pokojů, kde vlastník této zříceniny praktikoval své tajné umění.

Až dosud se s jedinou výjimkou prvního strašlivého dohadu Dumitru této představě vyhýbal. Ale dál už to nebylo možné. Fresky na stěnách, jakkoli byly vybledlé, vypovídaly celé příběhy; a mnoho pokojů obsahovalo nespornou přítomnost něčeho daleko závažnějšího, mnohem děsivějšího. Také hlas v jeho hlavě, který byl nyní mnohem krutější a plný škodolibé radosti, mu nedovoloval se odvrátit: přál si, aby Dumitru poznal všechny tyto staré události.

Nekromancie, pomyslel sis Dumitru, když tvá pochodeň poprvé zahnala stíny tady dole, opakoval hlas. Vzkříšení mrtvých solí a popela pro potřeby výslechu. Historie Světa, jaké to kdysi bylo, vyrvaná z koňské lebky, z oživených neúplných přízraků těch, kteří tehdy žili. Odhalení Starověkých tajemství, a snad dokonce i předpovědi nejasné, vzdálené budoucnosti. Ano, věštění pomocí mrtvých…! Tohle sis pomyslel.

Dobrá, (po krátkém odmlčení následovalo mentální pokrčení ramen) až sem jsi měl pravdu. Ale nešel jsi dost daleko. Vyhnul ses pohledu na… a i teď uhýbáš! Copak, nejsi snad můj syn, Dumitru, jsi snad nemluvně, houpané na rukou? Myslel jsem si, že jsem k sobě povolal silné víno, jen abych zjistil, že Szganyové po všechna ta léta vařili vodu! Ha-haa-haaa! Ale ne… dělám si legraci… nevztekej se tak, můj synu…

Je to vztek, že, Dumitru? Ne? Že by strach?

Bojíš se o svůj život, Dumiitruuu? Hlas nyní sklouzl do šepotu, ale záludného jako kapka pomalu působící kyseliny: Ale ty budeš mít svůj život – ve mně! Krev je život, Dumitru – a tak bude pokračovat

a pokračovat… ááá…

Ale dost! Nyní hlas znovu ožil a stal se veselým. Začínáme upadat do ponurosti a to přece nesmíme! Nemyslíš? Vždyť my budeme jako jeden a celý svůj život prožijeme spolu. Slyšíš mě, Dumiitruuu…? Nu?

„Já… já tě slyším," odpověděl mladík do prázdnoty.

A věříš mi? Řekni to – řekni, že ve mne věříš, stejně jako ve mne věřili předkové tvého otce.

Dumitru si tím nebyl jist, ale majitel hlasu uvnitř jeho hlavy stiskl jeho mysl, dokud nevykřikl: „Ano…! Ano, věřím, stejně jako věřili moji předkové."

Výborně, řekl hlas zřejmě usmířen. Pak nebuď tak plachý, Dumiitruuu: pohleď na mé dílo a neodvracej oči a neustupuj. Namalované obrazy a rytiny na zdech – to množství amfor na policích – ty starověké nádoby obsahují soli a prach…

Dumitru se v záři pochodně rozhlédl. Viděl všude kolem regály z černého dubu a na jejich policích bezpočet džbánů, uren, amfor, jak je označoval hlas. V těchto místnostech podzemní skrýše jich muselo být několik tisíc; všechny pevně ucpané dubovými zátkami s olověným krytem, všechny s vybledlými, stovkami let zašlými etiketami, přilepenými na nich v místech, kde se držadla spojovala s hrdlem. Jeden regál byl roztříštěný, odhozený stranou spadlým stropním kamenem; džbány z něj byly rozsypané a některé z nich i rozbité. Prášek se vysypal ven a utvořil malé hromádky, jež pokryl prach několika desetiletí. A když Dumitru pohlédl na tyto vysypané… zbytky…?

Všimni si, jak jsou ty základní soli jemné, zašeptal hlas v jeho hlavě. Byl náhle vážný, jako by majitel toho hlasu sám cítil bázeň z tohoto démonického pokladu. Skloň se, Dumiitruuu a promni je v prstech.

Mladík nemohl neuposlechnout; prohrábl prach, zároveň měkký jako mastek a tekutý jako rtuť; proběhl mu mezi prsty a zanechal jeho ruce beze zbytku čisté. A zatímco si takto se solemi pohrával, Věc v jeho mysli mentálně zavětřila: zdálo se, jako by vnímala esenci, kterou měl Dumitru nařízenu zkoumat. A:

Ach… tenhle byl Řek! oznámil hlas. Poznávám ho – několikrát jsme spolu hovořili. Kněz z řecké země, který znal legendy o vrykoulacích. Vyprávěl mi, že se vypravil proti nim a vedl své tažení přes moře do Moldávie, Valašska, a dokonce přímo do těchto hor. Postavil veliký kostel v Alba Iulia, který tam nejspíš stojí až do těchto dní, a odtamtud vyrážel do měst a vesnic, aby pátral po strašlivých vrykoulacích.

Měšťané udávali své nepřátele, i když často věděli, že jsou nevinní; a záleželo na moci nebo postavení udavače, zda tento ‚Ctihodný Arakli Aenos' – takhle mu říkali – uznal obvinění za prokázané nebo neprokázané. Když například nějaký slavný bojar prohlásil, že ty a ty osoby jsou krvežízniví démoni, můžeš si být jist, že je náš Řek jako takové uznal. Ale pokud takovou zvěst přinesl ubožák, a mohla být jakkoli důvěryhodná, zůstal nevyslyšen, nebo dokonce potrestán jako lhář! Lovec čarodějnic a podvodník, starý Aenos… Jednou měl tu drzost a obvinil i mě! Ano, a já jsem musel uprchnout, abych unikl těm z Visegradu, kteří mě chtěli polapit! Ach, řeknu ti, byla to tenkrát nepříjemná záležitost.

Ale… čas vyrovná mnoho účtů. Z prachu povstal a v prach se obrátil. Když zemřel, pochovali starého šejdíře v olovem lemované rakvi v Alba Iulia, poblíž kostela, který tam postavil. Ooo, jaké štěstí! Neboť; přesně jak bylo zamýšleno, trvanlivé olovo jeho rakve zabránilo prosakování vlhkosti a proniknutí červů a všech možných hlodavců dovnitř – dokud neuběhlo sto let a já jsem ho nevykopal! Ach, ano – několikrát jsme spolu hovořili. Ale nakonec, co vlastně věděl? Nic! Šejdíř a podvodník! Stejně jsem si s ním vyrovnal účet. Ta hromádka prachu, kterou teď prosíváš: samotný Arakli Aenos – ano, jak jen skučel, když jsem mu vrátil jeho maso a tvar a pálil jsem toho psa žhavými železy! Ha-haahaaa!

Dumitru sykl hrůzou a vyškubl prsty z roztroušených ‚solí`. Plácal rukama, jako by i on je měl popálené žhavými železy, foukal na ně, otíral si je roztřeseně o své hrubě tkané kalhoty. Rychle se narovnal, couvl od rozbitých uren a narazil do dalšího regálu, který stál za ním. Upadl jak široký tak dlouhý do prachu, prášku a solí; drobná nehoda mu však posloužila. Jeho zmatená mysl se trochu vyjasnila – což také majitel hlasu okamžitě poznal a ihned zesílil sevření.

Teď se uklidni, jen se uklidni, můj synu! Ano, já vím: myslíš si, že tě bezdůvodně mučím – věříš, že nalézám potěšení v tomto vysyětlování. Ale ne, ne – jen to považuji za správné, že poznáš závažnost

toho, čemu posloužíš. Vykonáš pro mě důležitou oběť: jsi mou oporou, krmí, obnovíš mé síly. Proto ti poskytuji vědění… ať už je to na jakkoliv krátkou dobu. Nyní vstaň, postav se zpříma, dobře poslouchej má slova a řiď se jimi.

Stěny, jdi k těm stěnám, Dumiitruuu. Dobře! Teď sleduj fresku – svýma očima, můj synu, a svýma rukama. Teď se dívej a uč se:

Zde je člověk. Narodí se, žije svůj život a umírá. Princ nebo vesničan, hříšník nebo svatý, všichni jdou stejnou cestou. Vidíš je tam na obrazech: svaté muže stejně jako darebáky: spějí rychle od kolébky k hrobu, řítí se střemhlav ze sladkého teplého okamžiku početí do chladné, prázdné hlubiny smrti. Zdálo by se, že je to údělem všech lidí: splynout se zemí. Všechno, co se za svého života naučili, přijde vniveč a jejich tajemství zůstanou tajemstvími jich samých navždy…

Opravdu?

Ale něco zbude, záleží na tom, jak jsou pohřbeni. Jako třeba ten řecký kněz – zůstal nedotčený; a jiní jsou třeba spáleni a zakopáni ve džbánech, jejich popel se neznečistí stykem s hlínou. Tam leží, rozpadající se hromádka kostí, hrstka prachu a v nich všechno vědění jejich životní pouti, všechna tajemství života a někdy i smrti – a možná dokonce i stavu mezi životem a smrtí – jež si s berou sebou do hrobu. Vše je ztraceno.

Znovu se ptám…. opravdu?

A ty řekneš: ale co vědění v knihách nebo znalosti předávané ústní formou, nebo vytesané v kameni? Učený muž přece může – pokud si to přeje – po sobě zanechat své vědění ku prospěchu těch, co přijdou po něm?

Cože? Kamenné destičky? Pche! Dokonce i hory jsou vymílány a epochy, které byly známé, jsou odváty pryč jako prach. Ústní formou? Řekni člověku příběh, a jak ho bude vyprávět dál, příběh se bude měnit. Po dvacátém vyprávění bys ho třeba ani sám nepoznal! Knihy? Během staletí se poškozují, křehnou, rozpadají se, až nezbude nic! Ne, nemluv mi o knihách. Jsou to ty nejkřehčí věci. Kdysi byla v Alexandrii nejpodivuhodnější knihovna na světě… a kde, ptám se já, kde jsou všechny ty knihy dnes? Pryč, Dumiitruuu. Pryč, jako všichni lidé minulosti. Ale na rozdíl od knih lidé nejsou zapomenuti. Ne nevyhnutelně…

A opět, co když člověk po sobě nechce zanechat svá tajemství?

Ale to pro tuto chvíli stačí; podívej se, fresky se změnily. Tady je další člověk… nu, alespoň mu tak budeme říkat. Ale je podivný, neboť není zplozen jen mužem a ženou. Podívej se sám: má rodiče… ale co to tam je? Had? Slimák? A ten tvor vysouvá vejce a člověk ho vstřebává. Teď už ta nanejvýš šťastná osoba není pouhým člověkem, ale… něčím více. Ach! Podívej – on neumírá, ale žije dál a dál! Stále! Nejspíš navěky.

Sleduješ mě, Dumiitruuu? Sleduješ ty obrazy na zdi? Pokud by On nebyl zabit nějakým brutálním člověkem, vyzbrojeným znalostmi – nebo nezahynul náhodně, což se časem může přihodit – bude žít navěky! Kromě toho, že… má své potřeby. Nemůže se živit jako obyčejný člověk. Potřebuje zvláštní zdroje obživy! Krev je život…

Víš, jak se takový nazývá, můj synu?

„Já… já vím, jak se takovým lidem říká," odpověděl Dumitru, navzdory tomu, že v podzemním sklepení nebylo kromě něj živé duše. „Řekové jim říkají ‚vrykoulakové`, jak jsi sám podotkl; Rusové ‚vještci` a my, Kočovníci, Szganyové; jim říkáme ‚moroi` – upíři!"

Je ještě další název, pronesl hlas, který pochází z daleké země, vzdálené v prostoru i čase. To slovo, kterým se nazývají, je: Vampýr! A na okamžik, možná z určité úcty, se hlas odmlčel. Pak pokračoval:

Teď mi, Dumiitruuu, prozraď: víš, kdo jsem? Ach, já vím, jsem hlas v tvé hlavě; ale pokud bys nebyl šílený, musel by ten hlas mít nějaký zdroj. Uhádneš mou totožnost, Dumiitruuu? Nejspíš už to dávno víš, že?

„Ty jsi Starý." Dumitru ztěžka polkl, ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů a hrdlo měl drsné jako smirek. „Nemrtvý, nesmrtelný patron Szganyů kmene Zirra. Ty jsi Janos, baron Ferenczy!"

Správně, a ty jsi možná vesničan, ale vůbec ne hloupý, odpověděl hlas. Skutečně jsem to já! A ty jsi můj, k mým službám, jak si budu přát. Nejdřív však otázku: Je v tlupě tvého otce Vasila Zirry někdo se čtyřmi prsty na ruce? Možná dítě, chlapec, nedávno narozený, poté, co jste tu vy, Szganyové, byli

naposledy? Nebo třeba cizinec, kterého jste potkali na svých cestách a on se k vám chtěl přidat?

Podivná otázka, mohl by si někdo říct, ale ne Dumitru. Tohle byla součást legendy: že jednoho dne přijde muž, který bude mít na rukou místo obvyklých pěti jen čtyři prsty. Tři široké, silné prsty a palec na každé ruce; se čtyřmi prsty se narodil, a proto vypadají docela přirozeně; prsty nebyly odstraněny chirurgickým zásahem ani nevypadaly groteskně.

„Ne," odpověděl okamžitě. „Nepřišel."

Hlas vydal mentální zavrčení; Dumitru vycítil nespokojené pokrčení širokých, mohutných ramen. Nepřišel, opakoval hlas Janose Ferenczyho po něm. Ještě nepřišel…

Ale… postoj neviditelné bytosti nebyl stálý; vzápětí se změnil; zklamání bylo zapomenuto a nahradila ho rezignace. No dobrá, takhle už čekám roky. Ale co je čas pro Vampýry, že?

Dumitru neodpovídal. Při prohlížení vybledlých fresek se dostal k části stěny s vyobrazením několika zvláště příšerných scén. Fresky byly jako tapiserie, vyprávěly příběh v obrazech, avšak tyto obrazy pocházely přímo z nočních můr. Na prvním drželi čtyři muži pátého, každý za jednu končetinu. Další mučitel v tureckých kalhotách stál nad ním s vysoko zdviženým za-křiveným mečem a ještě jeden klečel poblíž s palicí a ostrým dřevěným kůlem. Na následujícím obraze byla oběť sťata, probodena kůlem a přibita k podlaze – ale velký slizký červ nebo had vylézal z.pahýlu jejího krku; takže muži kolem něj v hrůze couvli! Na třetím obraze muži obklopili tu Věc kruhem z pochodní a podpálili ji; stejně tak hlavu a tělo jejího bývalého hostitele na hromadě otepí. Čtvrtá a předposlední scéna zobrazovala kněze, který v jedné ruce houpal kadidelnicí, zatímco druhou vsypával popel z upíra do urny. Pravděpodobně to byl nějaký očistný exorcistický rituál. Jestli ano, byl úplně zbytečný.

Neboť poslední scéna představovala tutéž urnu, z níž jako Fénix z popela vzlétá černý netopýr. Dumitru poznal znak Ferenczyů!

Ano, řekl v Dumitrově hlavě Janos temně, ale až přijde čtyřprstý muž. Ne dříve, než přijde pravý syn mých synů. Neboť pouze tehdy mohu uniknout z jedné nádoby do druhé. Protože není nádoba jako nádoba, Dumiitruuu, a některé z nich jsou z kamene…

Opět se mladíkova mysl pokusila zbavit zmatku. Náhle spatřil, jak jeho pochodeň, kterou zasunul do kamenného držáku na zdi, skoro dohořela. Sundal ji a roztřeseně od ní zapálil další. Zamával s ní, aby se plamen rozhořel. Olízl si suché rty a pohlédl na ty myriády uren. Napadlo ho, ve které se asi nachází jeho trýznitel. Jak snadné by bylo rozbít tu nádobu, rozházet prach z ní, hodit pochodeň mezi vnímavé zbytky a pozorovat, jestli shoří i podruhé.

Janos nebyl tak pomalý, aby si nevšiml oživení Szganyovy vůle, nebo aby nečetl zradu v mysli, kterou ovládal. Bezhlesně se zachechtal a řekl: Ach ne, Dumiitruuu, tady ne! Copak si myslíš, že ležím mezi tímhle odpadem? A že neslyším tvé zrádné myšlenky? Avšak neměl bys v těle krev, kdyby tě nenapadly, že? Znovu se ozval jeho zlý smích a po něm: Dobře jsi udělal, když jsi zapálil další pochodeň: lépe nenechat oheň odumřít, Dumiitruuu, protože tam, kam nyní půjdeš, je to nadmíru temné. Také ti chci ještě několik věcí ukázat a k tomu budeme potřebovat světlo. Teď pohleď; po tvé pravé ruce je místnost, můj synu. Projdi průchodem; jestli chceš, a tam najdeš mou pravou noru.

Dumitru se mohl vzpírat… ale bezvýsledně; upír nyní stiskl jeho mysl daleko pevněji než kdy předtím. Udělal, co mu bylo nařízeno, prošel klenutým průchodem a vstoupil do místnosti, podobné ostatním, jen zařízení bylo jiné. Nebyly v ní žádné regály s amforami ani fresky na zdech; místo bylo daleko více obývané než skladiště; na zdech visely tkané goblény a podlaha byla pokryta zelenými glazúrovými dlaždicemi, usazenými v maltě. Uprostřed mozaika z menších dlaždic zobrazovala prorocký erb Ferenczyů a na jedné straně poblíž mohutného krbu stál starobylý těžký stůl z černého dubu.

Goblény na zdech byly dole zetlelé a rozedrané a jako všude jinde, i zde na všem spočívala tlustá vrstva prachu, byla tu však zřetelná výjimka. Na stole ležely spisy, knihy, obálky, různá pečetidla a vosk, pera a inkoust; v porovnání s tím, co Dumitru dosud viděl, to byly moderní věci. Patřily Ferenczymu? Předpokládal, že Starý je mrtvý – nebo nemrtvý – ale všechno tohle naznačovalo, že je tomu jinak.

Ne, opravil ho mazlavý baronův hlas, nejsou moje, je to majetek… mého studenta, dalo by se říct? Studoval mé dílo; a dokonce se odvážil studovat mě! Ách, on znal docela dobře slova, kterými mě mohl povolat, ale nevěděl, kde mě najít, ani jestli tady vůbec jsem! Bohužel mám dojem, že už je po něm. Nejspíš spočívají jeho kosti někde tam nahoře v rozvalinách. S potěšením je tam jednoho dne najdu a

udělám s ním to, co on mohl tak snadno udělat se mnou!

Zatímco hlas Janose Ferenczyho pokračoval v temném a obskurním vzpomínání, Dumitru Zirra přistoupil ke stolu. Ležely na něm kopie dopisů, ale všechny byly psány v jazycích, kterým nerozuměl. Dokázal rozeznat jen data, jež byla z před padesáti let a nějaké vzdálené adresy. Adresáty byli pan M. Raynaud z Paříže; Josef Nadek z Prahy, dalším Colin Grieve z Edinburghu a Joseph Curwen z Providence; a spousta dalších z měst a městeček v mnoha různých zemích. Pisatelem všech těch jmen a adres, jak ukazoval rukopis na zažloutlém papíře, byla jedna a tatáž osoba: jistý pan Hutchinson nebo „Edw. H." jak se podepisoval daleko častěji.

Pokud šlo o knihy, Dumitrovi neříkaly vůbec nic. Pro vesničana, jakkoli zcestovalého a zběhlého v několika jazycích a dialektech, takové tituly jako Turba Philosophorum, Baconův Thesaurus Chemicus a Trithemiův De Lapide Philosophico nic neznamenaly. A pokud ano, v té chvíli mu to nedošlo.

Ale v jedné knize, která tu ležela stále otevřená, navzdory tlusté vrstvě prachu na stránkách, Dumitru uviděl obrázky; které mu naprosto vyrazily dech. Neboť tam, v pečlivých a bolestných detailech, byla vyobrazena série těch nejstrašlivějších a nejbrutálnějších mučení, jež způsobila, že dokonce i napůl zhypnotizovaný Dumitru vrávoravě couvl, aby se od té hrůzy vzdálil. Ale vzápětí jeho oči přitáhl zbytek vybavení pokoje, kterému až dosud nevěnoval pozornost; byla to veliká pouta připevněná ke stěnám těžkými řetězy, jakési silně zrezivělé nástroje volně pohozené na podlaze v jednom rohu a několik pánví na žhavé uhlí, ve kterých stále ještě zůstával popel ze starých ohňů!

Dříve než si tyto věci mohl podrobněji prohlédnout, pokud o to vůbec stál: Dumiitruuu, zakvílel bublavý hlas v jeho hlavě, teď mi řekni: měl jsi někdy žízeň? Putoval jsi někdy vyschlou pouští, kde není ani známka po vodě; a cítil jsi, jak se ti hrdlo pokrývá palčivými vředy, skrz které stěží můžeš popadnout dech? Dobrá, možná, ze jsi zažil časy, kdy ses cítil vyschlý jako troud, což by ti pomohlo porozumět alespoň trochu tomu, jak se nyní cítím já. Ale jen trochu. Určitě jsi nikdy nebyl takhle vysušený. Ach, kdybych ti jen mohl popsat, jakou mám žízeň, můj synu!

Ale dost: Teď jsem si jist, ze jsi pochopil něco z mého umění, z mých plánů, mé moci a mého osudu, i že mé požadavky jsou daleko důležitější, než obyčejný život. Nadešel čas zasvětit tě do posledního tajemství, při němž oba poznáme nejskvělejší extázi. Ten velký komín, Dumiitruuu – vlez do něj.

Má vlézt do komína, do krbu? Pohlédl na něj, ucítil nutkání couvnout, ale nemohl. Masivně stavěná, ohněm poznamenaná díra byla sto dvacet centimetrů široká a sto padesát vysoká, na vrcholku bylo klenutí opatřeno překladem; potřeboval se jen trochu sehnout, aby se protáhl dovnitř. Dříve než tak učinil, zapálil další pochodeň. Janos Ferenczy si tuto krátkou přestávku vyložil jako zaváhání. Teď rychle, popoháněl Dumitra strašný hlas, neboť dokonce i ve smrti – ne, zvláště ve smrti – má potřeba nemůže čekat. Je tak velká, že už nemohu déle odolávat.

Dumitru se vsoukal dovnitř a pochodeň držel vysoko zdviženou, aby osvětlovala celý prostor. Nad ním se tyčil široký, sežehnutý sopouch, který se stupňovitě klikatil do zdi. Mladík podržel pochodeň stranou a podíval se, zda shora neproudí světlo, ale spatřil jen temnotu. To nebylo nic divného; komín se na cestě k povrchu musel několikrát zalomit a to samozřejmě blokovalo přístup světla z horní oblasti, která ležela v troskách. Dumitru znovu pochodeň sklonil a spatřil železné příčky připevněné v převislé zdi sopouchu. Ve dnech rozkvětu hradu komíny čas od času potřebovaly vymést. A přece… nebylo tam takové množství sazí, jak by se dalo očekávat; vyjma sežehnutého povrchu zdál se komín téměř nepoužívaný.

Používal se, můj synu, zachechtal se odporný mentální hlas Janose Ferenczyho. Uvidíš, uvidíš. Ale teď ustup trochu stranou. Dříve, než tam vystoupíš, někdo musí sestoupit! Moji malí oblíbenci, malí přátelé…

Dumitru narazil zády do boční zdi; ozvalo se třepotání křídel, které komín rychle zesílil do burácení, a kolonie malých netopýrů, jejichž letící těla vytvořila téměř pevné kopí, vyrazila dolů ze sopouchu a rozletěla se do podzemních sklepení. Vylétali ven několik dlouhých okamžiků, až si Dumitru začal myslet, že to nikdy neskončí. Ale pak se hukot v komíně začal utišovat, několik opozdilců vystřelilo kolem něho ven a znovu všechno ztichlo.

Teď šplhej, řekl Ferenczy a opět zesílil stisk na mysli svého mentálního otroka.

Příčky byly široké a plytké, třicet centimetrů od sebe, pevně zabudované do malty mezi kameny. Dumitru zjistil, že i když nese pochodeň a ke šplhání používá pouze nohy a jednu ruku, jde to docela

snadno. Asi po devíti nebo deseti příčkách se komín znatelně zúžil a po dalších deseti se sklonil o zhruba čtyřicet pět stupňů a stal se spíše jen stoupající šachtou. V dalším, asi šedesát centimetrů dlouhém úseku nahradily příčky plytké, kamenné stupně; pak se ‚podlaha' vyrovnala úplně a ‚strop' se pozvolna zvedl do výšky nějakých dvouapůl nebo tří metrů.

Nyní Dumitru zjistil, že se nalézá v úzké přímé kamenné chodbičce. Nebyla širší než metr a dlouhá neznámo jak a Dumitra rychle zachvátil pocit nezvládnutelného děsu, který způsobil, že se zarazil a přikrčil. Chvěl se a stékal po něm studený pot – srdce se mu třepetalo v hrudi jako lapený pták a oděv se mu potem lepil na záda a stehna – mladík před sebe natáhl ruku s pochodní. Přímo před ním, v mihotavých stínech mimo dosah světla, se vznášel těsně nad podlahou pár žlutých trojúhelníkových očí – vlčích, divokých očí – a odrážel pableskující světlo pochodně. Byly upřeny přímo na Dumitra.

Můj starý přítel, Dumiitruuu. Hlas Janose Ferenczyho se do jeho mysli vplížil jako mentální slimák. Stejně jako Szganyové, i on a jeho příbuzní a známí po mnoho let dohlížejí na můj úkryt. Tito vlci jsou mi zárukou, že se tady nahoře nepotulují žádní zvědavci! Snad tě nevystrašil? Myslel sis, že je za tebou dole, a on je tady vpředu? Copak nevíš, že tohle je moje skrýš? A jaká by to byla skrýš, ptám se já, kdyby měla jen jeden vchod a východ? Ne, kdybys šel touto chodbou dostatečně daleko, dostal by ses na místo, kde ústí do díry ve stěně prudkého útesu. Nicméně… nežádám po tobě, abys šel tak daleko…

Hlas se ani nesnažil zastřít svou výhrůžku; Ferenczy by si nedal vzít své právo; mentální stisk nyní Dumitrovi svíral mysl a vůli jako ledový svěrák. Pokračuj; nařídil mu chladně:

Vpředu před mladíkem se veliký vlk otočil a odklusal. Jeho šedý stín nahradila větší temnota. Dumitru tápal nejistě dál, srdce mu bušilo, až měl pocit, ze slyší, jak mu krev hučí v uších, jako oceán v závitech mušle. A nebyl sám, kdo to slyšel.

Ach, můj synu, můj synu! Hlas zabublal strašlivým očekáváním a zachvěl se divokým chtíčem. Tvé srdce v tobě skáče jako prchající jelen! Jaká síla, jaké mládí! Všechno to cítím! Ale ať už je to cokoli, co způsobuje tvou paniku, buď si jist, ze již brzy bude konec, Dumiitruuu…

Chodbička se rozšířila; po Dumitrově levé ruce zůstávala skála, jako dříve, ale po pravé byla v pevném kameni – vlastně v kamenném podloží – vytesána prohlubenina, příkop vedoucí souběžně s chodbou, který s každým jeho dalším krokem klesal hlouběji a hlouběji. Dumitru natáhl ruku s pochodní nad okraj a pohlédl dolů, a v nejhlubším místě příkopu uviděl… okraj a úzké hrdlo… černé urny, napůl pohřbené v temné půdě!

Okraj urny – jako temná, našpulená ústa se rty, které se zdály roztažené a odporně zkroucené v mihotavém světle – se nacházel asi půldruhého metru pod úrovní Dumitrovy stezky. Za urnou se dno příkopu zvedalo. Vytesané do klínu jako propust lehce klesalo směrem dolů k zvednutému okrají vedoucímu do úzkého výtoku. Ten mířil přímo do ústí urny; na druhé straně klínové dno stoupalo nahoru a pryč z dohledu, do stínů. Zvednutý okraj skály spolu s vytesaným výtokem vypadal ze všeho nejvíc jako okapový žlab nad sudem na deštovou vodu a stejně jako okapové žlaby byl potřísněn něčím černým, jak tam protekla nějaká neznámá kapalina… .

Několik dlouhých okamžiků tam Dumitru stál, chvěl se, lapal po dechu a plně si neuvědomoval, co vidí, ale všemi smysly svého těla cítil, že ať už je to cokoli, je tohle zařízení ztělesněním absolutního zla. Zatímco mu po těle stékal slizký, studený pot a on cítil, jak se celé jeho tělo neovladatelně chvěje; zazněl mu opět ve váhající mysli hlas jeho tyrana:

Jen dál, můj synu, naléhal ten příšerný hlas. Ještě krok nebo dva, Dumiitruuu, a všechno bude jasné. Ale opatrně, velmi opatrně – nesmíš omdlít nebo spadnout ze stezky, ať se děje cokoli!

Další dva kroky a mladík nedokázal od strašlivé urny odvrátit vytřeštěné oči, nemohl dokonce ani mrknout – a pak zahlédl místo, kde příkop končil: černý obdélník jako otevřený hrob. Když světlo jeho pochodně dopadlo dolů, spatřil, co ono strašlivé místo obsahovalo.

Bodce! Jako jehla ostré tesáky ze zrezivělého železa vyplňovaly tuto poslední jámu zleva doprava a od začátku až do konce. Byly jich přinejmenším tři tucty – a Dumitru okamžitě věděl, k čemu tu jsou a jaké má Ferenczy úmysly!

Opravdu? Cha-chaa-chaaa! Cha-chaaa! Příšerný smích nenaplnil Dumitrovy uši, ale mysl. Takže nakonec dojde k souboji vůlí, že, můj synu?

Souboj vůlí? Dumitrova vůle se napjala; bojoval o kontrolu nad vlastní myslí, nad svými mladými,

mocnými svaly. „Já, se… kvůli tobě nezabiju… ty starý dáble!“ vydechl.

Samozřejmě, že se nezabiješ, Dumiitruuu. Dokonce ani já tě nemohu přinutit, abys to udělal, ne proti tvé vůli. Víš, oblouznění má svá omezení. Ne, ty se nezabiješ, můj synu. Udělám to já. Skutečně – už to vlastně dělám!

Dumitru zjistil, že jsou jeho údy náhle v plné síle, jeho mysl je volná od Ferenczyho okovů. Olízl si rty, odvrátil oči a začal těkat pohledem sem a tam. Kudy běžet? Tam někde vpředu čekal obrovitý vlk; ale on měl pořád svou pochodeň; vlk by před plamenem ucouvl. A za ním…

Za ním, z toho dříve zcela tichého místa se náhle zvedl vítr – hnaný tisíci křídel! Netopýři!

V příštím okamžiku na Dumitra dopadla klaustrofobie jako kladivo. I kdyby nebylo těch netopýrů, kteří, jak se zdálo, se právě vraceli, věděl, že by nikdy nesebral dost odvahy, aby sledoval své stopy zpět do falešného sopouchu a pak skrze sklepení hradu s kořistí naloupenou na hřbitovech a dále nahoru tím kamenným schodištěm, kde zněla jen ozvěna, do venkovního světa. Ne, zbývala jen jedna cesta: vpřed, ať už tam na něj čekalo cokoli. A když přilétli první netopýři, vyrazil spěšně po kamenné římse – která náhle pod jeho váhou povolila!

Aháá! Zazněl v jeho hlavě odporný hlas plný triumfu. I velký vlk váží mnohem méně než dospělý člověk, Dumiitruuu!

Vedle jámy s bodci se římsa a celá část zdi, která ji nesla – vytesané z kamene – sklopila o devadesát stupňů a svrhla Dumitra na bodce. Jeho jediný výkřik, směs pochopení a hrůzy, byl uťat, když bodce probodly lebku, páteř a většinu životně důležitých orgánů – jen srdce ne. To stále bilo a pořád pumpovalo jeho krev – proudila z mnoha ran probodaného, svíjejícího se těla.

Neříkal jsem ti, že to bude extáze, Dumiitruuu? A neříkal jsem ti, že tě zabiju? Zlomyslná slova nemrtvého monstra pronikla skrz mlhu mladíkovy agonie, ale jen tiše a nejasně. To bylo poslední mučení Janose Ferenczyho, jeho poslední posměšek; neboť nyní ho už Dumitru nemohl slyšet.

Ale Janos Ferenczy nebyl zklamán. Protože ted tu bylo něco daleko důležitějšího – uhašení pradávné žízně. Přinejmenším až do další oběti. Krev stékala kanálem ve tvaru písmene ‚V`, hnala se k výtoku a stříkala do ústí urny, aby svlažila její obsah. Starý popel, soli – lidské chemikálie, netvorovy chemikálie – které nasákly, bublaly a nadouvaly se, kouřily a doutnaly. Taková byla chemická reakce těchto odporných rtů urny, které jako by si chtěly říhnout…

Za malou chvíli se veliký vlk vrátil zpět. Pohrdavě prošel pod netopýry, kteří švitořili a pokrývali strop živým kožichem, bojácně vstoupil na pohyblivou stezku, která se zhoupla hladce zpět na své místo, a zarazil se, aby se upřeně zahleděl na nyní již tichou urnu.

Pak… se z hloubi jeho hrdla ozvalo zakňučení, skočil dolů do jámy na korýtko nad urnou a bojácně prolézal mezi bodci, aby vyčistil úsek na horním konci příkopu. Tam se obrátil a začal vyproštovat Dumitrovo vykrvácené tělo z bodců tak; ze mrtvolu nadzvedával z jednoho bodce po druhém.

Když skončil, vyskočil z jámy, která zde nebyla hluboká, sklonil se dolů, vytáhl mrtvolu ven a odtáhl ji na Místo mnoha kostí, kde se mohl dosytosti nažrat. Byla to běžná rutina, kterou starý vlk dobře znal. Tenhle úkol prováděl již při několika dřívějších příležitostech.

Tak jako před ním jeho otec. A otec jeho otce. A jeho…

Druhá kapitola
Hledači

Savirsin, Rumunsko; večer prvního srpnového pátku roku 1983; zájezdní hostinec postavený vysoko na příkrých horských svazích na kraji městečka, kde silnice šplhá nahoru přes mnoho serpentinovitých zatáček a mizí z dohledu mezi borovicemi.

Tři mladí Američané, podle vzhledu a výstroje turisté, seděli spolu kolem popraskaného, léty zčernalého, silně poškrábaného kulatého dřevěného stolu v jednom rohu nálevny. Na sobě měli sportovní oblečení; jeden z nich kouřil cigaretu a pili místní pivo; nepříliš silné, ale na patře řízné a velmi osvěžující.

U pultu se dva větrem ošlehaní horalé, lovci s puškami tak starými, že mohly být považovány za starožitnosti, chechtali a plácali po zádech a vychloubali se svými dovednostmi – nejen loveckými – dokud si asi před hodinou jeden z nich náhle nevšiml vyčítavého pohledu, neodvrávoral od pultu a s

nezřetelným zaklením klopýtavě nezamířil ven do zamlženého, šedomodrého soumraku. Jeho puška zůstala ležet na pultě tam; kde ji zanechal; hospodský ji bez obav zvedl a opatrně odstranil z dohledu, pak pokračoval v mytí a leštění použitých sklenic.

Lovcův kamarád z mokré čtvrti – a kumpán v jeho pochybných podnicích, ať už byly jakéhokoliv druhu – znovu zařval smíchem; hlučně bouchl do pultu, dopil slivovici svého druha a hodil do sebe i svou vlastní. Pak se rozhlédl kolem po další zábavě. Jeho pohled přirozeně padl na Američany, kteří seděli a jen tak klábosili: Vlastně se až dosud bavili o něm, ale to on netušil.

Objednal další pití – jim u stolu, co kdo pil; také jednu pro hostinského – a dokymácel se k nim. Než hostinský vyplnil objednávku, vzal jeho pušku a dal ji do bezpečí k té první.

„Gogosu," zavrčel starý lovec, a palcem se bodl do hrudi oděné v kůži. „Emil Gogosu. A vy? Touristi, že ano?" Mluvil rumunsky, místním nářečím, které se trochu blížilo madarštině. Všichni tři se na něj usmáli; dva z nich trochu ostražitě.

Ale třetí to přeložil a rychle odpověděl: „Ano, turisté. Z Ameriky, že Spojených států. Posaďte se, Emile Gogosu, a popovídejte si s námi."

Lovec překvapeně zablekotal: „;Cože? Cože? Ty umíš naši řeč? Ty jsi průvodce těch dvou, co? Sype to, co?"

Mladý muž se zasmál: „Pane Bože, ne! Já jsem tu s nimi – jsem jedním z nich – Američan!"

„Nemožné!" prohlásil Gogosu a posadil se. „No tohle? V životě jsem nic takového neslyšel! Cizinci znají naši řeč? Taháš mě za nohu, co?" Gogosu byl skrz naskrz rumunský vesničan. Měl hnědou; větrem ošlehanou tvář, šedý zakroucený knír, uprostřed žlutě flekatý od kouření dýmky, dlouhé licousy a pronikavé šedé oči pod naježeným ještě šedějším obočím. Oblečen byl do krátkého záplatovaného koženého kabátu s vysokým límcem zapnutým ke krku, pod ním měl bílou košili, jejíž rukávy pohodlně obepínaly zápěstí. Pod pravým nárameníkem kabátu měl zasunutou kožešinovou čepici; ne zcela plný nábojový pás mu procházel pod levým nárameníkem, křížil jeho hrud' a táhl se dolů pod pravé rameno a křížem přes záda. Široký kožený opasek držel pochvu s loveckým nožem, několik váčků a hrubě tkané kalhoty, které nosil zastrčené do horolezeckých bot z vepřovice. Muž byl sice malý, ale šlachovitý a houževnatý. V každém případě to bylo pitoreskní individuum.

„Bavili jsme se o tobě," oznámil mu tlumočník.

„Cože? Opravdu?" Gogosu jim postupně pohlédl všem do tváří: „O mně? Takže jsem pro vás nějaká zvláštnost, co?"

„Obdivovali jsme tě," odpověděl mazaný Američan. „Od pohledu lovec, a dobrý – nebo si to aspoň myslíme. Ty znáš tenhle kraj, tyhle hory, že?"

„Není člověka, který by je znal lépe!" prohlásil Gogosu. Ale i on byl mazaný a teď trochu přimhouřil oči. „Hledáte průvodce, co?"

„Může být, může být," přikývl druhý muž pomalu. „Ale není průvodce jako průvodce. Některého požádáš, aby ti ukázal zříceninu hradu v horách a on ti slíbí modré z nebe! Pravý hrad hraběte Drakuly, říkají! A pak tě přivedou k hromadě kamení, která vypadá jako zbořený prasečí chlívek! Ano, Emile Gogosu, zajímají nás zříceniny: Chceme je fotografovat, filmovat… kvůli náladě a atmo-sféře!"

Hostinský přinesl pití a Gogosu svou sklenici obrátil ihned do sebe. „Cože? Cože? Vy jdete dělat jednu z těch filmovacích věcí, že? Pohyblivé obrázky? Starý upír na svém hradě honí děvčata, kterým se pěkně natřásají kozy! Jo, Pane Bože, já jsem je viděl! Ty obrázky, chci říct, dole ve staré Lugoji, tam mají… kinoteátr. Ne ty dívky, žádné… houpavé cecky tady kolem nejsou, to vám teda povím! V tomhle zalesněném koutě najdete, mládenci, v nejlepším povislé placky! Ale obrázky jsem viděl. A tohle vy hledáte, jo? Zříceniny…"

Navzdory množství kořalky, které vypil, se zdálo, že starý lovec trochu vystřízlivěl. Jeho oči hned ztratily zamžený výraz, když si Američany jednoho po druhém pozorně prohlížel. Nejprve se zaměřil na jejich tlumočníka. Byl zvláštní, to bylo zřejmé, s tou jeho znalostí jazyka a vůbec. Vysoký něco přes sto osmdesát centimetrů, dlouhé nohy, štíhlý v bocích a široký v ramenou. Teď se Gogosu podíval zblízka a viděl, že to není zrovna Američan. Rozhodně ne pravý Američan.

„Jak se jmenuješ, he? No, jak se jmenuješ?" Lovec mladíka popadl za ruku a pevně ji stiskl… ale ten ji okamžitě vytrhl a schoval pod stůl. „George," vyhrkl mladík, který svým rychlým pohybem vzbudil

Gogosovu pozornost. ;„George Vulpe.“

„Vulpe?“ zasmál se hlasitě lovec a udeřil pěstí do stolu, až sklenice poskočily. „Svého času jsem znal pár Vulpů. Ale George? Jak pasuje jméno George k takovému jménu jako je Vulpe, čo? No tak, mluvme spolu na rovinu… chceš říct Gheorghe, co?“

Mladíkovy tmavé oči potemněly ještě více a zdálo se, že se zamyslel, pak se ale uvolnil a vyměnil si s šedookým inkvizitorem úšklebek. „Ty jsi nějaký chytrý, Emile,“ řekl nakonec. „Oči máš taky bystré! Ano, kdysi jsem byl Rumun. To je dlouhá historie a nestojí za…“

Sukovitý lovec si ho znovu začal prohlížet. „V každém případě ji vyprávěj,“ řekl a pomalu na něj pohlédl. Mladík pokrčil rameny a pohodlně se usadil na židli.

„No dobrá. Narodil jsem se tady, pod horami,“ začal hlasem stejně měkkým jako jeho zdánlivě měkká ústa. Usmál se a zablýskl perfektním chrupem. Takový by měl být, pomyslel si Gogosu, u chlapa, který má dvacet šest nebo dvacet sedm let. „Narodil jsem se tady,“ zopakoval Vulpe, „ano…, ale to jsou nyní jen mlhavé, vzdálené vzpomínky. Moji staří byli Kočovníci a podle toho vypadám. Poznal jsi mě podle snědé kůže, že? A mých tmavých očí?“

„Jo,“ přikývl Gogosu. „A taky podle tenkých ušních boltců, kterým by slušel pěkný zlatý kroužek. I podle vysokého čela a vlčí čelisti, které u Cikánů nejsou neobvyklé. Pro člověka, který se umí dívat, je tvůj původ dost zřejmý. Tak co se stalo?“

„Co se stalo?“ pokrčil znovu rameny Vulpe. „Moji rodiče místo toho, aby příživničili jako ostatní, odešli do města a stali se ‚dělníky‘“

„Příživničili? Ty tomu věříš?“

„Ne, ale úřady ano. Dali jim byt v Craiově hned vedle nové železnice. Malta byla plesnivá a zdi praskaly od otřesů vlaků. Omítka opadávala ze zdí; z bytu nad námi prosakoval odpad.., ale pro flákače, kteří se štítí práce, je to dobré až dost, říkali. A tam vedle dráhy jsem si hrával až do jedenácti let. Pak… jedné noci vlak vykolejil. Najel přímo do našeho domu, rozrazil stěnu a celý dům zbořil. Měl jsem štěstí, že jsem to přežil, ale moji rodiče zahynuli. Nějaký čas jsem si myslel, že by bylo lepší, kdybych zemřel také, protože jsem měl poškozenou páteř, byl jsem mrzák. Ale někdo se o mně doslechl a v té době probíhal projekt – výměny doktorů a pacientů mezi americkými a rumunskými rehabilitačními ústavy – a protože jsem byl sirotek, měl jsem přednost. Na příživníka to docela ujde, že? Takže… odjel jsem do USA. Tam mě dali do pořádku. A co víc, adoptovali mě! V každém případě dva z nich. Protože jsem byl ještě chlapec a tady nezůstal nikdo z mé rodiny“ – znovu pokrčil rameny, „bylo mi povoleno zůstat ve Státech!“

„Aha!“ vyhrkl Gogosu. „A teď jsi Američan. Věřím ti… ale je to zvláštní, že se Cikáni zřekli volnosti. Občas se trhnou a jdou si svou cestou, většinou kvůli sporům o ženu nebo koně – ale zřídka se usadí ve městě. Co se stalo tvým starým? Pohádali se s cikánským baronem – nebo něco takového?“

„To nevím. Byl jsem malý chlapec, a tak mě rodiče nechtěli ničím rozrušit,“ odpověděl Vulpe. „Myslím, že se o mne báli: byl jsem příliš slabý, takový nedomrlý. V každém případě uprchli té noci, kdy jsem se narodil, zahladili stopy a nikdy se nevrátili.“

„Nedomrlý?“ Gogosu pozvedl obočí a znovu si Vulpeho prohlédl odshora dolů. „No, už se to nedozvíš! Ale říkáš, že zahladili stopy? To je ono. Už nic neříkej. Je jasné, že měli v táboře potíže. Mohlo to být takhle: tvůj otec a matka byli tajnými milenci a ona byla zaslíbena jinému. Pak jsi přišel ty a on ji unesl. To se stává.“

„To je velmi romantická představa,“ řekl Vulpe. „A kdo ví? Můžeš mít pravdu…“

„Pane Bože, co jsme to za ignoranty!“ vybuchl náhle Gogosu a kývl na hostinského.

„My dva tady klábosíme naším starým jazykem a tvoji přátelé tu jen tak sedí a nikdo si jich nevšímá. Teď mě nech objednat další pití a pak se trochu seznámíme. Chci vědět, proč jste tady a jak vám můžu pomoci. Kolik mi zaplatíte, když vám ukážu nějakou opravdovou zříceninu?“

„To pití je na nás,“ protestoval Vulpe. „A žádné námitky. Bože, čekáš, že s tebou budeme držet krok, Emile Gogosu? Teď zpomalíme, nebo nás upiješ pod stůl dříve, než probereme obchodní záležitosti! Se seznámením je to prosté.“

Poplácal po rameni Američana vedle sebe. „Tenhle čahoun je Seth Armstrong z Texasu. Jak vidíš, Emile, rodí se tam dlouháni. Je to taky velký stát. Celé vaše Rumunsko by se do Texasu vešlo třikrát!“

Na Gogosa to udělalo patřičný dojem. Potřásl si s Armstrongem rukou a prohlédl si ho. Texasan byl velký se silnými kostmi, s čestnýma modrýma očima v upřímné tváři, s řídkými slámově žlutými vlasy a s nohama a rukama dlouhýma a útlýma jako tyčky. Měl dlouhý a široký nos, výrazná ústa a těžkou, zarostlou bradu. Armstrongovi nechybělo mnoho do dvou metrů, a když seděl, tyčil se hlavou i rameny nad ostatními.

„Ho!“ vykřikl lovec. „Ten Texas musí být velký, aby v něm mohli žít takoví jako on!“

Vulpe to přeložil, pak kývl směrem k třetímu členu jejich skupiny. „A tenhle,“ řekl, „je Randy Laverne z Madisonu ve Wisconsinu. Není to tam tak hornaté jako tady, ale věř mi, chladno je tam stejně!“

„Chladno?“ řekl Gogosu. „No, tohohle by to nemělo trápit! Závidím mu všechno to dobré maso na kostech – a všechna dobrá jídla, ze kterých ho má – ale při lezení není příliš k užitku. Já, já jsem schopen se přilepit ke skále jako lišejník v místech, kde by jeho přitažlivost najisto srazila dolů!“

Vulpe přeložil a Laverne se od srdce zasmál. Ze tří Američanů byl nejmladší a nejmenší (přinejmenším do výšky): dvacet pět, pihovatá tvář, nadváha a neustále hladový. Kulatou tvář a vlnité zrzavé vlasy dobře doplňovaly přátelské; usměvavé zelené oči; koutky očí a úst mu přecházely od častého smíchu do lehkých vrásek. Ale nic zženštilého na něm nebylo: jeho ohromné ruce byly neskutečně silné, dědictví po otci kováři.

„Výborně,“ řekl George Vulpe, „takže teď se vzájemně známe. Nebo spíše, ty znáš nás! Ale co ty, Emile? Ano, jsi lovec. A co dál?“

„Nic dál!“ řekl Gogosu. „Nepotřebuju být ještě něčím jiným. V Iliu mám malý dům a malou ženu; v létě lovím divočáky, řezníkům prodávám maso a krejčím a ševcům kůže; v zimě sbírám kožky, zabiju pár lišek a příležitostně mě najímají, abych zastřelil nějakého vlka. Tak si žiju nuzně! Teď budu možná také průvodcem. Proč ne? Znám hory stejně jako orli, kteří tam hnízdí!“

„A nějaký zbořený hrad? Ten nám také můžeš ukázat?“

„Hradů tu je plno,“ prohlásil Gogosu. „Ale ty jsi mi říkal, že není průvodce jako průvodce. No a stejně tak nejsou hrady jako hrady. Máš pravdu: kdokoli vám může ukázat hromadu starých balvanů a říkat tomu hrad. Ale já, Emil Gogosu, já vám můžu ukázat opravdový hrad!“

Američané Armstrong a Laverne pochytili podstatu jeho řeči a začali projevovat vzrušení. Armstrong svým pomalým texaským dialektem řekl: „Hej, Georgi, řekni mu, co tady doopravdy budeme dělat. Řekni mu, že uhodil hřebíček na hlavičku, když mluvil o Drakulovi a o upírech vůbec.“

„V Americe,“ řekl Vulpe lovci, „vlastně na celém světě, jsou Transylvánie a Karpaty velmi známé! Ne pro jejich vzrušující krásu, nebo jejich pochmurnou osamocenost, ale kvůli mýtům a legendám. Mluvil jsi o Drakulovi, který má svůj původ v krutém Vladovi z minulosti… ale copak nevíš, že se sem každoročně v houfech ženou turisté jako stádo, aby navštívili Drákulovu domovinu a hrady, o nichž se vypráví, že v nich žil? Je to velký byznys. A my se domníváme, že by mohl být dokonce ještě větší.“

„Pche!“ vyprskl Gogosu. „Celá tahle země je prosáklá starými tradicemi a mýty. Vlad Narážeč je pouze jednou z nich.“ Naklonil se blíže, snížil hlas a vykulil oči. „Můžu vás vzít na hrad, který je starý jako hory samy, rozbitou pevnost, tak obávanou, že i dnes je opuštěná jako holé kosti pod měsícem. Nevedou k ní žádné cesty a hlídá si svoje tajemství v závětří mimo navštěvované oblasti!“ Odtáhl se a spokojeně pokývl, když viděl jejich výrazy. „Tak!“

Vulpe to přeložil a Laverne vykřikl: „Jejda!“ A střízlivěji dodal: „Ale… myslíš, že se mu dá věřit?“

Lovec hned poznal, co poznamenal. Upřeně se zahleděl Lavernovi do široce rozevřených očí, zamračil se a nařídil Vulpemu: „Řekni mu, že posledního chlapa, který mě nazval lhářem, jsem střelil rovnou do zadku! A taky mu můžeš říct, že v těch zříceninách, které znám, až do dnešních dnů hlídá velký šedý vlk. A to je fakt, protože jsem se ho pokoušel odstřelit!“

Vulpe začal překládat, ale ještě nebyl v polovině, když se lovec začal smát. „Hej! Hej!“ vykřikl. „Ne tak vážně! Neberte si mé výhrůžky příliš k srdci. Vím, že moje historka zní trochu divoce, ale stejně je to pravda. Zaplaťte mi za můj čas a námahu a pojďte se sami přesvědčit. Co vy na to?“

Vulpe zvedl varovně ruku, a než ji vzápětí stačil opět schovat, Gogosu se na ni zvědavě zadíval. Měl divný pocit, když tu ruku předtím stiskl. Něco s ní nebylo tak docela v pořádku, když Vulpe plácl vyčouhlého Armstronga po rameni. Také se zdálo, že Vulpe se za své ruce stydí, protože je po většinu času držel schované. „Teď počkej,“ řekl mladý emigrant a opět získal lovcovu pozornost. „Nejdříve se

podívejme, zdali mluvíme o tom pravém místě.“

„Pravém místě?“ divil se Gogosu zmateně. „A kolik si myslíte, že takových míst je?“

„Chci říct,“ vysvětlil Vulpe, „podívejme se, jestli jsme třeba o tom tvém hradě už neslyšeli.“

„To pochybuju. Na žádné novodobé mapě ho nenajdete, to je jisté. Počítám, že si úřady myslí, když ho nechají na pokoji – budou ho dostatečně dlouho ignorovat – pak se možná někdy rozpadne úplně v prach! Ne, ne, jsem si jist, že o tomhle místě jste nikdy neslyšeli.“

„No, zkusme to přece jenom zjistit,“ řekl Vulpe. „Podívej, skutky, území a historie původního Drakuly – tím myslím valašského knížete, po kterém dostal Drakula své jméno – jsou dobře zaznamenány a jsou absolutně autentické. Jeden Angličan jen přeměnil skutečnost na fikci a tak vytvořil legendu. Pak byl ještě jeden známý Francouz, který psal o hradě v Karpatech a možná tím založil jednu nebo dvě své vlastní legendy. A nakonec totéž udělal jeden Američan.

„Teď jde o to, že ten Američan – jeho jméno ti nic neřekne – se od té doby stal velice známým. Kdybychom našli jeho hrad – mohla by historka o Drakulovi začít nanovo! Turisté? Pak bys teprve viděl touristi, Emile Gogosu! A kdo ví, možná by ses stal předákem průvodců, co?“

Gogosu si okusoval střed svého kníru. „Pche!“ odfrkl nakonec, ale oči mu chtivě svítily. Podrbal se na nose a nakonec pronesl: „No dobrá, tak co chcete vědět? Jak můžeme zjistit, jestli ten hrad, který znám, a ten, který hledáte vy, je ten samý?“

„Může to být jednodušší, než si myslíš,“ řekl Vulpe. „Například, jak dlouho je ten tvůj hrad zbořený?“

„Och, to jsem ještě nebyl na světě, když vyletěl do vzduchu,“ s pokrčením ramen odpověděl Gogosu – a s podivem zíral, jaký dojem to na Vulpeho udělalo. „Co se děje?“

Ale to už Američan překládal svým přátelům: V jejich tvářích se také zračil úžas a údiv. Konečně se Vulpe otočil zpět k lovci. „Říkáš, vyletěl do vzduchu? Chceš říct, že… vybuchl?“

„Ano, nebo byl vybombardován,“ zamračil se Gogosu. „Když stěna spadne, tak spadne, ale tam jsou některé stěny rozmetány daleko po okolí.“

Vulpe byl nyní velmi rozrušený, ale pokoušel se to nedat najevo. „A má ten hrad nějaké jméno? Jak se jmenoval jeho majitel, než se hrad zřítil? To by mohlo být důležité.“

„Jeho jméno?“ Gogosova tvář se zkroutila soustředěním. Poklepal si na čelo, zaklonil se v židli a nakonec potřásl hlavou. „Otec mého otce měl staré mapy,“ řekl. „Na nich bylo jméno toho místa. Tam jsem ho poprvé spatřil a poprvé jsem se rozhodl, že tam zajdu a porozhlédnu se. Ale to jméno… už se mi vykouřilo z hlavy.“

Vulpe překládal.

„Mapy, jako je tahle?“ řekl Armstrong. Vytáhl kopii staré rumunské mapy a rozprostřel ji na stole. Trochu nasákla pivem, ale jinak byla v pořádku.

„Jo, jako tahle,“ přikývl Gogosu. „Ale starší, mnohem starší. Tohle je jenom kopie. Počkejte, podívám se.“ Uhladil mapu a upřeně si prohlížel některé její části. „Není tu,“ řekl. „Můj hrad na ní není. Je tam prázdné místo. No, to je pochopitelné. Ponuré staré místo. Je to, jak jsem říkal: byli by rádi, kdyby se na to zapomnělo. Legendy? Nevíte z toho ani polovinu!“ A o chvilku později: „Ach!“ Škubl sebou na stoličce dozadu a oběma rukama se plácl do čela.

„Ježíši!“ vykřikl Layerne. „Je v pořádku?“

„V pořádku, jo… v pořádku!“ řekl Emil Gogosu a pak se obrátil k Vulpemu: „Teď si vzpomínám, Gheorghe. Jmenoval se… Ferenczy!“ Vulpemu i jeho přátelům poklesla čelist. „Ježíši!“ zopakoval Laverne, tentokrát šeptem.

„Hrad Ferenczy?“ Armstrong se natáhl a popadl lovce za předloktí. Gogosu přikývl. „Tak je to. Je to on, co?“

Vulpe a ti druzí dva padli zpět na své židle a zírali jeden na druhého; vypadali popleteně; zmateně nebo prostě udiveně. Ale nakonec Vulpe přiznal: „Ano, to je on. Zavedeš nás tam? Zítra?“

„O, buď si jist, že zavedu,“ řekl Gogosu. „Za prachy!“ A pohlédl na Vulpeho ruce, měl je roztažené na stole, přidržoval mapu. Vulpe uviděl, kam se lovec dívá, ale tentokrát se nepokusil ruce skrýt. Místo toho jen pozvedl obočí.

„Nehoda?“ zeptal se ho starý Rumun. „Jestli jo, zalátali tě docela dobře.“

„Ne,“ odpověděl Vulpe, „žádná nehoda. Takhle jsem se narodil. Rodiče mi vždycky říkali, abych je

schovával, to je všechno. A tak to dělám, s výjimkou mých přátel…“

Kvůli horám se zdálo, že slunce vychází trochu později. Když konečně vysvitlo, bylo horké a zamlžené. O půl deváté čekali tři Američané na Gogosa na prašné cestě před zájezdním hostincem. U nohou jim ležely batohy, na hlavě měl každý z nich čepici s tmavým štítkem na ochranu před nejhorším sluncem. Starý lovec jim řekl, že je tam v tuto hodinu ‚posbírá‘, i když si nebyli zcela jisti, jak to přesně myslel.

Randy Laverne zrovna vyprázdnil malou láhev piva a postavil ji na okraj schodů hostince, když uslyšeli rachocení a lomození místního autobusu: Znělo to tak nezvykle, až to skoro působilo jako přelud; samozřejmě, že příjezd něčeho takového si přímo žádal o několik fotografií. Seth Armstrong vytáhl fotoaparát a začal fotit otlučený rozhrkaný autobus mířící z borovicového hájku klikatou cestou k hostinci.

Byl to neskutečný stroj; sjeté pneumatiky, kapota se třásla, motor střílel, kalná okna byla zaneřáděna mouchami. Řidičovo okno bylo zvláště špinavé, jak na něm skončily tisíce hmyzích sebevrahů, a Emil Gogosu se vykláněl z předních otevřených dveří, na ošlehané tváři široký úsměv, mával na ně a ukazoval, že mají nastoupit.

Autobus se naposledy zatřásl a zastavil; řidič se zazubil, přikývl a vytáhl roličku hnědých lístků; Gogosu seskočil a pomohl těm třem přivázat jejich batohy na zahrádku, která se táhla po celé délce tohoto pravěkého vozidla. Nastoupili, zaplatili jízdné a klesli nebo spíše byli vrženi na sedadla vytřásající kosti v okamžiku, kdy řidič zařadil jedničku a nechal vynechávající motor, aby konal svou práci.

Vulpe se posadil vedle Gogosa. „Ok“, souhlasil, když popadl dech, „tak kam to jedeme?“

„Nejdřív prachy,“ odvětil lovec.

„Stařiku,“ odpověděl.Vulpe, „mám dojem, že nám zrovna moc nedůvěřuješ!“

„Nejsem zase tak starý – mám jenom padesát čtyři,“ odpověděl Gogosu. „Žiju si v klidu. Ale i tak bych se tohoto věku nedožil, kdybych se nenaučil, že je občas lepší nechat si zaplatit napřed! Důvěra s tím nemá nic společného. Jenom nechci, aby někdo spadl ze skály s mou výplatou v kapse, to je všechno!“ A vybuchl v smích nad Vulpeho výrazem.

Ale vzápětí dodal: „Jedeme dolů do Lipové, kde nastoupíme na vlak do Sebisu, potom zkusíme stopnout nějakou dvoukolku do vesnice Halmagiu. Pak začneme šplhat! Ve skutečnosti je to zacházka. Víš, co to je? To je opak zkratky. Podívej, hrad je odsud vzdálen jenom asi padesát kilometrů vzdušnou čarou – ale my nejsme ptáci. Takže místo toho, abychom lezli přes Zarandului, pojedeme okolo. Nemůžeme lézt přes ně, nejsou tam žádné cesty. A Halmagiu je dobrý základní tábor pro lezení. Ale nemusíte ostatní zneklidňovat: není to zase tak strašné lezení, rozhodně ne za denního světla. Když to zvládne stařík jako já, vy mladíci byste nahoru měli vyskákat jako kamzíci!“

„A nemohli jsme jet vlakem celou cestu ze Savirisinu?“ chtěl vědět Vulpe.

„Kdyby nějaký jel, určitě ano. Ale nejede. Nebuď tak nedočkavý. My se tam dostaneme. Říkal jsi, že máte šest dní, než se budete muset vrátit do Bukurešti, abyste chytili své letadlo. Tak nač ten spěch? Podle trasy, kterou jsem vybral, bychom měli být v Sebisu před polednem – pokud budeme mít v Lipové přípoj. Možná, že pojede ze Sebisu do Halmagiu autobus, kterým tam dorazíme nejpozději o půl třetí. Nebo si něco stopneme… náklaďák, káru, uvidíme. Tak se tam dostaneme pozdě a budeme muset přenocovat. Kdykoli po čtvrté už je příliš pozdě – ledaže byste měli chuť přespat v horách, co?“

„Ne, to bychom tedy neměli.“ „Pche!“ odfrkl si Gogosu. „Vy jste mi ale choulostiví horolezci! Vždyt počasí je pěkné. Na mě je až moc teplo! S počasím problémy nebudou. Velká plechovka maďarských klobás ve slaném nálevu – pašují je sem přes hranice a jsou za babku – bochník černého chleba, levná flaška slivovice a pár piv. Co…? Noc pod hvězdami, v závětří útesů, s rudě plápolajícím táborákem a vůní borovicové pryskyřice. Měli byste se skvěle. Vaše plíce by si myslely, že umřely a teď jsou v nebi!“ To znělo lákavě.

„Uvidíme,“ řekl Vulpe. „Zatím ti zaplatíme půlku a zbytek dostaneš, až uvidíme ty zříceniny, které jsi nám slíbil.“ Vytáhl svazek lei a odpočítal bankovky – pravděpodobně více peněz, než Gogosu normálně uviděl za měsíc, ale zanedbatelnou částku pro něj a jeho společníky – pak na hromádku bankovek v Gogosových dlaních navršil kupku měděných drobných, ‚střepin` nebo ‚šrotu` jak tomu tihle Američané říkali. Gogosu to všechno pečlivě přepočítal a nakonec uschoval. Pokoušel se zachovat vážnou tvář, ale nedokázal to. Nakonec se široce zašklebil a olízl si rty.

„Tohle mi na chvíli zajistí slivovici," řekl. A rychle dodal: „Na malou chvíli, rozumíš."

Vulpe vědoucně přikývl: „O ano, já rozumím," a usmál se, když se uvelebil na své polovině sedadla.

Zezadu se ozývaly vzrušené hlasy Armstronga a Laverna, které svou hlasitostí vyvažovaly rachot autobusu; vpředu seděla stará žena s velikou drátěnou klecí štěbetajících kuřat v klíně; na druhé straně uličky se hrbil párek mohutných sedláků. Diskutovali o škodlivém ptactvu nebo něčem podobném a přeli se nad léty zhnědlým výtiskem Rumunského zemědělce. V zadní části autobusu seděla rodinka – všichni byli velmi živí, nesourodí a v téměř moderních oblecích a šatech vypadali podivně – zřejmě jeli na svatbu nebo rodinnou sešlost.

Vulpeho americkým společníkům to všechno muselo připadat zvláštní a podivuhodné, ale pro Gheorghe – George – samého to bylo… jako domov. Ano, jako by se vracel domů. A stejně jako to bylo hluboce dojímavé, bylo to i… záhadné.

Cítil to od okamžiku, kdy předevčírem v noci vystoupil z letadla. Občas si myslel, že to v něm během těch patnácti let, jež uplynuly od doby, kdy ho jeho lékař odvezl do Ameriky a nechal tam, vyhaslo. Přál si, aby to vyhaslo, ta hořkost, kterou cílil, když se stal sirotkem. V těch prvních letech v Americe nenáviděl Rumunsko, a dokonce si nedokázal ani vzpomenout na své rodiče, aniž by upadl do hluboké deprese. To byl také jeden z důvodů, proč se nyní vracel zpět. Předpokládal, že bude schopen setřást ten rubáš a konečně říct: „To nebylo nic pro ně… nic pro mě… ještě, že jsem tomu unikl!"

Zkrátka očekával, že místo jeho dětství, celá země na něj bude působit depresivně a opět zažije ten pocit hořkosti – ale už naposledy – a že potom bude opravdu volný, oproštěn od všeho a rád, že je to pryč a konečně zapomenuto. Cítil, že by byl schopen vystoupit z letadla, rozhlédnout se, pokrčit rameny a říct: „Kdo tohle potřebuje?"

Ale mýlil se.

Všechna hořkost rychle ustoupila, namísto pocitu odcizení se zdálo, jako by ho Rumunsko ihned objalo a řeklo mu: „Ty jsi mou součástí. Ty jsi součástí krve této prastaré země. Tvé kořeny jsou zde. Ty tohle místo znáš a ono zná tebe!"

Zvláště zde, na těchto prašných cestách a stezkách pod horami, na těchto polních a lesních stezkách a ve vysokých soutěskách, v těchto údolích a na útesech a hrůzu nahánějících skalách tyčících se k nebi. V těchto temných lesích a vysokých orlích hnízdech. Ano, taková místa měl v krvi. Kdyby soustředěně naslouchal, mohl by je slyšet, jak se vzdouvají jako příliv a odliv na vzdáleném pobřeží a volají na něj. Něco na něj volalo, to bylo jisté…

„Řekni mi to znovu," dloubl ho do žeber Gogosu.

Vulpe sebou trhl a byl zpět v autobuse, vytržen z rozletu své fantazie. Pokud to byla fantazie. „Co? Co ti mám říct?"

„Proč jste tady. O co tady jde. Chci říct, ať mě čert vezme, jestli věřím těm vaším upířím blábolům!"

„Ne," potřásl Vulpe hlavou, „to je důvod, proč jsou tady oni." Trhl hlavou dozadu, čímž myslel ty dva na sedadlech za nimi. „Pro mě to tolik neznamená. Ve skutečnosti… vlastně se domnívám, že chci zjistit, kde jsem se narodil. Chci říct, že jako chlapec jsem žil v Craiově, ale to není totéž jako žít pod horami. Ale tady nahoře… myslím, že to je ona. Teď to vidím a jsem spokojen. Teď už tomu rozumím a vím, co jsem zač. Už mohu odejít a více se o to nestarat."

„A ten další důvod," naléhal Gogosu. „To s tím zbořeným hradem a ostatní věci?"

Vulpe pokrčil rameny, povzdechl si a šel s pravdou ven: „Je to romantika. Tomu bys ty, Emile Gogosu, měl dobře rozumět. Ne? Ty, Rumun? Mluvíš románským jazykem, v téhle zemi plné romantiky? Nemám na mysli romantický vztah mezi chlapcem a dívkou – myslím romantiku tajemna, historie, mýtů a legend. Mrazení v zádech, když myslíme na svou minulost, když přemýšlíme, kým jsme byli a odkud jsme přišli. Tajemství hvězd, světy mimo naše poznání, místa známá z představivosti, která nelze pojmenovat ani vykouzlit, s výjimkou starých knih, útržků zetlelých map. Jako když sis náhle vzpomněl na jméno toho našeho hradu.

To je romantika legend a zachvacuje lidi jako horečka. Vědci odjíždějí do Himálají, aby hledali sněžného muže, nebo v severoamerických lesích honí Velkou nohu. Ve Skotsku je jezero – víš, které myslím? – kde každoročně sonarem prohledávají hlubiny a pátrají po přítomnosti tvora, který přežil z minulosti.

Je to fascinace fosiliemi, důkaz, že svět tady byl a žili na něm tvorové dříve, než jsme přišli my. To je láska člověka k odhalování věcí, nenechat ani jeden. kámen neotočený, hrabat se tak dlouho ve shodách okolností, až se ukáže, že nic není náhodné a že všechno má nejen příčinu, ale i důsledek. To je… souznění duší. To je mystika klopýtání neznámem a poznávání; být prvním, kdo odhalí souvislosti.

Vědci zkoumaji fosilní zbytky ryby a předpokládají, že vymřela před šedesáti miliony let, a velmi záhy odhalí, že stejný druh se stále loví v hlubokých vodách u Madagaskaru! Když se lidé začali zajímat o fiktivního Drakulu, byli udiveni, když zjistili, že existoval nějaký opravdový Vlad Narážeč… a pak o něm chtěli zjistit víc. Docela dobře mohl být zapomenut, nebýt autora, který mu – ať už úmyslně nebo ne – vdechl život. A nyní o něm víme více než kdykoli dříve.

V Anglii možná žil v šestém století král Artuš – a lidé ho dodnes hledají! Pátrají po něm daleko intenzivněji než kdykoli předtím. Přitom je možné, že to byla pouhá legenda…

V současné době jsou v Americe – na druhém konci světa – společnosti, které se rozhodly právě taková tajemství zkoumat. Já, Armstrong a Laverne jsme členy jedné takové skupiny. Našimi hrdiny jsou staří spisovatelé hororů, kteří podobně jako ty tu dobu příliš neznali, lidé, kteří byli zvědaví a pokoušeli se tento pocit přenést na ostatní pomocí svých knih.

No a před padesáti lety jeden americký autor napsal román o temné záhadě. V něm se zmiňoval o hradu v Transylvánii, který nazval hrad Ferenczy. Podle toho příběhu byl hrad zničen koncem dvacátých let nadpřirozenými silami. Moji přátelé a já jsme přijeli zjistit, jestli tady ty ruiny nenajdeme. A ty nám teď říkáš, že to je skutečnost a že nám jeho rozvaliny můžeš ukázat. To je… perfektní příklad určitého druhu časové souběžnosti, o které jsem mluvil.

Ale když máš romantického ducha… asi je to více než jen tohle. Víme, že v tomhle kraji není jméno Ferenczy neobvyklé. Jsou tu ozvěny minulosti, víme, že v Maďarsku, Valašsku a Moldávii byli bojaři tohoto jména. Trochu jsme pátrali, víš? Ale najít tebe, to byl… zázrak! I kdyby ten tvůj hrad nebyl tím, co hledáme, stejně to bude úžasné. A jakou historku budeme vyprávět v naší společnosti, až se všichni zase doma sejdeme, že?“

Gogosu se poškrábal na hlavě a zíral prázdným pohledem. „Rozumíš mi?“

„Ani slovo,“ odvětil starý lovec.

Vulpe si zhluboka povzdechl, opřel se o sedadlo a zavřel oči. Bylo jasné, že ztrácel čas. Také minulou noc nespal příliš dobře a doufal, že si v autobuse zkusí trochu zdřímnout. „Nedělej si s tím starosti,“ zamumlal.

„Nebudu!“ vyhrkl Gogosu důrazně. „Romantika? Té jsem si svůj díl užil a už dávno jsem s ní skončil. Romantiky? Dlouhonohé dívky s houpajícími se ňadry? Pche! Pokud jde o mě, zlí staří krvežízniví moroi v temných hradech si je mohou vzít všechny, mně na tom nezáleží!“

Vulpe začal hluboce oddechovat a zabručel: „Hm-mm…“

„Cože?“ pohlédl na něj Gogosu. Ale mladý Američan už spal. Nebo tak vypadal. Gogosu si odfrkl a odvrátil se.

Vulpe pootevřel jedno oko a spatřil, jak se starý lovec uvelebuje, pak oko znovu zavřel, uvolnil se a nechal svou mysl bloudit. A za okamžik už skutečně spal…

Georgeovi Vulpemu cesta rychle uběhla. Většinu času strávil očividně v jiném světě, uzavřen v zemi svých snů… povětšinou podivných snů, které v okamžiku, kdy na těch několika zastávkách otevřel oči, zapomněl. A čím více se blížil k cíli své cesty, tím byly jeho sny podivnější; i když surrealistické, jak sny obvykle bývají, zdály se být paradoxně ‚realistické`. Co bylo ještě podivnější, nebyly vůbec vizuální, nýbrž výhradně sluchové:

Je to, jako by ke mně promlouvala samotná země, pomyslel si Vulpe a někde vzadu v jeho spící mysli se tato myšlenka usadila; až na to, že nyní to nebylo ani tak Rumunsko, jako spíše celý kraj (nebo Transylvánie), což dávalo volání přesné určení, specifickou atmosféru místa: Zdrojem tohoto volání byl samozřejmě Gogosem slibovaný hrad, který se zdál být nyní zastupován temným a hrdelním (a dychtivým) hlasem:

Vím, že jsi nablízku, krvi mé krve, tělo mého těla, dítě mých dětí.Čekám, tak jak jsem čekal po staletí a cítil, jak mě zadumané hory obklopují. Ale… teď je v mé temnotě světlo. Uběhlo více než čtvrt století,

kdy tento plamínek svíčky poprvé zablikal; stalo se tak, když ses narodil, a jak jsi rostl, on sílil. Ale pak… jsem poznal beznaděj. Svíce zmizela v dálce, její plamen se zmenšil; změnil se ve vzdálenou prskající skvrnku a zhasl: Myslel jsem, že tvůj plamen vyhasl! Nebo spíše… pouze zmizel z mého dosahu? A tak jsem vynaložil námahu, rozepjal jsem se a hledal a našel jsem tě slabě blikajícího ve vzdálené zemi – nebo jsem tomu chtěl alespoň bláhově věřit. Ale nebyl jsem si jist, a tak jsem čekal dál.

Ach! Je lehké čekat, když jsi mrtev, můj synu, a všechny naděje odlétly. Málokdy se s tím dá ještě něco dělat! Ale je to o to těžší, když jsi nemrtvý, polapen mezi pulzující vřavou života a prázdným tichem opuštěného a poplivaného hrobu, nemáš jedno ani druhé a je ti upřena sláva tvé vlastní legendy; ano, dokonce ti upírají tvé právoplatné místo v nočních můrách lidí… Pak se mysl stává hodinami, které odtikávají všechny ty osamělé hodiny, a člověk se musí naučit regulovat kyvadlo, aby se nezbláznil! Opravdu, protože mysl má velmi jemnou rovnováhu. Stačí, když ji necháš, aby si dělala, co chce, a za chvíli se rozbije na střepy a rozletí jako vítr směrem k šílenství.

Ano, já takovou hrůzu poznal: když jsem z té samoty málem zešílel a navždy se zřekl všech svých snů o znovuzrození, všech nadějí… stát se znovu tím, čím jsem byl!

Ach! Děsím tě? Cítím, jak se třeseš. Ale ne, to jsem nechtěl! Praotec, dědeček… ba, tvůj vlastní otec, to jsem já! Tatáž krev, která koluje v tvých žilách, koluje i ve mně. Je to řeka kontinuity života. V ní není žádná tišina – snad jen tišina daná věky – mezi takovými, jako jsi ty a já. Mohli bychom být jeden! O ano! A skutečně – my – budeme… přátelé, uvidíš.

„Přátelé… s místem?“ zamumlal Vulpe ze spánku. „Přátelé s… duchem… místa.“

Duch…? Aha! Už vím! Ty si myslíš, že jsem nějaká ozvěna z minulosti. Stránka historie vytržená z knih bázlivých lidí. Vytesaná temná runa, věky zkreslená na mramorovém menhiru legend a rozvátá jako prach protože nebyla pěkná: Ferenczy je mrtev a jeho kosti se rozpadly v prach; jeho bezmocný duch bloudí v roztroušených rozvalinách, mezi rozpadlými zdmi jeho hradu. Král je mrtev-ať žije král! Pche! Nedokážeš pochopit, že jsem… že jsem tady zůstal! Že spím jako ty a jen se chci… probudit.

„Ty jsi sen,“ řekl Vulpe. „A já jsem ten, kdo se potřebuje probudit!“ Sen? Ano! Chachá! Sen, který dosáhne přes celý svět a nakonec tě přitáhne domů. Opravdu mocný sen, že, můj synu – který se brzy může stát skutečností, Gheorrrghi…

„Gheorghi!“ Emil Gogosu ho prudce zatahal za loket. „Bože, jak ten chlap spí!“

„Georgi!“ třásli s ním Seth Armstrong a Randy Laverne, dokud se konečně neprobral. „Ježíši, ty jsi prospal skoro celý den!“

„Co? Cože?“ Vulpeho sen odplul jako vlna a zanechal ho v reálném světě. Byl rád, protože dostal strach, že ho sen začne stahovat dolů. S někým mluvil, tolik si pamatoval a všechno se to zdálo být velmi skutečné. A ani teď… si nebyl jist, o čem sen byl.

Potřásl hlavou a olízl si okoralé rty. „Kde jsme?“

„Už jsme skoro tam, kámo,“ řekl Armstrong. „Proto tě budíme. Jsi si jistý, že jsi v pořádku? Není ti špatně, nemáš horečku? Neštípl tě nějaký zdejší hmyz?“

Vulpe znovu potřásl hlavou, tentokrát záporně. „Ne, jsem v pořádku. Myslím, že jsem si jen doplňoval spánkový deficit. A teď jsem jen trochu zmatený.“ Začaly se mu vracet vzpomínky: jak chytili vlak v Lipové, jeli stopem na korbě rozbitého nákladňáku do Sebisu, zaplatili pár drobných za jízdu na kupce sena na dřevěné káře tažené oslem, která jako by vyjela přímo z temného dávnověku, do Halmagiu.

„Náš vozka jede tamhle,“ řekl Laverne a ukázal na stezku vedoucí mezi stromy. „Do Virfurilea, domů, kde pro něj cesta končí. Cesta do Halmagiu vede tudy;“ otočil se k další stezce.

„Je to jen sedm nebo osm kilometrů,“ řekl Gogosu. „Záleží na tom, jak rychle jste ochotni jít – mohli bychom tam být za hodinu. Zbude nám dost času, abychom setřásli prach, snědli nějaké jídlo, trochu si svlažili hrdla a před soumrakem vyšplhali do hor – pokud na to máte náladu. Nebo si můžeme vzít jídlo s sebou, rozbít tábor a najíst se a přespat ve zříceninách. To byste pak měli o čem vyprávět, až byste se vrátili domů do Ameriky, co? Rozhodněte se sami.“

Ze šatů si vytřásli seno, hodili si batohy na zádá a zamávali vozkovi na káře, která v zatáčce zalesněné stezky mizela z dohledu. Randy Laverne otevřel láhev piva, napil se a podal ji Vulpemu, který si vypláchl ústa.

„Už jsme skoro tam.“ Povzdechl si Armstrong, když se klátil krok za krokem vedle čilého Gogosa: „A

co když to místo nebude ani z poloviny takové, jak očekáváme…“

„Jsem si jist, že bude,“ řekl tiše Vulpe. Mračil se, protože si byl opravdu jist, že to tak bude.

„No, to brzy poznáme, Georgi,“ odpověděl Laverne, který kmital krátkýma nohama, aby udržel krok.

A z nějaké tajné jeskyně v koutku Vulpeho mysli zaznělo: Och, ano: Už brzy, můj synu. Už brzy, Gheorrrghi…

Po necelých osmi kilometrech překonali i poslední úsek svého putování, během minulého týdne Američané urazili možná dvacetkrát delší cestu. Dorazili do Halmagiu v polovině odpoledne, našli si nocleh na příští noc (ne na dnešní noc, protože je už Gogosu přemluvil, aby ji strávili v horách), umyli se; vyměnili si obuv a snědli svačinu venku na otevřené dřevěné verandě jejich hostinského pokoje s výhledem na hlavní ulici vesnice.

„Musíte si zapamatovat,“ řekl jim jejich průvodce po straně, když vyjednávali cenu pokojů, „že tihle lidé jsou venkované. Nejsou tak světa znalí jako já, neznají způsoby cizinců a lidí z města. Jsou primitivnější, nedůvěřiví a pověrčiví! Takže vyjednávání nechejte na mně. Jste prostě horolezci. Ne, ani to, vlastně jste… pěší turisté! A nejdeme na Zarandului, ale na Metalici.“

„Jaký je v tom rozdíl?“ zeptal se ho později při jídle Vulpe. „Chci říct, jaký je rozdíl mezi Zarandului a Metalici?“

Starý lovec ukázal přes vrcholky střech severozápadně k zubatým čelistem mlžných vrcholků, orámovaných zlatými paprský slunce. „Tamhle je Metaliči,“ řekl. „Zarandului je za námi. Jsou šedé., vždycky jsou šedé. Šedozelené na jaře, šedohnědé na podzim, šedé v zimě: A taky bílé, samozřejmě. Hrad je zrovná na linii stromů, přilepený k útesu. Jo, za ním je útes a před ním strž. Pevnost, tvrz. Za starých časů to byl zatraceně nedobytný hrad!“

„Chci jen vědět,“ trpělivě vysvětloval Vulpe, „proč nemají místní lidé vědět, kam jdeme?“ .

Gogosu se znepokojeně zavrtěl: „Jak jsem říkal, jsou pověrčiví. Těmhle kopcům říkají ‚Szganské hory`, protože je ten kočovný národ tak uctívá. Domorodci tam nahoru sami nechodí a nejspíš by se jim ani nelíbilo, kdybychom to dělali my.

„Kvůli těm ruinám?“

Gogosu odpověděl vyhýbavě: „Těžko říct, nevím, já se o to nestarám. Ale před několika zimami jsem zkusil zastřelit tam nahoře starého vlka… a tihle lidé se mnou jednali, jako bych byl malomocný! V těch kopcích je pár lišek, které pytlačí na statcích, ale oni je neloví ani nekladou pasti. Je to prostě k smíchu. Víš, dědové vyprávějí strašidelné historky, aby mladé udrželi dál od toho místa: Starý upír na svém hradě…“

„Ale oni nás jistě uvidí, jak tam jdeme, ne?“

„Ne, protože půjdeme oklikou.“

Vulpe zostražitěl. „Nejdeme náhodou na vládní pozemky nebo tak něco, že ne? Není tam vojenské pásmo nebo něco podobného?“

„Bože, ne!“ Gogosovi to už začínalo lézt na nervy. „Je to tak, jak jsem řekl: pitomé pověry, to je vše. Musíte si uvědomit, že když tam nahoře umře někdo mladý a není pro to jasné vysvětlení, vkládají mu stále paličku česneku do úst dřív, než přibijí víko rakve! Jo, a občas toho udělají ještě daleko víc! Tak už toho nechte, než dostanu strach já sám, jasné?“

Seth Armstrong se zapojil do rozhovoru: „Zaslechl jsem slovo ´Szgany`. Co to znamená?“

K tomu nepotřeboval Gogosu překlad. Otočil se k Armstrongovi a lámanou angličtinou řekl: „Německy je to Zigeuner, že? Tady Szgany. Kočovný národ.“

„Cikáni,“ přikývl Vulpe. „Lidé jako já.“ Otočil se a, pohlédl zpět do zaprášených žlutých interiérů horních pater zájezdního hostince, nakoukl do pokojů, přes schodiště a ven skrze zadní stěnu. Jako by jeho upřený pohled nebyl omezen stěnami. Zaklonil hlavu a ‚pohlédl` na šedé, neviditelné pohoří Zarandului, které se tyčilo jen několik kilometrů odtud, a představil si, jak se na něj mračí zpět.

A pomyslel si, možná, že mají ti domorodci pravdu a jsou místa, kam by člověk neměl chodit.

A neslyšný (snad kromě jeho vlastních představ, jeho vlastní mysli) potměšilý, tajný, temný a zlověstný hlas mu odpověděl: Jsou, můj synu. Ale ty přijdeš, Gheorrrghi, ty přijdeš…

# # #

Zpočátku bylo šplhání snadné. Bylo skoro pět hodin odpoledne a slunce už pozvolna klesalo ke dnu mlžného údolí mezi horou Codrului a pásmem Zarandului; ale Gogosu věřil, že ke zřícenině dorazí ještě před soumrakem; mezi povalenými stěnami si najdou místo k táboření, rozdělají oheň, najedí se a nakonec usnou pod příkrovem legend.

„Sám bych to neudělal;“ připustil, když lezl na hřeben, vedoucí ke komínu v rozdrolené stěně útesu. „Bože chraň! Ale jsme čtyři, zdraví a srdnatí. Tak z čeho mít strach?“

Vulpe, který šel poslední, se zastavil, aby jeho slova přeložil; a přitom se rozhlédl kolem sebe. Vypadal zmateně, ale ostatní si jeho výrazu nevšimli. Zdálo se mu, že tohle místo poznává. Déjá vu? Nechal své společníky poodejít. Armstrong, který se držel hned za jejich průvodcem se zeptal: „Čeho bychom se měli bát?“ Otočil se a podal supícímu a hekajícímu Lavernovi ruku.

„Pouze naší představivosti,“ Gogosu porozuměl otázce podle modulace hlasu. „Protože ta je vždy připravena vykouzlit nejen bojovné duchy minulosti, ale také celou hromadu světských nebezpečí z přítomnosti! Jo, lidská mysl má velkou moc, když je ponechána sama sobě; a tam před námi je velký prostor pro divoké představy, to vám řeknu. ale je pravdou… ze v zimě tady příležitostně můžete zahlédnout vlka, který se sem zatoulal ze severních Karpat.“ Tón jeho hlasu byl bezstarostný.. “Nejsou nebezpeční, tihle Šedáci, když nejsou ve smečce…“

U základny komína se starý lovec zastavil, otočil se, aby viděl, jak si vedou ostatní, kam až vylezli.

Ale Vulpe obešel hřeben a pokračoval podél základny útesu k místu, kde se lomil a mizel za rohem z dohledu. „Hej?“ volal za ním starý lovec. „Kampak, kampak, Gheorghi?“

Mladý Američan otočil hlavu a pohlédl vzhůru. Ve stínu skály byla jeho tvář bledá a čelo měl zbrázděné vráskami soustředění. „Děláš to obtížnější, než to je, příteli,“ zvolal a jeho hlas se nesl ozvěnou od útesu k útesu. „Proč šplhat, když můžete jít? Je tu stará stezka, po které je to snadná procházka. Cesta může být delší, ale rychlejší – a také si odpočinou ruce a kolena! Setkáme se tam nahoře, kde se naše cesty opět spojí.“

„Kde se naše cesty…?“ Gogosu byl nejdřív vyveden z míry, pak se rozzlobil a sarkasticky vykřikl: „Já vím! Ty už jsi tudy šel, co?“

Vulpe se už ale otočil a zmizel z dohledu. „Ne,“ zazněl ozvěnou jeho hlas. „Myslím, že to je jenom instinkt.“

„Aha!“ odfrkl Gogosu. „Instinkt!“ Ale pak, když se pustil do zlézání komína, se zachechtal. „Jen ať jde,“ řekl. „Brzy bude zpátky, až stezka zmizí a kolem se začnou plížit stíny. Pamatujte na má slova, nebude dlouho trvat a uvidí vlka za každým keřem – a, Pane Bože; jak ten pak bude pelášit, aby nás dohnal!“

Ale mýlil se. O hodinu později, když stezka stoupala stále strměji a světla začalo ubývat; dorazili na poměrně rovnou plošinu na široké římse a našli tam Vulpeho, jak natažený na zemi žvýká stéblo a čeká na ně. Zdálo se, že už tam nějakou chvíli je. Když je uviděl, kývl na ně a řekl: „Zbytek cesty je už snadný.“

Gogosu se zamračil a Armstrong pouze pokývl Vulpemu na pozdrav, ale Laverne byl celý rudý a vzteky bez sebe. „Nespoléháš trochu moc na štěstí, Georgi?“ zavrčel. „Co kdyby ses ztratil?“

Zdálo se, že Vulpeho nevrlost v hlase jeho přítele upřímně udivila. „Ztratil? To… to mě ani nenapadlo! Vlastně se mi ta cesta zdála jaksi samozřejmá.“

Nikdo už nic neřekl a všichni si několik minut odpočinuli. Pak Gogosu vstal. „No,“ řekl, „ještě půl hodiny a jsme tam.“ Prkenně se v pase uklonil Vulpemu a dodal: „Nechtěl bys nás vést… Co?“

Jeho sarkasmus však vyšel nazmar; Vulpe převzal velení a vedl je na snadný závěrečný výstup; vrcholu předposledního hřebene dosáhli, právě když slunce kleslo za západní pásmo hor.

Byl to nádherný pohled; modrošedá, mlhou ohraničená údolí a z nich stoupající hory a dým z vesnic, který špinil nebe tam, kde vzdálené útesy přecházely ze zlaté do šedé barvy. Čtyři muži stáli na okraji borovicemi chráněného sedla nebo mělké soutěsky mezi dvěma hřebeny: „Tamhle,“ ukázal Gogosu. „Půjdeme tím stoupáním mezi stromy, dokud nenarazíme na rokli. Tam, kde se hora dělí, tam vzadu u útesu jsou:

„Ruiny Ferenczyho hradu," skočil mu do řeči Vulpe.

Lovec přikývl. „A je tak akorát dost světla na, to, abychom rozbili tábor a zapálili oheň dřív, než padne noc. Tak co, jste připraveni?"

Ale George Vulpe už vyrazil vpřed.

Když vyšli, ozvalo se děsivé vlčí zavytí, které se neslo vzduchem prosyceným vůní borovicové pryskyřice a postupně se ztrácelo v teskném nářku.

„Zatraceně!" zaklel Gogosu, klopýtl a zastavil se. Naklonil hlavu na stranu, zavětřil ve vzduchu a pozorně se zaposlouchal. Ale žádné další zavytí se už neozvalo. Sejmul ze zad pušku a řekl: „Slyšeli jste to? A víte, co to znamená? Říká se, že když se takhle brzy objeví vlci, je to neklamná známka toho, že bude krutá zima."

Trochu poodešel stranou a přesvědčil se, zda má nabitou zbraň.

Třetí kapitola
Nálezci

Hodinu před půlnocí se připlížila mlha. Pokryla rozvaliny hradu a vyplnila mezery mezi nimi, takže se výbuchem rozervané zdi jakoby vznášely na jemně se vlnícím moři mléka. Pod zářivým modrošedým měsícem, jehož obrysy byly nádherně jasné, seděl George Vulpe vedle ohně a přikládal do něj větve, které za soumraku nasbírali. Pozoroval občasné jiskry, které vyskakovaly z ohně směrem k nebi, aby se přidaly ke hvězdám, avšak zhasly dříve, než k nim dolétly.

Dobrovolně se přihlásil na první hlídku. Volba by i tak byla zcela zřejmá, neboť prospal téměř celý den. Gogosu sice tvrdil, že není žádný důvod, aby kdokoli zůstával vzhůru, ale ani nic nenamítal, když Američané sestavili plán střídání hlídek. Vulpe byl první a připadla mu nejúnavnější část, Seth Armstrong měl nastoupit od dvou do půl páté a Randy Laverne pak pokračovat do sedmi, kdy vzbudí Gogosua. To starému lovci skvěle vyhovovalo; už bude svítat a on nebyl zvyklý povalovat se v posteli poté, co slunce vyšlo.

V tuto chvíli Gogosu i Armstrong tvrdě spali; ten první byl zabalený do pokrývky a zaklíněný v mezeře mezi napůl zahrabanými balvany, s nohama směrem k ohni, druhý ležel ve spacím pytli a bundu si sbalil na oblém kameni jako polštář. Laverne byl vzhůru, ale jen tak tak; snědl příliš mnoho vařené Maďarské klobásy a místního černého chleba; zažívací potíže ho vyburcovaly k vědomí, právě když už si myslel, že usne. Odpočíval ve stínu hradeb, nejdále od ohně; spací pytel měl pohozený na lůžku z čerstvých borovicových větví, nalámaných ze stromů, které se mezi ruinami rozrostly. Ležel tváří k ohni a v polospánku si uvědomoval obrysy sedícího Vulpeho a jeho občasný pohyb, když přistrkával konec nějaké větve hlouběji do červenožlutého srdce žáru.

Netušil však, že se s jeho přítelem děje zákeřná přeměna. Vulpeho mysl se postupně nořila do podivného snění, do pseudovzpomínek, které mu defilovaly před očima a promítaly do jeho mysli strašidelné obrázky na pozadí mihotavých plamenů. Nemohl vědět ani o hypnotickém vlivu upíra, který právě teď kroužil kolem a pronikal do Vulpeho vědomí a podvědomí.

Ale když větev prohořela a se zapraskáním spadla do ohně, Laverne se probudil ze snění a začal se ještě více probírat. Posadil se… právě včas, aby zahlédl, jak temný stín prošel dírou ve staré zámecké zdi do ještě větší temnoty. Stín se pohyboval s neúprosnou tvrdohlavostí zombie, jako náměsíčník, jehož nohy vířily vzdouvající se plíživou mlhu. Pochopil, že ten stín mohl být jedině Vulpe, neboť jeho spací pytel ležel zmuchlaný a prázdný na nakloněném balvanu v záři ohně.

Laverneho mysl se rozjasnila. Rozepnul spací pytel, rukama našmátral horolezecké boty a obul si je. Prsty, ztěžklými rozespalostí, pevně utáhl tkaničky a nemotorně je zavázal. Přestože nebyl ještě zcela probuzen, pospíchal. V tom, jak se George pohyboval, bylo něco zvláštního. Nepohyboval se kradmo, ale tiše… ano, jako náměsíčník. Takový byl celý den: cestu prospal a i pak, když se konečně probudil, nebyl zcela při smyslech. A rychlost, s jakou, sem nahoru vyšplhal, působila dojmem, že něco takového dělá každé páteční ráno před snídaní!

Když procházel kolem místa, kde leželi Gogosu a Armstrong, napadlo Laverna, aby je vzbudil, pak si to znovu promyslel. To by zabralo čas a zatím by se George mohl zřítit do rokle nebo si roztříštit hlavu o jeden z mnoha nízkých průchodů v řadě polozbořených zdí. Laverne důvěřoval vlastní síle; zvládne to

sám a byla by to ostuda, kdyby je budil pro nic za nic. Proto začal jednat sám. Jedinou věc, kterou nesmí udělat, pokud je George náměsíčný, je vylekat ho. Laverne opatrně našlapoval v několik centimetrů hluboké přízemní mlze a sledoval Vulpeho cestu. Prolezl stejným otvorem ve zdi a ponořil se hlouběji do rozvalin. Bylý rozlehlé – pokrývaly skoro akr, pokud vzal člověk v úvahu popadané nebo po okolí rozmetané zdi. Když se vzdálil od spáčů a ohně, rozsvítil kapesní svítilnu a její paprsek namířil před sebe. Terén se trochu zvedal tam, kde hromady povalených balvanů čněly z převalující se mlhy, jako ostrovy v nějakém podivném bílém moři.

Paprsek svítilny zachytil Vulpeho. Těsně předtím, než zmizel za zborcenou zdí, se George Vulpe krátce zastavil a pohlédl zpět. Jeho oči se zdály obrovské jako lucerny, když se v nich odráželo elektrické světlo. Georgeovy oči… a oči ještě něčeho jiného!

Mihly se tam jenom na okamžik, pak blikly a zmizely jako vypnuté světlo. Pár očí, nízko nad zemí, trojúhelníkových, dravčích… Vlk?

Laverne divoce zamával svítilnou, mířil s ní sem a tam, trochu se přikrčil a otočil se dokola. Neviděl nic, jen rozervané zdi, hromady kamení, prázdné průchody a za nimi inkoustově černou temnotu. A kousek dál vzadu přátelské plápolání táboráku jako maják za noci.

Byl to dobrý nápad, nezačínat s prohlídkou tohoto místa za soumraku; bylo příliš rozlehlé a nebezpečné, a Laverne možná udělal chybu, když nechal ostatní spát.

Ale… vlk? Nebo si s ním hrála jen jeho představivost? Spíše liška. Tohle bylo ideální místo pro lišky. V jeskyních zřícenin je jistě spousta míst pro nory. A nevzpomínal Gogosu, že by domorodci nezastřelili ani nelovili lišky, které přicházejí ze zdejších končin, aby pytlačily na statcích? Určitě říkal. Takže to byla jenom liška…

…nebo vlk.

Laverne měl kapesní nůž s osmicentimetrovou čepelí; vytáhl ho, otevřel a potěžkal v ruce. Skvělý na otevírání dopisů, loupání jablek nebo vyřezávání do dřeva! Ale v každém případě lepši než nic. Kristepane! Proč jen nevzbudil ostatní? Teď už na to bylo příliš pozdě a George se mu vzdaloval.

„Georgi!“ zašeptal a pokračoval v chůzi. „Georgi, pro Kristovy rány! Kde, k čertu, jsi?“

Laverne došel k rohu zborcené zdi, kde zmizel Vulpe. Za ní se rozkládal veliký, měsíčním svitem zalitý prostor, který kdysi mohl být obrovským sálem. Na vzdáleném konci za směsicí rozbitého zdiva a rozdrcených břidlicových střešních tabulek stála silueta muže, viditelná pouze od pasu nahoru. Laverne rozeznal postavu George Vulpeho. Zrovna když ho zahlédl, postava vykročila vpřed a dolů tím nepřirozeně ztuhlým způsobem, jako nějaký robot, a nad sutí z ní zůstala trčet jen hlava a ramena. Pak následoval další krok a hlava mohla být považována za kulatý kámen na vrcholku hromady, a další, a Vulpe zmizel z dohledu.

Kudy? Dírou nebo napůl zavaleným schodištěm? Kam si ten idiot, myslí, že jde? Jak ví, kam má jít?

„Georgi!“ zavolal znovu Laverne, tentokrát trochu hlasitěji, a znovu pokračoval v pronásledování.

Za hromadou trosek byl malý prostor vyčištěn od sutin až na původní kamennou dlažbu, díra temně zírala a klesala pod úroveň podlahy. Na jednom konci díry nebo snad schodiště byla zvednuta pomocí železného kruhu dlouhá, úzká dlaždice, která zakrývala cestu do podzemí. Laverne bleskl svítilnou do otvoru a uviděl klesající kamenné stupně. Zároveň se zatuchlým vzduchem přišel i závan směsice spáleniny, pižma a dalších neidentifikovatelných pachů; záblesk v temnotě dole, pouhé bliknutí žlutého světla okamžitě zmizelo v neznámých hlubinách.

Tlustý mladý Američan se na chvíli zarazil, ale záhada ho poháněla dál. „Georgi?“ zkusil znovu a jeho šepot se změnil v zaskřehotání, když klopýtl a sklouzl do díry.

Potom… bylo snadné ztratit pojem o času, směru a orientaci vůbec. Mimoto pružina v Lavernově baterce ztratila něco ze své síly; kontakt byl slabý, což mělo za následek chabý a blikající paprsek světla; takže každou chvíli musel svítilnou nervózně zatřást, aby se znovu rozsvítila.

Úzké kamenné stupně spirálovitě klesaly a obtáčely ústřední pilíř, jenž byl sám o sobě dostatečně pevný. Ve tmě se však ozývaly zvuky ozvěny, které způsobily, že Laverne nechtěl ani pomyslet na to, jak hluboko by padal, kdyby uklouzl nebo zakopl. Dával si pozor, aby se mu ani jedno, ani druhé nepřihodilo. Ale jak tudy mohl jít náměsíčný George Vulpe? Pokud byl náměsíčný…

Konečně dorazil na dno. Stopy ohně a explozí byly patrné na každém kroku, na sežehnutých a

zčernalých zdech a padlých blocích klenby. Pak následovala další dlaždice padacích dveří; a další schody vedly dolů, pořád dolů…

Čas od času zahlédl Laverne zář pochodně v neurčité hloubce pod sebou nebo k němu dorazil zápach jejího kouře. Ale nikdy nezaslechl Vulpeho, který musel tohle místo znát velice dobře, když zdolával jeho nástrahy tak jistě a tiše. Laverne nechápal, jak se tu mohl tak dobře vyznat. Ale cítil, jak s přibývající hloubkou, do které sestupoval, roste jeho vztek. Bylo zřejmé, že on a Seth Armstrong se stali oběťmi velkolepého žertu, na kterém se pravděpodobně spolu s Vulpem podílel i Gogosu. Od minulé noci, kdy potkali starého lovce, to vypadalo, jako by celá věc byla dopředu naplánována. Kým? Nenarodil se snad Vulpe tady? Copak tu kdysi nežil – a když už ne zrovna tady, tak v Rumunsku?

A teď Vulpeho sestup do temných hlubin tajemného hradu v době, kdy si myslel, že všichni spí… jaké ‚překvápko` má v plánu teď? Proč jde tak daleko? Jestli to tady zná a byl tu už dříve – třeba jako chlapec – nemohl jim to říct? Nebylo by to přece o nic méně vzrušující.

„Hrad Ferenczy!“ zabručel si nyní Laverne pro sebe. „Do prdele!“ A kolik lei asi musel Vulpe vyklopit, pomyslel si, aby Gogosu sehrál v téhle frašce svou roli?

Vzteky bez sebe dorazil na druhé podlaží; zarazil se a hlasitě zvolal: „Georgi! Co to, sakra, provádíš?“

Jeho křik způsobil, že se z neviditelných výšin a stropů snesla mračna prachu. Když ozvěny hlasitě burácely a vracely zdeformovaný a disharmonický zvuk zpět, Laverne nervózně prozkoumal okolí kalným, blikajícím paprskem své svítilny.

Ocitl se ve sklepení. Na stěnách byly fresky, kolem mnoho průchodů, staletími zčernalé dubové regály, urny a amfory, girlandy pavučin a vrstvy usazeného prachu. A v prachu spatřil pár stop. Ty nejčerstvější mohly patřit jedině Vulpemu. Laverne sledoval jejich směr – až před sebou zahlédl záblesk hořící pochodně, která ozářila klenbu průchodu a zmizela.

Ty parchante! pomyslel si Laverne. Musel bys být hluchý, abys neslyšel, že jdu za tebou! Budeš toho muset hodně vysvětlit, přítelíčku! A jestli se mi to nebude líbit…

Zezadu shora, tam, kde se kamenné schody stáčely do temnoty, se ozvalo měkké našlapování a tiché zakňučení. Dolů se s chřestěním skutálel oblázek. Pak znovu všechno ztichlo.

Laverne, který byl náhle zbrocen studeným potem a třásl se jako osika, namířil svítilnu nahoru na schodiště.. „Ježíši!“ vydechl. „Ježíši!“ Ale schodiště bylo prázdné, nebylo tam nic. Nebo snad stín, který se stáhl z dohledu?

Laverne klopýtal přes velký vydlážděný pokoj a průchodem prošel do další místnosti. Zdálo se, že ozvěna jeho přerývaného dechu a tlumeného zvuku kroků duní jako hrom, ale nesnažil se být potichu. Musí okamžitě dostihnout Vulpeho a zjistit, co tady dole ten syčák dělá! Znovu se objevila záře Vulpeho pochodně a s ní přišel i zápach hořící pryskyřice; Laverne se pustil tím směrem, přes závěje prachu, solí a chemikálií, které tam ležely rozsypány na podlaze, až…

Tahle místnost byla jiná než ostatní. Pod klenutým průchodem se zarazil, a než vešel dovnitř, zapátral kolem slabým paprskem svítilny. Na stěnách plesnivé tapisérie; dlážděná podlaha vykládaná obrázkovou mozaikou, znázorňující nějaký podivný, starodávný motiv; stůl, na kterém pod tlustou vrstvou prachu ležely poházené knihy, spisy a psací náčiní. Mohutný krb, a komínové hrdlo – a mihotavá záře plamene vycházela z krbu! George Vulpe vlezl… dovnitř?

Laverne se s námahou nadechl a zasípal: „Georgi?“ Ráznými kroky přešel místnost a trochu se sehnul, aby mohl zamířit slabý paprsek světla pod nízkou krbovou římsu. Tam uviděl Vulpeho pochodeň, upevněnou v držáku na zadní zdi, ale… ne Vulpeho.

Na Laverneovo rameno dopadla ruka!

„Ježíši Kriste!“ vykřikl a zvýšená hladina adrenalinu mu rozpumpovala srdce. Prudce se napřímil. Temenem hlavy narazil do překladového kamene krbové římsy; začal se potácet po místnosti a paprsek jeho svítilny na okamžik zachytil Vulpeho, který tam stál tiše jako duch s rukou stále nataženou směrem k němu…

Laverne padl na kolena a sáhl si na zátylek. Ruku měl vlhkou od krve. Klečel na zemi, bylo mu zle a pokoušela se o něj závrať. Měl štěstí, že si nevyrazil mozek z hlavy! Ale bolest rychle nahradil vztek. V mžiku se zorientoval a namířil svítilnu na místo, kde viděl Vulpeho. Ale Vulpe – náměsíčník, šašek, pěkný

hajzl nebo co vlastně byl – zmizel. Pouze v krbu slábla blikavá žlutá záře.

Laverne se vyškrábal na nohy. Poblíž krbu, tam, kde ho upustil, našel svůj nůž. Zavřel ho a schoval do kapsy. Při nakládačce, kterou se chystal ‚Gheorgheovi` Vulpemu uštědřit, ho potřebovat nebude. A až s ním bude hotov, tak si ten parchant bude muset najít vlastní cestu zpátky – jestli na to bude mít dost sil?

Přestal se kymácet a se skřípáním zubů znovu vlezl do krbu. Uvnitř si dřepl a ihned uviděl příčky na zadní zdi kouřovodu. Shora uslyšel zvuky: ozvěnu škrábání bot a slabý hvízdot. Co vleze dovnitř pomyslel si, musí vylézt ven! Možná by měl počkat na toho idiota tady. Jenomže právě v tom okamžiku začal Vulpe ječet!

Laverne takový řev ještě neslyšel. Po něm následoval nervy drásající skřípavý zvuk – jako když po sobě kloužou dvě mohutné kamenné desky – a zvedal se do vibrujícího fistulového crescenda, zakončeného nejvyšším tónem. Jak ozvěna odumírala, nahradily ji bublavé a sípavé zvuky. Vulpe ze sebe vyrážel zdušené skřeky: „Ak… ak… ak… ak.“ Znělo to jako smrtelný chropot. Laverneovi vstávaly vlasy na hlavě. I když nevěděl, jak takový smrtelný chropot vlastně zní, když zvuk náhle zrychlil na ak-ak ak-ak, intuitivně věděl, že jeho přítel vydechl naposledy!

„Ach, Bože!“ zakňučel a s rachotem vyšplhal po příčkách nahoru do kouřovodu, který se lomil pod úhlem devadesáti stupňů a měnil se v chodbu. Dvacet nebo pětadvacet kroků před ním, na okraji příkopu vytesaného v kamenné podlaze na pravé straně chodby, ležela Vulpeho pochodeň, která trhaně blikala a stoupal z ní černý dým…

Ale po samotném Vulpem… ani stopy. Pouze zvuky dušení a agónie – Ak… ak… ak – které, jak se zdálo, vycházely z příkopu.

„Georgi?“ Laverne vyrazil vpřed – a hned se zase prudce zarazil. Mimo dosah kouřící pochodně, kam neproniklo ani světlo jeho vlastní svítilny, se v temnotě bez mrknutí vznášely trojúhelníkové oči, nehybné, znervózňující.

Laverne nebyl nijak zvlášť odvážný, ale ani žádný zbabělec. Ať už ten tvor vpředu byl cokoli – liška, vlk nebo zdivočelý pes – oheň neměl příliš v lásce. Pomalu se posunul kupředu, uchopil kouřící pochodeň a zamával jí nad hlavou, aby se znovu rozhořela. Jeho snaha byla odměněna náhlým zahučením plamene a stíny ustoupily. Stejně tak tvor na chodníku; Laverne zachytil pohyb něčeho šedého, plíživého, podobného psu, než to pohltila tma. Pak jej upoutal jakýsi pohyb v příkopu.

Ten pohled ho přirazil zpátky k boční stěně jako rána obrovskou pěstí! Leknutím a hrůzou zalapal po dechu – cítil, jak mu krev tuhne v žilách – pak třesoucí se rukou pozvedl pochodeň nad příkop. Jeho nevěřícím očím se naskytl pohled na dno pokryté bodci a tělo jeho přítele, zmučené a naražené na ně. George Vulpe se tam svíjel s probodenou tváří, krkem, rameny a pažemi. Jiné hroty měl zaryté do zad, hýždí i stehen. Krev, která vytékala z každičké rány, zbarvovala zrezivělé bodce a vydatnými pramínky stékala mezi jeho škubajícíma nohama do kanálku a dále do kamenného výtoku…

„Matko Boží!“ zachroptěl Laverne.

„Ak!… ak!… ak!“ zachrčel Vulpe a zvuky vybuchovaly v krvavých bublinkách na jeho bledých rtech.

Velkému Šedákovi, který stál na chodníku, se z hloubi hrdla vydralo zavrčení a pomalu, strnule vstoupil do Laverneova zorného pole.

S Vulpem byl konec, to bylo zřejmé. Teď už by ani armáda zdravotních sester s tunami obvazů nedokázala zastavit jeho krvácení. Laverne ho zachránit nemohl, ani před ostrými hroty, ani před vlkem. Na roztřesených nohou začal pomalu couvat zpět. Posouval se jako krab, bokem, zády ke stěně, směrem k mělkým stupňům vedoucím do falešného kouřovodu. Pro George to skončilo – pro něj skončilo všechno – a nyní se musel Laverne postarat sám o sebe. A když začala Vulpeho krev crčet z kamenného výtoku do ústí urny, začal tlustý Američan ustupovat ještě rychleji…

Náhle se zarazil a zůstal stát v úzké chodbičce, třásl se jako rosol. Vpředu stál vlk, obličej ve svitu pochodně zkřivený do vrčící masky; vedle umírající muž na svém útrpném loži z hřebů; a teď… teď tu bylo ještě něco. Vzadu!

Laverne se zatajeným dechem otáčel hlavou, pomalu, jako maticí na zrezivělém šroubu. Zpočátku nechápal, co vidí. Všechny hrany byly nejasné, podivně pohyblivé. Zdálo se, že strop klesá, chodba se zúžila, podlaha byla něčím… pokryta. Něčím chlupatým. Něčím, co sebou plácalo a – šelestilo!

Když tím směrem napřáhl ruku s pochodní, oči mu vylezly z důlků. A vylezly mu ještě více, když se

několik malých částí té podivné kožešiny oddělilo od pohyblivých stěn a vrhlo se k němu v třepetavém střemhlavém letu. Netopýři! Kolonie netopýrů! A další se kupili na stěnách, podlaze a stropě. Znechuceně se zašklebil.

Ohlédl se na druhou stranu. Vlk došel na sklopnou plošinu, uši měl nastražené, oči upřené do příkopu a veškerou svou pozornost soustředil na urnu. Laverne, který se třásl, chroptěl, lapal po dechu a byl studený jako smrt, pohlédl stejným směrem. Podíval se, uviděl to a pocítil, jak se o něj pokoušejí mdloby. Krev mu tepala ve spáncích, smysly mu vířily – ale věděl, že se omdlít neodváží! Rozhodně ne na tomhle strašlivém místě a určitě ne teď.

Urna doslova soptila! Obláčky páry, jako malé kroužky dýmu, stoupaly z jejího obscénního ústí. Černý sliz vybublával ven a prskal na studeném okraji jako tuhnoucí tér. Když obsah urny vstřebal Vulpeho krev, nějak se zformoval a začal vylézat z urny. Jeho krev byla katalyzátorem, který přeměnil to, co bylo uvnitř!

Laverne, zcela hypnotizovaný hrůzou, mohl pouze přihlížet. Skvrnité, modrošedé chapadlo slizu s rudým žilkováním vyšplouchlo ven z ústí urny do kamenného výtoku. Prodlužovalo se a klouzalo jako had po krvavé stopě k místu, kde ležel probodaný Vulpe: Chápavě se obtočilo kolem jeho pravé nohy v místě kolena, plazilo se přes probodnuté stehno a přes břicho a plížilo se po jeho tepajícím hrudníku. Vulpe stále lapal po dechu: „Ak!… ak!… argh!“ ale agónie ho velmi brzy přemohla, zmrazila ho do mentálního nevědomí a ztráta krve rychle dílo dokonala.

Někde na samém dně své vůle však Vulpe našel poslední zbytky sil. Zvedl z bodců hlavu s příšerně probodanou pravou tváří a čelistí a stále ještě při vědomí spatřil, jak se mu na hrudi kolébá plochá hlava slepé kobry!

Jeho zkrvavené čelisti se rozevřely – asi chtěl vykřiknout, ale žádný zvuk se neozval – a pijavici podobná věc se okamžitě vrhla do široce rozevřených úst a dolů do napjatého jícnu! Vulpe se křečovitě zmítal na bodcích; násilně roztažená ústa se mu v koutcích roztrhla a nyní svraštělé, pulzující tělo té věci pronikalo dál do něj.

Kouřící, slizká urna byla teď, když se z ní vyplazil i ‚ocas` pijavice, prázdná. Vulpe se stále dusil a z nosu mu šla pěna a krev, zatímco ho ta hrůza plnila. Krk mu zbytněl, jak se to dychtivě dralo dovnitř; oči měl vytřeštěné, jako by mu měly v důlcích vybuchnout; jeho čtyřprsté ruce se osvobodily z hrotů, pevně uchopily příšeru, která znásilňovala jeho krk, a pokusil se ji ze sebe vytáhnout ven. Marně.

Vzápětí celý tvor zmizel v něm – a on sebou stále házel na hrotech, tloukl hlavou sem a tam a krev a hleny stříkaly na všechny strany. „Ježíši Kriste! Bože na nebesích!-“ kvílel Laverne. „Umři, pro Kristovy rány!“ prosil Vulpeho. „Už dost! Znehybni!“ A Vulpe jako by ho vyslyšel. Přestal sebou mrskat a byl… náhle… zticha.

Celá scéna ztuhla, jako by se zastavil čas. Velký vlk jako socha zahrazoval cestu vpřed. Netopýři téměř zcela ucpali jediný Laverneův únikový východ. Vykrvácené a příšerně pobodané tělo jeho přítele leželo bez hnutí na loži z hrotů. Jedině mihotavá pochodeň v Laverneově ruce tomu dodávala jakýsi život a i ta již skomírala.

Randy Laverne držel v jedné, silně roztřesené ruce pochodeň, a ve druhé svítilnu. Za normálních okolností by nedokázal říct, pro co by se rozhodl. Teď však zavrčel vztekem a úzkostí, otočil se ke stěně netopýrů a vrhl se na ni s kouřící, uhasínající pochodní. Netopýři však neucouvli, ale obalili pochodeň a svými sežehlými, polámanými těly ji zadusili! Tucet mrtvých nebo umírajících netopýrů padlo na podlahu chodby, kde zmizeli pod plíživým kožešinovým přílivem jejich bratranců, kteří se svíjeli, plácali křídly a sunuli se vpřed.

Pak Laverne zpanikařil. Chraplavě přerývaně zavřískl; supěl, hekal a znovu zaječel; mlátil pažemi v temnotě a slabý paprsek jeho svítilny zmateně poletoval sem a tam. A tak mu nezbyla ani chvilka času něco zahlédnout.

Neviděl, jak sebou George Vulpe trhl vzhůru a osvobodil se z bodců v příkopu, ani jak jeho rány přestaly krvácet a začaly se zacelovat. Neviděl, jak Vulpe vylezl z příkopu, podrbal starého vlka za ušima a usmál se. A už vůbec neviděl úsměv na jeho tváři. Svítilna mu vypadla z ruky a on sklouzl podél stěny napůl v bezvědomí, zhroutil se na podlaze chodby a nic z těchto věcí nevnímal – uviděl až Vulpeho, když se najednou vztyčil přímo před ním.

Tyčil se nad ním s rudě zářícíma očima a úplně cizím, zahleněným hlasem řekl: „Přišel jsi sem ze své vlastní, svobodné vůle. A mám dojem, že… krvácíš?“ Vulpeho nozdry se rozšířily, zavětřil, jeho oči v nadpřirozeně bledé tváři se náhle proměnily v ohnivé štěrbiny. „Skutečně, jsem si tím jist. Někdo by se ti na to zranění měl podívat – dříve než se ti do něj něco dostane…“

# # #

Emil Gogosu se prohudil a zjistil, že vedle něj někdo klečí. Byl to mladý Gheorghe s prstem přitisknutým na rtech, zatímco druhou rukou lovcem třásl, aby ho probudil. „Pst!“ zasyčel.

„Co? Co je?“ zašeptal Gogosu, který byl okamžitě vzhůru a zíral do tmy. Oheň už jen žhnul a žhavé uhlíky se rudě odrážely ve Vulpeho očích. „Už je ráno? To snad ne!“

„Žádné ráno,“ odpověděl Vulpe také šeptem, který zněl chraplavě a naléhavě. „Neptej se a pojď.“ Povstal. „Honem, vezmi si pušku.“ Gogosu se vybalil ze své pokrývky, natáhl se pro pušku a svižně vyskočil na nohy. Byl pyšný, že ho v jeho věku ještě nebolí kosti. „Dělej,“ pobídl ho znovu Vulpe a opatrně našlapoval, aby nevzbudil Armstronga. Když nechali táborák i zříceniny za sebou a temnota se začala prohlubovat, lovec chytil Vulpeho za paži. „Tvoje tvář,“ řekl. „To je… krev? Co se stalo, Gheorghi? Nic jsem neslyšel.“

„Máš pravdu, je to krev,“ odpověděl ten druhý. „Měl jsem hlídku. Něco jsem uslyšel, tamhle mezi stromy, a šel jsem se podívat. Mohl to být pes, liška – nebo dokonce vlk – zaútočil na mě. Odrazil jsem ho. Myslím, že mě asi kousl do tváře. A pořád se tu ještě někde potuluje. Sledoval mě, když jsem šel pro tebe.“

„Pořád tu někde je?“ Gogosu otáčel hlavou sem a tam. Měsíc byl nízko a jeho šedý svit pronikal skrze mlžná oblaka. Lovec neviděl nic, ale mladý Američan ho vedl pořád dál.

„Napadlo mě, že bys ho možná chtěl zastřelit,“ řekl Vulpe. „Říkal jsi, že jsi tady zkoušel zastřelit vlka už dříve.“

„To je pravda,“ odpověděl Gogosu a pospíchal, aby udržel krok. „Taky jsem ho trefil, protože jsem slyšel, jak zakňučel, a viděl jsem krvavou stopu!“

„No,“ řekl Vulpe, „a teď máš další šanci.“

„Cože?“ lovec byl zmatený. Něco tady nehrálo. Pokusil se lépe si prohlédnout svého společníka v bledém svitu měsíce. „Co to máš s hlasem, Gheorghi? Máš v krku žábu? Pořád jsi ještě rozklepaný, co?“

„Máš pravdu,“ připustil Vulpe ještě hlubším hlasem. „Byl to šok…“ Gogosu se zastavil. „Žádného vlka nevidím!“ řekl a tón jeho hlasu byl obviňující. „Ani vlka, ani lišku… vůbec nic!“

„Opravdu?“ opáčil ten druhý a také se zastavil. „A co je tohle?“ a ukázal na šedou skvrnu, která se pohybovala v kaluži měsíčního světla mezi stromy. Byla tam a vzápětí zmizela. Ale lovec ji viděl. Jako potvrzení k nim dolehlo z noční temnoty hluboké zavrčení.

„Ať mě vezme čert!“ vydechl Gogosu. „Šedák!“ Prosmekl se kolem Vulpeho a přikrčený se rozběhl vpřed mezi stromy.

Vulpe vyrazil za ním, dohonil ho a ukázal rukou. „Běžel tamhle!“ zachrčel.

„Kam? Kam? Pane Bože, ty sám máš oči jako vlk!“

„Tudy,“ pobízel ho Vulpe: „Dělej!“

Vyběhli z lesíka a dorazili k hromadě suti na úpatí tyčících se skal. Mladší postava dýchala klidně, ale Gogosu už lapal po dechu. „Bože,“ zasupěl a nakonec přiznal: „Mé nohy nejsou tak mladé jako tvoje.“

„Cože?“ řekl Vulpe a napůl se k němu otočil. „Ujišťuji tě, Emile Gogosu, že jsou. Ve skutečnosti jsou o celá staletí mladší!“

„Co? Cože?“

„Tamhle!“ vykřil ten druhý a ukázal vpřed. „Tam, pod tím stromem!“ Lovec se podíval – přitiskl pušku k rameni – a nezahlédl nic. „Pod stromem?“ řekl. „Ale tam nic není. Já-“

„Dej to sem,“ poručil mu Vulpe. A dříve, než mohl lovec něco namítnout, vytrhl mu zbraň z ruky. Nemířil na nic určitého, když řekl: „Emile, jsi si jistý, že jsi tady tehdy trefil vlka?“

„Cože?“ urazil se starý lovec. „Kolikrát ti to mám říkat? Jo, a taky moc nechybělo a dostal jsem ho! Můžeš se vsadit, má jizvu, která to potvrdí!“

„Uklidni se, jen se uklidni!“ tišil ho ten druhý a jeho hlas byl nyní temný jako noc. „Není třeba se sázet, Emile, protože já jsem ten šrám, který mu zanechala na boku tvá kulka, viděl! A tak jako ty si pamatuješ jeho, on si pamatuje tebe!“

A lovec náhle pochopil, že tohle není Gheorghe Vulpe. Pohlédl pořádně do jeho zastíněné tváře, vyjekl hrůzou a přikrčil se – pak spatřil Šedáka připraveného ke skoku. Jeho silueta se rýsovala na vrcholku hromady suti. Zavrčel a skočil… Gogosu chňapl po své pušce, kterou druhý muž držel zdánlivě lehce… a jako by se pokusil vytrhnout železnou mříž z okna cely.

Vlk dopadl a srazil ho k zemi, dál od toho strašného cizince, kterého považoval za přítele. Jeho uslintané tesáky mu sevřely hrdlo. Pokusil se vykřiknout, ale ty strašlivé zuby mu prokously průdušnici a změnily jeho výkřik na šarlatovou pěnu, která na svraštělém šedém čele nad pomstychtivýma žlutýma očima vytvořila cosi jako krvavé Kainovo znamení…

# # #

„Nechal jsi mě zaspat!“ byla první reakce Setha Armstronga, když ho probudilo dloubnutí. Měsíc byl nízko, přízemní mlha zmizela a oheň téměř vyhasl.

„Stěžuješ si?“ řekl muž, který seděl opodál a na první pohled vypadal jako George Vulpe.

„Ne,“ potřásl Armstrong hlavou jako v odpověď, tak, aby se probral. „Hádám, že jsem byl vyčerpaný. Asi tou nadmořskou výškou.“

„Výborně,“ souhlasil ten druhý. „Jsem rád, že ses dobře vyspal. Spánek je důležitý, i když je to ztráta času. Proč spíme, když si máme užívat života, že? Já nepůjdu spát… hodně dlouho.“

Armstrong byl už téměř vzhůru. „Cože?“ zeptal se a sedl si. Byl by vyskočil, ale hlaveň Gogosovy pušky ho dloubla do hrudi. Hubený šedý vlk ležel na břiše jako pes, tlapy natažené směrem k němu a zíral mu přímo do očí! Jedno ucho měl nehybně nastražené, druhé křečovitě přitisknuté k podlouhlé hlavě. Vlk vypadal, jako by se zubil nebo vrčel; tak, či tak jeho nakrčený čenich byl postříkán něčím rudým.

„Svatý Ježíši Kriste!“ Armstrong stáhl nohy spolu se spacím pytlem, do kterého se mu zamotaly.

„Ztichni,“ nařídil mu ten, o kterém se stále domníval, že je Vulpe: „Dělej, co ti řeknu, a on na tebe nezaútočí a já nezmáčknu spoušť.“

„Geor – Geor – Georgi!“ Armstrong konečně našel hlas. „To je nějaký prokletý vlk!“

„Ano, je prokletý,“ přiznal ten druhý.

„Tak toho parchanta za-za-zastřel!“ Armstrongova tvář byla v bledém, namodralém měsíčním svitu bílá jako smrt.

„Cože?“ zeptal se sedící muž a zvědavě naklonil hlavu na stranu, jako by špatně slyšel. „Měl bych ho zastřelit? Tak bych měl odměnit svého starého věrného přítele? Ne, myslím, že ne.“ Zvedl suchou větev a hodil ji na žhavé uhlíky, že kterých ještě vyskakovaly malé plamínky. Vznesla se sprška jisker, plameny vyskočily do výšky a Armstrong spatřil na Vulpeho šatech zakrvácené otvory, jeho rozbitou, rychle se hojící tvář a díry do pekla, které dříve bývaly jeho očima.

„Kriste – Kriste – Kriste!“ velký neohrabaný muž zalapal po dechu, „Georgi, co se tady, sakra, děje?“

„Ztichni!“ přikázal znovu ten muž a hlavu měl nakloněnou stále ve stejném úhlu. Několik dlouhých okamžiků zíral do vyděšené Armstrongovy tváře, studoval ji a zřejmě si něco promýšlel. Nakonec řekl: „Jsi velký a silný muž a já nemohu v tomto světě zůstat sám. Alespoň nějaký čas. Jsou věci, které se musím naučit, místa, jež musím poznat. Budu potřebovat poučit. Musím se nejdříve učit, než budu moci učit sám? Víš, něco jsem získal z Gheorgheovy mysli předtím, než se mu dostalo pocty uzavřít se mnou dohodu. Ale ne dost. Asi jsem byl příliš dychtivý. Koneckonců, to je pochopitelné.

„Georgi,“ olízl si Armstrong vyschlé rty. „Georgi, poslouchej.“ Natáhl k tomu druhému třesoucí se ruku – ale tlama starého vlka se okamžitě rozevřela a objevil se zubatý svěrák. Zvedl břicho ze země a připlížil se blíže.

„Řekl jsem, zmlkni!“ rozkázal muž s puškou a zvedl ji tak, že se dotýkala Armstrongova poskakujícího ohryzku: „Když mým přáním rozumí Šedák, proč ne ty? Mařím snad čas? Měl bych toho nechat, zmáčknout spoušť a začít sám úplně znova?“

„Budu… budu mlčet!“ zašeptal Armstrong chraplavě a po čele mu stékal studený pot. „Budu mlčet! A… Georgi, neboj se. Já ti pomůžu. Bože, ano, pomůžu ti s čím budeš chtít!“

„Vím, že pomůžeš,“ řekl ten – ten cizinec? – a dál na něj zíral karmínovýma očima.

„Udělám… cokoli řekneš,“ řekl Armstrong. „Úplně všechno.“

„Ano, já vím,“ přikývl ten druhý. A soustředil se: „Výborně, začneme s něčím jednoduchým? Pohlédni do mých očí, Sethe Armstrongu. Odsunul hlaveň pušky stranou a naklonil se blíž, až byla jeho pozoruhodně děsivá tvář pouze třicet centimetrů vzdálená. „Podívej se hluboko, Sethe. Podívej se pod povrch mých očí, do mé krve a mozku a do celé krajiny mé mysli. Oči jsou okna do duše, můj příteli, víš o tom? Brány do lidských snů a vášní a tužeb. Proto jsou mé oči rudé. Ano, neboť duše za nimi je rozervána ve dví a požírána šarlatovou pijavicí!“

Jeho slova v Armstrongovi vyvolala vlnu hrůzy, ale více než to, způsobila mu strašlivou, plíživou paralýzu, děsivou apatii. Věděl, o co jde: hypnóza! Cítil, jak se jeho mysl podvoluje. Ale Vulpe – nebo kdo to byl ve Vulpeho těle – měl pravdu: Seth Armstrong byl silný. Než mohla být celá jeho mysl úplně podmaněna – odstrčil hlaveň pušky stranou, takže mířila na vlka, a natáhl se po hrdle svého tyrana. „Roztrhám… tě… na kousky, Georgi!“ zasupěl. Když se prsty Texasana sevřely na Vulpeho hrdle, dvojník hlasitě zavrčel a zaťal mu prsty do tváře. Tři prsty jeho levé ruky se zahákly o koutek Armstrongova spodního rtu a roztrhly ho. Armstrong zavyl bolestí, prudce se zakousl do Vulpeho malíčku a ukousl ho ve středním kloubu těsně před tím, než Vulpe stačil ruku vyškubnout ven…

Puška vystřelila, zablesklo se a prásknutí výstřelu se odrazilo od útesů. Velký vlk o zbraních věděl své: nezraněn, se zježenou srstí, kňučel a couval.

Vulpe zachrčel, sevřel si poraněnou ruku a vyskočil na nohy. Armstrong vyplivl Vulpeho zkrvavený malíček, který mu na chrupavce visel z úst. Vzápětí se Texasan zmocnil pušky. Dobře věděl, jak ji použít. Když se však pokoušel zamířit zbraň na toho šílence, Vulpe se vzpamatoval a vykopl mu ji z ruky.

Armstrongovi se konečně podařilo vyprostit se ze spacího pytle. Pokusil se postavit, ale vtom ucítil, jak se mu něco drží na tváři, něco, co se hýbe. To šílené monstrum, které bývalo George Vulpem, se otřásalo smíchem a ukazovalo na Armstronga – na jeho tvář. Ukazovalo zrůdnou levou rukou, kde z třetího prstu zbyl jen krvavý pahýl.

Texasan zvedl ruku, plácl se po tváři a chňapl po prstu, pohybujícím se po ní. Ten však žil svým vlastním životem, vyšplhal se výše a zaryl se do koutku jeho pravého oka. Armstrong zavyl, když se mu zavrtal dovnitř, vydloubl oční bulvu a vnikl do důlku. Rukama si sevřel tvář, poskakoval a ječel, ale nedařilo se mu zbavit se té věci, která se mu jako nějaký mimozemský červ zavrtávala do hlavy.

„Ježíši Kriste!“ zaječel, padl na kolena a drásal si okraj prázdného očního důlku. „J-J-Ježíši K-K-Kriste!“ zachroptěl znovu, když si vytrhl visící oční bulvu a ucítil, jak upíří hmota vyslala průzkumné úponky do jeho mozku…

Křečovitě se po kolenou doplazil k ohni a tam ho bolest přemohla. Rozkašlal se, jeho tělo se zimničně roztřáslo a pak padl jako podťatý strom.

Vulpeho dvojník vyrazil vpřed, popadl ho za límec, smýkl jím stranou a převrátil ho na záda. „Ach ne, Sethe!“ řekla ta stvůra a nakláněla se nad ním. „To už stačí. Protože jestli se spálíš, léčení zabere čas a já bych odsud rád zmizel.“

„Ge-o-o-orgi!“ kašlal a chroptěl ležící muž.

„Ne, ne, příteli, už ne,“ řekla příšera a strašlivě se usmála. „Od této chvíle mě musíš nazývat Janos!“

O více než pět a půl roku později… časně ráno, balkon hotelového pokoje na Rodu, ze kterého se naskýtal pohled na hlučnou, přeplněnou ulici, co by kamenem dohodil od přístavu… sladce slaný vítr vanul přes moře od Turecka, rozháněl modrá mračna výfukových plynů, pronikavou vůni pekařství, spousty různých pachů snídaní, připravovaných v hospůdkách, odpadků a lidského společenství obecně, nervové centrum starobylého řeckého přístavu…

Byla polovina května roku 1989, turistická sezóna teprve začínala a už hrozilo přelidnění. Slunce žhnulo jako ohnivá koule na jedné třetině své cesty k neuvěřitelně modré nebeské báni. ‚Báň‘ proto, že jste ji nemohli obsáhnout celou. Museli jste přimhouřit oči, stáhnout koutky a změnit periferní vidění na stinný oblouk. Tak to alespoň cítil Trevor Jordan, který si zřejmě včera dal o jednu nebo dvě Metaxy víc, než měl. Ale bylo ještě časně, něco po osmé a on doufal, že se mu za chvíli udělá lépe; zároveň však věděl,

že hluk v ulicích města se brzy mnohem zvýší.

Jordan posnídal vejce na měkko s jednou topinkou a právě popíjel třetí šálek kávy – britské instantní, ne té temně hnědé břečky, kterou Řekové pijí z maličkých šálků – což, jak předpokládal, postupně rozředí zbytky brandy, které v jeho krevním oběhu ještě zůstaly: Problém s Metaxou – jak už zjistil – byl, že byla velmi levná a neuvěřitelně dobře se pila. Zvláště když sedíte v baru zvaném Modrá laguna v Triantské zátoce, kde tanečnice nonstop tančí břišní tance.

Zasténal a popáté nebo pošesté za poslední půlhodinu si opatrně ohmatal čelo. „Sluneční brýle“, řekl muži, který seděl vedle něj, stejně jako on oblečen v županu a sandálech. „Musím si nějaké koupit, jinak se z toho slunce zblázním!“

„Vezmi si moje,“ nabídl mu Ken Layard a zazubil se, když mu podával přes malý snídaňový stolek levné sluneční brýle s plastovou obrubou. „Později mi můžeš koupit nové.“

„Objednáš ještě kafe?“ zasténal Jordán. „Plnou konvici.“

„Myslel jsem, že to včera večer zvládneš líp,“ odpověděl jeho spolustolovník. „Proč jsi mi neřekl, že jsi ještě nikdy nebyl v Řecku?“ Naklonil se přes zábradlí balkonu a zavolal dolů, aby upoutal pozornost číšníka, který obsluhoval další časně probuzené návštěvníky terasy na nižším podlaží. Ukázal mu prázdnou konvici a názorně jí zamával.

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se Jordan.

„Co – že je to tu pro tebe nové? Nikdo, kdo tu už jednou byl, do sebe Metaxu takhle nehází – ani ouzo!“

„Aha!“ vzpomněl si Jordan. „Začínali jsme s ouzem!“

„Ty jsi začínal s ouzem,“ připomněl mu Layard. „Já jsem pouze nasával atmosféru, místní kolorit. Ty jsi chlastal.“

„To přiznávám. Vyváděl jsem moc?“

Layard se znovu zazubil, pokrčil rameny a řekl: „No… odnikud nás kvůli tobě nevyhodili.“ Pozoroval přítele, jak zpytuje svědomí. Zkušený, ale kolísavý telepat Jordan dokázal být silný, když to potřeboval; ale obvykle býval lehkovážný a upřímný jako otevřená kniha. Choval se, jako by byl rád sám otevřený pro ostatní lidi stejně, jako byly jejich mysli otevřeny pro něj. Jako by tak chtěl kompenzovat své metafyzické nadání. Odráželo se to v jeho tváři: byla živá, oválná, otevřená, skoro chlapecká. Měl řídnoucí světlé vlasy, které mu spadaly nad šedé oči, a zvlněné rty; jež se vyrovnaly do přímky, kdykoli měl obavy nebo byl mrzutý. Podle toho to poznal každý, kdo Trevora Jordana dobře znal: Jordan měl dlouhé paže i nohy, byl atleticky stavěný, navzdory tomu, že měl už čtyřicet čtyři let a jeho citlivost by se mohla vykládat mylně; dokázal být zatraceně odhodlaný.

Tihle dva byli staří přátelé, už spolu ušli hezký kus cesty. Teď si často jeden z druhého dělali legraci, ale zažili doby, kdy jim do smíchu rozhodně nebylo, události, které byly mimořádné dokonce i v jejich tajemném světě a které už teď pro ně naštěstí byly pouhými vzdálenými myšlenkovými přízraky a vzpomínkami. Bylo to s nimi jako se zlými sny nebo neštěstími (nebo třeba i s proflámovanými nocemi) – raději na ně zapomenout.

Na jejich současné misi nic tak strašně tajemného nebylo – i když vážná byla samozřejmě dost – Jordan si nicméně stále uvědomoval, že minulou noc udělal chybu. Nasadil si sluneční brýle, zamračil se a narovnal se ve svém proutěném křesle. „Nepřitahoval jsem k nám nežádoucí pozornost nebo něco stejně pitomého?“

„Panebože, kdepak,“ uklidňoval ho Layard. „Stejně bych tě nenechal. Byl jsi pouze turista, který si pěkně užíval, to je vše. Příliš slunce přes den a příliš chlastu večer. A kromě toho tady bylo plno Britů, proti kterým jsi vypadal střízlivý jako v poledne!“

„A Manolis Papastamos?“ Jordan se tvářil skutečně nevesele. „Musel si o mně myslet, že jsem idiot!“

Papastamos byl jejich místní spojka, zástupce velitele aténské protinarkotické jednotky, který přiletěl na Rodos hydroplánem, aby si ty dva osobně prohlédl a zjistil, zda jim nemůže nějak ulehčit jejich úkol. A teď mu Jordan ukázal, že umí dělat výtržnosti a možná je spíše na obtíž.

„Ne,“ zavrtěl Layard hlavou. „Vlastně se zhulákal víc než ty! Sliboval, že se s námi setká na přístavní hrázi v deset třicet, aby viděl Sámothráki přistávat – ale pochybuji o tom. Když jsme ho vyhodili u jeho hotelu, byl jak dělo. Na druhé straně… tihle Řekové mívají pozoruhodnou tělesnou konstituci. Ale v

každém případě bude lepší, když tam nebude. Ví, kdo jsme, ale neví, co jsme. Domnívá se, že jsme celníci, výběrčí daní nebo možná z Nového Scotland Yardu. Těžké bychom se soustředili, kdyby tam Manolis pobíhal, žvanil a vyráběl mentální kravál. Modlím se k Bohu, aby zůstal v posteli!“

Jordan vypadal trochu lépe a tak se i cítil; sluneční brýle zjevně pomohly; dorazila čerstvá káva a Layard ji nalil. Jordan pozoroval jeho uvolněné pohyby a pomyslel si: Jako starší brácha. Stará se o mě, jako bych byl nějaké usmrkané děcko. Vždycky se tak stará a díkybohu za to!

Layard byl vyhledávač, věštec bez křišťálové koule. Žádnou nepotřeboval; stačila mu mapa nebo aspoň matná představa, kde se jeho kořist nachází. Byl o rok starší než Jordan, zavalitý, sto osmdesát centimetrů vysoký, s hranatou tváří, tmavými vlasy a výraznými ústy a obočím. Čelo mu brázdily vrásky od toho, jak se léta soustředoval, oči měl velmi pronikavé a dalekozraké (jak jinak) a temně hnědé, skoro až černé.

Když Layarda pozoroval ze soukromí tmavých skel, Jordanovy myšlenky se vrátily o dvanáct let zpět do domku v Harkley, v Devonu v Anglii, kde se mezi ním a tímhle vyhledávačem vytvořilo první opravdové přátelství. Tehdy spolu pracovali jako tým úplně poprvé. Stejně jako teď byli členy pobočky E, té nejtajnější ze všech tajných služeb, jejíž práce byla známa pouze hrstce lidí ‚nahoře‘. Jejich práce nebývala tak všední jako teď. Vskutku, na záležitosti Juliana Bodeska nebylo všedního vlastně vůbec nic.

Vzpomínky, pečlivě potlačované více než desetiletí, náhle znovu vyskočily na povrch Jordanovy mysli obdařené mimosmyslovým vnímáním; čerstvé a fantastické. Znovu držel kuši ve výši hrudi, mířil přímo před sebe a naslouchal šumění vody a dívčímu hlasu, který si za zavřenými dveřmi pobrukoval nějaký nemelodický popěvek; a přemýšlel, zda-li to není léčka. Pak…

Rozkopl dveře do sprchového koutu – a zůstal stát na místě jako přibitý! Helena Lakeová, sestřenice Juliana Bodeska, byla nádherná a úplně nahá. Stála k němu bokem a její tělo se v proudu vody lesklo. Trhla hlavou a vytřeštila oči rozšířené hrůzou na Jordana. Pak se zhroutila na zadní stěnu sprchového koutu. Začala se jí podlamovat kolena a chvět víčka. Vždyť je to jen vystrašené děvče! Pomyslel si – okamžik předtím, než její myšlenky vzplály v jeho telepatické mysli.

Pojď sem, zlato! Pomyslela si. Ach, dotkni se mě, přidrž mě! Ještě kousek, zlato…

Okamžitě se stáhl zpět. V její ruce uviděl zahnutý nůž a v démonických očích šílený svit! Když si ho bez námahy přitáhla k sobě a zvednutý nůž se zaleskl, zmáčkl spoušť kuše. Byla to automatická reakce, buď jeho život, nebo její.

Bože! Šipka ji přibodla k vykachlíkované zdi; zaječela jako zatracená duše, kterou také byla, a pak se mocným trhnutím v záplavě roztříštěných kachliček a omítky uvolnila; pomalu se ve sprchovém koutě kymácela dopředu a dozadu. Ale stále měla nůž a Jordan nemohl dělat nic než jen stát s vytřeštěnýma očima a drmolit zbytečné modlitby, když se k němu opět začala blížit…!

Až ho Ken Layard ramenem odstrčil stranou – Layard s hubicí plamenometu namířenou do sprchového koutu, který se vzápětí proměnil v prskající a pařící tlakový hrnec!

„Pomoz nám pánbůh!“ vydechl Jordan, stejně jako tehdy. Odehnal nesnesitelné vzpomínky a vrátil se zpět do přítomnosti. V záplavě těchto duševních muk se kocovina zdála dvakrát horší. Zhluboka se nadechl, špičkami prstů si promnul temeno hlavy, kde cítil bolest, a nahlas se podivil: „Kriste, co z toho vzešlo?“

Layard, jehož oči byly doširoka rozevřené, se naklonil přes stůl a popadl Jordana za paži: „Ty taky?“ řekl.

Jordan porušil nepsané pravidlo, které panovalo mezi espery pobočky E: nakoukl do Layardovy mysli. Ucítil vzdalující se ozvěny podobných vzpomínek a ihned.přerušil kontakt. „Ano, já taky,“ potvrdil.

„Poznal jsem ti to ve tváři,“ přiznal Layard. „Ještě jsem neviděl, že bys vypadal takhle od… té doby. Možná je to tím, že děláme zase spolu?“

„Dělali jsme spolu mnohokrát:“ Jordan se v židli zaklonil a náhle se cítil vyčerpaný. „Ne, myslím si, že se něco dralo na povrch a muselo to ven. Nu, stalo se – ale teď je to venku a doufám, že navždy pryč!“

„Taky doufám,“ přisvědčil Layard. „Ale u obou najednou? A proč právě teď! Nemůžeme být více vzdáleni v čase a prostoru od Harkley, než jsme v tuto chvíli.“

Jordan si povzdechl a natáhl se po kávě. Ruka se mu trochu třásla. „Možná jsme to chytili jeden od druhého a zesílili. Víš co se říká o myslích, jako jsou naše?“

Layard se uvolnil a přikývl. „Zvláště o myslích jako jsou naše, že?“ Znovu přikývl, i když trochu nejistě. „No, možná máš pravdu…“

Kolem tři čtvrtě na deset dorazili na severní přístavní hráz, posadili se na dřevěnou lavičku, která jim poskytovala výborný rozhled přes mandraské mělčiny a přístav k pevnosti Sv. Nikolase. Vlevo od nich stála na zvednutém výběžku Řecká národní banka, jejíž bíle pruhované zdi a modrá okna se odrážely v klidných vodách, vpravo za promenádou se rozprostíralo rodské Nové město. Mandraki, s převážně mělkým kotvištěm, nebylo obchodním přístavem; ten ležel půl kilometru na jih v zátoce historického, pitoreskního a křižáky opevněného Starého města, za velkým molem, na jehož vrcholku stála pevnost. Ale měli informace, že pašeráci drog zakotví v Mandraki, a než vyrazí dále na Krétu, do Itálie, Sardinie a Španělska, naberou vodu a trochu zásob.

V noci se tady vyloží trocha hašiše (pravděpodobně s ním doplave na pevninu někdo z posádky v neoprenu a s ploutvemi na nohou) a stejně tak v různých přístavech na jejich cestě. Ale většina hašiše – a jejich hlavní náklad, kokain – směřovala do španělské Valencie. Odtud pak by si posléze větší část našla cestu do Anglie. Taková byla jeho cesta a místo určení v minulosti. Agenti pobočky E měli za úkol určit

za a) jak velké množství bílého prášku je na palubě;

za b) pokud je množství malé, přerušit razii, která by posloužila pouze k popíchnutí drogových magnátů;

za c) kde je zásilka na palubě uložena;

Bylo to sotva pár měsíců, co byla loď rozebrána v kyperské Larnace na kousky, a nenašlo se nic. Jenže tam to samozřejmě prováděla kyperská řecká policie, jejímž ‚expertům' možná něco chybělo – například schopnost spolupracovat a trocha inteligence. Tentokrát to bude kombinované úsilí, které skončí ve Valencii před tím, než bude hlavní náklad vyložen. A tentokrát také loď – líná, dřevěná, stará řecká bárka s oblým dnem zvaná Samothráki – nebude rozebrána na kousky, ale na třísky. A mezitím ji na její cestě budou jako stín sledovat Jordan a Layard.

Na sobě měli ‚americké' čepice s velikými štítky, pestré rozhalenky s krátkými rukávy, volné kalhoty a kožené sandály. Vybaveni dalekohledy nyní očekávali příjezd své kořisti. Jelikož pracovali inkognito, mohlo se zdát jejich oblečení zvláštní, ale v porovnání s daleko křiklavějšími skupinami turistů by v běžném oděvu mohli vypadat příliš konzervativně. A tomu se museli vyhnout.

Nějaký čas seděli tiše; bylo to dáno jejich rozpoložením; Jordan obviňoval Metaxu a Layard si říkal, že jsou to ‚střevní potíže' z tučného jídla. Na jejich mimosmyslovém nadání se to však projevovalo jen málo.

„Je… zataženo,“ stěžoval si zamračeně Jordan. Pak pokrčil rameny. „Ale ty stejně nevíš, co mám na mysli, že?“

„Jistěže vím,“ odpověděl Layard. „Za starých časů jsme tomu říkali mentální smog, pamatuješ? Nějaký druh kalného mentálního šumu, který překrucuje nebo blokuje obraz. Nebo jej zacloňuje nějakou, no, skoro otupující hustou mlhou! Když jsem se natáhl a pátral po Samothráki, ucítil jsem to jako tryskající mlhu v mé mysli. Vlhký, temný smog. Ale jak to vysvětlit tady? Je to podivné. A nepřichází to přímo z lodi, ale – nevím – přichází to jakoby odevšad!“

Jordan na něj pohlédl. „Kdy jsme naposledy stáli proti jiným esperům?“

„Myslíš, v naší práci? Předpokládám, že skoro pořád, když děláme práci pro vládu. Na co narážíš?“

„Nemáš dojem, že v téhle akci jsou ještě další espeři? Rusové, možná Francouzi?“

„To je možné.“ Teď byla řada na Layardovi, aby se zamračil. „V Rusku problémy s drogami rostou den ze dne a Francie je v těch sračkách už roky! Ale napadá mě: co když jsou na druhé straně? Chci říct, co když samotní pašeráci používají espery? Klidně by si to mohli dovolit, to je fakt!“

Jordan pozvedl dalekohled k očím, pomalu otáčel hlavou a pozoroval pobřeží od pevnosti na molu až po srdce Starého města, které se rozpínalo za mohutnými zdmi. „Zkoušíš to vysledovat?“ zeptal se. „Jasně, já vím, že vyhledávačem jsi ty. Ale cítím, že zdroj je někde tam.“

Layardovy pronikavé oči sledovaly směr Jordanova dalekohledu. V úzkém kanále Mandraki se na hluboké vodě pohupovala zakotvená velká, bílá, luxusně vyhlížející motorová jachta; za ní u pobřeží kotvila hrstka plachetnic, další přijížděly a odjížděly, většinou po okraj naplněné turisty; o půl kilometru dál se rozkládala tržiště Starého města a mraveniště ulic, doslovně bzučící v místech, kde kopec stoupal

do masy kostelů a bílých a žlutých domů, planoucích v ranním slunci. Kdyby to všechno nebylo v pohybu, mohl by se klidně dívat na pohlednici. Tak byla tahle scéna dokonalá.

Layard si to všechno hodnou chvíli prohlížel, pak luskl prsty, opřel se o lavičku a zazubil se. „Mám to!“ řekl konečně. „Jsi tady poprvé.“

„Cože?“ Jordan se na něj překvapeně podíval.

„A samozřejmě to pro tebe musí být těžší než pro mne. Protože já pouze hledám věci. Nečtu mysli.“

„Nechceš mi to vysvětlit?“

„Co chceš vysvětlovat?“ Layard se tvářil samolibě. „Máš stejnou turistickou mapu Starého města jako já. Až na to, že ses do ní nejspíš ani nepodíval. OK, zbavím tě tvého trápení. Na tom kopci je blázinec.“

„Co-?“ začal Jordan, pak sklonil dalekohled a plácl se do stehna. „To musí být ono!“ řekl. „Chytáme ozvěny všech těch ubohých nemocných zoufalců; kteří jsou tam zavření!“

„Zdá se,“ přikývl Layard. „Tak, a když teď už víme, o co jde, můžeme to zkusit odstínit a dát se do práce.“ Pohlédl na moře za ústím přístavu a okamžitě zvážněl. „Zvláště když se zdá, že Samothráki už prakticky vplouvá do přístavu!“

„Je tam?“ Jordan byl okamžitě v pohotovosti.

„Pět, maximálně deset minut;“ přikývl Layard. „Právě jsem ji zachytil. A vsaď se, že ve čtvrt je tady a zakotvená.“

Oba muži nyní zaměřili svou pozornost na vjezd do přístavu, a proto si nepovšimli náhlého výbuchu aktivity na palubě velké soukromé motorové jachty. Krytá plachetnice převezla malou skupinku z mola u přístavní zdi. Dva muži vstoupili na palubu štíhlé bílé lodi, která záhy zvedla kotvu. Silné motory zahřměly, když se otočila téměř kolem své osy a přídí zamířila zpět do hlubších vod. Černý baldachýn s modními varhánky zastiňoval přední palubu, kde v lehátku odpočívala černě oděná postava. U zábradlí stál vysoký muž v bílém a vyhlížel k ústí přístavu. Přes pravé oko měl černou pásku.

Přestože teď bylo bílé plavidlo velmi nápadné, espeři mu nevěnovali pozornost. Loď s naprázdno běžícími motory čekala v hlubokém kanálu. Oba espeři drželi u očí dalekohledy. Jordan vstal, naklonil se přes přístavní zeď a sledoval, jak se bafající Samothráki objevuje v dohledu a blíží se k molu.

„Tady ji máme,“ vydechl. „Zrovna mezi stařík ovýma nohama!“ Vyslal přes vodu svou telepatickou mysl a začal pátrat v myslích kapitána a posádky. Chtěl vědět; kde je ukryt kokain… kdyby na to někdo z nich právě myslel… nebo jaká je jeho cílová stanice…

„Mezi čím a nohama?“ vzdáleně k němu dolehl hlas Kena Layarda, přestože jeho přítel stál hned vedle něho. Jordan se tak soustředil, že téměř nevnímal okolní svět.

„Kolos,“ zachraptěl. „Helios. Jeden ze sedmi divů světa. Přesně tam stával rozkročen až do roku 224 před naším letopočtem.“

„Tak přece ses díval do mapy,“ vydechl Layard.

Stará Samothráki vjížděla do přístavu a štíhlá bílá moderní loď vyjížděla ven. Jak se k sobě přibližovaly, bílé plavidlo zakrylo výhled – pak obě spustily kotvy.

„Sakra!“ zaklel Jordan. „Zase je tu ten mentální smpg! Skrze tu zatracenou mlhu nic nevidím!“

„Taky to cítím,“ řekl Layard. Jordan klouzal pohledem po boku bílé lodi a na její přídi si přečetl její jméno: Lazarus. „Je nádherná,“ začal zrovna říkat, když náhle ztuhl: V ohnisku jeho pohledu se na přední palubě napřímil muž v černém, který hleděl směrem ke staré Samothráki. Ale když na něj Jordan zaostřil svůj dalekohled, ta podivně tvarovaná hlava se začala otáčet, dokud přes sto metrů modré vody nehleděla přímo na espera. A přestože měli oba tmavé brýle, a navzdory vzdálenosti, která je dělila, zdálo se, jako by stáli tváří v tvář!

NO TOTO! zavrčel udiveně v Jordanově mysli mocný mentální hlas. ZLODĚJ MYŠLENEK? MENTALISTA?

Jordan zalapal po dechu. Co se to, sakra, děje? Tohle tedy rozhodně nehledal: Pokusil se odtáhnout, ale ta mysl ho sevřela jako obrovský svěrák… a stiskla! Nedokázal se vyprostit! Plácl sebou na přístavní zeď a zíral na muže v černém, který se teď vztyčil ve stínu baldachýnu.

Jejich pohledy byly do sebe zaklesnuty a Jordan se pokoušel odvrátit zrak tak intenzivně, že se celý rozklepal. Měl pocit, jako by z očí neznámého vystřelily ocelové tyče, proletěly čočkami dalekohledu, zarazily se mu přímo do mozku a v jeho mysli vyrazily jako rány kladivem své poselství.

AŤ JSI. KDOKOLIV, VSTOUPIL JSI DO MÉ MYSLI ZE SVÉ VLASTNÍ, SVOBODNÉ VULE. STANIŽ SE!

Layard udiveně a znepokojeně vyskočil. Přestože si telepatův šok – vlastně smrtelný děs – plně neuvědomoval, věděl, že něco není v pořádku. Sám měl mysl plnou mentálního smogu, praskání a bzučení. Natáhl se, právě včas, aby zachytil klesajícího Jordana a odváděl ho k lavičce, kde se mu telepat v bezvědomí zhroutil v náručí…

Čtvrtá kapitola
Lazarides

Téže noci:

Lazarus odpočíval zakotven v přístavišti hlavního přístávu, úplně tichý se temně odrážel ve vodách hladkých jako sklo. Tři ze čtyř členů posádky odešli na pevninu, na palubě zanechali pouze hlídku; majitel lodi seděl v patře u okna té nejvykřičenější taverny Starého města, vyhlížel ven a dolů přes nábřeží. V přízemí popíjela hrstka turistů levnou brandy nebo ouzo a cpala se mizerným jídlem, zatímco místní povaleči, pobudové a vyvrhelové vůbec se smáli a žertovali s nimi německy i anglicky, loudili po nich pití a v řečtině pak o nich oplzle žertovali.

Mezi nimi byly i tři nebo čtyři ošuntěle vyhlížející Angličanky, některé s řeckými přáteli, všechny mizerně oblečené a všechny číhající na svou velkou šanci. Tančily nebo se jen tak kymácely v občasných výbuších reprodukované bouzouki hudby a později budou tancovat mnohem zběsileji a hlasitěji, v horizontální poloze a jako dopravod budou mít pleskání potících se těl páchnoucích ouzem.

Nahoru do patra takoví nesměli, protože tam majitel taverny příležitostně prováděl své podezřelé obchody nebo možná pil, rozprávěl či hrál karty s některými ze svých pochybných přátel. Dnes večer tady však nikdo z nich nebyl – pouze pan domácí a mladá řecká prostitutka, která seděla osamoceně ve výklenku vedoucím do její pracovny – malého pokojíku s postelí a umyvadlem – a muž, který si nyní říkal Jianni Lazarides a zabíral místo u okna.

Tlustý majitel se strništěm na bradě zvaný Nichos Dakaris tady byl, aby obsloužil Lazarida lahví dobrého červeného vína. Dívka tu byla proto, že měla monokl a nemohla na nábřeží, takže provozovala svou živnost zde. Nebo spíše neprovozovala. To byl její způsob, jak splatit Dakarisovi bití, které jí uštědřoval, kdykoli byl nucen vyklopit úplatek místní policii za výsadu nechat prostitutku používat tohle místo. Nebýt toho, že čas od času sám pocítil potřebu, nenechal by ji tu pravděpodobně vůbec; ale platila mu za svůj pokoj ‚v naturáliích' jednou nebo dvakrát týdně, když dostal Darakis chuť; a navíc dostával čtyřicet procent toho, co vydělala. Nebo by dostával, kdyby používala svůj pokoj a neprovozovala živnost na vlastní pěst v zadních uličkách ostrova! Což byl další důvod, proč ji mlátil.

Také Jianni Lazarides měl důvod být zde. Tohle bylo místo, kde se měl setkat s řeckým ‚kapitánem' Samothráki a párkem jeho kompliců a hledat vysvětlení, jak a proč kdosi prodal vstupenky na jejich domněle ‚utajenou' akci s pašováním drog. Ve skutečnosti už věděl proč, protože tuhle informaci již získal z mysli Trevora Jordana; ale teď to chtěl slyšet od samotného Pavlose Themelise, kapitána Samothráki, předtím, než se rozhodne, jak nejlépe z téhle záležitosti vycouvat.

Neboť Lazarides do tohoto údajně bezpečného obchodu (který se nyní jevil vším možným, jen ne bezpečným) už vložil pěkné peníze a své peníze chtěl dostat zpátky, nebo… platbu v naturáliích? Neboť v této době nebyly peníze a moc bohy o nic méně, než ve všech uplynulých staletích lidské lakoty a Lazarides o tom měl více než jen povrchní povědomí. A skutečně existovaly snadnější, bezpečnější a zaručenější způsoby, jak v tomto nesmírně složitém světě získat a použít peníze; způsoby, které nepřitahovaly pozornost strážců zákona, nebo aspoň ne příliš.

Peníze byly pro Lazarida velmi důležité, a to nejen pro jeho chamtivost. Svět, do kterého se probudil, byl přelidněný a hrozilo, že se to bude stále zhoršovat, a upír má své potřeby. Za starých časů dostal bojar od nějakého princátka či jiného šlechtice půdu, aby si tam postavil hrad a žil v ústraní a – což bylo ještě lepší – v anonymitě. Za starých časů šly anonymita a dlouhověkost ruku v ruce; nemohli jste mít jedno bez druhého; slavný muž nesměl být viděn, že žije déle, než kolik je jemu nebo jinému obyčejnému člověku běžně souzeno. Ale v těch dobách se zprávy šířily pomalu; člověk mohl mít syny; když ‚zemřel', vždycky se našel jeden, který kráčel v jeho šlépějích.

Stejně tak je tomu i dnes, až na to, že zprávy ani lidé už neputují pomalu, neboť svět je nyní o hodně menší. Tedy… jak si za takových podmínek postavit orlí hnízdo, a nevzbudit žádnou pozornost – v posledním tuctu let dvacátého století? Zhola nemožné! Přesto si mohl velmi bohatý člověk koupit tajemnost a s ní i anonymitu, zařizovat si svoje záležitosti jako zastara. Z čehož vyplývala další otázka: jak se stát velmi bohatým?

Janos Ferenczy si myslel, že na ni našel odpověď už před čtyřmi sty lety, ale teď, v přestrojení za Lazarida, si tím už nebyl tak jistý. Kdysi zbraň vykládaná drahokamy nebo velký valoun zlata znamenaly okamžité bohatství. Nyní sice také, jenomže dnes chtěli lidé znát původ takové věci. Kdysi byla bojarova země a majetek – nebo lup – jen jeho a nikdo se jej na nic neptal. Jen ať si někdo zkusí mu je vzít! Dnes jsou takové cetky jako diamantový jílec nebo mohutná zlatá skytská koruna ‚historickými poklady' a člověk s nimi nesmí obchodovat, dokud nezodpoví zatraceně mnoho – příliš mnoho – otázek o jejich původu.

Janos velice dobře znal původ svého bohatství: seděl právě u okna a přehlížel přístav kdysi tak mocného ostrova Rodos. Protože ten muž, který ‚objevil' a vykopal ony poklady v současnosti, byl tentýž, který je před více než čtyřmi sty lety zakopal hluboko do země! Jak lépe je možné připravit se na druhý příchod do tohoto světa, když je člověku předpovězena dlouhá, předlouhá doba nejtemnější tmy?

A kdyby už našel všechny svoje úkryty, staré předměty zakopané před dlouhou; dlouhou dobou, bylo by přece tou nejjednodušší věcí přeměnit je na zemi, která by mu patřila, území a vlastnictví vampýřího vládce! Pravda, orlí hnízdo nepadalo v úvahu, ani hrad… ale ostrov? Ostrov, řekněme, v Egejském moři, které je jich plné?

Ach, kdyby to jen bylo tak snadné!

Jenomže místa se mění, příroda si bere svou daň, zemětřesení mění pevniny a trhají je na kusy – a poklady se propadají stále hlouběji na místech, kde jeho staré značky zmizely nebo byly odstraněny. Kresliči map nebyli příliš přesní a i bystrá paměť – nejbystřejší upíří paměť – ochabuje tváří v tvář staletím…

Janos si povzdechl a vyhlédl z okna na světla přístavu. V porovnání s mílemi oceánu byly osvětlené lodi jako zářící píďalky daleko na moři. Odporný majitel taverny odešel; sešel po schodech, aby roznesl ouzo a ředěnou brandy a spočítal si zisk. Ale bouzouki hudba stále hrála mezi výbuchy hrubého smíchu, budoucí milenci stále tančili a osahávali se a mladá děvka seděla ve svém výklenku jako dřív.

Muselo být deset a Janos si předsevzal, že po desáté zkontaktuje svého amerického vazala. Dobrá, udělá to… za chvíli, až za chvíli.

Nalil si trochu vína, dobrého, tmavého a rudého a pozoroval, jak se jeho sklenice barví do krvava. Ano, krev je život – ale ne na místě, jako je tohle! Dá si doušek, až přijde čas, zatím jeho žízni ulehčí víno. Co jiného to koneckonců bylo, než týravá, nekonečná žízeň upíra, kterou musel zkrotit, nebo pro ni zemřít? Nebo přinejmenším zkrotit na určitou míru… A Janos ještě nebyl vyprahlý.

Děvka uslyšela cinknutí jeho sklenice o láhev. Vzhlédla, její nevrlá ústa se našpulila; také měla sklenici, ale byla prázdná.

Janos ucítil na sobě její pohled a otočil hlavu. Přes délku místnosti si povšimla, že je vysoký, s rovnými zády. Vypadal dobře ve svém drahém obleku, ale bylo v něm něco temného. Tento dojem podporovaly také tmavé brýle, které mu zakrývaly oči. Na tu vzdálenost nemohla vidět hrubou a pórovitou pleť, širokou a masitá ústa, nepřiměřeně dlouhou lebku s podivnýma ušima, ani to, že má na rukou jen čtyři prsty. Jediné, co poznala, bylo, že je mocný, odtažitý a zamyšlený. A samozřejmě to nebyl žádný chudák.

Usmála se, jakkoli nuceně, vstala a protáhla se – což vytvořilo požadovaný efekt pozvednutí jejích hrotitých ňader – a přešla místnost k Janosovi sedícímu u okna. Díval se, jak se pohupuje směrem k němu a pomyslel si: Ze své vlastní, svobodné vůle!

„Vypijete to všechno?" zeptala se ho a zvedla významně obočí. „Všechno pro sebe… všechno do sebe?"

„Ne," odpověděl okamžitě a dál se tvářil zcela nezúčastněně, „mně stačí velmi málo… tohohle."

Jeho hlas ji zřejmě překvapil; bylo to zavrčení, zahřmění, tak hluboké, až se jí roztřásla kolena.

Neshledala to nijak nepříjemným, ale jeho síla způsobila, že o krok ustoupila. Ale už když couvala, usmíval se, i když chladně, a prstem ukázal na láhev. „Takže máš žízeň?“

Byl to Řek? Řeč znal, ale mluvil jako někdo ze staré horské vesničky, které se moderní doba a způsoby vůbec nedotkly. Nebo spíš vůbec nebyl Řek; nebo možná byl, ale jeho jazyk byl poznamenán přílišným cestováním a dlouhým pobytem ve vzdálených, exotických krajích.

Dívka se obvykle nenechala pobízet, ale nyní se zeptala: „Mohu?“

„Samozřejmě! Jak jsem řekl, mám raději něco úplně jiného.“

Byla to narážka? Samozřejmě musel vědět, co je ona zač. Měla by ho pozvat, aby šel s ní přes výklenek do jejího pokoje za závěsem? Pak, když si naplnila sklenici… bylo to, jako by jí četl myšlenky! – ačkoli to určitě nebylo nijak obtížné. „Ne,“ řekl s lehkým, ale rozhodným zavrtěním veliké hlavy. „Teď mě musíš nechat o samotě. Je tu několik věcí, které si musím promyslet a brzy se ke mně připojí přátelé.“

Obrátila do sebe sklenici a usmála se; znovu jí doplnil víno a řekl: „A teď běž.“

A bylo to. Rozkaz byl neodvolatelný; vrátila se na lavici ve výklenku. Nyní od něj nedokázala odtrhnout oči. Uvědomoval si to; ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Kdyby jí její zájem sám nenařídil, mohl by se cítit znepokojen…

Byl čas, aby zjistil, co dělá Armstrong. Janos vypudil dívku z mysli, natáhl své upíří smysly podél nábřeží k molu a do stínů, tam kde se z klidných vod zvedaly masivní zdi. Tam nebyla žádná jasná světla, jen hromady vyspravovaných sítí, džbery na humry, plováky a amforám podobné nádoby, do kterých rybáři chytali chobotnice. A samozřejmě navždy věrný Armstrong, který čekal na rozkazy svého pána.

Slyšíš mě, Sethe?

„Jsem tady, kde jsem měl být,“ zašeptal do tmy na molu Armstrong, jako by mluvil sám se sebou. Nezmiňoval se o hladu, který Janos cítil v jeho mysli jako tupou bolest. To bylo dobré, protože potřeby pána musejí být vždy na prvním místě; ale zároveň by člověk neměl zapomínat odměnit věrného psa. Armstrong dostane svou odměnu později.

Já teď najdu toho mentalistu, Angličana, vysvětlil krátce Janos, a pošlu ho k tobě. Ten druhý bude nepochybně s ním. Ten je zbytečný, jen by překážel v mé práci. Jeden z nich nám řekne tolik, co oba. Rozumíš?

Armstrong rozuměl velmi dobře – a Janos znovu ucítil jeho hlad. Tak velký hlad, že mu nařídil: Ani ho nepoznamenáš, ani si od něj nic nevezmeš – ani v něm nenecháš nic ze sebe! Slyšíš mě, Sethe?

„Rozumím.“

Výborně! Navrhuji, aby dostal ránu – řekněme do zátylku? – a pak spadl do hluboké vody. Připrav se, a když bude všechno nachystáno, pošlu ti je…

Bez okolků vyslal své upíří smysly mezi jasná světla Nového města, plížit se a hledat mezi hotely a tavernami, v barech a jejich okolí, ve stáncích rychlého občerstvení a v nočních klubech. Bylo to snadné; mysli, které hledal, byly jiné, obdařené svou vlastní malou silou. A přinejmenším jedna z nich již byla infiltrována, poničena, téměř zničena. Už brzy zničena bude, ale teď ještě ne. Na to bude dost času, až Janos bude znát vše, co zná ona. A z jediného letmého pohledu před tím, než tu mysl zranil a nasměroval, aby vyhledala azyl v zapomnění, s určitostí poznal, že toho ví zatraceně hodně.

Ta mysl mentalisty, ano… ‚telepata’, jak je teď nazývali. Ale když Janos přistihl zloděje myšlenek, který ho špehoval (nebo když ne přímo jeho, přinejmenším operaci s pašováním drog, jejíž byl součástí), chtěl vědět, kolik toho zjistil dříve, než byl dopaden: Je jisté, že dost, aby byl nebezpečný! Protože v okamžiku, kdy ho Janos lapil, ucítil, že mentální špion poznal, co je zač! A to nesmí dopustit. Jakže? Být v tomhle moderním světě odhalen jako upír? Někteří by se takové myšlence vysmáli – ale jiní ne. Ten mentalista byl právě takový a v jeho mysli byly ozvěny, které dávaly na srozuměnou, že viděl jiné, jako je on. Úplné hnízdo upírů!

Janos odhalil a zmocnil se vlny vyděšených myšlenek. Poznával jejich pach. Měl před sebou mysl, do které již jednou vstoupil, nedávno; bylo to, jako by poznal známou tvář. Ty vyděšené, přikrčené myšlenky, pohmožděné a přinucené k duševnímu podřízení – ale nyní přicházející znovu k vědomí. Sledoval je jako ohař, a když vstupoval do roztřesené mysli, ihned věděl, že je to ona a že se nezmýlil…

Ken Layard ošetřoval Trevora Jordana v jeho hotelovém pokoji. Jejich jednolůžkové pokoje spolu sousedily s průchodem přes chodbu. Telepat tam ležel už dobrých dvanáct hodin: šest hodin tichý jako

mrtvola, pod vlivem silných sedativ, které mu dal řecký lékař, další čtyři se zdálo, že spí docela normálním spánkem. Zbytek doby sebou házel a převracel se, potil se a sténal v sevření jakéhosi snu, který ho trápil. Layard se jednou nebo dvakrát pokusil svého přítele probudit; ale ten nereagoval. Lékař tvrdil, že se z toho brzy dostane.

Podle lékaře mohlo být důvodem nemoci cokoli. Příliš mnoho slunce, vzrušení, pití – možná kousnutí nějakého hmyzu? Nebo ošklivá migréna – ale rozhodně nic příliš vážného. Turisté vždycky trpěli na to či ono.

Layard se odvrátil od Jordanova lůžka a vzápětí uslyšel, jak jeho přítel říká: „Cože? Ano – ano – budu." Otočil se na podpatku, uviděl, jak se Jordanovy oči prudce otevřely, a sledoval ho, jak se s vypětím sil zvedl do sedu.

Na Jordanově nočním stolku byl džbán s vodou; Layard naplnil sklenici a podal mu ji. Zdálo se, že Jordan ji nevidí. Jeho pohled byl téměř skelný. Sklouzl nohama z postele a natáhl se pro své šaty, přehozené přes židli. Vyhledávač se podivil: Je snad náměsíčný?

„Trevore," řekl tiše a vzal ho za paži, „jsi…?"

„Cože?" zvedl Jordan hlavu, prudce sebou trhl a pak se mu podíval do obličeje. Jeho oči se zaostřily a Layard měl dojem, že je nyní zcela při smyslech a zřejmě i provozuschopný. „Ano, jsem v pořádku. Ale…"

„Ale?" pobídl ho Layard, zatímco Jordan pokračoval v oblékání. Jeho pohyby byly trhané a vypadal trochu jako robot.

Zazvonil telefon. Jordan pokračoval v oblékání, takže ho zvedl Layard.

Volal Manolis Papastamos a chtěl vědět, jak se Jordanovi daří. Řecký policista dorazil na scénu jen několik okamžiků poté, co Jordan zkolaboval; pomohl Layardovi dostat ho do hotelu a zavolal doktora.

„Trevor je v pořádku," odpověděl Layard na jeho starostlivou otázku. „Aspoň myslím. Právě se obléká. Co se děje u vás?"

Papastamos mluvil anglicky stejně jako řecky: jako kulomet. „Pozorovali jsme lodě – obě dvě – a nic," řekl. „Jestli se něco dostalo ze Samothráki na pevninu, tak toho nebylo moc a určitě ne tvrdé drogy, které jsme očekávali. Prověřil jsem i Lazara; nějaké spojení je nepravděpodobné; majitel lodi je nějaký Jianni Lazarides, archeolog a hledač pokladů, s dobrými referencemi. Nebo… řekněme, že nemá žádný záznam. Co se týče posádky Samothráki: kapitán a první důstojník jsou na pevnině; mohli s sebou vzít jen velmi málo měkkých drog; právě teď jsou v kabaretu a popíjejí kafe a brandy. Vypadá to, že mají v úmyslu zůstat střízliví."

Mezitím se Jordan dooblékl a zamířil ke dveřím: Pohyboval se jako zombie a na sobě měl stejné šaty jako ráno. Noci byly stále chladné, ale on si tyto lehké šaty nevybíral; vzal si je proto, že byly po ruce. Layard na něj zavolal: „Trevore? Kam si myslíš, že jdeš?"

Jordan se otočil. „Přístav," odpověděl automaticky. „Brána Sv. Pavla, pak po molu k větrným mlýnům."

„Hej? Hej?" Papastamos byl stále na drátě. „Co se tam děje?" „Říká, že jde na molo k větrným mlýnům," řekl mu Layard. „Jdu s ním. Něco tu není v pořádku. Celý den jsem měl takový pocit. Omluv mě, Manolisi, musím se na něj pověsit."

„Sejdeme se tam dole!" odvětil rychle Papastamos, ale Layard ho už neslyšel, protože položil sluchátko. Rychle se nasoukal do saka a běžel za Jordanem, který mechanicky sestoupil po schodech do haly, pak vyšel venkovními dveřmi do středomořské noci.

„Nepočkáš na mě?" volal za ním, ale Jordan neodpověděl. Jen jednou se ohlédl a Layard spatřil jeho oči, které zíraly z nezdravě vyhlížející tváře jako díry vyvrtané v kartonu. Zjevně nemínil počkat na něj a ani na nikoho jiného.

Layard už svého robotického partnera skoro dohnal, když Jordan přešel ulici mířící k nábřeží, a vzápětí se na semaforech změnila světla. Motory zabraly a mopedy a auta se rozjely v divokém, sebevražedném; ďábelském stylu řeckého provozu. Tehdy zjistil, že je od Jordana oddělen souvislým pásem kovu, nárazník na nárazníku; a než se mračna výfukových plynů rozptýlila a světla znovu změnila barvu, telepat zmizel v houfech lidí, tlačících se v ulicích. Layard pospíchal dál, ale bylo mu jasné, že ho ztratil.

Alespoň však věděl, kam míří…

Jordan se tomu snažil celou svou bytostí vzdorovat, i když věděl, že je to zbytečné. Bylo to stejné jako být opilý na neznámém místě mezi samými cizinci, když ležíte na zádech v pokoji a ten se točí. Skutečně se zdá, že se točí, rohy na stropě honí jeden druhý jako loukotě kola. A vy to nemůžete nijak zastavit, protože víte, že ten pokoj ve skutečnosti stojí – to vaše mysl se točí uvnitř vaší hlavy, na vrcholku vašeho těla. Vaše zatracená hlava a tělo vás neposlouchají… nemůžete je přinutit, aby se chovaly tak, jak vy chcete, ať děláte, co děláte!

A celou tu dobu jste chyceni ve vlastní lebce jako moucha v láhvi, slyšíte zuřivé bzučení a opakované nárazy do skleněných stěn a říkáte pořád dokola: „Bože, ať už to skončí! Bože, ať to skončí! Bože… ať to… skončí!“

Je to alkohol – ten vetřelec ve vašem organismu, který převzal kontrolu – a boj proti němu způsobuje, že se cítíte ještě hůře. Zkuste zvednout hlavu a ramena z postele a všechno se roztočí ještě rychleji, tak rychle, že cítíte, jak vás síla té centrifugy táhne znovu dolů. Přinuťte se vstát, a začnete se motat, točit a rotovat zároveň s pokojem a s celým zatraceným vesmírem!

Ale ležte klidně, přestaňte bojovat, pevně zavřete oči a stočte se do klubíčka… časem to přejde. Točení přejde. Nevolnost. Bzučení mouchy v láhvi – jež je vaší vlastní zbitou, užaslou a blekotající duší – přejde. A vy usnete. Je ovšem možné, že vás zatím cizinci svážou a okradou.

Svážou? Mohli by vám ukrást podvlékačky – dokonce vás znásilnit, kdyby měli chuť – vy byste jim v tom nemohli zabránit, necítili byste to, dokonce byste o tom ani nevěděli.

Taková byla Jordanova vzpomínka na jeho první divokou zkušenost s alkoholem. Stalo se to, když začal studovat na univerzitě a ze všech těch nových zatracených věcí se mu zastesklo po domově! Několik studentů, kolejních vtipálků, se rozhodlo si trochu zažertovat na jeho účet a dolévali mu do koly alkohol. A pak s ním v jeho pokoji provedli pár kousků. Nic zvlášť hrozného: nalíčili mu tváře, rtěnkou mu namalovali rty, oblékli mu podvazkový pás a punčochy a na penis mu nasadili prezervativ s Mickey Mousem.

Probudil se zimou, byl nahý, cítil se hrozně, nevěděl, co se s ním dělo, a chtělo se mu umřít. Ale o den nebo dva později, když vystřízlivěl, po jednom je pochytal a vytloukl z nich duši. Od té doby řešil věci fyzicky jen občas, když nebylo vyhnutí.

Ale, panebože, jak by si přál, aby tohle mohl vyřešit stejně! Rád by se popral sám se sebou, se svým tělem i myslí, které ho vůbec neposlouchaly, i s tím, kdo mu tohle způsobil, ať už to byl kdokoli. Přestože věděl, že s ním někdo manipuluje jako s loutkou na provázcích, nebylo tu nic a nikdo, proti komu by mohl bojovat!

Stůj! říkal si pořád dokola. Seber se. Sedni si… vzpaž… vezmi si hlavu do dlaní… počkej na Kena. Udělej něco – ale ze své vlastní, svobodné vůle! Ale než jeho pochodující tělo vůbec stačilo poslechnout takové příkazy: ACH… ALE TY NEMÁŠ SVOBODNOU VŮLI! PŘIŠEL JSI ŠPEHOVAT, VNIKL JSI DO MÉ MYSLI – JAKO MRAVENEC DO VOSÍHO HNÍZDA! TAK TEĎ ZA TO ZAPLATÍŠ. JDI DÁL: POKRAČUJ JAKO DOSUD. JDI K VĚTRNÝM MLÝNŮM.

Ten strašný, dunivý, svíravý hlas v jeho hlavě – ta vůle, která si jeho vůli podrobila – ten telepatický, hypnotický příkaz někoho nebo něčeho, tak mocný, mocnější než cokoli, co si kdy dokázal představit, příkaz, který učinil jakýkoliv odpor směšným daleko spolehlivěji, než tvrdý alkohol s narkotiky.

Jordan měl nohy jako z gumy – skoro se mu chvěly a třásly v kolenou – jak se je snažil zastavit. Stejně dobře se mohl bránit hřebík magnetickému poli nebo můra svíčce. Šel pořád dál po nábřeží směrem k molu, po jeho kamenité dlažbě, dokud se na horizontu temného oceánu neobjevily starobylé větrné mlýny…

Ve stínu přístavní zdi ve tvaru hradní bašty ve stylu starých křižáků, jejichž výsledky práce byly vidět všude kolem, se celý v černém krčil Seth Armstrong. Nechal Jordana proklopýtat kolem a pak pohlédl zpět do temnoty, která panovala na molu, pod blikavými světly rodského Starého města, rozprostírajícího se na kopci.

Uslyšel běžící kroky a hlas, který supěl:

„Trevore? Pro Kristovy rány, tak zpomalíš? Kde si, k čertu, mys-“ A Armstrong zaútočil.

Layard uviděl něco velkého, černého, klátivého vystoupit ze stínů. Ze štěrbiny v černé kukle na něj zíralo jedno oko. Zalapal po dechu, prudce se zastavil, otočil se na patě a chtěl utéct – Armstrong ho

hranou ruky udeřil do zátylku a srazil na lesklé dlažební kameny chodníku.

Zhroucený Layard zůstal ležet v bezvědomí u paty zdi. Jordan, který ucítil, jak sevření na jeho vůli trochu povolilo, se ohlédl.

Uviděl velkou, černou, kudlance podobriou postavu Armstronga, který se nakláněl nad Layardovým bezvědomým tělem. Spatřil, jak je jeho přítel zvedán mocnýma rukama do výše – a vržen skrze cimbuří ven do prázdnoty! Za okamžik se ozvalo šplouchnutí – pak plesk… plesk… plesk, jak se zčeřená voda znovu postupně uklidňovala – a nakonec, jak se postava v černém otočila směrem k němu-

-další běžící kroky! „

Paprsek svítilny prořízl tmu, rozrazil ji nalevo a napravo jako bílý nůž černou kartu.

Stejně tak ostrý hlas Manolise Papastama přerušil ticho: „Trevore, Kene, kde jste?“

Buď opatrný! nařídil hlas vetřelce v Jordanově mysli, ale rozkaz byl pouhým šepotem, nikoliv určený přímo jemu. Bylo to spíše doporučení než jednoznačný příkaz. Jordan pochopil, že jeho telepatická mysl jen náhodou ‚zaslechla' instrukci určenou někomu jinému, nejspíš muži v černém. Nedovol, aby tě chytili nebo poznali!.

Zezdola od moře se ozvaly šplouchavé zvuky a klokotavý křik. Ken Layard byl naživu! Jordan však také věděl, že vyhledávač neumí plavat. Přinutil nohy, aby ho zanesly ke zdi, kde mohl vyhlédnout přes cimbuří. Pak si uvědomil vůli cizince, který ho řídil, jeho zmatek a vztek, jak mňouká jako opařená kočka v koutku jeho mysli. Ale plnou kontrolu nad Jordanem už ztratil.

Noční tmou přibíhal malý, hubený, aerodynamický stín – Papastamos – a Jordan spatřil dlouhorukou, klátivou postavu v černém, jak mizí ve stínech. „Man – Manolisi!“ přinutil své vyschlé hrdlo zaskřehotat. „Pozor!“

Řecký policista se zarazil a zadýchaně zvolal: „Trevore?“ a bleskl paprskem své svítilny přímo do Jordanovy tváře.

Ze tmy vyrazil Armstrong a prudce udeřil Papastama do tváře. Úder Řeka odhodil a srazil na zem. Svítilna zarachotila o dlažbu a její paprsek. bezcílně zamířil do tmy. Muž v černém se rozběhl po molu směrem k městu. Papastamos řecky zaklel, popadl povalující se svítilnu a namířil ji za prchtající postavou. Světlo dostihlo prodlužující se lidský stín, který se vyšvihl na zeď jako obrovský krab prchající do moře. Papastamos nebyl vyzbrojen jen svítilnou.

Jeho beretta model 92S pětkrát v rychlém sledu zaštěkala a po prchajícím stínu vyplivla vějíř pěti olověných paprsků. Dolehl k nim naříkavý výkřik bolesti a heknutí: „Au – au – au!“ zvuk běžících kroků však neustal.

„M-M-Manolisi!“ Jordan nepřestal svádět bitvu se svěrákem na své vůli. „K-K-Ken… je, v… moři!“

Řek vyskočil a rozběhl se k přístavní zdi. Zezdola se ozývalo bublání a lapání po dechu, plácání ochabujících paží ve vodě. Aniž by pomyslel na vlastní bezpečnost, Papastamos se vyhoupl na cimbuří a vrhl se po nohou do vod přístavu…

Janos Ferenczy, na svém místě u okna v Darakidově taverně, sevřel čtyřprstou pravou ruku na vinné sklenici a stiskl ji tak, až praskla. Víno a střepy skla a také trochu krve vyklouzly mezi pevně sevřenými prsty. Pokud cítil nějakou bolest, nedával to ve své vyzáblé, šedavé tváři najevo, snad jen tikem, který mu zvedl rty v jednom koutku úst.

„Janosi… můj pane!“ promlouval k němu Armstrong na vzdálenost více než tří set metrů. „Jsem postřelen!“

Je to zlé?

„Do ramene. Dokud se nevyléčím, jsem pro tebe nepoužitelný. Bude to trvat den nebo dva.“

Někdy si říkám, jestli jsi pro mě vůbec kdy byl použitelný! Jdi zpátky na loď. Snaž se, ať tě nikdo nevidí.

„Já… nemám toho telepata.“

Vím, hlupáku! Budu se toho muset ujmout sám.

„Tak bud opatrný. Ten muž, který mě postřelil, je policista!“ Opravdu? A jakpak to víš?

„Protože mě postřelil! Měl zbraň. Obyčejní lidé zbraně nenosí. Ale i bez toho jsem poznal, co je zač, hned jak jsem ho uviděl. Čekal potíže. Policisté vypadají ve všech zemích stejně.“

Ty jsi pravý důl na informace, Sethe! Upírovy myšlenky byly sžíravě sarkastické. Ale já to beru. Protože se nyní zdá, že toho zloděje myšlenek nemůžu mít pro sebe, najdu nějaký jiný způsob… jak ho vyslechnout. Jeho vlastní telepatie bude jeho zkázou. Má mysl vnímavou k myšlenkám jiných, což až dosud z něho dělalo velkou rybu v malém rybníku. Ach, ale teď má co dělat se žralokem! Protože já jsem špehoval myšlenky pět století před jeho narozením!

„Jdu zpátky na loď," prohlásil Armstrong.

Dobrá! Pokud je někdo z posádky na pevnině, zavolej ho zpátky. A Janos vypudil Armstronga ze své mysli.Vrátil se k Jordanovi, který doklopýtal k lavičce pod jedním z antických.větrných mlýnů a usadil se tam ve svitu měsíce a hvězd.

Jordan byl vyčerpaný, doslova vysátý po duševním boji, který svedl s neznámým protivníkem – ale ne zase tak neznámým, aby nedokázal poznat, proti čemu stojí.

Naposledy Jordan zažil něco podobného na podzim roku 1977 v Harkley v Devonu. Julian Bodescu. A tehdy bylo třeba Harryho Keogha, aby se s ním vypořádal! A bylo to teď totéž? pomyslel si. Cítil on i Ken Layard přítomnost té… Věci, dokonce předtím, než se jim zjevila? Nebo aspoň než se zjevila jemu? Všechny kousky skládačky teď do sebe začaly zapadat a obrázek, který tvořily, byl – strašlivý! Hašiš, kokain? Běžná věc, a v porovnání s tímhle, úplně neškodná.

S tím musí být okamžitě seznámena pobočka E! Ta myšlenka byla jako zavolání.

POBOČKA E? Ten hluboký klokotavý hlas byl opět uvnitř Jordanovy hlavy a mentální čelisti mačkaly jeho mysl. CO TO JE, POBOČKA E? Přibodnut náhlou vahou upíří telepatické síly se Jordan mohl pouze svíjet, když monstrum zahájilo minutu bolestivého zkoumání všech jeho nejintimnějších myšlenek…

Janos by mohl vyslýchat Jordana celou noc, ale byl vyrušen. Když pohlédl dolů z okna taverny, uviděl vousatého, pupkatého Pavlose Themelise, kapitána Samothráki, jak si razí cestu přes ulici směrem k Darakidově taverně. Měl trochu zpoždění, když přicházel na schůzku s mužem, který se jmenoval Jianni Lazarides; ale přišel a Janos nemohl pokračovat v probírání se Jordanovou myslí a zároveň vést konverzaci s Themelisem.

To ráno, když zjistil, že ho sleduje zloděj myšlenek, se mentálně natáhl a zaútočil na jeho mysl. Byla to pouhá instinktivní reakce, ale poskytla upírovi čas k přemýšlení. Jordan byl však silný a uzdravoval se. Dobrá, proto teď musí Janos na jeho mysl udeřit znova – jiným druhem úderu, takovým, že kterého se anglický mentální špeh už nevzpamatuje. Rozhodně ne sám, bez pomoci.

Vedl své upíří smysly hluboko do Jordanovy psychiky a našel dveře příčetnosti zamčené, zamřížované, se zastrčenými závorami proti všem nejhorším lidským strachům. Zachechtal se, otočil klíčem, odstranil mříže, zvedl závory a otevřel dveře!

To stačilo… a nyní věděl přesně, kde Jordana najde, když bude chtít pokračovat ve výslechu. Dokončil to na poslední chvíli, neboť kapitán Samothráki již stoupal nahoru po schodech.

Když Pavlos Themelis a jeho první důstojník vstoupili do místnosti, uviděli, jak řecká prostitutka uklízí ze stolu střepy z Janosovy rozbité sklenice a nabízí mu svou vlastní. Janos ji bez mrknutí oka přijal a řekl: „Teď běž."

Když chtěla projít kolem obrovitého pašeráka drog, Themelis ji rukou velkou jako šunka popadl za paži, chytil ji kolem pasu a zvedl do vzduchu. Pak ji otočil vzhůru nohama, až jí sukně spadla přes rozzuřenou tvář. Themelis jí vrazil hlavu mezi nohy, začichal a zahřímal: „Čisté bombarďáky! A s dírou mezi nohama! Dobře! Možná tě později navštívím, Ellie!"

„Ne, jestli tě uvidím první!" odsekla, když ji postavil na nohy. Pak seběhla ze schodů, proběhla nálevnou a vyběhla na ulici.

Jak vyrážela do noci, zezdola za ní zaburácel chraptivý hlas Nichose Darakida: „Přiveď mi je sem, děvče! Přiveď je přímo sem, ať vidím, jakou barvu mají jejich peníze!" Pak následoval výbuch drsného smíchu a bouzouki hudba začala opět hrát.

Pavlos Themelis se posadil ke stolu naproti muži, kterého znal jako Jianniho Lazarida. Židle zasténala, když na ni dosedl a opřel si loket o stůl. Kapitánskou čepici se štítkem měl posunutou na stranu, což mu podle jeho názoru dodávalo neodolatelně pirátský vzhled. Nebyl to špatný trik: nikdo by normálně nepředpokládal, že někdo, kdo vypadá tak zlotřile, může být opravdový lotr! „Jen jedna sklenice, Jianni?" zabručel. „Rád piješ sám, že?"

„Jdete pozdě!“ Janos neměl čas na vtipkování.

Themelisův první důstojník, malý, podsaditý muž, podobný torpédu, zůstal stát na kraji schodiště, odkud pečlivě obhlížel místnost. Nyní zavolal dolů na Darakida: „Sklenice, Nichosi, a láhev brandy. A žádné svinstvo, parakalo!“ Popadl židli a přinesl si ji ke stolu u okna. Když si sedal, zeptal se Themelise: „Už ti to vysvětlil?

Janos přimhouřil oči za tmavými skly: „Cože? Je snad něco, co bych měl vysvětlovat?“

„Ale no tak, Jianni!“ pokáral ho Themelis. „Bylo domluveno, že dnes ráno v přístavu přijdeš k nám na palubu, a ne že ujedeš v té své pěkné bílé lodičce, jako by ti za zadkem hořelo nebo co! Dopluli bychom k vám, ty bys přestoupil, prohlédl si zboží – ze kterého je kilo tvoje, pokud by se ti k něčemu hodilo – a pak bychom převzali tvé cennosti pro našeho společného sponzora! Spokojenost by zavládla na obou stranách. Takový byl plán, na kterém ses také podílel. Až na to… že se to nestalo!“ Jeho lehkovážný výraz náhle ztvrdl a tón zdrsněl. „A později, když jsem zakotvil starou Samothráki a divil jsem se, co se to, k sakru děje, dostal jsem od tebe zprávu, že se místo toho máme dnes v noci sejít tady! Tak teď mi pověz, víš jistě, že není nic, co bys mi chtěl vysvětlit?“

„Vysvětlení je prosté!“ vyštěkl Janos. „Nemohlo to proběhnout podle plánu, protože jsme byli sledováni! Muži s dalekohledy, kteří stáli na přístavní hrázi. Policisty!“

Themelis a jeho zástupce se krátce podívali jeden na druhého a pak se opět otočili k Janosovi. „Policajti, Jianni?“ Themelis zvedl husté obočí. „To víš určitě?“

„Ano,“ řekl Janos, přestože ve skutečnosti to jistě nevěděl; zjistil to od toho anglického zloděje myšlenek. „Ano, jsem si jist. Nemohl jsem se zmýlit. A chtěl bych ti připomenout, že od začátku tohohle riskantního podniku jsem trval na úplné anonymitě a celkové izolaci od lidí, kteří ho provádějí. Nesmím být podroben žádnému vyšetřování ani soudnímu stíhání! Myslel jsem, že jsi to pochopil.“

Themelis přimhouřil oči a zkřivil ústa v úšklebku… pak odvrátil svou vousatou tvář, když Nichos Dakaris supěl do schodů. „Hej!“ zavrčel torpédu podobný Themelisův zástupce, když Dakaris bouchl o stůl se sklenicemi a lahví brandy. „Co je, Nicku? Musel jsi pro to poslat ven?“

„Děsná sranda!“ odsekl Darakis přes rameno, když odcházel. „Ale už ne tak zábavná, když uvážíte, že někteří hosté mi i zaplatí! Přátelé se vždycky mohou hodit, ale neplatící zákazníci, kteří mě navíc urážejí…?“ Pak odkráčel dolů po schodech.

Themelis měl čas na uklidnění. Pak řekl: „Není to nic nového, být sledován policií. Policie sleduje každého! Musíš mít pevné nervy a nepropadat panice, to je všechno.“

„Já vím nejlíp, jak pevné mám nervy,“ odsekl Janos. „Jestli se nemýlím, je na palubě Samothráki kokain v ceně deseti milionů britských liber – nebo dvou miliard drachem. Což je řekněme dvě stě miliard lept! Vůbec jsem netušil, že takové peníze existují. Před pěti sty lety si mohl člověk za takovou sumu koupit celé království, a ještě pořád mu zůstalo dost, aby si najal armádu, která by ho chránila! A ty mi říkáš, abych měl pevné nervy a nepanikařil? Tak teď bych ti rád něco řekl, můj tlustý příteli: rozdíl mezi odvahou a zbabělostí je opatrnost, mezi boháčem a zlodějíčkem nenechat se chytit a mezi volností a žalářem je schopnost odstoupit od nepředložených plánů!“

Jak mluvil, tváře jeho společníků se chmuřily, jejich výraz byl ustaranější a čím dál tím zmatenější. Po pravdě řečeno, kapitán Samothráki (jeho zločinecká nátura vždy zvítězila nad opatrností, výsledkem čehož byla řada rozsudků) se divil, k čemu byly všechny ty řeči dobré! Když byl Themelis mladší, sbíral mince. Ale lepta? Podle toho, co věděl, poslední z nich byly vyraženy v roce 1976 – a to kvůli jejich nepatrné hodnotě jen dvacítky a padesátky! Počítání moderních peněžních částek v leptech bylo určitě známkou šílenství! Vždyt jediná cigareta v nich stála pětistovku! A to, jak Lazarides použil výraz ‚žalář' namísto ‚basa'… co si o tom člověku měl myslet? Jak někdo mohl vypadat tak mladě, a myslet tak archaicky?

Themelisův zástupce měl zhruba stejný názor; ale mimo tohle a především, co Lazarides řekl, bylo jeho konečné stanovisko – nebo úmysl? Neříkal něco o tom, že by se chtěl zdejchnout? Chtěl z toho vykličkovat?

„Jen žádné výhrůžky, Jianni, nebo jak se jmenuješ,“ zavrčel. „My se jen tak nelekneme, Pavlos a já. Nechceme slyšet žádný další kecy o tom, že někdo od něčeho odstoupí. S náma se takhle nejedná. Těžko se odstupuje se zlomenýma nohama, a ještě hůř, když je to tvoje páteř!“

Janos si dlouhými prsty levé ruky pohrával se svou sklenicí a přitom pozoroval spíš Themelisovu tvář než jeho velkohubého společníka. Náhle však jeho čtyřprstá ruka znehybněla a on pomalu otáčel hlavou, až upřeně zíral kapitánovu zástupci přímo do očí. Zdálo se, jako by se Janos na nízké židli trochu přikrčil – ze strachu, nebo šlo o něco jiného? – jeho levá ruka sklouzla z úzkého stolu jako had a zůstala mu viset po boku. Rváč téměř cítil intenzitu Janosova upřeného pohledu, mířícího skrze temná skla brýlí přímo na něj.

„Ty jsi mě obvinil z toho, že vyhrožuji?“ řekl konečně Janos. Hlas měl tichý a hluboký, znělo to spíše jako série basových zavrčení než normální řeč. „Ty máš tu drzost si myslet, že bych mohl považovat za nezbytné hrozit takovým, jako jste vy? A jako by toho nebylo víc než dost – ty se pokoušíš vyhrožovat mně? Ty se odvažuješ vyhrožovat… mně?“

„Dej si pozor na hubu!“ zasyčel jeho protivník, vycenil zažloutlé zuby a posunul se na okraj židle, kterou naklonil dopředu, aby měl svou kulce podobnou hlavu trochu blíže: „Ty užvaněnej, fajnovej, nóbl parchante!“

Janosova levá ruka zmizela z dohledu pod hranou stolu. Ale místo aby se odtáhl, také se naklonil dopředu. A pak…

Pohybem tak rychlým a plynulým, jako by byl z rtuti, vystřelil upír svou velkou ruku s čtyřmi prsty pod stolem, vrazil ji svému protivníkovi hluboko do slabin a sevřel v dlani jeho varlata. Janos je stiskl a zároveň jimi zakroutil, takže stačilo, aby zarazil ostré nehty a trhl svou nesmírnou silou, a vykastroval by ho přímo přes jeho lehké, obnošené kalhoty. A ten hlupák to samozřejmě věděl.

Spodní čelist mu klesla, předklonil se dopředu na své židli a padl na stůl. Svíjel se a zajíkal, oči mu v agónii lezly z důlků. Byl pouhý krůček od toho stát se eunuchem, a nemohl dělat… vůbec nic! Kdyby se jen pokusil odpovědět násilím, Janos by ve zlomku sekundy dokončil své dílo.

Upír zvýšil tlak, přitahoval svou paži pod stolem – a jeho oběť se centimetr po centimetru sunula dolů ze židle, oběma rukama svírala hrany přišroubovaného stolu, aby udržela rovnováhu a zmenšila tah na varlatech. Janos ho stále držel; stále ho fixoval očima. Ale upírova tvář, ještě před chvílí břidlicově šedá vztekem, se nyní pouze sardonicky usmála.

Zmučený hrdlořez chroptěl a z očí, které mu vylézaly z brunátného obličeje, mu tekly slzy. Věděl, jak je dokonale bezmocný. Náhle mu došlo, že pro Janose vykonat nemyslitelné je nejen možné, ale i pravděpodobné!

„N-ne-ne!“povedlo se mu vydechnout.

Na tohle Janos čekal; četl to v jeho mysli stejně jako ve zpoceném, hadrovitém obličeji – a přijal jeho porážku. Jediným zlomyslným pohybem mu naposledy zmáčkl a zakroutil varlaty, pak muže pustil a odstrčil.

Židle odletěla a rváč se zřítil na podlahu. Hekal a vzlykal, svinul se do fetální polohy a rukama si svíral klín. A tak tam zůstal, kolébal se a sténal v agónii.

Celá událost přešla u lidí v dolní místnosti taverny bez povšimnutí, neboť ‚Zorbův tanec’ a tleskání a dupání; které jej doprovázelo, přehlušily všechno. I tak by toho nebylo mnoho slyšet.

Pavlos Themelis byl nyní bledý, na tváři pod mohutným vousem se mu objevil tik. Nejdříve nepostřehl, co se děje. Když mu to došlo, bylo po všem. Lazarides si při tom ani nerozcuchal vlasy. Nyní se vlnivým hadím pohybem postavil na nohy a vztyčil se nad stolem.

„Jsi hlupák, Themelisi,“ zavrčel, „a tamhle ten je ještě větší. Ale obchod je obchod a já už jsem do té záležitosti investoval příliš mnoho, než abych toho teď nechal. Myslím si, že budu muset dojít až do konce. No dobrá, ale aspoň mi dovol, dát ti jednu dobrou radu: pro příště buď opatrnější.“

Otočil se k odchodu a Themelis rychle vyskočil a vyrazil ze sebe: „Ale my potřebujeme peníze, nebo aspoň zlato, abychom mohli ten kšeft dokončit!“

Janos se v polovině místnosti zarazil. Zdálo se, že si to chvilku rozmýšlí, pak řekl: „Ve tři ráno, když všechny pobřežní hlídky i ti místní policejní úředníci budou spát doma v postelích, vytáhněte kotvu a plujte tři mořské míle přímo na východ od Mandraki. Tam se setkáme. Tam dokončíme náš obchod, daleko z dohledu a doslechu od pevniny. Souhlasíš?“

Themelis přikývl a ohryzek mu poskakoval. „Spolehni se,“ řekl. „Stará Samothráki tam bude.“

Jeho společník se dál svíjel a sténal a potil se na podlaze, jak jeho bolest pozvolna slábla; a Janos

sestupoval po schodech a ani se neohlédl…

Bylo po jedenácté a ruch v ulicích Starého města kolem nábřeží pomalu utichal. Pokud to šlo, držel se Janos ve stínu, šel rychle, skoro běžel když se vzdaloval od Dakarisovy taverny. Nezpozorován však nezůstal. Řečtí policisté v civilu, ukryti v ještě větším stínu, viděli, jak vyšel, ale nevšímali si ho. Neznali ho: on nebyl tím důvodem, kvůli kterému tu byli; proč by je, měl zajímat? Ne, jejich kořist byl nějaký Pavlos Themelis, který tavernu ještě neopustil.

Měli rozkaz sledovat ho, prověřit jeho kontakty, zjistit, jestli něco nepašuje – ale ne ho zatknout nebo mu v něčem bránit. V sázce bylo víc: až sekera dopadne, někdo nahoře si chce být jist, že udeří nejen na kapitána a posádku Samothráki, ale na celou organizaci a že ten úder bude tvrdý. Bylo zcela jasné, že součástí toho všeho je také Nichos Dakaris, stejně jako to, že jeho odporná taverna je distribučním místem.

Krátce řečeno – Janos Ferenczy měl štěstí.

Ale lhostejní řečtí policisté nebyli jediní, kdo ho viděl opouštět tavernu; také Ellie Touloupová ho pozorovala. Stála na výhodném místě o ulici výše a o blok dál, kde starý kamenný oblouk podpíral vchod do úzké uličky. Viděla ho, jak odchází, a všimla si, kam jde: směrem k malému molu v hlavním přístavu, kam přistávali u mola na svých člunech lidé z jachet a luxusních lodí. Ellie nebyla hloupá: nenápadně si o tomhle Lazaridovi zjistila pár věcí a věděla, že úhledná bílá jachta Lazarus je jeho. Tak kam by asi šel?

Možná měl na palubě ženu – ale pokud ano, co ho drželo na pevnině? Určitě ne osamocené popíjení v takové zablešené díře, jako je Darakidova taverna? Možná měl nějaké potíže. A Ellie měla na potíže lék: Rozhodně jí připadal vzrušující a kdo ví, třeba z toho budou i nějaké peníze? Možná dokonce zůstane na palubě jeho lodi celou noc!

Takové myšlenky jí táhly hlavou, když odhodila cigaretu, sestoupila na dolní ulici a spěchala bludištěm dlážděných uliček k místu, kde se jejich cesty zkříží. A setkaly se na křižovatce temných ulic, lemovaných vysokými zdmi necelých patnáct metrů od mola.

Janos, přicházející na křižovatku, si jí všiml okamžitě. Stále ještě prudce oddechovala, jak pospíchala a její vysoké podpatky slabě zaklepaly na dlažbě, když zastavila ve stínu. Když zpomalil, otočil hlavu a podíval se přímo jejím směrem, pochopila, že ji vidí (ačkoli, jak v těch tmavých brýlích vůbec mohl něco vidět, nevěděla).

Pak… ji přepadl podivný pocit: chtěla, aby poznal, že tam je, ale zároveň se toho bála. Měla by zůstat tiše, zadržet dech a doufat, že projde kolem? Nebo…

Ale bylo už příliš pozdě.

„Ty," řekl a vykročil směrem k temnému zákoutí, kde stála. „Tohle je přece opuštěné místo, Ellie, a teď bys už Nicka mohla sehnat nějaké zákazníky."

Jak šel k ní, ona mu vykročila v ústrety. Stáli blízko sebe, napůl skryti v temnotě starých kamenných zdí. Teď už věděla – tak jako pokaždé předtím – že ho dostane. „Napadlo mě, že bych mohla jít k tobě na loď," vydechla.

Udělal další krok a zatlačil ji do temnoty, dokud nenarazila na kamennou zeď. „Ale nemůžeš," odpověděl a pomalu zavrtěl hlavou…. „Pak – ach!" prudce vydechla, když jí jeho ruka náhle sevřela v úzkém pase těsně nad kyčlemi. „Pak… myslím, že by se mi líbilo, kdybys mi to udělal tady – teď hned – o tuhle zeď!"

Nevesele se zasmál. „A to bych měl platit za něco, po čem tak evidentně toužíš?"

„Už jsi zaplatil," odpověděla, a když jí volnou rukou rozepínal blůzu, začala vzrušeně oddechovat. „Tím vínem…"

„Prodáváš se lacino, Ellie." Zvedl jí sukni a přitiskl se ještě blíž. „Lacino?" dýchala mu na krk. „Pro tebe je to zadarmo!"

Znovu se zasmál. „Zadarmo? Ty se dáváš zadarmo? Tenhle svět je plný překvapení! Kurva, a přitom tak nevinná."

Rozkročila se a posadila se na něj. Cítila, jak ji napíná, když do ní vnikal. Byl velký! Nořil se do ní, vyplnil ji celou a stále se zvětšoval! Takový pocit nikdy nepoznala a ani si ho nikdy dříve nedokázala.představit. Byl to snad nějaký bůh, nějaký fantastický Priapus? „Kdo… jsi?" Vydechla ta

slova i když dobře věděla jak se jmenuje. A dříve než stačil odpovědět, zeptala se znovu: „Co… jsi?“

Janos už byl vzrušen – přinejmenším hladem, když už ničím jiným. Jednou rukou drtil její ňadra a druhou jí osahával zadek. Dále do ní pronikal, nepřirážel, pouze se do ní prodlužoval. Prsty našel její anál a začal do ní vnikat také tudy.

„Ach! Ach! Ach!“ lapala po dechu, vytřeštěné oči se jí v temnotě leskly, ústa měla široce rozevřená.

Pak konečně odpověděl na její otázku – otázkou: „Znáš legendu o vrykoulakovi?“ Pustil její ňadra, aby si sundal tmavé brýle – ve tváři mu zaplály karmínové oči jako žhavé uhlíky!

Zhluboka se nadechla, ale než stačila zaječet; jeho ústa se jako past zaklapla na celé dolní polovině jejího obličeje. Jeho jazyk se jí začal tlačit do úst a pak dolů vzpouzejícím se hrdlem. A v její mysli:

Ach, vidím, že tu legendu znáš! Nu a teď poznáš skutečnost. Staniž se! Uvnitř jejího těla se jeho úpíří protoplazma rozprostřela do každé skulinky, vypustila vlasové kořínky, které se vnořily do jejích žil a tepen jako červi do půdy, aniž by porušily strukturu. Ještě neztratila vědomí a Janos se už krmil.

Zítra ji najdou a řeknou, že zemřela na chudokrevnost. Ani okamžitá pitva by nezjistila nic, co by tomu neodpovídalo. Nebudou tam ani žádné – zárodky – tohoto nádherného spojení. Ne, protože Janos neměl v úmyslu zanechat v ní nic, co by později mohlo vyplout na povrch a způsobit mu… problémy.

A pokud šlo o život, který si bral: no a co? Byl jen jedním z mnoha set. Kromě toho, co byla jiného než kurva? Odpověd byla jednoduchá: nic…

O tři a půl hodiny později, tři mořské míle východně od města, odpočívala Samothráki na klidné hladině moře jako na rybníku. Bylo velmi zvláštní, že se v posledních deseti nebo patnácti minutách.začal tvořit opar, který rychle houstl a měnil se v mlhu. Nyní se přes palubu staré lodi valily vlhké bílé chomáče a viditelnost klesla na nulu.

První důstojník, stále pochroumaný po srážce s Janosem Ferenczym, přivedl Pavlose Themelise na palubu, aby se na to podíval sám. Themelis byl udiven stejně jako on. „Co to je?“ podivoval se. „To je přece šílené! Co si o tom myslíš?“

Jeho zástupce zavrtěl hlavou. „Nevím,“ odpověděl. „Jak říkáš, je to šílené. Tohle by se dalo čekat v říjnu, ale do toho chybí ještě šest měsíců.“ Přesunuli se do kormidelní kabiny, kde se jeden lodník pokoušel spustit mlhovou sirénu.

„Zapomeň na to,“ řekl mu Themelis. „Nefunguje. Sakra, vždyt tohle je Egejské moře! Mlhová siréna? V životě jsem ji nepoužil! Trubky budou plné rzi! Kromě toho funguje na páru, které teď máme málo. Tak se tu nepoflakuj a běž přikládat. Musíme se z toho dostat.“

„Dostat?“ řekl první důstojník. „Kam?“

„Třeba k čertu!“ štěkl Themelis. „Kam si myslíš? Někam, kde bude vidět, kde se odnikud nevyvalí Lazarus a nepřeřízne nás vejpůl!“

„My o čertu…“ z hloubi hrdla jeho společníka vyšlo zavrčení, prasečí očka plná nenávisti zírala skrz zamlžené okno kabiny na hladký bílý tvar, který se vedle Samothráki objevil jako duch. Zpětný chod lodních šroubů přinutil loď zastavit na mírně se pohupujících vlnách.

Šedá, v mlze zahalená posádka Lazara jim hodila vlečné lano; lodi byly přitaženy k sobě, bok k boku; staré pneumatiky, visící na boku Samothráki, jako girlandy tvořily pás na tlumení nárazů a držely oba trupy od sebe. Vše se dělo ve světle palubních reflektorů, v tajuplném tichu, kdy se zdálo, že i skřípot stlačovaných pneumatik je tlumený mlhou.

Ačkoli měl Lazarus moderní ocelový trup, široký stejně jako Samothráki, ale o tři metry delší, když měl vypnuté motory nebo když běžely naprázdno, stále seděl na vodě nízko. Paluby obou lodí byly více méně ve stejné úrovni a překládání by bylo stejně snadné jako přelezení z jedné lodi na druhou. Přesto posádka bílé lodi, všech osm mužů, jen nehybně stála u zábradlí, zatímco kapitán a jeho americký společník stáli v pozadí, dvě vychrtlé strašidelné postavy pod baldachýnem přední paluby. Světlo z kabiny bíle zářilo skrze mlhu a dodávalo jejich temným tvarům stříbrný nádech.

Themelis a jeho muži u bočního zábradlí Samothráki se začínali znepokojovat. Bylo tu něco velmi divného, mnohem divnějšího než ta tajuplná, nepřirozená mlha. „Ten parchant Lazarides,“ bručel si pod fousy Themelisův kumpán, „dělá mi starosti…“

Themelis si posměšně odfrkl. „Řekl bych, že se to dá pochopit, Christosi,“ řekl. „Ale drž mu svý koule z cesty a budeš v pořádku!“ Christos pošklebek ignoroval. „Ta mlha se na něj lepí,“ pokračoval

třesoucím se hlasem. „Skoro se zdá, že vychází přímo z něj!“ Lazarides a Armstrong přistoupili k průchodu v zábradlí. Stáli tam nakloněni vpřed a zdálo se, že si Samothráki bedlivě prohlížejí. Co do výšky se skoro neliší, pomyslel si Themelis, ale jinak je mezi nimi zatracený rozdíl, jak v chování, tak v stylu. Američan se při chůzi mírně pohupoval, jako opice, a pravé oko mu zakrývala černá páska; v pravé ruce držel elegantní černý kufřík: plný peněz, jak Themelis doufal. Vedle něj stál Lazarides, vzpřímený v noci a v mlze jako pravítko. Dokonce i teď mu na nose seděly tmavé brýle.

Ale takové ticho? Proč jsou tak tiše? A na co čekají? „Tak jsme tady, Jianni!“ Themelis setřásl černý závoj deprese, který ho náhle obalil… Rozpřáhl doširoka ruce, rozhlédl se kolem a spokojeně přikývl. „Konečně máme soukromí, že? Uprostřed téhle zatracené mlhy! Tak… vítej na palubě staré Samothráki.“

Konečně se Lazarides usmál „Ty mě zveš na palubu?“

„Proč ne?’ opáčil Themelis překvapeně. „Ale samozřejmě! Jak jinak bychom mohli dokončit náš obchod?“

„Ano, to je pravda, jak,“ přisvědčil druhý muž s ponurým přikývnutím. Když přelézal z jedné lodi na druhou, sundal si tmavé brýle. Armstrong ho následoval se zbytkem posádky v patách. Posádka Samothráki začala rozpačitě ustupovat, protože teď jim bylo jasné, že něco – vlastně všechno – zatraceně není v pořádku. Posádka Lazara vypadala jako tlupa zombií s planoucíma očima a jejich pán, ten už vůbec nevypadal jako člověk.

Když poté, co vstoupil na palubu, spatřil Pavlos Themelis změnu ve tváři muže, kterého znal jako Lazarida, nemohl uvěřit vlastním očím. Jeho první důstojník si toho všiml také a zoufale vytrhl zbraň z podpažního pouzdra.

Příliš pozdě, neboť Armstrong už se tyčil nad ním: Američan použil kufříku, aby srazil zbraň stranou; pak popadl námořníkovu ruku s pistolí a zkroutil ji tak, že zbraň mířila na důstojníkovu hlavu. Důstojník neměl šanci. Armstrong mu strčil hlaveň do ucha a řekl: „Cha!“ V tu chvíli jeho oběť uviděla jediné Američanovo oko planoucí jako síra – a rozeklaný, karmínový jazyk, kmitající v široce otevřených ústech – a bez dalšího odporu se prostě vzdala.

„Tenhle,“ oznámil Janos Themelisovi skoro lhostejně, „byl hlupák!“ Což bylo pro Armstronga signálem, aby zmáčkl spoušť.

Christosova hlava se rozprskla v rudé tříšti a jeho tělo bylo vrženo jako rozbitá panenka přes zábradlí. Dopadlo mezi trupy lodí, které je chvíli drtily, než pomalu sklouzlo do mlhy měkce spočívající na hladině. Voda poklidného moře se nad ním rychle zavřela; ozvěnu výstřelu, který ho zabil, zachytila mlha a vrátila ji, stále znějící zpět…

„Svatá matko…!“ vydechl bezmocně Themelis obklopený svými muži. Když se k němu Janos blížil, couval pořád dál a dál a nevěřícně pozoroval délku jeho hlavy a čelistí; zubů v obrovských ústech, příšernou rudou zář jeho strašlivých očí. „J-J-Jianni?“ Konečně se Řek přinutil myslet. „Jianni, já…“

„Ukaž mi ten kokain.“ Janos ho popadl za rameno ocelovou rukou a prsty mu zaryl hluboko do masa. „Ten tolik cenný bílý prášek.“

„Je – je dole…“ Themelisova odpověď byla pouhým vydechnutím; nemohl, neodvážil se, odvrátit oči od tváře toho druhého.

„Tak mě zaveď dolů,“ rozkázal Janos. Než sešel dolů, otočil se ke svým mužům: „Vedli jste si dobře. Teď si dělejte, co chcete. Vím, jak jste hladoví.“

Dokonce i v podpalubí Themelis slyšel výkřiky své posádky. Pomyslel si: Cože, Christos Nixos že byl hlupák? Možná, ale aspoň nevěděl, co ho praštilo! A byl zvědavý, za jak dlouho se jeho křik přidá k ostatním…

O čtyřicet minut později dieselové motory Lazara zakašlaly a probudily se k životu. Loď pomalu zamířila pryč od nyní tiché Samothráki, houpající se na vlnách. Mlha se začala zvedat, až skrz ni začaly prosvítat hvězdy a brzy potom horizont zjasněl rozbřeskem nového dne.

Když byl Lazarus asi půl kilometru daleko, prokletou loď roztrhla silná exploze a k nebi vyšlehly plameny. Její kousky se spirálovitě stáčely nebo padaly zpět do zpěněného moře, zhasínaly a zanechávaly po sobě jen stoupající kouř. A bylo po ní. Za několik dní kusy jejího bednění možná moře vyplaví na pevninu, možná i tělo nebo dvě, snad dokonce i nafouklou, rybami ohlodanou mrtvolu samotného

Pavlose Themelise…

Pátá kapitola
Harry Keogh – bývalý nekroskop

Harry se probudil a věděl, že se něco děje nebo chystá. Seděl ve veliké posteli s hlavou opřenou o pelest a klimbal, v ochablých rukou mu volně ležela otevřená tlustá kniha v černých deskách. Kniha upírů: takzvaná kniha faktů, která zkoumala elementární zlo upírů od dávných věků až po moderní dobu. Pro nekroskopa to byla lehká literatura a mnoho ze ‚skutečných případů' pro něj byly pouhé groteskní vtípky, protože nikdo na světě – s jednou výjimkou – neznal legendu, původ a pravdu o vampyrismu lépe než Harry Keogh. Tou výjimkou byl jeho syn, také Harry, ale Harry junior se nepočítal, protože v současnosti vůbec na tomto světě nebyl, ale byl… někde zcela jinde.

Harrymu se zdál jeden starý nepříjemný sen: sen, který smíchal jeho život a lásky zpřed patnácti let dohromady se současností a utvořil z toho surrealistický, erotický kaleidoskop. Zdálo se mu, že se miluje s Helenou, svou první (jak mentální, tak i fyzickou) sexuální zkušeností; a s Brendou, svou první pravou láskou a manželkou; tento sen, přestože byl podivný a lehce zmatený, byl zároveň i příjemný, něžný a poklidný. Ale také snil o vládkyni Karen a jejím strašlivém orlím hnízdě ve světě Vampýrů a pravděpodobně právě tento děsivý sen ho probudil.

Někde tam byl i sen o Sandře, jeho nové – a jak doufal – i poslední lásce, která byla čerstvá, a proto živější, skutečnější a bezprostřednější než ostatní. Některé sny ho příjemně dráždily a ostatní svíraly chladnými pařáty hrůzy.

Zdálo se mu o tom, že se miloval se ženami, které znal dříve, a s jednou, s níž v současnosti chodil. Také se miloval s vládkyní Karen, kterou naštěstí nikdy nepoznal – alespoň ne tímto způsobem.

Ale se Sandrou… se již několikrát příležitostně pomilovali – ne, pomilovali se mnohokrát, ale zřídkakdy uspokojivě – vždy u ní doma v Edinburghu, v tlumeném svitu zelené lampičky na nočním stolku. Harryho to však neuspokojovalo; samozřejmě to Sandře nemohl říct. Předpokládal, že ho vroucně miluje.

Nikdy jí nedal najevo svou – nespokojenost? Nejen proto, že ji nechtěl ranit, ale hlavním důvodem byla obava, že vyjde najevo jeho vlastní nedokonalost. Ano, nedokonalost, a to byl zároveň paradox. Protože v porovnání s ostatními muži (Harry nebyl tak naivní, aby si představoval, že dříve žádné neměla) jí musel připadat jako nadčlověk.

Mohl se s ní milovat hodinu, někdy i déle, než dosáhl vyvrcholení. Ale nebyl nadčlověk, alespoň ne v tomhle smyslu. Bylo to prostě tím, že v posteli se s ní nedokázal přivést do extáze. Když k tomu docházelo, vždy měl před svým duševním zrakem nějakou jinou ženu. Nějakou jinou ženu: přítelkyni přítele nebo krátkou náhodnou známost; fotomodelku a podobně; dokonce i Helenu, to malé děvče z jeho dětství nebo svou ženu Brendu z počátku jejich manželství. Je to zatracená věc, říct něco takového ženě, o které si myslíš, že ji miluješ, a dobře víš, že ona miluje tebe!

Jeho nedokonalost byla pro Sandru zcela jasně přitažlivá. Ve skutečnosti by se měl Harry považovat za šťastného člověka, každý by to tak chápal. Možná na to mělo vliv chladné, zelené, tlumené světlo v její ložnici, které ho odrazovalo, zelenou nikdy neměl příliš v lásce. A ona měla navíc zelené oči. Nebo alespoň modrozelené.

Proto byla část snu, ve které účinkovala, tak odlišná: milovali se a bylo to skvělé. Blížil se k vyvrcholení, když tu se probudil… a když přišel k sobě, věděl, že se něco chystá.

Probudil se ve své posteli, ve svém domku v Bonnyrigu na předměstí Edinburghu a knihu držel pořád v rukou: Cítil její váhu… takže možná tohle zabarvilo jeho sny. Upíři. Vampýři. Skutečně není divu: zbarvovali většinu jeho snů již po několik let.

Venku byl úsvit na spadnutí; slabé paprsky zelenošedého světla probleskovaly úzkou štěrbinou mezi okenicemi; zbarvovaly atmosféru jeho ložnice do šera mořské hlubiny.

Napůl opřený začal procitat. Přicházel k sobě a cítil, jak mu brní kůže na hlavě. Vlasy se mu začaly ježit. Stejně tak měl ztopořený penis, vzrušený ze snů. Byl nahý, měl silnou erekci – a byl už plně probuzený a soustředěný.

Pozorně naslouchal bublavým zvukům ústředního topení reagujícího na podnět časového spínače, prvním hlasitým trylkům ptáků spících v zahradě, zvukům venkovního světa, které sílily s nadcházejícím

úsvitem.

Harry spal jen výjimečně více než hodinu nebo dvě po rozbřesku a úsvit byl – obvykle – jeho nejoblíbenější denní dobou. Vždycky bylo dobré vědět, že noc je už bezpečně pryč a nový den je na cestě. Ale tentokrát cítil, že se něco děje. Upřeně zíral skrze slabě zelený přísvit a bedlivě pozoroval otevřené dveře do ložnice. Jeho spánkem omámené oči viděly všechno s rozmazanými okraji, nejasné a nezřetelné. Celý pokoj byl jakoby rozostřen. Jen jeho nevysvětlitelná soustředěnost, která se zdála podivná v porovnání s rozmazaným viděním, byla ostrá jako břitva.

Každý, kdo se někdy probudil po pořádném flámu, ví, jak se cítil. Tak napůl víte, kde jste, napůl byste chtěli být někde jinde, napůl se bojíte nebýt tam, kde byste měli být; a dokonce i když víte, kde jste, stále si tím nejste tak úplně jisti, a že vy jste vůbec vy. Je to součást syndromu ‚už nikdy více'.

Ale Harry nebyl opilý – aspoň pokud si dobře vzpomínal.

Další věcí, která se mu pravidelně stávala, když se takhle probudil – věc, která ho velice lekala, ale se kterou se naučil žít – byla jeho paralýza. Skutečnost, že se nemohl pohnout, Věděl, že je to pouze přechod ze spánku do bdění, ale i tak to bylo strašné. Musel se nutit postupně rozhýbat své údy, obvykle začínal rukou nebo nohou. Nyní byl paralyzován a z celého těla mohl pohybovat pouze očima. Zíral jimi ven, skrze otevřené dveře ložnice do stínu za nimi.

Něco se dělo. Něco ho probudilo. Něco ho okradlo o uspokojení vystříknout se do Sandry a pro jednou si to užít. Něco bylo v domě…

To by vysvětlovalo brnění kůže na hlavě a zježené vlasy v týle, jeho ochabující erekci. Ve vzduchu ucítil parfém. Cosi se pohnulo ve stínech za dveřmi do ložnice: ten pohyb jen vytušil, slyšet nebylo nic. Něco se blížilo ke dveřím a zastavilo se to v temnotě, takže to nemohl zahlédnout.

Harry chtěl zavolat: „Kdo je tam?" ale jeho ochromení mu to nedovolilo. Snad jen trochu zachroptěl. Stín se částečně vyhoupl ze tmy. Skrze podmořský opar uviděl pupek, spodní část břicha s temným houštím chlupů, křivku měkkých ženských boků a horní čast stehen nad černými punčochami: Stála (ať už to byl kdokoli) hned za dveřmi, hebké tělo v pronikajícím světle. Když ji pozoroval, přenesla váhu z jedné nohy, která nebyla vidět, na druhou, její stehna se pohnula a boky zavlnily. Nad břichem se ve stínu pohupovala hebká; veliká a zralá ňadra. Sandra měla velká ňadra.

Samozřejmě, že to byla Sandra.

Harrymu hlas stále vypovídal službu, ale už mohl hýbat prsty levé ruky. Sandra ho musela vidět a poznat, jak na něj působí. Jeho sen se stával skutečností. Krev mu opět začala tepat v žilách. V pozadí své mysli se sám sebe chabě ptal. A odpovídal si:

Proč přišla? Samozřejmě kvůli sexu.

Jak se dostala dovnitř?

Musel jí dát klíč. Nevzpomínal si, že by to kdy udělal.

Proč nešla blíž, aby ji viděl celou?

Protože chtěla, aby se nejdříve zcela probudil. Nebo ho… nechtěla budit, dokud nebude v posteli s ním.

Proč čekala tak dlouho, než mu předvedla, že dokáže být sexuálně agresivní? Už dříve, samozřejmě, převzala iniciativu, ale nikdy ne do té míry.

Možná proto, že cítila jeho nejistotu – bála se, že by nemusel být upřímný – nebo asi proto, že se domnívala, že ho nikdy plně neuspokojila. Dobrá, možná měla pravdu.

Dlouhý, upřený pohled způsobil, že mrkl pravým okem a následně mu obě oči začaly slzet. Světlo v pokoji bylo chabé. Harry se přinutil pohnout levou rukou, natáhnout ji, zatáhnout za šňůru, stáhnout rolety a zamezit ještě více přístupu slabého šedozeleného světla. Pokoj se ponořil téměř do tmy – pouze na sametově černém pozadí se odrážely tenké, kalné, zelené proužky. A na tohle čekala.

Nyní se její olivové tělo pohnulo vpřed. Musela na sobě mít punčochy; a také tričko, vyhrnuté tak, aby byl vidět pupík. Sexy, oddělená temnotou, její stehna, břicho a pupík pluly směrem k němu, zeleně páskované boky se pomalu houpaly. Po kolenou vylezla na postel, rozevřela stehna a kousek po kousku se sunula vpřed. V jejím ochlupení byla vidět temná skulinka. Pohybovala se tak tiše. Tak lehce. Postel ani nezavrzala, když se k němu blížila. Harry se podivil: Jakpak tohle dělá?

Začala se na něj spouštět – pomalu, tak pomalu – temná skulina se rozšířila, jak se její tělo blížilo k

svému cíli. Prohnul se v zádech a napjal se směrem k ní… ale proč necítil její stehna, jež mu svírala boky? Jak to, že nic neváţila?

Pak, náhle a bez varování jeho tělo ucuklo. Chtíč z něj v okamţení vyprchal. Protože nějak – instinktivně, intuitivně – poznal, že to není Sandra. A co hůř, věděl přesně, co to je!

Jeho levá ruka tápavě zašmátrala po šňůře od závěsů, našla ji a zatáhla.

Do pokoje vtrhlo oslepující světlo.

V té chvíli se skulina v jejím ochlupení prudce rozevřela jako mechanická hračka. Leskle bílé rozevřené čelisti uslintaných jehlových zubů, usazených ve vyboulených, obscénně lesklých, růţových dásních, po něm chňaply svěrákem řezavé agónie!

Harry zaječel, hodil sebou v posteli dozadu a prudce se udeřil o pelest. To ho vyburcovalo a ruce mu vyletěly vpřed, vraţedně mlátily do tváře, do krku – bušil instinktivně do obrysu postavy… která tam nebyla!

Nad pupkem nebylo nic! A pod stehny také nic!

Ona – to – byl jen podbřišek, vagína bez těla s kanibalskými zuby, které po něm chňapaly! Jeho horká. a rudá krev tryskala, když ta věc hodovala na jeho přirození a s mlaskáním ho ohryzávala. A karmínové oko, jež se náhle prudce otevřelo, zíralo na Harryho z důlku, který mylně povaţoval za pupek!

„A to je všechno, Harry?“ Dr. David Bettley, psycholog pobočky E, který musel díky chabému srdci odejít do důchodu, upřeně hleděl zpod hustého obočí na svého návštěvníka.

„To nestačí?“ odvětil Harry podrázděně. „Kriste, pro mě je toho aţ aţ! To by vyděsilo kaţdého, i mě. Ano, – dokonce i mě! Chci říct, nemyslete si, ţe se vychloubám, ale není to pro mě lehké. Právě tento sen byl tak… tak skutečný! Všichni máme noční můry, ale tahle…“ Zavrtěl hlavou a bezděčně se otřásl.

„Ano, vím, jak špatně to na tebe působí,“ řekl doktor Bettley starostlivě. „Ale když říkám ‚to je všechno’, nezlehčuji tím tvé zkušenosti. Prostě se ptám, jestli toho není ještě více?“

„Ne,“ zavrtěl Harry hlavou, „právě tehdy jsem se doopravdy probudil. Ale jestli máte na mysli ještě nějakou další reakci, tak se vsaďte, ţe ano. Podívejte, byl jsem slabý jako kotě. Je jasné, ţe jsem byl v šoku. Bylo mi fyzicky zle, téměř na zvracení. Taky jsem si vyprázdnil střeva – a nestydím se přiznat, ţe jsem jen tak tak doběhl na záchod! Nechci být sprostý, ale z toho snu jsem se doslova posral!“ Domluvil, opřel se o opěradlo ţidle a ztratil trochu ze své podráţděnosti. Vypadá unaveně, pomyslel si Bettley.

Po chvíli se opět narovnal a pokračoval: „Potom… jsem rozsvítil všechna světla a plížil jsem se domem se sekáčkem na maso v ruce. Hledal jsem tu věc všude. Hodinu, dvě, dokud se úplně nerozednilo. A celou tu dobu jsem se třásl jako osika. Přestal jsem se klepat, aţ kdyţ jsem.konečně přesvědčil sám sebe, ţe to byl jen sen.“ Najednou se zasmál, ale jeho smích byl stále ještě roztřesený. „Poslyšte! – málem jsem zavolal na policii. Dovedete si to představit? Chci říct, vy jste psychiatr, co si myslíte, ţe by říkali na mou historku, co? Moţná jsem vás měl vyhledat o den nebo o dva dříve!“

Dr. Bettley si spojil prsty do stříšky a hluboce se zadíval do Harryho očí. Harry Keogh měl asi čtyřicet tři nebo čtyři (alespoň jeho tělo), ale vypadal o pět roků mladší. Kromě toho Bettley věděl, ţe ve skutečnosti má jeho mysl ještě o dalších pět let méně! Byla to zvláštní věc – uţ jenom se dívat – na muţe jako byl Harry Keogh. Protože Bettley tu tvář a tělo znal z dřívějška, kdyţ ještě patřily Aleku Kyleovi.

Doktor zavrtěl hlavou a zamrkal, pak se opatrně vyhnul Harryho pohledu. Někdy ten pohled dokázal být tak hluboký, ty jeho oči… Pokud šlo o zbytek:

Harry měl dobře stavěné tělo, moţná míval trochu nadváhu. Vzhledem k výšce na tom však stejně příliš nezáleţelo. Ne Aleku Kyleovi, jehoţ práce v pobočce E byla z větší časti sedavá. Ale pro Harryho to důleţité bylo. Po té záleţitosti na Bronickém zámku – po přenosu jeho mysli – trénoval své nové tělo, aby ho dovedl k dokonalosti. Nebo alespoň tak, jak to vzhledem k jeho věku půjde. Proto vypadal jen na třicet sedm nebo osm. Ale stejně by bylo nejlepší, kdyby měl jen třicet dva, tak jako mysl v tomto těle. Velmi zašmodrchaná záleţitost…a doktor znovu zavrtěl hlavou a zamrkal.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptal se Harry. „Mohlo by to být částí – mého problému?“

„Tvého problému?“ zopakoval po něm Bettley. „Jsem si jist, ţe je. Jsem si jist, ţe by to mohlo být částí tvého problému – i kdyţ jsi mě, samozřejmě, ještě neuvedl plně do obrazu.“

Harry zvedl obočí.

„Ohledně tvých pocitů vůči Sandře. Mluvil jsi o určitém nezájmu, nedostatku touhy, dokonce ochabnutí potence. Mohlo by jít o to, že jí dáváš za vinu svou ztrátu – mentálně, uvnitř své hlavy – obviňuješ ji ze skutečnosti, že už nejsi…“ Zarazil se.

„Nekroskop?“ napověděl Harry:

„Možná,“ pokrčil Bettley rameny. „Ale… na druhou stranu cítíš lhostejnost vůči své ztrátě. Musím ti říct, že mám někdy pocit, že jsi rád, že je to pryč a že už nemůžeš mluvit s… s…“ .

„S mrtvými,“ dokončil Harry kysele. „No, máte napůl pravdu. Někdy je dobré být normální, obyčejný. Podívejme se pravdě do očí, většina lidí mě považuje za úchylku, dokonce monstrum. Takže máte napůl pravdu. Ale také se napůl mýlíte.“ Znovu se opřel o opěradlo židle, zavřel oči a přejel si po čele.

Bettley se odtáhl a studoval ho.

V Harryho přirozeně zrzavohnědých vlasech byly hojné šedé pásy, které vypadaly jako umělé nebo nabarvené. Nebude trvat dlouho a šedá nahradí hnědou; už nyní mu propůjčovaly vzezření vzdělance a celkový vzhled učence. Ale jakému podivnému, esoterickému subjektu? Harry přece takový vůbec nebyl. Jakže, šaman černé magie? Čaroděj dvacátého století? Nekromant? Ne, jen nekroskop, muž, který rozpráví s mrtvými – nebo spíš rozprávěl.

Samozřejmě, měl i jiná nadání. Bettley se podíval, jak tam sedí, jak unaveně s rukou na čele vypadá. Místa, která tento muž navštívil! Způsoby, jež používal, aby se dostal tam a pak zase vrátil zpět. Který jiný člověk kdy použil neznámou matematickou koncepci jako… vesmírný koráb nebo stroj času?

Harry otevřel oči a všiml si, jak ho Bettley upřeně pozoruje. Neřekl nic, pouze se na něj také zahleděl. Proto tady byl: aby byl pozorován, zkoumán. A Bettley byl ve svém oboru dobrý a diskrétní. Každý to říkal. Měl mnoho skvělých předností. Musel mít, jinak by ho INTESP nikdy nepřijal. Harry si kladl otázku: Pracuje pro ně ještě pořád? Ne, že by na tom příliš záleželo, protože s Bettleym se mluvilo snadno. Ale proto, že Harry hrozně nenáviděl lži.

Doktor dále upřeně zíral Harrymu do očí. Byly hluboké jako obvykle a jaksi defenzivní; zároveň se však zdálo, že Harry tento blízký kontakt potřebuje. Tyhle oči, medově hnědé; velmi velké, velmi inteligentní (byly zcela neuvěřitelně) nevinné! Skutečně nevinné, jak Bettley věděl: Harry Keogh se neprosil, aby se stal tím, čím byl, nebo aby dělal věci, které dělal…

Bettley se přinutil vrátit se ke své práci. „Takže se napůl mýlím,“ řekl. „Chtěl bys své nadání zpět, abys byl zase ‚úchylka’ – řečeno tvými slovy, Harry. Ale co s tím svým nadáním budeš dělat, když se k tobě vrátí? Jak ho použiješ?“

Harry se hořce pousmál. Zuby měl dobré, silné, i když ne úplně bílé, a trochu nepravidelné, ústa obvykle citlivá, ale pevně sevřená, vypadala sarkasticky, až krutě. Nebo ani ne krutě, spíše rozhodně, soustředěně.

„Vy víte, jak krátce jsem znal svou matku,“ odpověděl zasněně. „Byl jsem příliš mladý, sotva dítě, když zemřela. Ale poznal jsem ji… později.

Chybí mi. Víte, že chlapci je nejlepším přítelem jeho maminka? A… no, mám tam dole spoustu přátel.“

„V zemi?“

„Ano. Sakra, moc dobře jsme si povídali!“

Bettley sebou málem trhl, ale potlačil to. „Schází ti to?“

„Měli své problémy, chtěli vyjádřit svůj názor a byli zvědaví, co se děje ve světě živých. Někteří měli velké starosti o lidi, kteří po nich zůstali. Já jsem je uměl uklidnit. Ale většinou byli pouze osamělí. Pouze! Jen já jsem věděl, co to pro ně znamená. Cítil jsem to. Je to peklo, být takhle osamělý. Potřebovali mě, hodně jsem pro ně znamenal, a myslím, že mi schází to, jak moc mě potřebovali.“

„Ale nic z toho nevysvětluje tvůj sen,“ přemítal doktor. „Možná, že žádné vysvětlení není – pouze strach. Ztratil jsi své přátele, své schopnosti, ty části tebe samého, které z tebe dělaly unikát. A teď se bojíš, že ztratíš své mužství.“

Harry přimhouřil oči a náhle zpozorněl; pronikavě na Bettleye pohlédl. „Vysvětlete to:“

„Copak to není jasné? Ženská Věc bez těla – mrtvá věc, upíří věc žere tvé pohlaví, tu část, která tě dělá mužem. Ona byla Strach, tvůj strach, ryzí, ale ne tak prostý. Její upíří povaha pocházela přímo z tvé vlastní zkušenosti. Nelíbí se ti být normální, a čím déle to trvá, tím víc se bojíš, že to tak zůstane. Všechno

je svázáno s tvou minulostí, Harry; všechny ty věci jsi ztratil a bojíš se, že ztratíš ještě víc. Přišel jsi o matku, když jsi byl ještě dítě, žena s dítětem ti zmizela na nedosažitelné místo, ztratil jsi spoustu přátel a dokonce své vlastní tělo! A nakonec jsi ztratil své nadání. Už žádné Möbiovo kontinuum, už žádné hovory s mrtvými, už žádný nekroskop…“

Harry se nyní zamračil. „To, co jste říkal o upírech, mi něco připomnělo,“ řekl. „Vlastně několik věcí.“ Začal si mnout čelo.

„Pokračuj,“ pobízel ho Bettley…

„Musím se vrátit trochu do minulosti,“ pokračoval Harry, „když jsem jako kluk chodil na Hardenskou střední. To je škola. Už tehdy jsem byl nekroskop, ale moc se mi to nelíbilo. Točila se mi z toho hlava, bývalo mi i špatně. Chci říct, že to ke mně přišlo přirozeně, ale já jsem věděl, že to není normální. Tušil jsem, že je to velmi nepřirozené. Ale dokonce i před tím jsem… no, vídával věci.“

Bettley byl psycholog; teď ucítil něco z toho, co cítil Harry – krátké vlasy na zátylku se mu začínaly ježit. Cítil, že tyto informace mohou být důležité. Koutkem oka mrkl na tlačítko na své straně stolu; bylo červené, pásek stále běžel. „Jaké věci?“ zeptal se se skrývanou dychtivostí.

„Byl jsem nemluvně, kdy můj otčím zabil matku,“ odpověděl Harry. „Nebyl jsem tam, ale i kdyby ano, nebyl jsem dost starý, aby to na mne nějak zapůsobilo. Nepochopil bych, co se stalo, a skoro určitě bych si nic nezapamatoval. Ani později jsem si z řečí nemohl nic rekonstruovat, protože uvěřili Šukšinovi, že to byla nehoda. Nikoho nenapadlo, že by ji mohl zavraždit – kromě mne. Míval jsem noční můru: Šukšin ji drží pod ledem, dokud ji nestrhne proud. Viděl jsem prsten na jeho prstě: kočičí oko usazené v silném zlatém kroužku. Sesmekl se, když ji topil, a klesl na dno řeky: O patnáct let později jsem věděl, kam jít a kde se pro něj potopit.“

Bettley cítil v zádech mravenčení. „Ale ty jsi byl nekroskop a přečetl sis to v mysli své mrtvé matky. Nebo ne?“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, protože tenhle sen jsem měl dlouho předtím, než jsem poprvé začal vědomě hovořit s mrtvými. V něm jsem si vzpomněl na něco, co jsem si prostě nemohl pamatovat… To nadání jsem měl, aniž bych o tom věděl. Víte, že moje matka byla psychické médium a její matka také? Možná, že jejich nadání přešlo z nich na mne. Ale jak se mé největší nadání – být nekroskopem – rozvíjelo, ta další byla zatlačena do pozadí, ztratila se.“

„A ty si myslíš, že to všechno má něco společného s tím tvým novým snem? Ale jak?“

Harryho pokrčení ramen bylo mírnější, už ne tak poraženecké. „Víte, jak se lidem, kteří oslepli, zdá, že se jim vyvinul šestý smysl? Nebo že lidé, kteří jsou od narození postiženi, mají své nedostatky kompenzovány jiným způsobem?“

„Samozřejmě,“ odpověděl doktor. „Někteří z největších hudebníků všech dob byli hluší nebo slepí. Ale co…?“ Pak luskl prsty. „Už vím! Ty si myslíš, že ztráta tvého nadání způsobila, že ten… ten atrofovaný talent se začal znovu rozvíjet, že?“

„Možná,“ přikývl Harry. „Možná. S tím rozdílem, že nevidím věci z minulosti, ale z budoucnosti. Ze své budoucnosti. Ale nejasně, rozmazaně, jako noční můry.“

Teď byla řada na Bettleym, aby se zamračil. „Prognostik; myslíš, že se stáváš prognostikem? Ale co to má společného s upíry, Harry?“

„Byl to můj sen,“ odvětil Harry. „Něco, co jsem zapomněl, nebo si nechtěl pamatovat, dokud jste mě k tomu znovu nepřivedl. Ale teďsi to vybavuji. Vidím to jasně.“

„Pokračuj.“

„Je to jen maličkost,“ pokrčil Harry znovu rameny, v obranném gestu.

„Ale bude lepší, když to vytáhneme na světlo, že?“ Bettley mluvil tiše. Připravoval Harrymu cestu a nechtěl na něj naléhat.

„Nejspíš.“ Náhle z něj vytrysklo: „Viděl jsem rudé linie! Šarlatová vlákna života upírů!“

„Ve svém snu?“ Bettley se otřásl, jak mu na zádech a předloktí vyskočila husí kůže. „Ve které jeho části?“

„V zelených pásech, když světlo procházelo závěsy,“ odpověděl Harry. „V pásech na jejím břichu a stehnech, okamžik před tím, než do mě ta příšerná věc zaťala zuby. Byly zbarveny do zelena, skoro jako pod vodou, ale když začala tryskat má krev, zrudly. Rudé pásy proudily z jejího těla do kalné minulosti a

také do budoucnosti. Rudé nitky se kroutily mezi modrými liniemi životů lidí. Upíři!“

Doktor neřekl nic. Čekal. Cítil hrůzu svého pacienta – a fascinaci – proudící z něj ven a valící se do jeho pracovny jako chorý, téměř hmatatelný příliv. Dokud Harry nezavrtěl hlavou a neuťal ten proud. Pak náhle vstal a trochu nejistě zamířil ke dveřím.

„Harry?“ zavolal za ním Bettley.

Ve dveřích se Harry otočil: „Mařím váš čas,“ řekl. „Jako obvykle. Pohleďme pravdě do očí, možná máte pravdu a já se bojím vlastního stínu. Snad je to sebelítost, protože už nejsem ničím zvláštní. Možná jsem vyděšený, protože vím, co by tam venku na mne mohlo čekat, ale nejspíš nečeká. Ale co, sakra – co bude, bude, uvidíme. Ty časy, kdy jsem s tím mohl něco udělat nebo cokoliv změnit, už jsou pryč.“

Bettley odmítavě zavrtěl hlavou. „Nemařili jsme čas, Harry. Ne, pokud jsme něco z toho dostali z tebe ven. Mám dojem, že jsme toho vytáhli na světlo celkem dost.“

Harry přikývl. „Rozhodně děkuji,“ řekl a zavřel za sebou dveře.

Doktor vstal a přešel k oknu. Krátce nato Harry dole vyšel z budovy a vykročil po Princes Street směrem k centru Edinburghu. Ohrnul si límec kabátu proti poryvům větru, sklonil hlavu a shrbil se pod náporem bouře. Pak vkročil na obrubník a mávl na taxi. O chvíli později ho auto odváželo pryč…

Bettley se vrátil ke stolu, posadil se a povzdechl si. Nyní to byl on, kdo se cítil mizerně; ale Keoghova psychická esence – skoro hmatatelná ‚ozvěna’ jeho přítomnosti – už mizela. Když se vytratila úplně; psycholog přetočil magnetofonový pásek a vytočil speciální číslo centrály INTESP v Londýně. Počkal, dokud se neozval signál, pak sluchátko umístil do vidlice na magnetofonu pod stolem. Když zmáčkl knoflík, začal se Harryho pohovor přehrávat do paměti počítače v pobočce E.

Ke všem jeho předchozím pohovorům…

Na zadním sedadle taxíku, jedoucího do Bonnyrigu, se Harry uvolnil a zavřel oči. Opřel si hlavu o sedadlo a pokoušel se vybavit si něco z dalšího snu, který ho čas od času trápil poslední tři nebo čtyři roky, toho o Harrym juniorovi. V podstatě věděl, o čem ten sen je – co se mu stalo, jak a proč – ale unikaly mu drobné detaily. Ta část o tom, jak a proč byla jasná: pomocí vampýřího umění očarovat a hypnotizovat udělal Harry junior ze svého otce ex- nekroskopa a zároveň odstranil nebo zrušil jeho schopnost vstoupit do Möbiova kontinua a pohybovat se v něm. Proč to vlastně udělal?

Zničil bys mě, kdybys mohl, uslyšel znova v nitru hlas svého syna, jako stokrát přehrávaný magnetofonový záznam, který už znal slovo od slova, každý jeho tón, zabarvení nebo jeho nedostatky. Nepopírej to: Vdím ti to na očích, cítím to v tvém dechu, čtu v tvé myslí. Otče, znám dobře tvou mysl. Téměř tak jako ty sám. Vzpomínáš? Prozkoumal jsem každou její část…

A Harry teď šeptem odpověděl, tak jako tehdy: „Když mě tak dobře znáš, pak víš, že bych ti nikdy neublížil. Nechci tě zničit, pouze vyléčit.“ Tak jako jsi ‚vyléčil’ vládkyni Karen? Kde je jí teď konec, otče? Nebylo to obvinění; ani v tom nebyl žádný sarkasmus či kyselost; jen prosté konstatování faktu. Vládkyně Karen spáchala sebevraždu a Harry junior to dobře věděl.

„Ta věc v ní už byla příliš silná,“ trval na svém Harry. „Byla to prostá venkovanka, Kočovník, bez tvých znalostí. Neviděla, co získala, jen truchlila pro to, co ztratila. Třeba nespáchala sebevraždu. Možná byla… vyvedená z rovnováhy?“

Tomu ani sám nevěříš. Byla Vampýr. A ty jsi vylákal jejího upíra ven a zabil jsi ho. Myslel sis, že to bude jako zabít tasemnici, rozříznout nežit nebo vyříznout rakovinu. Ale nebylo. Říkáš, že neviděla, co získala. Tak mi tedy řekni, co si myslíš, že vládkyně Karen získala?

„Svobodu!“ vykřikl zoufale Harry a náhle se zhrozil sám sebe. „Pro Kristovy rány, neříkej mi, že jsem se mýlil! Já nejsem sprostý vrah!“ Ne, nejsi. Ale jsi posedlý. A já se tě bojím. Nebo ne tebe, ale tvých cílů a ambicí. Chceš, aby svět – tvůj svět – byl osvobozen od vampyrismu.

Jak velkolepý cíl. Když toho dosáhneš… co pak? Bude na řadě můj svět? Posedlost, ano, zdá se, že tvá posedlost v tobě roste tak, jako ve mně můj upír. Teď jsem Vampýr, otče, a není nic houževnatějšího než upír – ani sám Harry Keogh!

Nevidíš, jak jsi pro mě nebezpečný? Znáš mnoho tajných umění Vampýrů a víš, jak je zničit; můžeš mluvit s mrtvými, cestovat Möbiovým kontinuem – dokonce časem, i když jen krátce. Kdysi jsem utekl od tebe a tvého světa. Teď, v tomto světě, jsem o svá území bojoval a získal jsem je, jsou moje a já je

neopustím. Už nebudu utíkat. Ale nemohu ti dát možnost jít po mně, neodvážím se riskovat, že ti jednou tvůj svět nebude stačit. Jsem Vampýr! Nestrpím tvoje experimenty. Nebudu pokusným králíkem pro další tvé ‚léčby', které tě bezpochyby napadnou.

„A co já?" zeptal se tehdy Harry, stejně jako si nyní šeptal sám pro sebe. „Budu v bezpečí? Sám jsi připustil, že pro tebe představuji hrozbu. Jak dlouho potrvá, než tvůj upír dospěje a ty mě začneš hledat?"

To se nestane, otče. Nejsem venkovan; mám znalosti. Budu se ovládat tak, jako narkomani zvládají svůj návyk.

„Co když se ti to vymkne z rukou? Jsi také nekroskop. A s pomocí Möbiova kontinua není místo, kam bys nemohl jít. Co ti zabrání přinést svou nákazu s sebou? Jaký ubohý parchant dostane tvé vejce, synu?"

Tehdy si Harry junior těžce povzdechl a odložil svou zlatou masku. Šrámy z bitvy o Zahradu se již vyléčily; nezůstala po nich ani památka, jeho upír se činil, léčil, utvářel nové tkáně a Harry se obával, že jednoho dne bude utvářet i jeho mysl. Tak vidíš, jsme v patové situaci, řekl. Jeho oči se otevřely jako veliké karmínové koule.

„Ne!" vyhrkl Harry nahlas, stejně jako tenkrát. Ale tehdy to bylo to poslední, co řekl, než se probudil v centrále pobočky E. Zatímco nyní: „Copak, šefiku?" podivil se řidič se zarputilou tváří, zamračil se a mrkl na něj dozadu. „Neříkal 'ste Bonnyrig? Hadam, že jo, páč sme skoro tam!"

Na Harryho se zřítil reálný svět. Seděl vzpřímeně, ztuhlý a bledý, s lehce povislou dolní čelistí. Olízl si okoralé rty a vykoukl z okénka taxíku. Ano; byli skoro tam. „Bonnyrig, ano, samozřejmě," zamumlal. „Já jsem… si jen trochu zdříml. Několika pokyny pak navigoval řidiče vesnicí a ke svému domku…

Severní Londýn, konec dubna 1989; poměrně sešlý přízemní byt v jinak vzkvétající čtvti Highgate vedle Hornsey Lane; dva muži, zdánlivě uvolnění, hovořili tiše nad skleničkami s pitím v rozlehlém obývacím pokoji, lemovaném knihovnami plnými knih a drobných starožitností, pocházejících převážně z Evropy…

Navzdory své národnosti byl Nikolaj Žarov štíhlý jako proutek s mléčně bílou pletí a téměř zženštilými gesty. Kouřil cigarety Marlboro, kterým před zasunutím do špičky ulomil filtr, mluvil skvěle anglicky, i když s lehkým přízvukem, a působil všeobecně změkčile. Hluboce posazené tmavé oči s těžkými víčky mu dodávaly téměř vzhled narkomana. Za ním se však skrýval pozorný a vždy vypočítavý mozek.

Řídké vlasy; černé a hladce sčesané dozadu, měl nalakované jakýmsi ruským přípravkem, který antisepticky páchl; ústa s tenkými rty pod úzkým rovným nosem byla příliš široká. Čnějící brada doplňovala celkově hubený obličej; jevil se jako někdo, koho snadno ohnete, ale nezlomíte. Opravdové chlapy mohl jeho vzhled svádět k tomu, aby na něj shlíželi přezíravě, ale raději by s ním neměli pokoušet své štěstí. Venku v ulicích města vrhal Žarov pohledy, po kterých se pozorovatel s radostí odvrátil. Rus s oblibou lidi znervózňoval.

Teď znervózňoval Wellesleye; i když donedávna se tomu striktně vyhýbal. Jako majitel bytu se Wellesley obával, že jeho návštěvníka někdo mohl vidět přicházet nebo ho sem dokonce sledovat. Zatraceně těžko by to vysvětloval. Wellesley totiž pracoval pro tajnou službu, Žarov také, ačkoliv zdánlivě byli každý na opačné straně barikády.

Sto sedmdesát centimetrů vysoký Norman Harold Wellesley byl o nějakých deset, patnáct centimetrů menší než vytáhlý Rus; také byl zavalitější a ve tváři ne tak bledý. Zdaleka ne tak bledý. Ale nebyl to ani vzrůst, ani lehce brunátná pleť, jež byly jeho nevýhodou. Jeho současné duševní rozrušení nebylo vyvoláno ani tak fyzickými, nebo dokonce kulturními rozdíly rasy, jako spíš ryzím, upřímným strachem. Strachem z toho, co po něm Žarov žádal.

A co mu právě teď rozmlouval: „Musíte přece vědět, že to prostě nejde, je to neproveditelné, téměř nemožné!" Zdánlivě výbušná slova vyřkl však tiše, chladně a s jistou mírou vypočítavosti. Přesně vypočtený pokus odradit Žarova od jeho úmyslu nebo ho aspoň trochu modifikovat, i když věděl, že Rus sám nebyl autorem tohoto ‚požadavku', ale pouze poslíčkem.

Rus to zcela jasně očekával. „Chyba," odpověděl stejně tiše, s náznakem chladného úsměvu, který zarazil Wellesleyův výlev. „Nejen že to možné je, ale považujeme to za nezbytné. Pokud Harry Keogh začíná rozvíjet nové, dosud neznámé nadání, jak jste hlásil, musí být zastaven.

To je jasné jako facka. Byl skutečná pohroma sovětské pobočky E, Normane. Katastrofa, mentální hurikán… cyklon psí? Naše pobočka E sice přežila, navzdory jeho snahám existuje, ale živoří.“ Žarov pokrčil rameny. „Na druhé straně bychom mu asi měli být vděčni: jeho, ehm, úspěchy nám pomohly uvědomit si, jak mocná a důležitá je na poli vyzvědačství parapsychologie. Problém spočívá v tom, že jako zbraň dává vaší straně příliš velkou převahu. A proto musí zmizet.“

Pokud Wellesley věnoval Žarovovým argumentům skutečnou pozornost, nedal to najevo. „Připomenou vám-“ začal, „-chci říct, byl jste asi informován – ze můj počáteční závazek byl malý? Jistě, dlužím vašim nadřízeným malou službu – řekněme, že jsem jejich dlužníkem – ale ne zase tak velkým. Jejich úroky jsou příliš vysoké, příteli. Kromě toho má solventnost je omezená. Obávám se, že tohle je odpověd, Nikolaji, kterou musíte s sebou odvézt do Moskvy.“

Žarov si povzdechl, odložil sklenici a zaklonil se. Natáhl si své dlouhé nohy, založil si ruce na prsou a našpulil rty; nechal těžká víčka ještě více poklesnout. Zřítelnice temných očí se zableskly v důlcích a několik dlouhých okamžiků si Wellesleye, který seděl na druhé straně malého konferenčního stolku, upřeně prohlížel.

Wellesley se svými ryšavými, značně prořídlými vlasy nevypadal ve svých pětačtyřiceti letech – což bylo asi o pět nebo šest let více, než měl Rus – mladší ani o den. Celkově nepřitažlivý muž měl jediný estetický klad, svá ústa: pevná, dobře tvarovaná a s bezvadným chrupem. Naopak jeho nos byl bambulovitý, modré vodnaté oči příliš velké a vyvalené a přemíra barviva tvořila na jeho čele výrazné velké pigmentové skvrny. Žarov se chvíli soustředil na Wellesleyovy skvrny, než se mu znovu podíval zpříma do očí…

„Ach, détente!“ zabručel. „Glásnosť! K čemu nám je, když musíme smlouvat s dlužníky? Za starých dobrých časů jsme prostě poslali výběrčí dluhů! Nebo spíš ostré hochy? Ale teď… gentlemanská řešení: bankroty, prozatímní správy majetku! Normane, obávám se, že se řítíte do bankrotu. Vaše krytí asi-“ našpulil ústa a vyfoukl cigaretový kouř v sérii dokonalých kroužků „-vybouchne!“

„Krytí?“ Wellesleyovy oči se podezřívavě zúžily a jejich barva ještě potemněla. „Já nemám žádné krytí. Jsem tím, čím jsem. Podívejte, udělal jsem chybu a chápu, že za ni musím zaplatit. Fajn – ale zabíjet pro vás nebudu! To by se vám líbilo, že – dostat za můj malý dluh pěkně tučné úroky! To nepůjde, Nikolaji. Tak běžte, soudruhu, práskněte mě.

‚Zbankrotujte’ mě, pokud jste to myslel takhle. Ztratím práci, možná na nějaký čas i svobodu, ale ne navždy. Ale když budu hrát tu vaši hru, jsem vyřízený. Zabřednu do toho ještě hlouběji. A co budete chtít příště, co? Další zradu? Další vraždu? To je vydírání a vy to víte, ale já se vydírat nenechám. Jděte do prdele a té ‚laskavosti’, kterou vám dlužím, pošlete pusu na rozloučenou!“

„Bluf,“ usmál se Žarov. „Pěkně zahraný. Ale jenom bluf.“ Úsměv mu sklouzl z tváře a on povstal. „Výborně, povídám: jste krtek, spáč!“

„Spáč?“ Welleslyho sevřené pěsti sebou trhly. „Dobrá, možná, že jsem byl – ale nikdy jsem nebyl aktivován. Neuděl jsem nic špatného.“ Žarov se znovu usmál, ale tentokrát to byl spíše úšklebek. Lehce pokrčil hubenými rameny a zamířil ke dveřím. „Tak se na to, samozřejmě, díváte vy.“

Wellesley vyskočil na nohy a ke dveřím dorazil jako první. „Kam si, sakra, myslíte, že jdete? Zachraptěl. „Nic jsme nedojednali!“

„Řekl jsem všechno, co jsem měl,“ odvětil druhý muž, zastavil se a zůstal stát úplně bez hnutí. Po chvilce se natáhl a z věšáku sundal svůj plášť. „Teď-“ jeho hlas se trochu prohloubil a tenká ústa v jednom koutku sebou zacukala, „-Teď odcházím.“ Z kapsy pláště vytáhl jemné, černé rukavice a hbitě si je natáhl. „Zkusíte mě zastavit; Normane? Věřte mi, to by byla chyba.“

Wellesley nikdy neměl příliš dobrou fyzickou kondici; věřil, že Žarov ano. Trochu ucouvl, než řekl: „Co se teď bude dít?“

„Ohlásím vaši neochotu,“ oznámil mu Žarov otevřeně. „Řeknu, že už nepovažujete svůj dluh za nezaplacený, že si ho přejete odepsat. Oni odpoví: ne, my odepíšeme jeho! Vaše ‚složka’ se ‚náhodou’ dostane do rukou nějaké odpovědné osoby některé z vašich poboček tajné služby, a – “

„Moje složka?“ Wellesley začal rychle, nervózně mrkat vodovýma očima. „Pár nechutných fotek mě a nějaké kurvy vyfocených před dvanácti lety přes jednosměrné zrcadlo v nějakém zaplivaném moskevském hotelu? Dnes takové svinstvo nemá cenu ani zlámané grešle! S tím se vypořádám za den.

Zítra půjdu a vyjasním tuhle starou… aféru! Co bude dělat vaše strana pak, no? A co víc, řeknu jména – zvláště vaše. – a s vaší prací kurýra bude konec, Nikolaji!“

Žarov smutně potřásl hlavou. „Vaše složka, Normane, je trochu tlustší, než si myslíte. Je plná drobných lahůdek, které jste nám po léta dodával. Jak tohle objasníte? Myslel jsem si, že to budete chtít udělat – nebo to alespoň budete chtít zkusit – už nějakou dobu.“

„Lahůdek-?“ Wellesley byl nyní téměř nachový. „Nedal jsem vám nic – ani co by se za nehet vešlo! Jaké lahůdky-?“

Žarov ho pozoroval, jak se vztekem a zklamáním třese jako osika. Rusův úsměv se pomalu vrátil. „Já vím, že jste nám nedal nic,“ přiznal tiše. „Až do teď jsme nic nežádali. Já také vím, že jste nevinný, více méně – ale lidé, kteří rozhodují, ne. Teď po vás konečně něco chceme. Tak můžete buď zaplatit, nebo…“ Znovu pokrčil rameny. „Je to váš život, příteli…“

Když se Žarov natáhl po klice, Wellesley ho chytil za paži. „Potřebuji si to promyslet,“ vydechl.

„To je fér, ale nepřemýšlejte příliš dlouho.“

Wellesley polkl a přikývl. „Tudy neodcházejte. Pojďte zadem.“ Vedl ho zpátky do bytu. „Jak jste sem vlastně přišel? Ježíši, jestli vás někdo viděl, já – “

„Nikdo mě neviděl, Normane. Kromě toho tady v okolí mě nikdo nezná. Byl jsem v kasínu v Cromwell Road. Přijel jsem taxíkem a nechal jsem se vysadit o pár bloků dál. Sem jsem přišel pěšky. Teď půjdu zase po svých a pak si vezmu taxík.“

Wellesley ho nechal vyjít zadními dveřmi a doprovodil ho po temné zahradní cestičce směrem k brance. Než za ním branka zapadla, Žarov vytáhl z kapsy svého pláště hnědou poštovní obálku a podal ji přes plot Wellesleymu. „Nějaké fotky, které už jste viděl dříve,“ řekl. „Jen aby vám připomněly, že byste se neměl rozmýšlet příliš dlouho, Normane. Jak víte, máme trochu naspěch. Nezkoušejte mě kontaktovat; já se přihlásím sám. Mimochodem… budu mít jeden nebo dva dny volno. Možná bych si mohl najít pěknou, čistou kurvičku.“

Suše se zachechtal. „A kdyby vaši lidé udělali pár fotek, jak jsem s ní… nechal bych si je jako suvenýry!“

Když odkráčel, Wellesley se celý roztřesený vrátil do domu. Dolil si pití a posadil se, pak z obálky vytáhl fotografie. Nezasvěcenému by mohly připadat jako hromádka obyčejných zvětšených momentek. Wellesley však věděl, o co jde, stejně jako by to věděl kterýkoliv agent nebo důstojník britské tajné služby – nebo, když na to přijde, kterékoli tajné služby na světě. Na obrázcích byl Wellesley a podstatně starší muž. V pláštích a ruských beranicích se spolu procházeli a povídali si v prostředí, kde spirálovité kopule Rudého náměstí vyčnívaly nad červenými taškovými střechami, nebo pili vodku usazeni na zápraží dači. Půltuctu snímků zdánlivě důvěrných přátel.

Wellesleyovu staršímu ‚příteli’ bylo přes šedesát: černé vlasy, sčesané dozadu z vysokého, vrásčitého čela, měl na spáncích prošedivělé. Malá očka vykukovala pod huňatým černým obočím, v koutcích očí a úst měl vějířky vrásek od smíchu a v jinak mírné tváři tvrdá ústa. Na první pohled to byl sympatický chlapík – nebo též sympatický vrah! Wellesleovy rty bezděčně zformovaly jeho jméno: Borowitz, pak to řekl nahlas: „Soudruh generál Grigorij Borowitz – ten starý parchant! Bože, jaký jsem to byl hlupák! „

Jeden snímek byl obzvláště zajímavý, hlavně svou scenérií: Wellesley a Borowitz stáli na nádvoří starého panství nebo zámku, zdevastovaného časem a mísením architektonických vlivů. Dvojice minaretů čněla vzhůru jako prohnilé třeně muchomůrek z vrcholků strmých štítových zdí; jejich oprýskané spirálovité ozdoby a bortící se předprsně jim dodávaly celkově zchátralý a zanedbaný vzhled. Ve skutečnosti však zámek nebyl vůbec zanedbaný, právě naopak.

Wellesley nikdy nebyl uvnitř a tehdy vůbec netušil, co se vevnitř skrývá. Dnes to věděl moc dobře. Byl to Bronický zámek, centrála sovětské mentální špionáže, neblaze proslulé místo – dokud jej Harry Keogh neposlal k čertu. Byla jen smůla, že to neudělal o několik let dříve…

Příští ráno přišel Darcy Clarke do práce pozdě. Způsobila to ošklivá dopravní nehoda na Severním okruhu, porucha dopravních semaforů v centru města a konečně nějaký blbec, jehož zrezivělá rachotina parkovala na Darcyho místě. Chystal se vypustit té káře pneumatiky, když se viník přihrnul, vyštěkl do Darcyho rozzuřené tváře: „Odprejskni!“ a odjel!

Clarke stále ještě pěnil, když jel výtahem, nenápadně umístěným v zadní části jinak dokonale

obyčejného hotelu, do nejvyššího patra, které bylo zvukově izolováno, zabezpečeno proti vloupání, rušení zvenčí, fyzicky i metafyzicky odděleno od vnějšího světa. Sídlila v něm pobočka E, známá také jako INTESP. Když dorazil nahoru a shodil ze sebe plášť, noční dozorčí právě skončil službu a odcházel domů.

Abel Angstrom věnoval Clarkovi kritický pohled a pozdravil, „Brýtro, Darcy. Pěkně naštvanej, že? A budeš ještě víc!“.

Clarke se zašklebil a pověsil si plášť na věšák. „Horší už to být nemůže,“ zavrčel. „O co jde?“

„Šéf,“ odpověděl Angstrom. „Už je tu od půl sedmé, zamkl se ve své kanceláři s Keoghovou složkou. Pije kafe po galonech! A taky kouká na hodinky – sprdnul každýho, kdo přišel po osmý. Chce s tebou mluvit, takže být tebou, vzal bych si neprůstřelnou vestu!“

Clarke zaúpěl, řekl: „Díky za varování,“ a odešel na toaletu trochu se upravit…

Když si před zrcadlem rovnal vázanku, náhle z něho všechno vykypělo. Zaskřípal zuby: „Kurva, no a co? Proč si dělám starosti? Věrný psík Clarke! On mě chce vidět, že? Kurva fix – to je jako v zasrané armádě!“ Úmyslně si povolil kravatu, rozcuchal si.vlasy a znovu se podíval do zrcadla.

Tak je to lepší! Pojďme si to promyslet. Čeho by se vlastně měl bát? Odpověď zněla: ničeho, protože Darcy Clarke měl takové mentální nadání, které nikdo zatím přesně nepojmenoval; drželo ho stranou všech potíží, chránilo ho, jako matka ochraňuje své dítě. Nebyl tak docela odražeč: vystřelte na něj z pistole, a vaše kulky se neodchýlí, jen se prostě netrefíte. Nebo úderník cvakne naprázdno. Nebo Clarke v ten pravý moment nějak klopýtne. Byl opakem přivolávače neštěstí. Mohl kráčet minovým polem a vyjít nezraněn… ale když vyměňoval žárovku, vždy vypínal proud! Dnes ráno neměl náladu vypínat cokoli. Ať to máme za sebou, pomyslel si a zamířil do nejvyššího svatostánku.

Po zaklepání na dveře se ozval nevrlý hlas: „Kdo je?“ Arogantní parchant! pomyslel si. „Darcy Clarke.“

„Vstupte, Clarku,“ a když vešel dovnitř, „kde jste, k čertu, byl? Pracujete tady ještě, nebo ne?“ Než stačil odpovědět, „posaďte se…“

Clarke zůstal stát. Tohle neměl zapotřebí. Měl toho dost, za posledních šest měsíců měl toho muže, nového šéfa pobočky E, plné zuby. Sakra, vždyt jsou i jiná zaměstnání, nemusí pracovat pro takového arogantního parchanta. A kde má být nějaká kontinuita? Sir Keenan Gormley byl gentleman, Alec Kyle zase přítel; pod Clarkovým vedením byla pobočka efektivní a přátelská – alespoň ke svým přátelům. Ale tenhle chlap byl…

k čertu, hrubián! Neotesanec! Primitiv! Rozhodně v oblasti vnitřních, mezilidských vztahů v organizaci. A jeho nadání? Co byl zač? Věštec, telepat, odražeč, vyhledávač? Kdepak, jeho nadání bylo prosté, jeho mysl byla neproniknutelná: telepati ji nedokázali číst. Někdo by mohl říct, že takový muž je ideální pro tuhle práci. Možná, že ano. Ale bylo by fajn, kdyby se choval jako člověk. Poté, když jste sloužili pod takovými muži, jako byli Gormley a Kyle, práce pro člověka jako Norman Harold Wellesley byla – „

Wellesley seděl za svým stolem. Aniž by vzhlédl, povzdechl si, zhluboka nabral dech a spustil: „Řekl jsem – „

„Já vím, slyšel jsem vás,“ přerušil ho ostře Clarke. „Také vám přeju dobrý den.“

Nyní Wellesley vzhlédl a Clarke uviděl, že má svou obvyklou, ‚skvělou' náladu. Také si všiml spisů o Harrym Keoghovi, které byly rozházeny po celém Wellesleyově stole. Teprve teď začal být zvědav, o co vlastně jde.

Wellesley si Clarkova rozpoložení okamžitě všiml a věděl, že by nebylo chytré být na něj dnes hrubý. Také vycítil, že ve vzduchu se od okamžiku, kdy vešel, vznášejí vlny odporu. To se mu zrovna nehodilo do krámu, rozhodně ne teď.

„No dobře, Darcy,“ zmírnil trochu tón, „zdá se, že oba máme špatnou náladu. Vím, že jste můj zástupce. Myslíte si, že si zasloužíte určitý respekt. Fajn, ale když se něco podělá – zatímco budeme na sebe vlídní a zdvořilí – já jsem ten, který za to zodpovídá! Ať si myslíte, co chcete, já tohle místo musím řídit. Při tomhle druhu práce… kdo by se omlouval za špatné způsoby? Tohle je má omluva. A jak to, .že vy jste dnes ráno vstal z postele špatnou nohou?“

Clarke si pomyslel: Cože? Kdy mi naposledy řekl Darcy? Proboha, on se skutečně snaží být zdvořilý!

Rozhodl se, že trochu ubere, a posadil se. „Provoz na ulicích byl strašný a nějaký šašek mi zabral

parkovací místo," odpověděl nakonec. „To jen tak pro začátek. Také čekám telefonát z Rodu – od Trevora Jordana a Kena Layarda – dělají na té záležitosti s drogami; celníci, berňák a Nový Scotland Yard chtějí vědět, jak ten případ pokročil. Navíc tucet nevyřízených požadavků našeho ministra o mimosmyslovou pomoc při nevyřešených těžkých zločinech, rutinní kancelářská administrativa, práce na ruském velvyslanectví, předpokládám, že se jedná o dohled a – „

„Dobrá, pro jednou můžete vynechat to velvyslanectví," rychle mu skočil do řeči Wellesley. „Není to důležité, jen rutina. Přijelo pár dalších Ivanů? Ruská delegace? A co? Bože, máme toho na stole víc než obyčejná vyšetřování! Ale i bez toho všeho… ano, vím, že toho máte až nad hlavu."

„To je zatraceně pravda," souhlasil Clarke. „A jdu ke dnu hezky rychle! Takže bych vás nepovažoval za grobiána – vlastně bych vám nejspíš poděkoval – kdybyste mi prostě řekl, že mám padáka a jsem bez práce. Ale nepředpokládám, že byste si mě dal zavolat, kdybyste mi něco nechněl."

„No, nikdo o vás nemůže říct, že nejdete rovnou k věci, že'?" řekl Wellesley. Tentokrát jeho oči nezamrkaly a nebyly tak nepřátelské, když si svého zástupce prohlížel. Viděl ho takto: Clarke rozhodně nevypadal na to, že by měl nějaké tajemné nadání: Nikdo by nečekal, že by mohl být šéfem čehokoli, a už vůbec ne šéfem nejutajovanější pobočky britské tajné služby. Byl to pan Nenápadný, nejprůměrnější člověk na celém světě. Možná ne tak nevýrazný, ale rozhodně se tomu blížil. Středně vysoký, vlasy jako myš, lehce shrbený, menší bříško – střední věk – Clarke byl průměrný po všech stránkách. V nepříliš usměvavé tváři měl gazelí oči, napjatá ústa a neustále skleslý výraz. A zbytek, včetně jeho šatníku, byl… průměrný.

Ale vedl pobočku E; zažil několik pěkně choulostivých případů; znal Harryho Keogha.

„Keogh," řekl Wellesley. To jméno splynulo z jeho rtů, jako by mělo kyselou příchuť. „O tohle mi jde."

„Tohle:" jako by byl Keogh nějaký výmysl nebo věc a ne člověk. Clarke pozvedl obočí, „Něco nového o Harrym?" Wellesley sledoval Bettleyovy zprávy osobně – všechno, co obsahovaly, si nechával pro sebe.

„Možná ano, možná ne," odpověděl Wellesley. Prudce, jako by nechtěl dát Clarkovi čas na rozmyšlenou, vybafl: „Víte, co by se stalo, kdyby se mu vrátilo jeho nadání?"

„Jistě," i kdyby měl Clarke času dost, řekl by totéž, „vyletěl byste z práce!"

Wellesley se nečekaně usmál. Úsměv však z jeho tváře rychle zmizel. „Vždycky je dobré vědět, na čí straně kdo stojí. Vy si tedy myslíte, že by převzal vedení pobočky E, že?"

„S jeho nadáním by sám mohl být pobočkou E!" odpověděl Clarke. Obličej se mu náhle rozzářil. „Chcete říct, že se mu vtátilo?" Wellesley chvíli neodpovídal, pak řekl: „Byl jste jeho přítel, že?"

„Jeho přítel?" zamračil se Clařke, kousl se do rtu a jeho obličej dostal trochu ustaraný výraz. Ne, nemohl spolehlivě říct, že by někdy byl Harryho přítelem, nebo že by jím vůbec kdy chtěl být. Z doby, kdy viděl některé Harryho přátele v akci, ještě stále míval noční můry! Ale nakonec odpověděl: „Byli jsme… pouze známí. Podívejte se, většina Harryho přátel byli, no prostě, mrtví." Pokrčil rameny. „Tak by se to dalo říct."

Wellesley na něj upřeně zíral. „On skutečně prováděl to, co se píše tady v těch spisech? Mluvil s mrtvými? Povolával mrtvoly z hrobů? Jistě, věřím v telepatii, viděl jsem, že funguje v našich zkušebních kabinách a při řešení kriminalistických případů, s nimiž v posledních šesti měsících měla pobočka co do činění. Věřím dokonce i ve vaše podivné nadání, Darcy, které je dobře zdokumentováno, i když jsem ho v akci ještě neviděl. Ale tohle?" Podrbal se na svém bambulovitém nose. „Zatracený… nekromant?"

Clarke zavrtěl hlavou. „Nekroskop. Harrymu by se nelíbilo, kdybyste ho nazýval nekromantem. Pokud jste se díval do jeho složek, musel jste narazit na jméno Dragosani. Ten byl nekromant. Mrtví se ho báli; nenáviděli ho. Ale Harryho milovali. Ano, promlouval k nim a povolával je z jejich hrobů, když to byl jediný způsob, jak dosáhnout toho, co musel udělat. Nečinil na ně žádný nátlak, často stačilo vědět, že je ve velké tísni."

Wellesley si uvědomil, že Clarkův hlas je velmi tichý, a on sám silně zbledl. Přesto naléhal dál: „Vy jste byl v Hartlepoolu na konci případu Bodescu. Skutečně jste tu věc viděl?"

Clarke se otřásl. „Viděl jsem mnoho… věcí. Také jsem je cítil." Zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit od nesnesitelných vzpomínek a dát se dohromady.

„Tak jaký máte problém, Normane? Dobrá, během doby, co jste tady, jsme měli hlavně světské

případy. S těmi se setkáváme nejčastěji. Pokud jde o to, proti čemu stáli tenkrát, Harry Keogh, Gormley, Kyle a všichni ostatní… doufejte a modlete se, že už je to všechno za námi."

Wellesley stále vypadal nepřesvědčeně. „Nemohla to být hromadná hypnóza, iluze, nějaký trik nebo podfuk?"

Clarke znovu zavrtěl hlavou. „Já mám přece ten svůj obranný mechanismus. Mě můžete zmást, ale jeho ne. On se vyděsí jen tehdy, když je čeho se bát. Nespustí ho žádná neškodná iluze, pouze skutečné nebezpečí, a je zatraceně jisté, že mě žene pryč od mrtvých lidí a nemrtvých lidí a věcí, které by mi zatraceně snadno mohly ukousnout hlavu!"

Na okamžik se zdálo, že Wellesley neví, co odpovědět. Nakonec řekl: „Překvapilo by vás, kdybych vám řekl, že jsem si vůbec své nadání neuvědomoval? Myslím celý život, dokud jsem se neucházel o práci zde?" (Byla to lež, ale to Clarke nemohl vědět.) „Jak vlastně člověk přijde na to, že má negativní nadání? Kdyby bylo pro lidi obvyklou, každodenní věcí číst ostatním myšlenky, pak bych byl zrůda, zvláštní člověk, který to neumí a ani jemu to nedokážou udělat. Ale není to běžná věc, a tak jsem neměl jak na to přijít. Věděl jsem jen – nebo jsem si to myslel – že se zajímám o parapsychologii a metafyziku. Proto jsem se omylem nechal přeložit sem. Vaši lidé prověřili mou způsobilost a zjistili, že mám svou mysl bezpečně uzavřenou."

Clarke se zatvářil zmateně: „Co se mi snažíte říct?"

„Vlastně ani sám nevím. Myslím, že se snažím objasnit; proč já, coby šéf pobočky E, tak těžko dokážu uvěřit v to, co děláme! Když mi předkládáte jako realitu takové věci, jako je Harry Keogh… Víte, jak to myslím, parapsychologie je jedna věc, ale tohle je nadpřirozené!"

Clarke ho obdařil jedním ze svých vzácných úsměvů. „Tak přece jen jste člověk," řekl. „Myslíte si, že jste jediný, kdo je zmatený? Není muž ani žena, kteří tady někdy pracovali, aby nezažili stejné pochybnosti. Kdybych dostal libru pokaždé, když jsem o tom přemýšlel – o nejednoznačnostech, o rozporuplnostech a úplných protichůdnostech – sakra, byl bych boháč! Takhle tajuplná organizace? Roboti a romantici? Věda a vymítání? Telemetrie a telepatie? Předtuchy a prognostika? Špionážní satelity a věštci? Samozřejmě, že jste zmatený. Kdo by nebyl? Ale přesně o to tady jde: stroje a strašidla!"

Wellesley byl teď trochu spokojenější. Pro tentokrát se mu podařilo dostat Clarka na svou stranu. S tím, co měl v plánu, ho tam mít musel. „A teleportace?" zeptal se. „To je také jedno z Keoghových nadání?"

Clarke přikývl. „Tak tomu říkáme," řekl, „ale Harry to tak nebere. Prostě používá dveře a nikdo jiný neví, kde jsou. On tady vstoupí do dveří a… vystoupí někde jinde. Kdekoli. Když jsem ho chtěl získat pro tu perchorskou záležitost, jel jsem za ním do Edinburghu. Řekl dobře, že to zkusí, když to zkusím já: když on půjde proti něčemu neznámému, ať si taky vyzkouším, jaké to je. Vzal mě zpět pomocí toho, čemu on říká Möbiovo kontinuum. Bylo to úžasné, ale rozhodně bych to nechtěl zažít znova…"

Wellesley si znovu povzdech a řekl: „Myslím, že máte pravdu. Jestli se mu jeho nadání vrátí, budu mu muset nabídnout svou práci. Byl byste rád, že?"

Clarke pokrčil rameny.

„Jen se nestyďte, Darcy," přikývl Wellesley vědoucně. „Je to nad slunce jasnější. Jako šéfa byste měl raději jeho – nebo kohokoli jiného – než mě. Zdá se, že si neuvědomujete, že já jsem všemi deseti pro! Nerozumím vám ani lidem, kteří tu pracují, a nemyslím, že bych jim kdy porozuměl. Chci pryč, ale vím, že mě náš ministr odejít nenechá, dokud za mě nebude mít náhradu. Vás? Ne, za prvé proto, že by to vypadalo, že udělali chybu tím, že vás sesadili. Ale Harry Keogh…"

„Harry dostal nejlepší pomoc, jakou jsme mu mohli poskytnout," řekl Clarke. „Zhypnotizovali jsme ho, dělali psychoanalýzy, skoro jsme mu vymyli mozek. Ale je to pryč. Co pro něj ještě můžete udělat?"

„Je toho víc, co pro něj můžeme udělat, Darcy."

„Jen do toho."

„Minulou noc jsem měl dlouhý rozhovor s tou Markhamovic holkou nahoře v Edinburghu a-"

„Jestli nějakou část z toho, co jsme mu udělali, opravdu nenávidím," přerušil ho prudce Clarke, „tak je to tahle!"

„-a ona mi poradila, abych si promluvil s Davidem Bettleym," pokračoval nevzrušeně Wellesley, „protože má o Keogha starosti. Rozumíte tomu? Ona má k němu skutečný vztah. Může to být jen práce,

ale ona má o něj opravdovou starost. Nebo si snad myslíte, že by mu bylo lépe, kdyby byl sám? Ať tak či tak, ona uspokojuje obě strany: Keogha i nás. Musíme vědět, co se mu honí hlavou."

„Jemné umění mentální špionáže!" zavrčel Clarke.

„Dal jsem na její radu a promluvil jsem si s Bettleym. Vytáhl jsem ho svým telefonátem z postele. Stejně bych ho musel kontaktovat kvůli jeho nejčerstvějším hlášením a nahrávkám; dávají totiž tušit, že Keogh buď rozvíjí nějaké nové podivné nadání, nebo je na pokraji zhroucení. Nicméně, během našeho rozhovoru Bettley připomněl, jak Keogh poprvé použil tu, ehm, Möbiovu…?"

„Möbiovo kontinuum."

„Správně. Zjevně stál už nějaký čas na samotném okraji a potřeboval postrčit. Což se stalo, když ho našla východoněmecká GREPO, jak se baví s Möbiem na lipském hřbitově. Tehdy se to stalo, to spustilo jeho matematického génia. Teleportoval se – nebo použil kontinua – aby jim unikl. Proto tady mám jeho složku: chci si ověřit, zda mám pravdu. Z téhož důvodu si to ještě jednou ověřuji u vás."

„A?"

„Já to vidím tak," pokračoval Wellesley. „Keogh je jako porouchaný počítač: informace, které požaduje – a které chce pobočka E využít – jsou pro něj v současné době nedostupné. Pravděpodobně tam pořád jsou, ale zasekly se v zapomnění. A tak to i zůstane, pokud se nám nepodaří je vyšťourat ven."

„Co navrhujete?"

„Stále na tom ještě pracuji. Ale jeden způsob vidím. Pokud použijeme správné postrčení… s trochou štěstí se zopakuje Lipsko. Víte, Keogha v poslední době prpnásledují špatné sny.. Jestli je pravda to, co jste o něm říkal – já o tom nepochybuji, ale přesto jestli – pak sen, který by ho vystrašil, musí být skutečně příšerný. Ale zatím asi žádný nebyl dostatečně strašný, že?"

„Vy ho chcete vyděsit?"

„Chci ho vyděsit k smrti. Tak hrozně, že uteče do Möbiova kontinua!" Clarke seděl tiše a bez hnutí drahnou chvíli, dokud se Wellesley k němu nenaklonil a tiše neřekl: „No, co si o tom myslíte?"

„Můj skutečný názor?"

„Samozřejmě."

„Myslím, že to smrdí. Taky si myslím, že jestli máte v plánu dělat z Harryho Keogha hlupáka, měl byste se raději připojistit. A na závěr vám říkám, že by to raději mělo vyjít. Protože jestli ne, seberu se a odcházím. Až tohle skončí, a nezáleží na tom jak, nebudu schopen s vámi dále pracovat."

Wellesley se slabě pousmál. „Ale vy chcete, abych odsud vypadl, že? Proto mi v tom nébudete… bránit?"

„Ne, právě naopak. Trvám na tom, že se toho zúčastním, tak si budu alespoň jist, že jestli u Harryho k nějakým zlomům dojde, už to tak zůstane."

Wellesley se nepřestal usmívat. Ke zlomům dojde zcela jistě, pomyslel si. Ve skutečnosti se zlomí nadobro!

On jediný z hrstky lidí na celém světě si takové věci mohl myslet, zvláště tady v centrále pobočky E – a být si jist, že ho nikdo nemůže slyšet.

Šestá kapitola
Sandra

Sandře Markhamové bylo dvacet sedm, měla nádhernou tvář, postavu a telepatické nadání. Její schopnosti byly zatím tak půl na půl; dokázala je jen velmi málo ovládat; přicházely a odcházely. Ale pokud se to týkalo Harryho Keogha, šlo to docela dobře. Občas četla v Harryho mysli věci, o nichž si byla jista, že by tam neměly být – že by neměly co dělat v žádné zdravé mysli.

Ona a Harry se před hodinou pomilovali a on pak okamžitě usnul. Sandra znala Harryho zvyky docela dobře: zůstane spát tři nebo čtyři hodiny, což mu poslouží jako celonoční odpočinek. Sandra se vyspí zítra, u sebe doma v Edinburghu, a dožene noční deficit.

Upřeně pozorovala Harryho bledou, uvolněnou, skoro dětskou tvář a neviděla žádnou známku prudkých pohybů víček, které by jí prozradily, že sní. Takže si také mohla odpočinout. Harryho sny ji zajímaly ze všeho nejvíce. Alespoň si to pokoušela namluvit.

Pracovala pro pobočku E. Občas si přála, aby to tak nebylo. Vydělávala si tím na svůj denní chléb (a také na maso a omáčku), takže si opravdu nemohla stěžovat. Ani si nebylo na co stěžovat, dokud se neobjevil Harry. Nejdříve pro ni představoval jen další práci – nového přítele, se kterým se měla sblížit, učit se a zkoušet mu porozumět – ale pak do toho zapadla hlouběji. Jednou se to ‚stalo' a pak si přála, aby se to stávalo zase a zase. Zakrátko už to nebyla jen práce, ale spíše způsob života, a to nejen ‚v její mysli', ale i pod kůží. Nakonec si začala myslet – a nyní o tom byla přesvědčena – že je do něj zamilovaná.

Práce na Harryho případu (nenáviděla se za to, že na to musí myslet takhle, ale bohužel to byla pravda, ať se na to dívala, z které strany chtěla) byla daleko zajímavější, než být lidským proutkem v případech, jež policie nedokázala vyřešit. Takhle ji pobočka E obvykle používala: při naslouchání myslí zločinců – myslí vězňů v uzamčených celách, kteří byli příliš tvrdí, než aby je rozlouskli vyšetřovatelé – a při hledání usvědčujících stop, jež ortodoxní metody nebyly schopny odhalit. Sama o sobě to byla docela uspokojivá práce, jen kdyby nemusela pronikat do myšlenek. Protože mysli zločinců byly často jako žumpa a mnohdy jí daly okusit, jak takové stoky páchnou. Občas, zvláště když šlo o brutální vraždu nebo znásilnění, v ní zůstával ten zápach velice dlouho.

Proto se nejspíš zamilovala do Harryho Keogha. Jeho mysl byla jako louka sedmikrásek… většinou. Ještě nikdy nezkoumala někoho s něžnější myslí: něžnou, rozhodně však ne měkkou! Ani naivní, i když něco z toho v něm také bylo, ale prostě… něžnou: Harry nerad někomu nebo něčemu ubližoval.

Při Sandřině vzhledu by bylo divné, kdyby žádné muže neměla. Měla jich několik, ale její nadání se nedalo zapínat a vypínat. Ve skutečnosti to byla obrovská nevýhoda: přicházelo to a odcházelo, aniž by to ovládala. Večer vás muž pozve na večeři, zaveze domů, na prahu vás políbí a zeptá se, zda se ještě uvidíte. A zrovna když chcete říct ano, se jeho mysl otevře jako kniha a vy ho tam vidíte jako velkého satyra v říji – a jste tam s ním. Ne všichni muži byli takoví, ale potkala jich dost.

Ale to ještě nebylo všechno; šlo také o klamání; o skutečnost, že lidé lžou. Jako sousedka z bytu od vedle, která se usmívala a říkala vám na schodech: „Dobrý den," a při tom si myslela: Naser si a chcípni, ty hnusná děvko! Nebo holič, který povídá, když vám dělá vlasy, a vy náhle uslyšíte, jak si myslí: Bože, oni mi za tohle platí devět liber na hodinu! Ta blbá kráva musí mít víc peněz než rozumu!

Ano, měla muže. Pohledné chlápky, kteří se starali jen o to, jak vypadají. I takové, kteří nebyli tak pohlední a jejichž mysl sžírala žárlivost, když se na ni někdo jen usmál. Nebo poklidně trávila večery celého týdne s ‚dokonalým' společníkem, aby nakonec zjistila, že když po milování leží vedle ní, přemýšlí, jestli stihne ještě jedno číslo, než mu pojede poslední autobus domů.

Takový byl život. Sandra to věděla a naučila se s tím žít od té doby, kdy to v pubertě poprvé zjistila. Ale pro lásku tam mnoho místa nezůstalo. Dokud nepřišel Harry.

On byl tak… výjimečný.

Četla jeho složku stejně jako jeho mysl. Zabil lidi, hodně lidí. Tohle se o tom psalo v jeho složce. Ale už tam nebylo, že si je pamatoval a litoval téměř každého z nich. Nebo jak čas od času má puzení vrátit se zpět a říct jim, že je mu to líto, ale skutečně neměl jinou možnost. Nebylo tam, že má z některých věcí, které viděl nebo udělal, stále noční můry.

Kromě toho Sandra nevěřila ani v polovinu toho, co vykonal (vykonal? Nebo mu je spíše připisovali?). Její vlastní talent byl paranormální, ano, ale co dělal Harry – co mohl dělat – bylo nadpřirozené. On své síly používal podle svého nejlepšího svědomí. Zabil tak mnoho lidí, ale nezavraždil ani jediného.

Sandra věděla, jak myslí vrazi. Oni nemysleli jako Harry Keogh. Jejich myšlenky byly hluboké a temné jako červené víno; převalovaly se jako rozbouřené moře plné ryb a vírů; zatímco jeho mysl byla jako čistý pramen vody uhánějící po oblázcích. Také dokázala být ostrá; nacházela se v ní spousta dýk, když jste mu dali důvod nabrousit je, ale byly vždy jasně viditelné, ne ukryté ze strachu z nich nebo že je někdo uvidí. Ne, v Harryho mysli nebyla temná zákoutí či zrádné uličky. Nebo pokud ano, on nebyl z těch, kdo by v nich bydlel nebo o nich hovořil.

Tehdy, když ležela vedle něj, Sandra věděla, jak by ho definovala. Mohl být buď úplně nemorální, nebo dokonale nevinný. Protože věděla, že morálka mu nechybí, musel být nevinný. Zatraceně nevinný, ale ne bezúhonný. Dítě s krví na rukou, špatným svědomím a nočními můrami, které si nechával pro sebe; a až se staly nesnesitelnými, šel za Bettleym. Nebyla si jistá; co dělá Bettley – je to Jidáš? Zrádný zpovědník?

– ale byla neštastná z toho, co dělá ona. Nejhorší ze všeho však byl její dojem, že Harry něco tuší. To by vysvětlovalo, proč, když je s ní, se nikdy úplně neuvolní a při milování s ní si to nikdy neužije tak, jak by si ona přála a jak si to užívala ona. Bože, najít muže, jako je Harry, a pak zjistit, že ze všech mužů je on jediný, kterého nemůže mít! Alespoň ne tak, jak by chtěla.

Náhle ji přepadl vztek na sebe samu – chtěla shodit všechny pokrývky a vyskočit z postele, ale tak, aby ho nevyrušila. Opatrně odsunula ruku, kterou měl přes ni přehozenou a vyklouzla bokem z postele. Nahá odešla do koupelny.

Netrápilo ji ani horko, ani zima, ani neměla žízeň, ale cítila, že něco musí udělat. Něco obyčejného sama se sebou, aby se fyzicky změnila. Tím se změní nejspíš i její nálada. Ve dne by to bylo jednoduché: šla by se projít do parku. Pozorovala by děti, jak si hrají a něco z jejich pohádkových světů by brzy našlo cestu do její vlastní, daleko méně blažené bytosti. Když ta myšlenka přišla, věděla najisto, že někomu, kdo byl obvykle tak pozitivní, musí ona připadat zatraceně negativní. Potřebovala by někoho nevinného, aby vyvážil váhu její vlastní viny.

Vypila sklenici vody, opláchla si studenou vodou podpaží a ňadra, tam, kde se při milování zpotila, utřela se ručníkem do sucha a kriticky se zhodnotila ve velkém zrcadle.

Na rozdíl od Harryho nebyla Sandra naivní skoro vůbec. Možná by byla, nebýt její telepatie. Je těžké být naivní či nevinný ve světě, ve kterém se lidské mysli třepetavě otevírají jako stránky knihy, a vám chybí síla odvrátit pohled. Musíte číst, co je tam napsáno. Ostatní telepaté pobočky E – lidé jako Trevor Jordan – byli v tomhle ohledu šťastnější; měli schopnost své nadání řídit; nepřicházelo k nim a neodcházelo jako špatně vyladěná rádiová stanice.

Znovu ji popadl vztek a potřásla hlavou. Už to tu bylo zase: obrovské vlny sebelítosti! Cože? Lituješ se? To nádherné stvoření v zrcadle? Jak často jsi tohle slyšela z mnoha stanic vysílat: Bože, co bych za to dala, vypadat jako ona!

Kdyby tak věděly!

Oč by to bylo horší, kdyby byla ošklivá…?

Měla velké, zelenomodré, pronikavé oči, malý zvednutý nosík, ústa, která se snažila nevypadat tvrdě a cynicky. Malé uši, skoro utopené v lesku měděně zbarvených vlasů, a vysoké lícní kosti, delikátně se stáčející k oválné, spíše sebevědomé bradě. Samozřejmě, byla sebevědomá. Když mohou být ostatní lidé, ona také.

Její pravé obočí, hnědá lehce zvednutá linie, vyhlíželo tázavě, skoro vyzývavě. Jako by si nařizovala: „Dělej – přemýšlej!“ Občas opravdu přemýšlela.

Její smích, při těch příležitostech, kdy odhalila lichotivé myšlenky, zněl jasně, vděčně a spontánně. Jindy její vysoké čelo potemnělo, oči se přimhouřily na šířku ostří nože, když ‚zaslechla' něco nepříjemného. Při letmém pohledu mohla být Sandřina tvář snadno zaměněna za tvář na obálce kteréhokoli čísla oblíbeného dámského módního časopisu. Při bližším ohledání by však bylo možné nalézt zřetelné charakterové linie. Dvacet sedm let ji nenechalo neposkvrněnou; smích vytvořil vějířky vrásek v koutcích očí, další slabé paralelní vrásky se jí táhly vodorovně na čele a svědčily o tom, že se častokrát mračila. Byla vděčná, že jí neubírají na kráse.

Pokud šlo o to ostatní:

Sandřino tělo bylo téměř dokonalé, nebo alespoň splňovalo její požadavky. Trochu jí vadily pouze dvě věci. Příliš bujné poprsí jí dodávalo jakousi rozvlněnou pružnost a ona se obávala, že ji zařazuje do určité sorty, a pak jí vadily příliš dlouhé nohy.

„No, tobě možná tyhle věci připadají jako vada na kráse,“ jako by slyšela Harryho, „ale já jsem všemi deseti pro!“ Měl rád, když ho při milování obemkla svýma nohama, nebo když ho svými rozhoupanými ňadry šimrala po tváři, aby upoutala jeho pozornost. Její veliké bradavky, asymetrické, jako většina bradavek, ho stále fascinovaly, přinejmenším při těch příležitostech, kdy byl duchem přítomen. Daleko častěji pobýval duchem někde úplně jinde. Najednou si uvědomila další pravdu: příliš často používala sex, aby ho uvěznila v realitě, jako by se bála, že když ho nechá, on odletí… bůhví kam.

Náhle ji roztřásl chlad. Zhasla světla v koupelně a vrátila se do ložnice. Harry ležel tak, jak ho předtím zanechala, pravou ruku měl přehozenou přes místo, kde ležela. Stále dýchal hluboce a pravidelně, oční víčka měl nehybná. Krátký nezvaný telepatický pohled odhalil nekonečná, prázdná sklepení snů, kterými

se prohánìl a hledal dveře. Přicházely a mizely a Sandra si povzdechla. V Harryho snech byly vždy dveře, nejspíš přízrak dveří do Möbiova kontinua, které kdysi v řídkém vzduchu matematicky vyvolával.

Jednou jí řekl: „Teď, když je všemu konec, mívám občas pocit, že to všechno byl jen sen nebo příběh, který jsem četl v nějaké vědeckofantastické knize. Je to nereálné, zdá se mi, že jsem si to vymyslel, nebo je to možná mimotělesná zkušenost. Jen se mi úplně jasně vrací ten pocit, jaké to bylo, být nehmotný, že vím, že se to skutečně stalo. Jak to vysvětli? Zdálo se ti někdy, že umíš létat? Že opravdu víš, jak létat?“

„Ano,“ odpověděla slabým edinburským přízvukem. „Často a velmi živě. K rozletu jsem používala prudce klesající louku a pak jsem plachtila nad pentlandskými kopci, nad vesnicí, kde jsem se narodila. Občas jsem měla trochu strach, ale pamatuji si úplně přesně, jaké to bylo!“

Harry byl vzrušen. „Správně! Když ses probudila, snažila ses ten sen udržet, nechtěla jsi nechat tajemství zmizet. Trápilo tě, když sis plně uvědomila, co ses naučila, že jsi zpátky na pevné zemi. No, (povzdechl. Si, jak jeho vzrušení opadávalo) je to velmi podobné tomu, co jsem kdysi zažíval já. Jako bych měl dlouhou sérii dětských snů, které už odezněly a zmizely navždy.“

Tak je to pro tebe lepší, Harry, pomyslela si. Svět byl nebezpečným místem. Teď jsi v bezpečí.“

Ale pro pobočku E to lepší nebylo; a už vůbec ne pro ni samotnou. Právě naopak, chtěli obnovit jeho síly a bylo jim jedno, jak. Předpokládala, že je součástí týmu, který to má zajistit.

Vklouzla k němu zpátky do postele, když pro nic jiného, tak kvůli teplu. Jeho ruka jí automaticky sevřela ňadro. Jeho tělo bylo štíhlé a pevné, dobře trénované. Staral se, aby takové zůstalo. „Je o mnoho let starší než já,“ prozradil jí jednou s kapkou humoru, „proto na ně musím dávat pozor.“ Jako by nebylo jeho; ale něco, co dostal na starost. Těžko uvěřit, že kdysi opravdu nebylo jeho. Ona ho tehdy neznala a ani jí to nechybělo.

„Hmmm?“ zamumlal, když se k němu přitiskla. „To nic,“ zašeptala do temnoty pokoje. „Pst!“

„Hmmm…“ zamručel znovu a instinktivně si ji přitáhl blíže.

Sálalo z něj horko a byl to Harry. Nikdy předtím se s nikým jiným necítila tak bezpečná. I přes hromádu problémů bylo příjemné tisknout se takhle k němu jako k pevné skále. Pohladila ho po prsou, ale jemně, aby ho neprobudila nebo nevzrušila, a snažila se jej silou vůle přivést do hlubšího spánku-

-a jako blázen si přála, aby tam byla s ním…

Haaarry… ! Harryho matka, Marry Keoghová, ho volala ze svého vodního hrobu a nemohla k němu proniknout. V poslední době se jí to nikdy nepodařilo. Věděla proč, ale nedokázala se přinutit přestat to dále zkoušet. Harry, je tu někdo, kdo se velice snaží si s tebou promluvit. Říká, že jste byli přáteli. To, co ti chce říct, je velmi důležité.

Harry ji slyšel, ale odpovědět nemohl. Věděl, že nesmí, protože mluvit s mrtvými měl zakázáno. Kdyby to zkusil, nebo jen o tom uvažoval, uslyšel by znovu ve své mysli ten neodolatelný hlas, který by posílil rozkazy, pomocí nichž se jeho síly nekroskopa staly bezcennými.

Pod trestem bolesti, Harry, nesmíš! Ano, veliké bolesti. Takového mučení, že se hlasy mrtvých zdeformují k nepoznání. Takové duševní trýzně, že se už nikdy neodvážíš to zkusit znovu. Nechci být krutý, otče, ale je to pro tvou vlastní bezpečnost – stejně jako pro mou. Faethor Ferenczy, Tibor a Julian Bodescu mohli být poslední – ale nemuseli. Vampýři jsou mocní, otče! Jestli se jich ve tvém světě ukrývá více, jak dlouho potrvá, než po tobě začnou pátrat a najdou tě… dříve, než ty najdeš je? Budou po tobě pátrat jen tehdy, když budou mít důvod se tě obávat. Proto ten důvod teď zcela odstraním! Rozumíš?

Načež Harry odpověděl: „Děláš to kvůli sobě. Nemáš strach o mě, ale o sebe. Bojíš se, že se jednoho dne vrátím, najdu tě ve tvém orlím hnízdě a zničím tě. Řekl jsem ti, že bych to nikdy neudělal. Zřejmě ti mé slovo není dost dobré.“

Lidé se mění, Harry. I ty by ses mohl změnit. Jsem tvůj syn, ale jsem také upír. Nemohu riskovat, že mě jednoho dne začneš hledat s mečem, kůlem a ohněm. Znovu opakuji: jako nekroskop jsi nebezpečný, ale bez mrtvých jsi neškodný. Bez nich není Möbiovo kontinuum. Nemůžeš se sem vrátit, ani mě vyhledat na jiných místech. To je další důvod, proč na tebe uvalím taková omezení.

„Takže mě odsuzuješ nevyhnutelně k mučení. Mrtví mě milují. Oni ke mně budou promlouvat!“

Mohou to zkusit, ale ty je nebudeš poslouchat, ani jim odpovídat. Ne vědomě. Takto potlačím tvé nadání.

„Ale já jsem nekroskop! Mluvit s mrtvými je pro mě návyk! A co až zestárnu? Až jako bláznivý stařík

budu blábolit k mrtvým, co pak? Pořád budu trpět? Celý svůj život?“

Návyky se dají ovládnout, Harry. Říkám to naposledy, a jestli mi nevěříš, můžeš si to zkusit sám; nesmíš vědomě mluvit s mrtvými, a když k tobě budou promlouvat, musíš jejich slova okamžitě vymazat z paměti, nebo – poneseš následky. Staniž se.

„A celá ta matematika, kterou mě Möbius naučil, tu také mám zapomenout?“

Už se stalo! To bylo mé úplně první nařízení, protože nechci být napaden na svém vlastním území! Teď zanech dohadování, je konec. Je… hotovo!

Tehdy Harry ucítil příšerné kroucení ve své mysli, které ho přimělo vykřiknout; pak následovala tma; a pak…

… se probral v Londýně, v centrále pobočky E.

To se událo před čtyřmi lety. Pobočce E vypověděl všechno, co mohl. Pomohl jim zkompletovat a uzavřít svou složku a všechnu svou práci. Už nebyl nekroskopem; už nemohl využívat svou metafyzickou vůli ve fyzickém vesmíru; pobočka pro něj neměla žádné další využití. Ale i když vyzkoušeli všechno, aby mu vrátili jeho paranormální síly, když k tomu využili všechny prostředky, které měli k dispozici, nebyl si jist, že to vzdali nadobro. Jako nekroskop byl příliš velkým přínosem. Uvědomovali si to, a kdyby mu jeho schopnosti dokázali vrátit zpět, udělali by to. Stejně tak miliony jeho přátel, všichni mrtví. Harryho opravdových přátel – jeho skutečných druhů na věčnosti – byla asi jen stovka. Ale zbytek o něm věděl, pro ně vždy znamenal jediné světlo v jejich věčné temnotě.

Teď se jeden z nich, pro Harryho ten úplně nejdůležitější, opět pokoušel k němu promlouvat:

Harry, můj ubohý malý Harry! Proč mi, synu, neodpovídáš? Vždycky pro ni byl malý Harry.

„Protože nemohu,“ chtěl jí říct, ale neodvážil se, dokonce ani ve spánku a snění. Už dříve, tam dole u řeky, to jednou zkusil a příliš dobře si to pamatoval.

Šel tam, hned po svém návratu do svého domku nedaleko Bonnyrigu, do domku, který dříve patřil jí a pak Viktoru Šukšinovi. Šukšin ji utopil pod ledem a její tělo nechal plout v průzračné ledové řece. Klesla na dno, kde pomalu splynula s bahnem, vodními rostlinami a naplaveninami. Zůstala tam – dokud ji Harry jedné noci nepovolal zpět, aby se pomstila! Od té doby tam odpočívá v pokoji a její tělo postupně po kouskách odplavuje řeka. Ale její duch tam je stále.

Jako již mnohokrát předtím Harry přišel posadit se na břeh řeky, jejíž klidná, temná a hluboká voda se líně převalovala v rákosí u jílovitého břehu. Byl den; kolem staré, nepoužívané stezky podél řeky rostl plevel a ostružiní; ze stinných vrb a pichlavých trnkových keřů se ozýval zpěv ptáků.

V sousedství jeho domku stály ještě další tři; dva z nich stranou, oddělené zahradní zdí, táhnoucí se skoro až k řece. Tyhle dva byly prázdné a rychle se rozpadaly; třetí, sousední, byl už několik let na prodej. Čas od času se na něj přišli podívat nějací kupci a zase s vrtěním hlavy odcházeli. Nebyly to žádné ‚luxusní’ rezidence. Ne, tohle byla samota, a proto to tu měl Harry rád. On a jeho matka tam mohli hovořit v soukromí a nemuseli se obávat, že ho někdo uvidí, jak tam sedí a plácá nesmysly sám pro sebe.

Tenkrát netušil, co může čekat; věděl jen, že má zakázáno mluvit, a pokud se pokusí porušit příkazy umístěné v jeho esperské mysli, zaplatí za to. Jedinou věcí, kterou pobočka E nezkusila, bylo nadopovat ho. Takhle daleko zajít nemínil. Tehdy byl šéfem Darcy Clarke a Darcyho nadání ho varovalo, aby na Harryho a jeho přátele netlačil příliš silně.

Ale tam u řeky Harryho matka, duše té nevinné dívky, kterou bývala, si nedokázala odpustit znovu promluvit na svého syna.

Nejdříve tam byla jen samota, líné bublání řeky, zpěv ptáků. Ale vzápětí upoutala její pozornost Harryho přítomnost. Harry? zjevila se tiše v jeho mysli. Harry, synku, jsi to ty? Vím, že ano! Znovu ses vrátil domů, Harry!

To bylo všechno, co řekla, ale stačilo to.

„Mami – ne!“ vykřikl, závrávoral a rozběhl se. Jako by mu v hlavě někdo zapálil římskou svíci a v měkké tkáni jeho mozku začaly vybuchovat ohnivé koule! Teprve tehdy pochopil, co mu vlastně Obyvatel, Harry junior, opravdu udělal.

Taková duševní trýzeň, že se už nikdy neodvážíš to zkusit znovu! Tohle mu sliboval jeho upíří syn a toho se mu dostalo. Ne Obyvatel osobně, ale posthypnotické příkazy, které mu zanechal, zapečetily Harryho

mysl.

Soumrak zastihl Harryho ve vysoké trávě na kraji řeky, jak bolestivě přichází k vědomí. Vracel se do přítomnosti, ve které, jak nyní nad veškerou pochybnost věděl, už není nekroskopem. Už nemohl komunikovat s mrtvými, nebo aspoň ne vědomě.

Ale když spal a snil…?

Haaarry… hlas jeho matky ho znovu volal, zněl ozvěnou v nekonečném labyrintu jeho jinak prázdného snu. Jsem tady, Harry, tady. Dříve, než si to stačil uvědomit, otočil se a prošel dveřmi a znovu stál na břehu řeky, tentokrát ve svitu měsíce. Jsi to ty, Harry? Její tichý mentální hlas mu napověděl, že se stěží odvážila tomu uvěřit: Opravdu jsi ke mně přišel?

„Nemohu ti odpovědět, mami!“ chtěl říct, ale mohl jen mlčky stát. Ale ty jsi mi odpověděl, Harry, zazněl její hlas. Věděl, že je to pravda: Mrtví nepotřebují vyřčená slova, stačí na ně pomyslet, pokud máte takové nadání.

Harry se zhroutil na břeh řeky, zaujal fetální polohu, rukama si objal hlavu v očekávání bolesti – která nepřišla!

Ach, Harry, Harry! řekla: Myslíš si, že bych tě po tom, co tě postihlo, schválně zraňovala nebo dovolila, aby ses zraňoval sám?

„Mami, já-“ (zkusil to znovu, a když vstával, trhl sebou, jak očekával trest), „-já to nechápu!,“

Ale chápeš, synku, tišila ho. Samozřejmě, že chápeš! Jen na to zapomínáš. Vždycky na to zapomeneš, Harry.

„Zapomenu? Co zapomenu, mami? Co vždycky zapomenu?“ Zapomeneš, že jsi tady už ve snu byl a že to, co ti způsobil můj vnuk, tady nefunguje. Na to zapomínáš a zapomeneš to pokaždé! Teď mě zavolej, abych s tebou mohla mluvit pořádně a trochu se s tebou projít.

Byla to pravda, že s ní mohl ve snech mluvit? Kdysi to dělával bdělý i ve snu – ale nebylo to takové jako nyní…

Ale ano, synku. Jenže ti to pokaždé musím připomenout!

Jiný hlas, ne jeho matky, znějící ozvěnou, spíše z hlubin jeho vzpomínek než z jeho vlastní spící mysli:

…Nesmíš vědomě mluvit s mrtvými, a když k tobě budou promlouvat, musíš jejich slova okamžitě vymazat z paměti nebo – poneseš následky. „Hlas mého syna,“ povzdechl si, když konečně pochopil. „Kolikrát jsme spolu mluvili, mami? Chci říct, po tom, co mě to začalo bolet… řekněme, za poslední čtyři roky?“

Dříve než odpověděla, vyvolal ji, takže vyšla z vody, natáhla se, chytila jej za ruku a on ji vytáhl na břeh – mladou ženu, takovou, jaká byla v den, kdy zemřela.

Desetkrát, dvacetkrát, padesátkrát – (mentální pokrčení ramen). Těžko říct, Harry. Je stále těžší k tobě proniknout. Moc nám chybíš, Harry. „Nám?“ Vzal ji za ruku a procházeli se spolu po cestičce podél temné řeky. Skrze chuchvalce mraků jim na cestu svítil úplněk.

Mně a všem tvým přátelům, té spoustě mrtvých. Stovka z nich dychtí uslyšet znovu tvůj vlídný hlas; více než milion se jich ptá, co je nového; a všichni ostatní jsou zvědaví na to, jak se ti daří a co děláš. A já jsem něco jako prorok! Protože oni ví, že já jsem ta, se kterou mluvíš nejčastěji. Nebo jsi mluvíval…

„Z toho, co říkáš, mám pocit, jako bych porušil nějaký starý slib,“ řekl jí. „Ale žádný takový jsem nikdy nesložil. Rozhodně ne! Nedokážu změnit to, že s tebou už dál nemohu mluvit. Nebo že si nepamatuji doby, kdy jsem mohl. Jak to, že je stále obtížnější ke mně proniknout? Zavolala jsi mě a já jsem přišel. Co je na tom tak těžkého?“

Ale nepřijdeš vždycky, Harry. Někdy cítím, že tam jsi, volám tě a ty se schoulíš do sebe. Pokaždé je čekání mezi návštěvami delší, jako by ses už o nás nestaral nebo na nás zapomněl. Nebo spíš jako bychom se pro tebe stáli návykem, který chceš najednou… ovládnout?

„Nic z toho není pravda!“ vybuchl Harry. Ale věděl, že je. On ten návyk neovládal, byl ovládán za něj – svým strachem. Jeho hrůzou z duševních muk, které by mu rozhovory s mrtvými přinesly. „Pokud to je pravda,“ řekl už daleko tišeji, „pak to není moje chyba. Kdybych měl vyhořelou mysl, nepřineslo by to nic dobrého ani tobě, mami. Přesně to by se stalo, kdybych pokoušel štěstí.“

No, (náhle si povšiml nové rozhodnosti v jejím hlase a v stisku chladných prstů na své ruce) pak se s tím musí něco udělat! Tim myslím, s tvou situací – protože se stahují mračna, synu, a mrtví jsou ve svých

hrobech neklídní. Vzpomínáš si, co jsem ti říkala, Harry, že s tebou chce někdo mluvit? A že je to, co ti chce říct, moc důležité?

„Ano, vzpomínám si. Kdo je to, mami, a co je tak důležitého?

„To neřekl a jeho hlas přicházel z dálky, z velké dálky. Je zvláštní, když mrtvý cítí bolest, Harry, protože tohle obvykle vyřeší smrt…

Harry ucítil, jak mu krev tuhne v žilách. Dobře si vzpomínal, jakou bolest mrtví za určitých okolností cítili. Sir Keenan Gormley, kterého zavraždili sovětští mentální špioni, byl ‚vyslýchán' Borisem Dragosanim, nekromantem. Přestože byl mrtvý, bolest cítil. „Je to… jako tehdy?" zeptal se nyní matky a zadržel dech, dokud neodpověděla.

Nevím, jak to je, otočila se k němu a pohlédla mu zpříma do očí; protože jsem o tom nikdy neslyšela. Ale, Harry, bojím se o tebe! Než se stačil pokusit ji uklidnit, pokračovala: Ach, synku, synku, můj ubohý malý Harry – moc se o tebe bojím! Je to jako tehdy; ptáš se? A já říkám: bude to – možná už je – jako tehdy? Jaké to bude, když už nejsi nekroskop? Modlím se, aby se to nestalo. Tak vidíš, synu, jak jsem rozervaná. Chybíš mi a všem mrtvým taky, ale pokud by tě to uvrhlo do nebezpečí, my si nějak poradíme.

Cítil, že se něčemu vyhýbá. „Mami, jsi si jistá, že nevíš, kdo to je, ten, který se pokouší se mnou zkontaktovat? Jsi si jistá, že nevíš, kde teď právě je?"

Pustila jeho ruku, odvrátila se a uhnula očima. Ne, nevím, kdo to je, řekla. Ale jeho hlas, jeho mentální hlas, Harry, naříká jako tehdy. Ano, vím, kde je. Všichni mrtví to vědí. Je v pekle!

Zamračil se, vzal ji kolem ramen, něžně ji otočil, takže opět stáli tvářemi k sobě a zeptal se: „V pekle?"

Pohlédla na něj, otevřela ústa – a vydala pouze bublavý zvuk! Dusivě se rozkašlala, plivala krev… pak se napřímila, nadmula a vyvlékla z jeho náhle ochabujícího objetí. V jejích ústech spatřil rozeklaný, kmitající jazyk, který nemohl patřit lidské bytosti! Kůže jí svraštěla a zestárla. V okamžiku byla prožraná jako staletý pergamen! Maso jí stékalo z kostí, odhalilo lebku a měnilo se v prach, když z ní opadávalo jako shnilý rubáš! Vykřikla hrůzou a prchala od něj po břehu řeky. V zátočině se na okamžik zarazila a ohlédla se. Hnusná, rozpadající se kostra se na něj usmála a skácela se do vody – ve světle měsíce uviděl žár jejích karmínových očí a lesk ostrých zubů, zahnutých jako tesáky!

Stál jako přibitý, ztuhlý strachem dokázal za ní pouze vykřiknout: „Mamíii!" Nebyla to však jeho matka, kdo ho uslyšel a odpověděl mu. Haaarry! Hlas přicházel z velké dálky. Harry se stále ještě otáčel na břehu řeky ve stříbrné záři měsíce a rozhlížel se sem a tam. Nikdo tam nebyl. Haaarry! Ozvalo se znovu, nyní jasněji v jeho mysli. Haaarry Keoghu! Bylo to přesně tak, jak říkala jeho matka: hlas byl plný strašlivého utrpení.

Stále zkoprnělý z matčiny přeměny – o které věděl, že mohla být jen nějakým druhem strašlivého varování, protože ona by nic takového úmyslně neudělala – nebyl zpočátku schopen odpovědět. Rozeznával v tom hlase, který ho stále volal, zoufalství, úzkost a beznaděj.

Harry, pro Kristovy rány! Jsi-li tam, prosím, odpověz mi. Vím, že bys neměl, vím, že se neodvažuješ – ale ty musíš! Stalo se to zase, Harry, je to tady znovu!

Hlas se začal vytrácet, jeho signál slábl, telepatický potenciál ochaboval. Jestli s tím chtěl Harry něco udělat, musel to udělat hned. „Kdo jsi?" zeptal se. „Co ode mě chceš?"

Haaarry! Harry Keoghu! Pomoz nám! Volající ho neslyšel; hlas se vytrácel a vítr ho odnášel podél řeky.

„Jak?" zakřičel za ním…"Jak vám mohu pomoci? Vždyt ani nevím, kdo jste!" Ale tušil, že ví. Jen zřídka k němu mrtví promlouvali bez ohlášení, které bylo jakousi formou představení se. Obvykle je sám vyhledal a pak už byli sami schopni nalézt ho znovu. Proto předpokládal, že volajícího znal (nebo volající?) už dříve, pravděpodobně, když ten dotyčný ještě žil.

Haaarry – pro smilování, najdi nás a udělej tomu přítrž!

„Jak tě můžu najít?" vykřikl Harry do noci s náhlým zklamáním v hlase. „O co jde? Vždyť si to ani nebudu pamatovat, až se probudím." Slabý šepot, ztrácející se v dáli, ale přece jen dost silný, aby přehlušil vytí větru na břehu řeky, dolehl k Harrymu a přinutil ho, aby se za ním naklonil – toto poslední pobídnutí ex-nekroskopovi zmrazilo krev v žilách, způsobilo mu husí kůži podél páteře a uvrhlo ho zpět do bdělého světa:

Najdi nás a, pomoz! zapřísahal ho neznámý hlas. Zaraz ty šarlatové linie teď hned, dříve než se rozrostou. Znáš způsob, Harry: ostrá ocel, dřevěný kůl, očištný oheň. Udělej to, Harry. Prosím… udělej… to!

Harry se prudce probudil. Sandra se k němu tiskla a pokoušela se ho udržet na lůžku. Zbrocen studeným potem chvěl se jako osika; i ona byla vyděšená; oči měla doširoka otevřené a ústa vytvořila ztuhlé ‚O'.

„Harry, Harry!"ležela napůl přes něj, pustila jeho ramena a objala ho kolem krku. Na svých ňadrech cítila, jak mu buší srdce. „Už je to dobré… Už je to pryč. Byl to jen zlý sen, noční můra, nic víc."

Doširoka otevřené oči mu divoce těkaly, třásl se a lapal po dechu. Rozhlížel se po pokoji a teprve pohled na známé věci ho poněkud uklidnil. Sandra rozsvítila lampičku v okamžiku, kdy ji jeho výkřik probudil.

„Cože?" vykřikl a ruka, kterou ji svíral, se mu třásla. „Cože?"

„Už je to dobré," trvala na svém. „Byl to jenom sen."

„Sen?" Její slova mu pronikla do mysli a pochmurná prázdnota jeho pohledu se vytratila. Jemně ji odstrčil stranou a zvedl se do sedu – pak- prudce zalapal po dechu a bleskově se napřímil! „Ne," vyhrkl, „bylo to víc než jen sen, mnohem víc. Bože, musím si to zapamatovat!"

Příliš pozdě; sen už mizel, stahoval se zpět ke kořenům jeho podvědomí. „Byl o… o-" zoufale potřásl hlavou a kolem se rozletěla sprška jeho potu, „mé matce! Ne o ní, ale… ona v něm byla! Bylo to… varování? Ano, varování, a… ještě něco."

To bylo všechno, co mu v paměti zbylo. Sen byl pryč, vytlačen proti jeho vůli vůlí někoho jiného – vůlí nebo odkazem jeho syna – posthypnotickými příkazy, které umístil v Harryho mysli.

„Do prdele!" zašeptal skleslý a roztřesený Harry, sedící na okraji postele…

4:05 ráno. Harry spal možná tři a půl hodiny, Sandra o hodinu méně. Když se konečně uklidnil a oblékl si župan, uvařila konvici kávy. Seděl, třásl se a usrkával kávu. Pokoušela se sen přivolat zpět z jeho mysli, nutila ho, aby se rozpomenul… a celou tu dobu se v duchu proklínala, že všechno zaspala! Protože kdyby byla vzhůru, mohla zachytit záblesk té hrůzy, kterou prožíval, ať už byla jakákoli. Spočívala v tom její práce: pomoci vytřídit jeho mysl a vrátit mu, co ztratil, ať už chtěl, nebo ne, a bez ohledu, zda je to pro něj dobré…

„Je to zbyteěné," zavrtěl hlavou po dlouhých minutách vytrvalého vyptávání. „Sen zmizel. Asi je to tak nejlepší. Musím být… opatrný." Sandra se cítila unavená. Nezeptala se, proč musí být opatrný, protože to věděla. Ale měla by se zeptat, protože neměla nic vědět. Když na něj znovu pohlédla, upíral na ni hluboký pohled, rozcuchanou hlavu měl trochu nakloněnou na stranu, asi tázavě. „O co ti vlastně jde?" zeptal se.

„Myslím si, že když to ze sebe dostaneš, uleví se ti." Její lež měla alespoň trochu logiku. „Když se o noční můře povídá, už není tak strašná."

„Opravdu? Takhle ty chápeš noční můry?"

„Chtěla jsem ti pomoct."

„Pořád jsem ti opakoval, že si nemohu vzpomenout, ale ty jsi naléhala dál a dál. Byl to jenom sen a nikdo se nesnaží tak usilovně vydolovat z někoho jeho sny! Rozhodně ne, když pro to nemá zatraceně dobrý důvod. Něco tady nehraje, Sandro, a myslím, že to vím už nějaký čas. Starý Bettley říká, že je to moje vina, že to mezi námi není takové, jaké by to být mělo. Teď si tím nejsem tak úplně jistý."

Neměla po ruce vhodnou odpověď, a tak zůstala mlčky sedět. Tvářila se ublíženě a odtáhla se od něj. Věděla, že ve skutečnosti je to on, komu ublížili, a to rozhodně byla poslední věc, kterou si přála. A když se konečně vrátil zpátky do postele a ona se k němu přidala, Harry se k ní otočil zády a dal tak najevo, jak je chladný; nepřístupný, tichý a zamyšlený…

Asi o hodinu později ji probudilo nutkání přírody. Harry spal v posteli tvrdě dál, mrtvý vůči okolnímu světu. Při té myšlence se trochu zachvěla. Když se vsoukala zpátky k němu; nebyl samozřejmě mrtvý, jen vyčerpaný, více psychicky než fyzicky. Údy měl jako z olova, víčka zavřená a pomalu, hluboce, pravidelně oddechoval. Už se mu žádné sny nezdály. Do úsvitu scházelo asi tři čtvrtě hodiny.

Sandra ležela vedle něj a stále cítila odstup. Jejich vztah byl pěkně zamotaný. Někdy se v něm

nedokázala orientovat. Jediné uklouznutí, a celá záležitost přijde nazmar. Byla by to smůla. Jejich milování minulou noc se vydařilo skutečně skvěle. Věděla, že pro oba.

Oživila si nádherné, žhavé vzpomínky, jak byl v ní. Natáhla se k němu a vzala ho do ruky. O chvilku později byla odměněna, když ztvrdl a začal horce pulzovat v trubici její dlaně… Chápala, že je to jen živočišná reakce, ale byla vděčná i za ni. Věděla také, že její loajalita je rozpolcená a rychle se hroutí. Pobočka E platila její účty, ale na světě jsou i jiné věci, než jen placení šeků. Chtěla Harryho. Už pro ni neznamenal jenom práci, už dlouho ne. Bížil se čas, kdy se bude muset rozhodnout a poslat pobočku k čertu a se vším se mu svěřit; sakra, možná, že už to uhádl.

Její myšlenky se točily v bezcílných kruzích.

Než znovu usnula, zaslechla zvuky v části zahrady vedoucí k řece. Pomalé, šouravé zvuky. Že by jezevec? Nebyla si jistá, zda tady nahoře nějací jezevci žijí. Možná ježek… Rozhodně ne zloděj… Ne v takové sešlé čtvrti, jako je tahle… Tady žádné peníze nejsou… Jezevci… Ježci… Skřípání štěrku na zahradní cestičce… Něco v zahradě je zatraceně čilé…

Sandra usínala, ale ty zvuky se jí pořád honily hlavou. Vědoma si jich, balancovala na pokraji skutečného spánku a nenechala se do něj stáhnout. Když začalo svítat a první chabé paprsky bledého světla pronikly skrze závěsy do Harryho ložnice, zvuky v zahradě postupně utichly. Uslyšela známé zavrzání zahradní branky na konci zahrady a záhadnou sérii pomalých, šouravých kroků a pak ticho.

Krátce nato začali zpívat ptáci a po schodech sešel Harry v županu. Na podnose nesl konvici vroucí kávy a sušenky. „Snídaně," oznámil prostě.

„Měli jsme divokou noc."

„Opravdu?" posadila se.

„Jednou dole, jednou nahoře," pokrčil rameny. Pořád byl bledý, ale už nevypadal tak vyčerpaně. Měla dojem, že si všimla nového výrazu v jeho očích. Že by ostražitost? Váhavé poznání? Rozhodnutí? U Harryho těžko říct. A pokud ano, jaké rozhodnutí? Co se rozhodl udělat, co chtěl říct? Musí začít dřív než on.

„Miluji tě," řekla a odložila svůj šálek na malý noční stolek. „Zapomeň na cokoli dalšího a pamatuj si jen tohle. Nemůžu s tím nic dělat a ani nechci, prostě tě miluji."

„Já… já nevím," váhal. Ale když se na ni podíval – seděla vzpřímeně v jeho posteli, růžová od spánku a její bradavky na něj vzrušeně mířily svými hroty – bylo těžké po ní netoužit. Znala ten pohled v jeho očích. Naklonila se a trhla za pásek jeho županu; pod ním stál jeho tvrdý pyj a hýbal se svým vlastním životem.

Přitiskli se k sobě a ona se ovinula kolem něj, ňadra měla horká, měkká a poddajná, a on se jí dotýkal v místech, o kterých věděl, že ji vzrušují. Nakonec vtrhl do jejího vlhkého, svíjejícího se těla. Zažívali nádherné společné milování a jejich káva stydla…

Později dole v přízemí, když začala bublat další konvice, řekl: „Teď bych si dal pořádnou snídani!"

„Vejce se slaninou? Venku na zahradě?" Napadlo ji, že nejhorší už možná mají za sebou. Teď by byla schopna mu všechno říct, aniž by se bála, že jejich vztah zničí.

„Bude venku dost teplo?"

„V polovině května?" pokrčil Harry rameny. „Možná tam není ještě horko. Ale slunce je už vysoko a nebe je čisté, takže… řekněme, je tam čerstvo, spíše než chladno."

„Dobrá." Otočila se směrem k ledničce, ale on ji chytil za paži. „Připravím snídani, jestli chceš," řekl. „Myslím, že mě těší dělat ti snídaně."

„Fajn," usmála se a prošla starým domem dopředu. Vlastně prošla dozadu, ale ona vždy považovala stranu k řece za ‚přední'.

Otevřela velké francouzské okno, vedoucí do zahrady obehnané vysokou zdí, a první věc, které si všimla, byla branka pod kamenným obloukem. Visela pootevřená na zrezivělých pantech. Vzpomněla si, jak zrovna za úsvitu slyšela zavrzání. Možná to zavinil jen závan větru, napadlo ji a marně lovila v paměti, zda noc nebyla nějak obzvláště větrná.

Sešla dolů na zchátralou dlažbu dvora, kde stál větrem a deštěm ošlehaný stůl s židlemi. Zdálo se, jako by všechny paprsky ranního májového slunce mířily právě do této zahrady. Už i zdi domu byly teplé, jak se vyhřívaly ve slunečním žáru. Tohle by vůbec nebylo špatné místo k životu, kdyby dal Harry dům

trochu do pořádku.

Nevěděla, že na domku a pozemku během posledních čtyř nebo pěti let už trochu pracoval. Zapojil ústřední topení a taky se pokusil ze zahrady odstranit plevel. Kráčela přes dlážděný dvůr k trávníku a dál po štěrkové cestičce, která jej rozdělovala na dvě poloviny. Tráva rostla výš, než by měla, ale pořád ještě nevypadala neudržovaně. Na konci zahrady se trávník na jedné straně terasovitě zvedal, ohrazen nízkou kamennou zídkou. Měla tu být ‚zahrádka', ale jedinou vegetací, zabírající většinu pozemku, představovaly žahavé kopřivy, divoké ostružiní a rebarbora!

Všimla si, že v horní řadě zídky chybí několik kamenů, a ihned si vzpomněla na skřípavé zvuky, které v polospánku slyšela. Kdyby část zídky jednoduše spadla, shozená vlivem povětrnostních podmínek, úlomky by ležely na úpatí zdi. Ale tam neviděla nic, jen chybějící místo ve zdi. Za nic na světě si nedokázala představit nikoho, kdo by se sem připlížil, aby ukradl pár kamenů! Možná o tom bude něco vědět Harry.

Pokračovala dál k brance a vyhlédla ven přes rákosím zarostlý břeh na řeku, jejíž hladinu pokrývala převalující se mlha. Tichá scenérie působila velmi tajuplně: mlha na ní ležela jako smetana na mléku a měnila řeku v klikatou bílou stužku, kam až oko dohlédlo. Nikdy předtím nic takového neviděla. Možná, že je to předzvěst teplého dne.

Zavřela branku a zaklínila ji půlkou cihly. Pak se zarazila a začichala v ranním vzduchu. Na chvilku měla pocit, že něco ucítila… vjem rychle mizel. Najednou byl nadobro pryč. Ale jak rychle se ten podivný pach, vytratil…

Možná právě kvůli tomu tu v noci něco čmuchalo a šmejdilo; místní noční tvorové vyčenichali tělo nějaké ubohé mrtvolky, které leželo v rákosí na kraji řeky. Což by také vysvětlovalo červy, kteří se v klubku svíjeli na zarostlé cestičce hned za brankou!

Červi! Fuj! Hnus!

Na vrcholku vysoké zdi seděly červenky a zvědavě – jí to tak alespoň připadalo – pozorovaly červy i ji. Kdyby odešla, červenky by s těmi odpornými věcmi udělaly krátký proces. Bon apétit! Ani trochu jim nezáviděla.

Zamračeně se otočila a pohlédla na cestičku směrem k domku. Konečně si všimla, kam se kameny ze zídky poděly. Tohle určitě byla Harryho práce. Rozložil je jako stupně na mírný svah zatravněné oblasti. A z nějakého důvodu z nich vytvořil písmena.

Dříve, než si stačila dát písmena dohromady a zjistit, jestli dávají nějaký smysl, objevil se Harry ve francouzském okně s tácem zaplněným kouřící konvicí kávy, šálky, mlékem a cukrem. „Snídaně bude za pět minut," zavolal na ni. „Jen co naliješ kávu, budu zpátky s jídlem." Rázem zapomněla na záležitost s kameny a vracela se po cestičce k zahradnímu stolku, kde nechal konvici s kávou.

V polovině snídaně si na to vzpomněla a zeptala se: „Co mají znamenat ty kameny?"

„Hmm?" zvedl Harry obočí. „Kameny?"

„V zahradě, na trávníku."

„Ano," souhlasně přikývl, „trávník je obehnán kameny. Co je s nimi?"

„Ne," namítla, „na trávníku! Písmena z kamenů." Škádlivě se usmála: „Harry, co je to? Posíláš pilotům letadel z edinburského letiště tajné zprávy, nebo co?"

„Na trávníku?" zarazil se s vidličkou na půl cesty k ústům. „Zprávy pro-?" Odložil vidličku, zamračil se a zeptal: „Kde na trávníku?"

„Tamhle!" ukázala. „Běž a přesvědč se sám."

Vstal a ona z výrazu jeho tváře poznala, že s tím nemá nic společného. Také vstala a oba spolu zírali na podivný kamenný nápis. Byl jednoduchý, nedokončený a nedával jakýkoli smysl:

K E N L
T J O R
R O

„Zprávy?" opakoval znovu Harry, zamyšleně, pro sebe. Ještě chvíli zíral na nápis, pak si nervózně olízl rty a rychle přeletěl zahradu pozorným pohledem z jednoho konce na druhý. Sandra chtěla vědět, co hledá. Náhle byl tichý, opět velmi bledý, zcela jasně na něco soustředěný.

„Harry?“ řekla. „Je to něco…?“

Spíše vycítil než uslyšel ustaraný tón v jejím hlase. „Cože?“ pohlédl na ni. „Ne, nic. Musely tu být nějaké děti. Rozházely pár kamenů – a co má být?“ Zasmál se, ale krátce, nevesele.

„Harry,“ začala znovu, „já –“

„Rozhodně jsi měla pravdu,“ skočil ji do řeči. „Venku je zatraceně – chladno! Pojďme dovnitř.“

Když sesbírali nádobí, všimla si, že čichá ve vzduchu. Uviděla nové vrásky soustředění, poznání – nebo dokonce pochopení? – které se mu na čele objevily.

„Něco mrtvého,“ řekla a on přímo nadskočil. „Cože?“

„V rákosí, u řeky. Nějaká mrtvolka. Na cestičce jsou červi. Žerou je ptáci.“ Její slova sama o sobě úplně nevinná, způsobila, že Harry silně znervózněl.

„Žerou je…“ zopakoval po ní. Najednou se nemohl dočkat, až bude zpátky v domě – pryč ze zahrady.

Vzala od něj nádobí a odnesla je do kuchyně, pak se vrátila do pracovny. Chodil po místnosti sem a tam, čas od času se zarazil a vyhlédl francouzským oknem do zahrady. Právě když vešla, zřejmě se k něčemu rozhodl. Zkusil nasadit méně utrápený pohled. „Co budeš dnes dělat?“ zeptal se. „Budeš kreslit? Nebo máš v plánu něco jiného?“

Jen pár slov, ale prozradily hodně.

Sandra pracovala jako módní návrhářka – na oko. Opravdu navrhla pár dámských šatů a dosáhla několika vlažných úspěchů, ale hlavně to posloužilo jako zástěrka pro práci v pobočce E. Včera v noci řekla Harrymu, že příští den pracovat nebude. Doufala, že by dnešek mohli strávit spolu. Ale nyní, z nějakého důvodu, očividně chtěl, aby odešla. „Chceš, abych šla pryč?“ Nedokázala potlačit zklámání v hlase.“

„Sandro,“ zanechal chabých pokusů o vytáčky, povzdechl si a odvrátil se, „musím být sám. Potřebuji si něco promyslet. Chápeš to?“

„Já bych ti byla na obtíž? Ano, chápu.“ Ale její tón naznačoval opak. Dříve, než stačil odpovědět, dodala: „Harry, ta věc s kameny v zahradě. Já – „

„Podívej,“ zaskřípal zuby Harry. „Já o těch kamenech nic nevím! Vím jen, že tvoří malou součást… něčeho!“

„Součást čeho, Harry?“ Určitě mu její zájem nemohl uniknout.

Ale zdálo se, že ano.

„Nevím.“ Jeho hlas zněl stále nevrle. Zavrtěl hlavou a vrhl na ni tázavý, téměř ospravedlňující pohled. „Možná bych se měl zeptat tebe, ne? Chci říct, třeba o tom, co se tady děje, víš víc než já?“

Neodpověděla, ale začala sbírat své věci. Až to – ať už je to, co chce – přejde, bude dost času pokusit se vysvětlit své spojení s pobočkou E.

Tehdy také nastane ten pravý čas ukončit práci pro pobočku a začít s čistým štítem. S Harrym, pokud ji bude chtít.

Ten na sebe mezitím hodil nějaké oblečení a čekal v autě, dokud se nesbalí. Odjeli po příjezdové cestě kolem starých domů a přes kamenný most se dostali na hlavní cestu k Bonnyrigu. Z vesnice mohla chytit autobus do Edinburghu. Už to tak udělala dřív, nebyl v tom žádný problém.

Neměla v úmyslu s ním mluvit zrovna teď, ale když vystupovala z auta, přistihla se, že říká: „Uvidím tě dnes večer? Měla bych sem přijet?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. Když se odvrátila, zvolal: „Sandro!“ Pohlédla zpět do jeho bledé, utrápené tváře. Ale on jen bezmocně pokrčil rameny a přiznal: „Nevím. Já opravdu nevím.“

„Zavoláš mi?“

„Ano,“ přikývl a přinutil se k úsměvu. „Sandro… to je dobré. Chci říct, že vím, že ty jsi v pořádku.“

Ze srdce jí spadla velká olověná tíha. Takhle snadno to dokázal pouze Harry Keogh.

„Ano,“ sklonila se a políbila ho otevřeným okénkem, „jsme v pořádku, Harry. Vím, že jsme v pořádku.“

V Edinburghu čekali Darcy Clarke a Norman Wellesley, v ulici plné gregoriánských domů se zvlněnými, terasovitými fasádami, kde bydlela Sandra. Seděli na zadním sedadle zaparkovaného Wellesleyova auta, spolu se dvěma dalšími muži z pobočky. Když se objevila v dohledu, vystoupili z auta a připojili se k ní u dveří domu. Obývala přízemní byt; beze slova je uvedla dovnitř.

„Jsem rád, že vás opět vidím, slečno Markhamová," kývl na pozdrav Wellesley a posadil se.

Clarke nebyl tak formální: „Jak se daří, Sandro?" Přinutil se usmát se.

Zachytila krátký záblesk jeho mysli, ustaraný a nejistý. Nic konkrétního. Nějak je v tom zapleten Harry, to je jisté, pomyslela si. Samozřejmě, proč by ji jinak tihle dva navštívili? Zeptala se: „Kávu?" a aniž by čekala na odpověd, odešla do kuchyňského koutu. Jen ať si povídají.

„Ano, kávu si můžeme dát," přitakal Wellesley svým povýšeným tónem, jako by na to měl nějaké zatracené právo! „Ale máme teď hodně práce, takže naši návštěvu nebudeme příliš protahovat. Můžeme jít ihned k věci: měla jste v plánu vidět se s Keoghem dnes večer?"

Jen tak… a ‚Keogh', žádný Harry. „Přespíte v jeho posteli, nebo on ve vaší?" ptal se Wellesley. „Zase budete šoustat, že?"

V tomhle muži bylo něco, co Sandru zaráželo. Skutečnost, že jeho mysl byla úplně prázdná – ani ten nejmenší záblesk – byla toho jen malou součástí. Krátce na něj z kuchyňského koutu pohlédla. S chladným výrazem se jejich oči střetly. „Slíbil, že mi možná zavolá," odpověděla neutrálně.

„Dali bychom přednost tomu, aby ses s ním dnes večer nesetkala, Sandro," vychrlil ze sebe Clarke dříve, než mohl Wellesley znovu použít ten neotesaný nástroj, kterým byl jeho jazyk. „Chci říct, sami máme – v plánu ho navštívit. Víš, chceme se vyhnout trapné konfrontaci."

To tedy nevěděla. Přinesla jim kávu a na Darcyho se při tom usmála. Vždycky ho měla ráda. Nelíbilo se jí, jak se cítí nepříjemně v přítomnosti svého šéfa. Jejich šéfa, ale už ne na dlouho. Ne, pokud věci půjdou tak, jak si představovala. „Vím." řekla. „Tak co se děje?"

„O to se nestarejte," řekl rychle Wellesley.. „Jen rutina. Obávám se, že důvěrná."

Náhle se také začala obávat… o Harryho. Další komplikace? Něco, co zkříží její plány, které, jak doufala, budou pro něj tím nejlepším? Už měla na jazyku novinky z dnešní noci a rána, ale zarazila se. V jejich… výrazu – rozhodně ve Wellesleyově – bylo něco, co ji varovalo, že teď není ten správný čas. Kromě toho, všechno bude v jejim měsíčním hlášení, včetně její rezignace.

Všichni tři v tichu dopili kávu. Konečně Wellesley řekl: „To je všechno," a vstal. „Neviděli jsme se!" – jeho představa o inteligentní poznámce! Kývl na pozdrav, krátce se pousmál a zamířil ke dveřím. Dívala se jak odcházejí, doprovázena poslední Wellesleyova větou na. rozloučenou: „Takže pokud vám, ehm, zavolá, odmítnete ho, že?"

Mohla mu oplatit stejnou mincí, ale Clarke jí stiskl paži těsně nad loktem, jako by říkal: „To je v pořádku, budu u něj."

Ale proč by se měl Darcy chovat tak úzkostlivě? Jen vzácně ho viděla tak ustaraného…..

Sedmá kapitola
Řeč mrtvých

Poté, co vysadil Sandru v Bonnyrigu, zastavil se Harry během krátké jízdy domů v trafice a koupil si balíček cigaret. Zíral na hrst drobných, ale nepokoušel se je spočítat. Nemělo by to žádný význam. Mohli ho okrást pokaždé, a on by nic nepoznal.

Tohle byla další věc, kterou mu Harry junior udělal: už neuměl počítat. Jak by mohl použít Möbiovo kontinuum, když nevěděl, ani kolik mu vrátili při nákupu cigaret! O placení jeho účtů se starala Sandra, jinak by to nejspíš také popletl. Jakou cenu má teď jeho ‚instinktivní matematika'? Möbiovy rovnice? Co to, sakra, je? Jak vůbec vypadají?

Harryho znovu napadlo: Nebyl to jen sen? Opravdu se to všechno stalo? Nepohrávala si s ním jeho fantazie? Byl to jen výtvor představivosti? Sice si vzpomínal, co se stalo, ale když se pokoušel vysvětlit Sandře své zážitky, bylo to jako vzpomínka na sen nebo knihu z dětství, která už dávno vybledla. Skutečně, skutečně, udělal všechny ty věci? A jestli ano, opravdu, opravdu, by chtěl mít schopnost udělat je znova? Mluvit s mrtvými a procházet dveřmi, o kterých nikdo další netuší, že existují, a cestovat jako myšlenka metafyzickým Möbiovým kontinuem?

Chce to? Asi ne, ale čím bez toho je? Čím by byl? Odpověď: Harry Keogh, nula.

Když dorazil domů, vyšel na zahradu znovu se podívat na ty kameny:

K E N L

T J O R
R O

Nic mu to neříkalo. Ale v mysli mu stále vyvstával tenhle nic neříkající nápis. Přivezl si trakař, naložil na něj kameny a odvezl je zpět k zídce, kde… zůstal na chvíli zamračeně stát, a pak je odvezl zpátky na trávník.

Tam nechal kolečko stát.

Protože, co kdyby – kdyby náhodou – mu někdo chtěl něco sdělit, proč mu tu práci ztěžovat? Pak vešel do domu, vyšel nahoru po schodech a po žebříku vylezl do klenuté místnosti, o které nikdo jiný nevěděl, že tam je velký, zaprášený pokoj s šikmým zadním oknem. Z trámu visela holá žárovka a stěny kolem dokola zakrývaly řady polic na knihy. Teď to byla svatyně jeho posedlosti, lze-li v této souvislosti použít slova ‚svatyně'. A samozřejmě knihy samotné. Všechny knihy faktů a fikce, mýty a legendy; všechna ‚nezvratná popření' a ‚nesporné důkazy pro a proti, dokazující, vyvracející Harryho studie nebo stojící někde mezi. O historii, tradicích a přirozenosti… upírů.

To slovo – přirozenost – bylo samo o sobě krutým žertem. A jak by mohl kdokoli pochopit přirozenost upíra? Pokud toho byl někdo schopen, pak jedině Harry Keogh.

Ale dnes sem nepřišel, aby se znovu podíval do svých knih nebo aby se zavrtal hlouběji do miasmatu dávno minulých věků, zemí a legend. Ne, protože věděl, že čas planého studia a marných pokusů porozumět minul. Jeho sny o červených linkách mezi modrými, to byla současnost; a kdyby se ve svém podivném životě nenaučil nic jiného, alespoň se naučil věřit svým snům.

Vampýři jsou mocní, otče!

Ozvěna? Šepot? Cupitání myší? Nebo… vzpomínka?

Jak dlouho potrvá, než tě začnou hledat a vystopují tě?

Ne, tentokrát zde nebyl, aby nahlédl do svých knih. Taktika nepřítele se zkoumá před útokem. Když vám nepřítel klepe na dveře, je už příliš pozdě. No, ještě nezaklepal.. Ale Harrymu se zdály sny a on jim věřil. Sundal ze zdi moderní zbraň (ano, moderní, ačkoli se její konstrukce během šestnácti století příliš nezměnila) a odnesl ji ke stolu, kde ji položil na připravené noviny, aby ji vyčistil, naolejoval a provedl celkovou. údržbu. Takhle věc a pak ještě bojový srp, jehož ostří ve tvaru půlměsíce se lesklo jako břitva, a to bylo vše.

Podivné zbraně proti pohromě, nákaze a zničujícímu potenciálu většímu, než má kterákoliv z lidských termonukleárních hraček. Ale právě teď to byly jediné zbraně, kterými Harry disponoval.

Bylo lépe se o ně postarat…

Odpoledne proběhlo v poklidu; proč také ne? Uvnitř mentality a identity Harryho Keogha ubíhaly roky bez incidentů. Většinu času strávil přemýšlením o své situaci (nevypadala skvěle: už nebyl nekroskop a neměl přístup do Möbiova kontinua), a způsobech, jak ji zlepšit a obnovit své nadání dříve, než úplně zakrní.

Bylo možné – vzhledem ke své neschopnosti počítat na to Harry příliš nesázel – že kdyby si mohl promluvit s Möbiem, ten by možná dokázal stabilizovat matematický gyroskop v jeho hlavě, který byl nyní vymknutý z kloubů. Ale to by si s ním nejprve musel být schopen promluvit a to nepřipadalo v úvahu. Möbius byl už více než sto let mrtev a Harry měl zakázáno pod trestem mentální agónie mluvit s mrtvými.

S mrtvými mluvit nemohl, ale mrtví mohli i teď zkoušet různé způsoby, jak se s ním dorozumět. Předpokládal – více než předpokládal, byl si jist – že s nimi mluví ve snech, i když neměl dovoleno pamatovat si, co mu řekli, nebo podle toho jednat. Stále si uvědomoval varování, kterých se mu dostalo, přestože netušil, co znamenají.

Nicméně, jedna věc byla jistá; jeho modrá životní linka a životní linky všech mužů, žen a dětí na celém širém světě se táhly neporušeny z minulosti, stáčely se do budoucnosti lidstva a jemu se zdálo – nebo byl varován – o rudých linkách proplétajících se mezi modrými.

Pouze tato nepopsatelná nálada nebo pocit potvrzovala, že něco visí ve vzduchu, něco strašného. Všechno ostatní byla neřešitelná hádanka, bludiště bez východu, odmocnina z minus jedné, jejíž hodnotu lze vyjádřit pouze abstraktně. Tohle Harry skutečně věděl, aniž by tušil, co to znamená. Luštil tuto

hádanku až k zešílení, zkoumal bludiště až do vyčerpání a o řešení rovnice se ani nepokoušel, protože jako všechny matematické výrazy je nedokázal přečíst…

Večer si sedl k televizi, aby se trochu odreagoval. Zvažoval možnost zavolat Sandře, ale nakonec si to rozmyslel. Věděl, že má také o čem přemýšlet, a kromě toho, jaké má právo ji do toho zatahovat… ať už je to cokoli nebo jakkoli se to vyvine? Žádné.

Večer se pozvolna překulil v noc; Harry, o kterého se pokoušela ospalost, začal v křesle dřímat. Parabolická anténa na zahradě chytala signály a dešifrovala jejich obrazy na monitor. Pozvolna se probouzel, když se ozval potlesk, a zjistil, že moderátor jakési americké talk show hovoří s tlustou dámou, která měla tak přitažlivé oči, plné lidskosti, jak si jen Harry dokázal představit. Show se jmenovala ‚Zajímaví lidé' nebo tak nějak. Harry ji už viděl dříve. Obvykle na ní vůbec nic zajímavého nebylo, ale nyní zachytil slovo ‚mimosmyslový' a trochu se v křesle napřímil. Přirozeně, neboť veškeré formy mimosmyslového vnímání považoval za zcela fascinující.

„Takže… ujasněme si to," řekl moderátor, hubený jako kostra, tlusté dámě, „Ohluchla jste, když vám bylo osmnáct měsíců, a proto jste se nikdy nenaučila mluvit, že?"

„Přesně tak," odpověděla tlustá dáma, „ale měla jsem tu svou zázračnou paměť a určitě jsem musela vyslechnout spoustu slov předtím, než jsem ohluchla. Nicméně řeč se u mě nikdy nevyvinula. Byla jsem nejen hluchá, ale i němá. Pak jsem se před třemi lety vdala. Můj manžel pracuje jako technik v nahrávacím studiu. Jednoho dne mě vzal s sebou do studia. Pozorovala jsem ho při práci a náhle mi došlo spojení mezi oscilujícími snímači na jeho mixážním pultu a hlasy a zvuky nástrojů skupiny, kterou nahrával."

„Náhle jste pochopila podstatu zvuku, že?"

„Správně," usmála se tlustá dáma a pokračovala: „Samozřejmě jsem se naučila znakovou řeč neboli daktylologii – pro sebe jsem tomu říkala řeč němých – a také jsem věděla, že někteří hluší lidé dokážou normálně perfektně konverzovat, čemuž jsem zase říkala řeč hluchých. Sama jsem to nezkoušela prostě proto, že jsem nerozuměla zvuku! Víte, byla jsem úplně hluchá. Absolutně. Zvuk pro mě neexistoval – jenom v mých vzpomínkách!"

„A pak jste se setkala s tím hypnotizérem?"

„Ano. Bylo to těžké, ale on byl trpělivý – pochopitelně by to všechno nebylo možné, kdyby neuměl používat řeč němých. Hypnotizoval mě a vrátil mi všechny rozhovory, které jsem jako dítě slyšela. Když jsem se probrala – „

„Uměla jste mluvit?"

„Přesně tak, jak mě teď slyšíte!"

„Nepovídejte! Nejenže dokonale artikulujete, dokonce nemáte téměř žádný akcent! Paní Zdzienická, slyšeli jsme fascinující příběh a vy jste skutečně jedním z nejzajímavějších lidí, jaké jsme v téhle show kdy měli!"

Kamera se soustředila na jeho hubenou, usměvavou tvář a on na potvrzení svých slov freneticky pokyvoval hlavou. „Je to tak! Ale teď se přemístíme na – „

Ale Harry se už přemístil a televizor vypnul; a když obrazovka pohasla, uviděl, jaká už je tma. Hodiny ukazovaly už skoro půlnoc a teplota v domě klesala, jak spínač vypnul ústřední topení. O tomto čase už býval v posteli…..

…nebo možná sledoval další rozhovor s některým z těch Zajímavých lidí! Nevzpomínal si, že by televizor znovu zapnul, ale když se ustálil obraz, byl vtažen skrz obrazovku a potkal Jacka Garrulouse, nebo jak se vlastně jmenoval, vznášejícího se v Möbiově kontinuu.

„Vítej, Harry, v naší show!" volal Jack. „Všichni už dopředu víme, že rozhovor s vámi bude velice zajímavý! Právě obdivuji tohle tvoje, ehm, místo. Jak jsi říkal, že se to jmenuje?" A natáhl ruku s mikrofonem směrem k Harrymu.

„To je Möbiovo kontinuum, Jacku," řekl Harry trochu nervózně, „a já bych tu vlastně neměl být."

„Nepovídej! Ale v téhle show je možné všecko, Harry. Jsi v hlavním vysílacím čase, synku, tak se nestyď!"

„Čas?" řekl Harry. „Čas je vždy důležitý, Jacku. Zajímá tě čas? V tom případě se podívej semhle!" Popadl Garrulouse za loket a vedl ho skrz dveře do budoucnosti.

„Zajímavé!“ potvrdil druhý muž, když bok po boku vystřelili do budoucnosti, směrem ke vzdálené, modré mlze, která byla expanzí lidskosti v trojrozměrném časoprostorovém vesmíru. „Co jsou ty myriády modrých nitek, Harry?“

„Životní linie lidské rasy,“ vysvětlil Harry. „Vidíš tamhle tu? Tu, co se právě probudila k životu? Jak je čistá, zářivě modrá, až skoro oslepuje? Představuje nově narozené dítě, které má před sebou dlouhou, předlouhou. cestu. A tady tuhle, jak postupně bledne a brzy již zabliká naposledy?“ S úctou ztlumil hlas. „To je starý člověk na prahu smrti.“

„Nepovídej!“ řekl Jack Garrulous uctivě. „Ale ty o tom, samozřejmě, víš všechno, že, Harry? Chci říct o smrti a tak dál? Protože, koneckonců, jsi ten, kterému říkají nekrotaknějak?“

„Ano, nekroskop,“ přikývl Harry. „Nebo jsem jím alespoň býval.“

„Jen se podívejte, lidičky, jakýpak to tady máme talent!“ Garrulous zablýskal zuby jako klávesami od piána. „Protože Harry Keogh je člověk, který mluví s mrtvými.! Je jediný, kterému také odpovídají tím nejlepším způsobem! Víte, oni ho milují. Jak (otočil se zpátky k Harrymu) nazýváš tenhle druh konverzace, Harry? To, jak mluvíš s mrtvými? Víš, před chvilkou jsme tady měli paní Zdzienickou, která nám povídala o řeči hluchých a řeči němých a – “

„Řeč mrtvých,“ přerušil ho Harry.

„Řeč mrtvých? Skutečně? Nepovídej! No, jestli nejsi jedním z nejzajíma…“ Zarazil se a zašilhal přes Harryho rameno.

„Hm?“ tázavě zabručel Harry.

„Poslední otázka, synku,“ pokračoval Garrulous naléhavě s jeho přimhouřenýma očima upřenýma na cosi mimo Harryho pohled. „Říkal jsi nám o modrých životních linkách, ale co znamenají červené, he?“

Harry prudce otočil hlavou; široce rozevřenýma očima spatřil, jak se šarlatová nit klikatí přímo k němu!

„Upír!“ zaječel a skutálel se z křesla na podlahu ztemnělého pokoje. Ve dveřích vedoucích dál do domu uviděl siluetu, která mohla být jen jedinou věcí: tou, jež, jak věděl, si pro něj přišla.

Vedle křesla stál malý stolek, který Harry odkopl. Jeho prsty zatápaly ve tmě a našly dvě věci: stolní lampu a zbraň, kterou dnes čistil. Byla nabitá. Harry rozsvítil lampu, přikrčil se za křeslo a pozvedl lesknoucí se kovovou kuši – a uviděl, jak do pokoje vstupuje jeho nejhorší noční můra.

Neměl žádné pochyby: břidlicově šedá pleť, rozevřené čelisti, špičaté uši a plášť s vysokým límcem, který podtrhoval hrozivý vzhled. Byl to upír – z comicsu! Přestože si Harry uvědomil, že to není skutečný upír (a on by to měl ze všech lidí vědět nejlépe), jeho prst stiskl spoušť. Mohl za to reflex. Jeho tělo, vytrénované k dokonalosti, fungovalo tak, jak ho naprogramoval při stovkách simulací právě této situace. Navzdory skutečnosti, že si okamžitě uvědomil – a věděl, že ta věc v pokoji není pravá – jeho adrenalin stoupal, srdce mu divoce bušilo a čtyřiceticentimetrová šipka z tvrdého dřeva už letěla vzduchem.
V posledním zlomku sekundy se pokusil odvrátit neštěstí a zvedl kuši nahoru směrem ke stropu. Stačilo to, i když jen tak tak.

Wellesley uviděl v Harryho ruce kuši, vyprskl hrůzou skrze plastikový chrup a pokusil se couvnout. Šipka o vlásek minula jeho pravé ucho, zasáhla límec divadelního pláště a mrštila jím ke zdi. Zabořila se hluboko do omítky a starých cihel a přibodla ho tam.

Vyplivl zuby a zaječel: „Ježíši Kriste, vy idiote, to jsem já!“ Zvolání bylo určeno spíš Darcymu Clarkovi, který se ukrýval někde ve ztemnělém domě, než Harrymu Keoghovi. Už když křičel, jeho pravá ruka vklouzla do saka skrytého pod pláštěm a sevřela pažbu Browningu ráže 9 mm. Teď měl skvělou příležitost. Keogh na něj zaútočil, v což Wellesley doufal. Byla to sebeobrana.

Harry nezaváhal, natáhl kuši, vytrhl náhradní šipku z úchytu pod tělem kuše a vložil ji do drážky. Jakoby zpomaleně, vzhledem k jeho vlastní rychlé akci, viděl, jak Wellesley natahuje paži a zvedá ji do palebné polohy. Nemohl uvěřit, že by ho ten muž zastřelil. Proč? Jaký by měl důvod? Nebo že by se bál, že Harry znovu použije kuši? Ano, tak to musí být. Odhodil kuši na křeslo a zvedl ruce vzhůru. Ale Wellesley na něj stále mířil, oči se mu leskly a článek prstu na pojistce automatické pistole mu zbělel. Dokonce se usmál, když vykřikl: „Keoghu, vy šílenče – né! Ne!“

Pak… se staly tři věci téměř najednou:

Za prvé: Darcyho hlas, který Harry okamžitě poznal, zakřičel: „Wellesley, okamžitě odtamtud vypadněte. Kurva, vypadněte ven!“ Jeho kroky duněly chodbou, ozvalo se klení, když se srazil s

květináčem a věšákem a odkopl je stranou.

Za druhé: Harry se vrhl zpět za křeslo. Konečně si jasně uvědomil, co má Wellesley v úmyslu. Uslyšel vzteklé vzuuum, když jej první kulka minula sotva o pár centimetrů. Natáhl se, aby znovu popadl kuši, a při tom uviděl, jak Wellesleyova tvář mění výraz z nepochopitelného vzteku přes vražedný úmysl až do té nejčistější hrůzy, když jeho oči spatřily něco za Harrym. Pohled za Harryho záda způsobil, že se mu okamžitě nevěřícně rozšířily.

Za třetí: ozval se třesk tříštícího se skla a praskot dřevěných příčlí: Něco těžkého a vlhkého se nemotorně dralo dovnitř do pokoje skrze zamčené francouzské okno, něco, co přinutilo Wellesleye, aby změnil cíl palby!

„Ježíši! Ježíši! Ježíši!“ ječel šéf pobočky E a vyprázdnil svou zbraň do míst nad hlavou Harryho, který už se otáčel směrem k rozbitému oknu. A tam uviděl něco, co se potácelo pod nárazy kulek, ale nějak se to pořád drželo na nohou – nebo spíše někoho, i když bylo těžké říct, koho – něco, o čem nepředpokládal, že ještě někdy uvidí. A i když ho osobně neznal, věděl, že je to jeho přítel. Protože za starých časů byli všichni mrtví Harryho přáteli.

Tenhle byl napuchlý, mokrý, neporušený, ne dlouho mrtvý – ale dost na to, aby velmi nepříjemně páchl. Za ním skrze rám rozbitého okna přicházela další mrtvola, zpráchnivělá, seschlá, téměř mumifikovaná. Blížily se ve svých rozpadajících se rubáších k Wellesleyovi, který byl stále přibodnutý ke zdi a divoce mačkal spoušť prázdné pistole, a každý z nich nesl kámen.

A Harry se mohl jen krčit za křeslem a přihlížet, ústy, která nevydala ani hlásku, křičet své Ne…ne…ne!, zatímco se blížily k šílícímu šéfovi pobočky E a zvedaly své kameny.

Vtom se na chodbě rozsvítilo světlo a do pokoje se vpotácel Darcy Clarke. Jeho talent pro přežití, který cítil jen Darcy sám, na něj ječel, ať odtamtuď vypadne, jako by mu za patami hořelo, a téměř fyzicky ho tlačil zpět. Nějak se mu podařilo překonat ho; koneckonců, zášť mrtvých nebyla namířená proti němu, ale proti jeho šéfovi: „Harry!“ vykřikl, když uviděl, co se v pokoji děje. „Pro Kristovy rány, odvolej je!“

„Nemůžu,“ křikl Harry. „Ty víš, že nemůžu!“ Ale mohl se jim alespoň postavit do cesty. Vylezl z úkrytu za křeslem, skočil vpřed a zaštítil blábolícího Wellesleye před mrtvými vlastním tělem. Ti okamžitě strnuli s kameny zvednutými nad hlavou a ten zabahněný se pokusil Harryho jemně odstrčit stranou.

Přiškrcený Wellesley znovu našel svůj hlas; byl to však hlas duševně chorého, pokud Darcy mohl soudit. „Viděli jste? Viděli jste?“ drmolil Wellesley. „Nevěřil jsem tomu, ale – teď je sám vidím. Povolal je proti mně! Je to monstrum, Bože, monstrum! Ale to je tvůj konec, Keoghu!“ Vytáhl z pistole prázdný zásobník a odhodil jej na koberec. Právě našel v kapse plný, když ho Clarke ze všech sil udeřil. Pistole i zásobník odletěly z dosahu Wellesleye, který stále visel přibodnutý šipkou za svůj převlek upíra.

Pak se ozval zvuk běžících nohou. Vzápětí vtrhli dovnitř dva muži záložního týmu a zajímali se, co se, k sakru, děje. Darcy Clarke se skláněl nad Harrym, který ležel na podlaze, a držel ho v náručí. Harry si v agonii svíral rukama hlavu a sténal nesnesitelnou bolestí, aby se nakonec propadl do hluboké, temné studny milosrdného zapomnění…

V průběhu následujících devíti hodin, které Harry prospal, se odehrála spousta věcí. Povolali lékaře pracujícího pro tajnou službu, aby se na něj podíval, a aby dal Wellesleyovi uklidňující injekci; Clarke se spojil i se Sandrou, protože usoudil, že by u toho měla být, a měla u toho být od začátku. A s příchodem svítání, když začali Harry i Wellesley jevit známky probouzejícího se vědomí, se s nimi telefonicky spojil službu konající důstojník z hlavního stanu pobočky.

Darcy už samozřejmě seznámil centrálu se situací. Spojil. se s nimi hned, když opadlo první rozrušení. Spolu s hlášením o nočních událostech podal svou rezignaci ministru vnitra. Také naznačil, že by se mělo pouvažovat o nahrazení Wellesleye, který byl očividně blázen. Když se zpětně zamyslel nad Wellesleyovým plánem vyděsit Harryho a donutit. ho použít Möbiova kontinua – při kterém ho on, Darcy Clarke, doprovázel – Darcy si uvědomil, že byl tak trochu sám cvok!

Sandra vypadala velmi ustaraně. Když přijela, Darcy ji ve zkratce informoval o situaci. Nejspíš by jí toho mohl říct daleko více, ale viděla, že Darcy je už i tak dost deprimovaný. Necítila potřebu obviňovat ho; protože si to zcela jasně dával za vinu sám; takže místo toho aby vyčítala, zuřila nebo se hroutila,

posadila se jednoduše vedle něj na zem. Po několika minutách, právě když všichni pili třetí šálek kávy, zazvonil telefon: Centrála chtěla mluvit s Darcym Clarkem. Vzal si hovor, který trval velice dlouho, a když skončil, musel se posadit a minutu přemýšlet.

Wellesleye položili na Harryho postel v patře domu a jeden muž z pobočky E ho hlídal. Samotný Harry odpočíval na kožené pohovce v pracovně v přízemí, kde se všechno odehrálo. Před rozbité francouzské okno pověsili deku, aby dovnitř nepronikal noční chlad; Sandra, Darcy a další příslušník pobočky E tam všichni byli s ním. Neměli na práci nic kromě čekání na jeho probuzení.

Po telefonickém hovoru s centrálou pro Darcyho nečinost skončila. Rychlost, s jakou se situace měnila, mu vyrážela dech. Sandra viděla celý rozsah bleskově se měnících výrazů jeho obličeje, když mluvil do telefonu; nyní zachytila krátký záblesk zmatku v jeho mysli – a úlevu, a také něco podobného šoku? – takže se neubránila otázce: „O co šlo?“

Darcy na ni pohlédl a jeho kalné oči se pomalu zaostřily. Otočil se k druhému agentovi a řekl: „Eddy, jdi nahoru a dělej Joeovi společnost, jo? A až se Wellesley probere, sdělte mu, že je zatčen!“

„Cože?“ pohlédl na něj nevěřícně jeho kolega.

Darcy přikývl. „Na drátě jsem měl službu konajícího důstojníka a s ním tam byl i náš ministr. Vypadá to, že náš přítel Norman Harold Wellesley se trochu zapletl s podezřelou osobou z ruského velvyslanectví! Je okamžitě suspendován a máme ho odvést na MI5. Tady končí. – což mi vrátilo mou židli. Alespoň prozatím.“

Když Eddy odešel nahoru, svěřil se Darcy Sandře. „Jenomže tohle je jen část celé pravdy. Nekape, neprší, ale lije. Máme velký problém.“

„My?“ opáčila a zavrtěla hlavou. „Ne, ať se stalo cokoli, mě už se to netýká. Myslela jsem, že tebe také ne. Tvoji rezignaci mohli zamítnout, ale moji ne. S pobočkou jsem jednou provždy skončila.“

„Chápu,“ přikývl. „Měl jsem říct, ‚mám velký problém’ a ne ‚máme'. Není jen pracovní, ale i osobní. A já se obávám, že nemohu odejít, dokud se nevyřeší. Ale ty o tom nechceš slyšet, že?“

„Poslouchání nebolí,“ odpověděla.

„Jde o Kena Layarda a Trevora Jordana,“ vysvětlil jí. „Měli na Rodu sledovat náklad drog, který pašeráci převáželi přes Středozemní moře. Vypadá to, že to schytali. Ošklivě.“

„Jak ošklivě?“ Sandra oba muže znala – Trevor Jordan, telepat, byl vlastně jejím patronem – věděla o jejich nadání a skvělé pověsti.

„Velice ošklivě,“ Darcy potřásl hlavou. „A… je to zvláštní! Musím se na to podívat sám. Patřili k mých nejbližším přátelům.“

„Zvláštní?“ zopakovala po něm. „Patřili?“

Přikývl. „Během posledních několika dní měl Trevor pár menších problémů. Mysleli si, že se přejedl, nebo nadměrně holdoval tamní lihovině nebo prostě všechno dohromady a horké počasí k tomu. A teď je z něj blouznící šílenec… nebo byl by, kdyby ho nedrželi pod sedativy v rodském blázinci! A předminulou noc – ne, ještě noc předtím, když jsem tak unavený, jdou hodinky v mé hlavě zmateně – vytáhli Kena Layarda z přístavu, nalokaného vody a s boulí na hlavě, jako by se s něčím srazil. Jenomže od té doby nejeví sebemenší známky uzdravení. Všechno to zatraceně smrdí.“

„Co?“ zamumlal Harry Keogh, který pocítil v ústech odpornou pachuť, a pokoušel se posadit.

Přiskočili k němu, Darcy ho podepřel a Sandra ho objala. „Harry, jsi v pořádku?“ pohladila ho po vlasech a políbila na čelo.

Osvobodil se, olízl si rty a řekl: „Buď tak hodná a udělej mi hrnek kafe.“ Když odešla z pokoje, zaměřil se na Darcyho. „Jména,“ řekl.

„Ehm?“

„Vzpomínal jsi jména nějakých lidí,“ zopakoval Harry a zdálo se, že má trochu problémy s artikulací: „Lidí, o kterých jsem slyšel a s kterými jsem se setkal v pobočce E.“ Protáhl tvář. „Bože, mám v puse jako v polepšovně!“ Náhle se rozpomenul a oči se mu rozšířily. „Ten idiot se mě pokoušel zastřelit! A pak-“ Prudce se napřímil a očima pátral ve všech koutech pokoje.

„To se stalo minulou noc, Harry,“ uklidňoval ho Darcy, který věděl, co hledá. „A… teď už jsou pryč. Odešli, když jsi jim řekl.“

Harryho tvář se trochu uvolnila a výraz úzkosti vystřídal hořký pohled zrazeného člověka. „Ty jsi sem

přišel s Wellesleyem," obvinil ho…

Darcy neodporoval. „Ano," řekl, „přišel, ale naposledy. Poslouchal jsem rozkazy nebo jsem se o to alespoň pokoušel. Vím, že mě to neomlouvá. Byl jsem tady a neměl jsem tu být. Ale… tohle měla být má poslední práce pro pobočku E, pak jsem chtěl nadobro odejít. Špehování nepatří k mému stylu, Harry. A házení špíny na kamarády už vůbec ne. A pokud jde o Wellesleye: nemyslím, že by dělal ještě nějaké potíže."

„Cože?" Harry v okamžení smrtelně zbledl. „Neříkej mi, že ho-?"

Darcy zavrtěl hlavou. „Ne, neublížili mu. Poprosil jsi je, aby šli, a oni poslechli. A pak jsi odpadl."

Sandra se vrátila s kávou pro Harryho. „Proč jsi chtěl znát ta jména?" zeptala se.

Harry se zhluboka napil horké kávy, zkusmo potřásl hlavou a zaúpěl: „Au! Bože, moje hlava!"

Vytáhla z kabelky pilulky a podala mu je. Harry si je vzal a zapil je kávou. „Ano, jména," řekl znovu: „Jména lidí z pobočky E. Mluvili jste o nich, když jsem se probíral."

Darcy referoval o Layardovi a Jordanovi. Když mluvil, Harryho tvář byla čím dál víc přepadlejší a nerozhodnější. Konečně Darcy a Harry pohlédl na Sandru. „No?"

Pokrčila rameny a zatvářila se zmateně. „Na co narážíš, Harry?"

„Řekni mu o těch kamenech v zahradě," napověděl jí Harry. Okamžitě pochopila, co má na mysli, a vydechla: „Ken L! A T Jor!"

Teď byla řada na Darcym, aby se zatvářil přihlouple: „Nechcete mi říct, o co jde?" zeptal se.

Harry vstal a vrávoravě zamířil k francouzskému oknu. Stále měl na sobě pyžamo. „Buď opatrný!" upozorňoval ho Darcy. „Na zemi je pořád ještě spousta skla. Bojím se, že jsme tu příliš neuklidili."

Harry se vyhnul střepům, sundal deku a vyšel na zahradu. Následovali ho. Naboso přešel trávník a ukázal na nové kameny, které ležely v trávě. „Tamhle," řekl. „Tohle dělali, když na mě Wellesley vyskočil – což byste mi, mimochodem, jednou mohli zkusit vysvětlit, až budete mít týden nebo dva nazbyt!" Poznámka patřila oběma.

„Harry," pospíšila si Sandra s námitkou, „já jsem s tím neměla nic společného."

„Ale pracuješ pro pobočku."

„Už ne," řekla. A pak, protože se bála, že ho ztratí, rychle dodala: „Zkus mě pochopit, Harry. Zpočátku jsi pro mě byl jen práce. Trochu jiná, než jakou mi dávali obvykle. A taky jsem to dělala pro tvé dobro; tohle mi tvrdili. Nenapadlo je – a mě také ne – že se do tebe zamiluji. Stalo se. Teď se můžou jít s jejich prací vycpat."

Harry se usmál tím svým unaveným úsměvem, pak se trochu zapotácel. Okamžitě ho zachytila a podepřela. „Vůbec bys neměl chodit! Vypadáš strašně, Harry!"

„Mám jen trochu závrať," namítl. „Kromě toho, co mi tady říkáš, jsem taky vyslechl všechno, o čem jste mluvili, když jsem se probouzel.

Sakra, myslím, že jsem věděl celou dobu, že jsi jednou z nich. Ty a starej Bettley. No a co? Tak jako kdysi já. Podívejme se pravdě do očí, hodí se mi veškerá pomoc, kterou můžu dostat, že?"

Darcy stále hleděl na kameny a jeho čelo se začínalo mračit. „Znamená to to, co si myslím?" zeptal se. Všichni se podívali na nedokončené slovo:

R O D OS

„Rodos," řekl Harry a přikývl. „Jen neměli dost času, aby dokončili O a S. Tak, a teď všechno do sebe zapadá."

„Ale do čeho?" vyhrkli Sandra a Darcy zároveň.

Harry na ně pohlédl a ani se nepokusil zastřít svůj strach. „Do toho, za co jsem se modlil, aby se už nikdy nestalo, ale stejně jsem to po svém návratu z Hvězdné strany napůl očekával," řekl. Pak se otřásl a dodal: „Pojďme dovnitř." Pro tuhle chvíli to bylo všechno, co jim k tomu řekl.

Když se Wellesley probral a Darcy mu oznámil, že má nejspíš pořádný průšvih, nejdřív ho to nařčení velice pobouřilo. Ale pak se ocitl tváří v tvář Harrymu a tehdy se zlomil. Uvědomil si, jaké má štěstí, že se nestal vrahem, a také, že Harry nenechal své mrtvé přátele, aby ho zabili, i když na to měl právo a

nemohl by být z ničeho obviněn.. Navíc věděl, jakou cenu musel Harry zaplatit za to, že je odvolal. Vypověděl všechno, celý příběh: jak byl naverbován Grigorijem Borowitzem, protože měl negativní nadání (jeho mysl byla nečitelná), a jak byl spáčem, dokud se ho nepokusili aktivovat.

Hlavní zájmem měli o Harryho – ačkoli by se nepochybně časem zajímali i o zbytek pobočky E, kdyby věděli, že Harry už není ve hře, a tak je Wellesley krmil detaily o jeho postupech. Ale když se ukázalo, že je Harry na počátku vývoje nového nadání, chtěli se ho zbavit. Kdyby se Harrymu vrátily jeho staré schopnosti, nebo kdyby se u něj dokonce vyvinula nová nadání, o jakých zatím ani neslyšeli, stal by se příliš nebezpečným.

Po výpovědi Darcy rozkázal svým mužům, aby bývalého šéfa pobočky odvezli zpět do Londýna a předali na patřičná místa, a nakonec měl dlouhý telefonický hovor s ministrem vnitra. Šlo o Nikolaje Žarova, Welesleyův ruský kontakt. Byl stále na svobodě a bohužel na svobodě i zůstane. Kvůli diplomatické imunitě jej ani nemohli zadržet. Časem bude na sovětské velvyslanectví podán protest s požadavkem na Žarovovo vyhoštění z obvyklých důvodů, tedy ‚aktivitám, neslučujícím se s…' atd.

Než Darcy domluvil, měl Harry v sobě další kávu a trochu jídla. Vypadal téměř normálně. Už ne tak žalostně, pomyslel si Darcy, jen trochu flegmaticky a lehce vykolejený. Nejvíce ze všeho mu připomínal silnou kapesní svítilnu bez baterií. Plně nabitý mohl skutečně zářit, ale teď ani nezablikal.

Nebo možná ano.

„Kdy odjíždíš na Rodos?" zeptal se ho Harry.

„Ihned, prvním možným letadlem. Už jsem na odchodu, ale nejdřív se chci ujistit, že jsi v pořádku. Hádám, že jsem ti hodně zavázán. Chci odtamtud Trevora a Kena odvézt hned, jak to jen půjde. Také se pokusím zjistit, s čím se vlastně střetli. Pořád je tám s nimi řecká spojka, která by mi s tím mohla pomoci." Zamyšleně se na Harryho podíval. „Doufám, že ty mi pomůžeš také, Harry, že mi prozradiš, co jsou zač ty… zprávy, které jsi dostával."

Harry přikývl. „Mám určité tušení," přiznal, „ale měli bychom se všichni modlit, abych se mýlil! Vím určitě, že by mi mrtví neublížili; nikdy by mě schválně nezranili. A přece je ta věc pro ně nebo pro mě tak důležitá, že to skoro vypadá, jako by mě nutili do rozhovoru! Ale můj syn na mně odvedl zatraceně dobrou práci. Nevzpomínám si na jedinou podrobnost ze svých snů – rozhodně ne z těch, které mi posílají oni. Vůbec si je nemůžu vybavit. A co se týká Möbiova kontinua… Bože, vždyť ani nedokážu sečíst dvě a dvě, aniž by mi vyšlo pět!"

S Möbiovým kontinuem měl Darcy Clarke osobní zkušenost. Harry ho tam jednou vzal. Přenesl ho odtud, že svého vlastního domu, do ústředí pobočky E v Londýně, vzdálené tři sta mil. Darcy Clarke na.ten výlet nikdy nezapomněl a každičký den svého života doufal, že už si ho nikdy nezopakuje. Dokonce i teď, po všech těch letech, měl každý detail zcela jasně vyryt ve své paměti.

Za metafyzickými Möbiovými dveřmi se rozprostírala temnota: sama prazákladní temnota, která existovala ještě předtím, než byl stvořen vesmír. Bylo to místo absolutní negativity, kde temnota ležela nad hlubinami. Darcyho napadlo, že by to docela dobře mohlo být místo, odkud Bůh nařídil: Budiž světlo, a fyzický vesmír se tak odštěpil od metafyzické prázdnoty.

Nebyl zde vzduch, ale nebyl tam ani čas, takže Clarke nepotřeboval dýchat. A bez času tu neexistoval ani prostor; obě tyto základní složky hmotného vesmíru tady chyběly, ale Clarke nepraskl a nerozletěl se na kusy, protože prostě nebylo kam letět! '

Harry byl jediným jeho poutem se zdravým rozumem, bytím a lidskostí. Protože tady nebylo světlo, nemohl Harryho vidět, ale cítil tlak jeho ruky.

A přesto, snad z důvodu jeho vlastního podivného psychického nadání, Clarke tomu místu rozuměl. Věděl, že je skutečné, protože ho Harry používal, a také proto, že tady byl; a také věděl, že se momentálně nemusí bát, neboť jeho nadání ho nevarovalo. A tak, přestože neměl daleko k panice, dokázal zkoumat své pocity.

Jelikož tam chyběl prostor, bylo to doslova nikde, ale podle stejných kritérií to, že tam chyběl čas, způsobovalo, že to bylo všude a vždy. Bylo to jádro i kůra zároveň, uvnitř i vně, nic se zde neměnilo, jedině silou vůle. Ale žádná vůle tu nebyla, s výjimkou té, kterou sem vnesl Harry Keogh. Harry byl jenom člověk, a přesto věci, které mohl dělat prostřednictvím Möbiova kontinuua, byly… božské?

A znovu si Clarke vzpomněl na Boha, který vzal beztvarou prázdnotu a stvořil vesmír. A když si to

uvědomil, napadlo ho: Harry, neměli bychom tu být. To není místo pro nás.

„Vím, jak se cítíš," řekl mu Harry, „protože i já jsem to tak vnímám, ale neboj se. Jen se nech unášet a vnímej to. Necítíš kouzlo tohoto místa? Nenadchlo tě to?"

Darcy musel připustit, že nadchlo, což ho ovšem zároveň příšerně vyděsilo! Pak, aby to příliš neprodlužoval, vzal ho Harry na práh dveří budoucnosti. Když skrze ně vyhlédli, spatřili miliony, ne, miliardy linek čistého modrého světla táhnoucích se do černého sametu věčnosti jako roj meteoritů, jejichž dráhy neblednou, ale zůstávají vytištěny na obloze – ve skutečnosti vytištěny v Čase! Nejděsivější bylo, že z Harryho i Darcyho se odvíjely dvě zkroucené modré linky a uháněly pryč, do budoucnosti!

Modré linky lidskosti, celého lidstva, se rozprostíraly prostorem a časem… Pak Harry ty dveře zavřel a otevřel jiné, do minulosti.

Také tady byly myriády životních linií, ale tentokrát se nerozpínaly do mlžné vzdálenosti, ale smršťovaly se do vzdáleného modrého nitra svého původu. A právě tohle se nejvíce ze všeho vyrylo Darcymu do paměti: že na vlastní oči spatřil světlo zrození lidstva…

„V každém případě jedu s tebou," přenesl ho náhle Harryho rozhodný hlas zpátky do přítomnosti. „Na Rodos. Mohl bys potřebovat mé rady."

Darcy na něj udiveně zíral. Takhle rozhodného už Harryho neviděl ani neslyšel… jak dlouho? „Ty jedeš s…?"

„Jsou to i moji přátelé," vyhrkl Harry. „Možná je neznám tak dobře jako ty, ale kdysi jsem se na ně spoléhal a oni se zase spoléhali na mě v tom, co jsme dělali. Spolupracovali jsme na případu s Bodeskem. Mají svá nadání a taky neocenitelnou zkušenost s těmi… věcmi. Zdá se, že i mrtví chtějí, abych šel. Koneckonců, opravdu si nemůžeme dovolit, aby se něco stalo lidem, jako jsou ti dva. Ne teď."

„My si to nemůžeme dovolit? Kdo ‚my', Harry?"

Náhle byl Darcy velmi napjatý, když čekal na Harryho odpověď.

„Ty, já, celý svět."

„To je to tak zlé?"

„Mohlo by být. Takže jedu s tebou."

Sandra se na ně na oba podívala a řekla: „Já taky."

Darcy zavrtěl hlavou. „Jestli to bude tak zlé, jak si myslí, nejedeš nikam."

„Ale já jsem telepat!" namítla. „Mohu vám pomoci s Trevorem Jordanem. On a já jsme se mohli číst navzájem jako knihy. A nezapomeň, že je to také můj přítel!"

Harry ji vzal kolem ramen. „Neslyšela jsi, co říkal Darcy? Trevor je šílený. Přišel o rozum." Protáhla obličej a pokoušela se ho přemluvit. „Co je to za nesmysl? O rozum člověk jen tak nepřijde, ty bys to měl vědět nejlíp. Nikam se neztratí, jen se pokazí. A já bych do ní mohla nahlédnout a najít, co přesně se pokazilo."

„Ztrácíme čas," Darcy začal být nervozní. „Tak dobře, souhlasím: jedeme všichni tři. Jak dlouho vám potrvá, než se připravíte na cestu?"

„Já jsem hotov," odpověděl Harry okamžitě. „Za pět minut mám těch pár věcí sbaleno."

„Cestou přes Edinburgh se stavím pro pas," pokrčila rameny Sandra. „Ten jediný potřebuji. Všechno ostatní si tam koupím."

„Dobrá," řekl Darcy. „Zavolej taxi a já pomůžu Harrymu s balením. Jestli zbude čas, můžu centrálu seznámit se situací z letiště. Jdeme."

A mrtví si ve svých hrobech trochu oddechli – alespoň na chvíli. Harry se lehce zachvěl, protože měl pocit, že zaslechl jejich povzdech. Nebyla to hrůza nebo strach, ani nic podobného. Prostě ho jen zamrazilo to vědomí. Ale jeho přátelé – jeho živí přátelé – o tom, pochopitelně, nic nevěděli.

# # #

Nikým nepozorován sledoval Nikolaj Žarov, jak všichni tři odlétají z edinburského letiště. Byl rovněž na druhé straně řeky a s dalekohledem s nočním viděním z výstroje KGB sledoval, jak se Wellesley vloupal do Harryho domu v Bonnyrigu. Viděl i ty, kteří opustili zahradu a plížili se zpět do svých čerstvě

rozhrabaných hrobů na necelý kilometr vzdáleném hřbitově. Viděl je a věděl, co jsou zač; a pořád ještě se z té podívané úplně nevzpamatoval.

Nic z toho však Žarovovi nezabránilo v zakódování a odeslání zprávy buňce KGB na velvyslanectví. A tak ve velmi krátké době věděla sovětská tajná služba, že Harry Keogh je na cestě do Středomoří.

V 18:30 místního času se s nimi na rodském letišti setkal Manolis Papastamos; během jízdy taxíkem do starobylého města jim svým frenetickým způsobem vyprávěl všechno, co věděl o zdejších událostech: Jelikož neviděl žádnou souvislost, nezmínil se o Jiannim Lazaridovi.

„Jak se daří Kenovi Layardovi?“ chtěl vědět Darcy. Papastamos byl malý, štíhlý, samý sval a opálený s lesklými černými vlnitými vlasy: Pohledný a obvykle plný elánu, nyní vypadal vyčerpaně a utrápeně. „Nevím, co se tady děje,“ několikrát zoufale pokrčil rameny, a zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Nevím a dávám si za vinu, že nevím! Ale… je těžké je pochopit, tyhle dva. Policisty? Podivní policisté! Zdálo se – jako by toho tolik věděli – některými věcmi si byli tak jistí – ale nikdy nevysvětlili, jak to vědí.“

„Jsou velmi zvláštní,“ souhlasil Darcy. „Ale co Ken?“

„Neumí plavat a má na hlavě bouli. Vytáhl jsem ho ven z vody na nějaké skalisko, dostal z něho slanou vodu a zavolal jsem pro pomoc. Jordan nebyl k užitku: jen tam seděl na molu pod starými větrnými mlýny a něco si pro sebe blábolil. Najednou byl úplně… šílený! A tak už zůstal. Ale Layard byl v pořádku, přísahám! Měl jen bouli na hlavě: A teď…“.

„Teď?“ zeptal se Harry.

„Říkají, že možná umře!“ Papastamos vypadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat. „Udělal jsem, co jsem mohl, přísahám!“

„Neobviňuj se, Manolisi,“ uklidňoval ho Darcy. „Ať už se stalo cokoli, nebyla to tvoje chyba. Můžeme ho vidět?“

„Samozřejmě, jedeme do nemocnice. Můžete vidět i Trevora, jestli chcete. Ale,“ znovu pokrčil rameny, „moc toho z něho nedostanete. Můj Bože, je mi to tak líto!“

Nemocnice stála na Papalouce, jedné z hlavních ulic Nového města. Byla to velká, protáhlá budova se sto metrů dlouhým průčelím. „Jedna část – nemocniční pokoje, ambulantní část a ošetřovny – je vyhrazena hlavně pro cizince,“ vysvětloval Papastamos, když jejich taxi projelo bránou. „Právě teď není příliš využívána, ale v červenci a srpnu se tady práce nezastaví. Zlomené kosti, těžké sluneční popáleniny, úpaly, pobodání hmyzem, řezné rány a odřeniny. Ken Layard má svůj vlastní pokoj.“

Řekl řidiči, aby počkal, a vedl je do bočního křídla, kde za pultem seděla sestra a stříhala si nehty. Jakmile uviděla Papastama, vyskočila a tlumeně, zajíkavě mu něco řecky povídala. Papastamos okamžitě zalapal po dechu a zbledl. „Přátelé, přišli jste příliš pozdě,“ vyhrkl. „Je… mrtev!“ Pořadě pohlédl na Sandru, Darcyho a Harryho a zavrtěl hlavou. „Nevím, co bych řekl.“

Zpráva je na okamžik vyvedla z míry, pak se Harry zeptal: „Můžeme ho přesto vidět?“

Harry byl vymóděný v bleděmodrém saku, bílé košili a volných kalhotách. On i ostatní spali v letadle a dohnali tak většinu zanedbaného spánku. Navzdory únavné minulé noci se zdálo, že tragédii snáší lépe než ostatní. Jeho tvář byla klidná, rezignovaná; ne jako Sandřina a Darcyho. Papastamos v ní nespatřil žádný smutek. Řek si pomyslel: Chladnokrevný chlápek, tenhle Harry Keogh.

Ale mýlil se. Harry se prostě naučil dívat na smrt jinak. Ken Layard tady mohl skončit – skončit fyzicky; materiálně, v hmotném světě – ale nebyl mrtev úplně. Ne docela. Protože Harry věděl, že Ken se mohl právě teď zoufale snažit upoutat jeho pozornost řečí mrtvých. Ale Harry měl zakázáno ho poslouchat; a i kdyby ho slyšel, nesměl mu odpovědět.

„Vidět ho?“ poznamenal Papastamos. „Samozřejmě, že můžete. Ale ta dívka mi řekla, že nejdříve s vámi chce mluvit lékař. Jeho kancelář je tamhle.“ Vedl je tichou chodbou, do které dopadalo šikmé světlo skrze vysoká úzká okna.

Lékaře, malého, plešatého muže s brýlemi s tlustými skly, posazenými na špičce skobovitého nosu, našli, jak podepisuje a razítkuje spisy. Když je Papastamos představil, Dr. Sakellarkis okamžitě projevil účast a vyjádřil nefalšované zděšení nad ztrátou jejich přítele. Vrtěl hlavou a lámanou angličtinou jim vysvětloval: „Ta boule na Layardově hlavě – já obával se, to ne prostá boule, pánové, dámo. Možná vnitřní zranění? To ne jisté, dokud ne pitva, přirozeně, ale já myslím, že ona způsobit smrt. Poškození, krevní sraženina; něco.“ Znovu zavrtěl hlavou a smutně pokrčil rameny…

„Můžeme ho vidět?“ zeptal se znovu Harry. A když je lékař vedl chodbou, dodal: „Kdy bude pitva?“

Řek znovu pokrčil rameny. „Jeden dny, dva – jak brzy připravit. Ale brzy. Do tehdy já odvézt ho do márnice.“

„A kdy přesně zemřel?“ vytrvale pokračoval Harry.

„Přesně? Na minuta? Je neznámo. Hodina, já myslet. Asi… ee, 18.00 hodina?“

„V šest večer místního času,“ řekla Sandra. „V té době jsme seděli v letadle.“

„Musí být pitva?“ Harry pomyšlení na pitvu nenáviděl; věděl, jak na mrtvé působí nekromancie, jak moc se jí bojí. Dragosani byl nekromant a mrtví si ho hnusili a báli se ho! Tohle by, samozřejmě, nebylo totéž; v rukou patologa, který byl v podstatě chirurg a ne mučitel, by Layard necítil nic, ale Harry stejně pitvy neměl rád.

Sakellarakis pozvedl ruce: „Takový zákon.“ Layardův pokoj byl malý, bílý, čistý a pronikavě antiseptický. Ležel v něm natažen na vozíku, od hlavy k patám přikrytý prostěradlem. Postel, na které předtím ležel, byla znovu ustlána a okno zavřeli, aby dovnitř nelétaly mouchy. Darcy opatrně nadzvedl prostěradlo, aby pohlédl do Layardovy tváře – a okamžitě uskočil zpět. Sandra také. Layardova tvář rozhodně nebyla pokojná..

„To křeč,“ informoval je lékař a pokyvoval hlavou. „Svaly, kontrakce. Pohřební ústav majitel do pořádek dát ho. Pak Layard správně spát.“ Harry se neodtáhl. Místo toho se naklonil nad Layarda a prohlížel si ho. Esper byl břidlicově šedý, studený a ztuhlý v rigor mortis. Ale jeho tvář ztuhla jakoby jinak, víc. Ústa otevřená ve výkřiku a horní ret, na levé straně zdvižený, odhaloval lesklé zuby. Celý jeho obličej byla stažený – doleva v jakémsi křeči, jako by se bránil něčemu neuvěřitelnému, nesnesitelnému.

Oči měl zavřené, ale v očních víčkách pod obočím viděl Harry dvojici řezů v tenké kůži. Byly tenké, ale tmavé a na celkově sinalé kůži dobře viditelné.

„On je… pořezaný?“ Harry na řeckého lékaře krátce pohlédl.

„Křeč,“ přikývl lékař. „Oči otevřely. To stávat. Já dělám malé řezy ve svaly… žádná problém.“

Harry si olízl rty, zamračil se a zblízka si se zájmem prohlížel velkou modrou podlitinu, jež se táhla z Layardova čela do vlasů. Lesklá kůže byla uprostřed prasklá, viděl jen malou odřeninu, skrz kterou prosvítalo maso bílé jako břicho ryby. Harry pohlédl na podlitinu, natáhl ruku, jako by se jí chtěl dotknout, a odvrátil se. „Ten výraz v jeho tváři,“ řekl zajíkavě. „To není žádná svalová křeč, ale výraz čisté hrůzy!“

Darey Clarke vrhl na Layarda jediný pohled a udělal krok zpět, pak další. Nedokázal svůj ústup zastavit, dokud nevycouval z pokoje ven na chodbu. Tvář měl protáhlou a oči upřené na postavu na vozíku. Sandra se k němu přidala a Harry také.

„Co je, Darcy?“ ptala se Sandra konejšivým hlasem.

Darcy pouze zavrtěl hlavou. „Nevím,“ polkl naprázdno. „Ale ať je to, co chce, něco tu není v pořádku!“ Takhle fungovalo jeho nadání, dávalo na něj pozor.

Papastamos přetáhl opět prostěradlo přes Layardovu tvář, spolu se Sakellarakidem vyšli z pokoje na chodbu. „Vy říkat, ne křeč?“ Lékař pohlédl na Harryho a naklonil hlavu na stranu. „Vy znát o tyta věci?“

„Ano, něco o mrtvých vím,“ přikývl Harry.

„Harry je… odborník,“ Darcy se už vzpamatoval.

„Aha!“ řekl Sakellarakis. „Doktor!“

„Poslouchejte,“ Harry ho vzal za paži a naléhavě k němu promlouval. „Pitva musí být ještě dnes v noci. A pak musí být spálen!“

„Spálen? Vy říkat zpopelněn?“

„Ano, zpopelněn. Spálen na popel. Nejpozději zítra.“

„Můj Bože!“ vybuchl Manolis Papastamos. „A Ken Layard byl váš přítel? Tak takové přátele tedy nepotřebuji! Myslel jsem, že jste chladnokrevný, ale… vy jste studený jako ten mrtvý!“

Harrymu na čele vystoupil ledový pot a najednou vypadal velice nemocně. „Právě o to tu jde,“ řekl. „Nemyslím si, že je mrtvý!“

„Vy nemyslíte?“ Dr Sakellarakidovi poklesla čelist. „Ale já to věděla najisto! Pánové, on určitě mrtvý!“

„Nemrtvý!“ Harry se náhle zapotácel.

Sandřiny oči se rozšířily. A je to tady. Harry si nedával pozor; byl zděšen a prozradil příliš. „To je…

takový anglický výraz!“ skočila mu rychle do řeči. „Nemrtvý: nezemřel, pouze odešel. Staří přátelé prostě… odcházejí. Tohle měl na mysli. Ken není mrtvý, ale je v rukou Božích.“

Nebo ďáblových! pomyslel si Harry. Ale už se uklidnil a byl rád, že mu Sandra přispěchala na pomoc.

Darcyho mysl také pracovala přesčas. „Jde o Layardovo náboženství,“ vysvětloval, „které vyžaduje, aby byl spálen – zpopelněn – v den, kdy zemřel. Harry se chce jen ujistit, že vše proběhne tak, jak by si on přál.“

„Aha!“ Manolis Papastamos si pořád ještě nebyl příliš jistý, ale nabyl dojmu, že už tomu začíná rozumět. „Pak se omlouvám. Je mi líto, Harry!“

„V pořádku,“ řekl Harry. „Můžeme se teď podívat za Trevorem Jordanem?“

„Můžeme jet hned,“ přikývl Papastamos. „Ústav pro duševně choré je ve Starém městě, uvnitř starého křižáckého opevnění na Pythagorově ulici. Vedou ho jeptišky.“

Znovu použili taxík a za necelých dvacet minut byli na místě. Slunce již začalo zapadat a od moře vál chladnější větřík, který po horkém dni přinášel úlevu. Během cesty se Darcy zeptal Papastama: „Mimochodem, můžete nás někde ubytovat? V nějakém tichém hotelu?“

„Mám pro vás něco lepšího,“ odpověděl Řek. „Turistická sezóna teprve začíná, mnoho vilek je ještě prázdných, našel jsem vám ubytování hned, jak jsem se dozvěděl, že přiletíte. Po návštěvě chudáka Trevora vás tam zavezu.“

V ústavu museli počkat, až se za zdravotní sestru najde náhrada, která by pokračovala v jejích povinnostech. Pak je sestra zavedla do Jordanovy cely. Seděl ve svěrací kazajce v hlubokém, koženém křesle s postranicemi. Nohy mu visely kousek nad zemí. V této pozici si nemohl nijak ublížit, ale právě teď se zdálo, že spí. Sestra jim vysvětlila, že mu v pravidelných intervalech podávají lehké sedativum. Papastamos jim to přeložil. Jordan dostává léky ne proto, že by byl agresivní, spíš se zdálo, že se zoufale něčeho bojí. „Řekni jí, že s ním chceme zůstat o samotě,“ požádal Harry Řeka. „Nezůstaneme tady dlouho a cestu ven známe.“ Když mu Papastamos vyhověl a sestra odešla, dodal: „A ty taky, Manolisi, když dovolíš.“

„Cože?“

Darcy mu položil ruku na rameno. „Buď tak hodný, Manolisi, a počkej na nás venku,“ řekl mu. „Věř mi, víme, co děláme.“

Řek pokrčil rameny, zatvářil se kysele, ale odešel.

Darcy a Harry pohlédli na Sandru. „Cítíš se dost silná?“ zeptal se Darcy.

Byla nervózní, ale přikývla. „Mělo by to být snadné,“ řekla. „Jsme jedné sorty. Hodně jsem s Trevorem cvičila a vím, jak se dostat dovnitř.“ Ale vypadalo to, jako by chtěla přesvědčit spíš samu sebe než kohokoli jiného. Když zaujala pozici za Jordanem, s rukama položenýma na opěradle jeho křesla, poslední paprsky slunce začaly blednout v malých, vysokých, zapuštěných, dráty vyztužených oknech cely.

Sandra zavřela oči a ticho narůstalo. Jordan seděl svázaný ve svém křesle; hrudník se mu zvedal a klesal, víčka se chvěla, když snil nebo myslel na něco, co ho trápilo; levá ruka, přivázaná ke stehnu, se mu také trochu třásla. Darcy a Harry celou scénu pozorovali a dobře si uvědomovali blednoucí sluneční svit a nadcházející soumrak…

A pak Sandra pronikla náhle a bez varování dovnitř!

Rozhlédla se; uviděla to, přidušeně vykřikla a začala couvat od Jordanova křesla, dokud nenarazila na zeď. Jordanovy oči se prudce otevřely. Byl v nich děs! Hlavu otočil nalevo a napravo a před sebou uviděl stát dva espery – a okamžitě je poznal!

„Darcy! Harry!“ zachroptěl…

A Harry najednou věděl, kdo k němu v Bonnyrigu přicházel v jeho snech a prosil o pomoc! V příštím okamžiku sebou začala Jordanova bílá tvář cukat a třást se v strašlivém křečovitém úsilí a bolesti. Pokoušel se něco říct, ale nemohl. Vtom třas ustal, horečnaté oči se zavřely, hlava mu spadla na stranu a on znovu ochabl. Dříve než se vrátil do svých příšerných snů, podařilo se mu vyrazit ze sebe jediné slovo: „Ha – Ha – Haarrry!“

Rozběhli se k Sandře, která se opírala napůl v bezvědomí o zeď. Když popadla dech a trochu se vzpamatovala, zeptal se jí Harry: „Co tam bylo? Viděla jsi něco?“

„Viděla," přikývla a prudce polkla naprázdno. „On není šílený, Harry, je v pasti."

„V pasti?"

„Ano, v pasti své vlastní mysli. Jako nějaká nevinná, schoulená, vyděšená oběť zamčená v podzemním žaláři."

„Oběť čeho?" chtěl vědět Darcy, který s pokleslou čelistí zíral, jak se Sandra chvěje v Harryho náručí.

„Ach, Bože! Ach, Bože!" šeptala žena a třásla se tak silně, že hrozilo, že se roztřese i Harry. Její oči plné strachu sklouzly na Jordana, který ochable seděl v bezvědomí v křesle. Darcy cítil, jak mu tuhne krev v žilách, když viděl vystrašený svit jejích očí. Konečně ze sebe vypravila: „Příšery, která je tam s ním! Té Věci, která tam právě teď je, mluví s ním a vyptává se ho… na nás.!"

Osmá kapitola
Nemrtvý!

Noc už byla na spadnutí. Po ulicích se promenádovali turisté ve sváteční a pomalu se rozsvěcovalo pouliční osvětlení, zatímco oni seděli v taxi a uháněli k jejich vile. Manolis Papastamos na sedadle vedle řidiče byl velmi tichý. Darcy předpokládal, že se Řek cítí vyřazený ze hry a je pravděpodobně uražený, a přemýšlel, jak mu to vynahradit. Papastamos pro ně pořád mohl hodně udělat; bez jeho spolupráce by byla celá záležitost velmi obtížná.

Vilka stála v zahradě plné citronovníků, mandlovníků a olivovníků, obehnané vysokou zdí s výhledem na moře za promenádou Akti Cariari, která vedla k letišti. Měla čtvercový půdorys, plochou střechu, okenice na oknech, skřípající branku z kovaného železa a štěrkovou cestičku k hlavním dveřím, kde pod stříškou borovicové verandy matně plápolala lucerna. Její světlo už přilákala mračno můr a ty zase přivábily několik malých zelených gekonů, kteří se rozutíkali po stěně, když Papastamos otočil klíčem v zamřížovaných dveřích. Zatímco řidič se strništěm na bradě trpělivě čekal a kouřil jednu cigaretu za druhou, řecký policista provedl své tři podivné hosty po vile.

Nebyla nejlepší, ale zaručovala soukromí a snadnou cestu do města, byla vybavena nádobím na vaření, přestože jim bylo doporučeno, aby klidně jedli v kterékoli z půltuctu skvělých restaurací, které byly vzdálené, co by kamenem dohodil; a byl tam telefon, vedle něhož ležel v plastikových deskách seznam užitečných místních telefonních čísel. V přízemí se nalézaly dvě ložnice, obě vybaveny dvěma oddělenými lůžky, nočními stolky s lampičkami a zabudovanými skříněmi. Další místností byl prostorný obývací pokoj se skleněnými dveřmi vedoucími na verandu krytou plátěnou pruhovanou markýzou. A konečně malá toaleta a koupelna; opravdovou vanu nahrazoval pouze vykachlíkovaný sprchovací kout, přesto všechno působilo příjemným dojmem. Na patře nezáleželo.

Když Papastamos skončil s prohlídkou, automaticky předpokládal, že ho tuto noc již nebudou potřebovat. Při odchodu zpět k taxíku však Darcy vyšel za ním a řekl mu: „Manolisi, opravdu nevíme, jak bychom ti poděkovali. Jak bychom ti to mohli splatit? Tedy, můžeme zaplatit, samozřejmě, ale musíš nám říct, jak a kolik a… tak dále."

Řek pokrčil rameny: „To je věc řecké vlády."

„To je od ní velice hezké," řekl Darcy. „Bez tebe bychom byli opravdu ztraceni. Zvláště v době, jako je tato, kdy se nám v hlavách honí tolik věcí. Protože Layard a Jordan jsou – nebo byli – dva z našich nejbližších přátel."

Konečně se k němu Papastamos otočil: „Byli to i moji přátelé!" řekl procítěně. „Znal jsem je jen den nebo dva, ale byli to milí lidé! A řeknu vám, že ne každý, s kým se setkávám, je tak příjemný!"

„Pak musíš chápat, jak se cítíme," odpověděl Darcy: „Když je známe už dlouho."

Papastamos byl chvíli tiše a pak znovu pokrčil rameny, asi omluvně, a přikývl. „Ano, samozřejmě, chápu. Mohu pro vás ještě něco udělat?"

„Samozřejmě!" Darcy věděl, že je to mezi nimi zase v pořádku. „Jak jsem řekl, bez tebe bychom byli ztraceni. Uvítali bychom, kdybys vynaložil veškerý svůj vliv, aby pitvu provedli co nejdříve a chudák Ken Layard byl zpopelněn, jak nejrychleji to půjde… A to je jenom pro začátek. Také bys neměl spouštět z očí ten gang pašeráků drog, protože teď jsi jediný, kdo o nich něco ví. Časem přiletí více našich lidí a my bychom chtěli, abys je seznámil se situací. A konečně, pokud je to možné… myslíš, že bys nám mohl sehnat auto?"

„Žádný problém!“ slíbil Řek bodře jako dřív. „Bude tu zítra ráno.“

„Tak to je zatím všechno,“ usmál se Darcy. „Spoléháme se, že svou část práce odvedeš skvěle, protože na tom hodně záleží. A ty zase musíš věřit nám, že děláme to, co je třeba. Všichni jsme svým způsobem odborníci, Manolisi.“

Papastamos naškrábal na cár papíru číslo. „Tady mě kdykoli zastihnete;“ řekl. „Když ne, bude tam někdo, kdo bude vědět, kde jsem.“ Darcy mu ještě jednou poděkoval a popřál mu dobrou noc. A když taxík odjel, vrátil se vrzající brankou zpět…

Tři nájemníci vilky si vyšli ven, aby se najedli a pohovořili si.

„Ale proč ven?“ chtěl vědět Darcy, když v tichě ulici našli tavernu s malým schodištěm vedoucím k diskrétním stolkům na venkovních balkoncích z doslechu ostatních hostů, a když se usadili v soukromí. „Copak jsme ve vilce neměli dostatek soukromí?“

„Mohlo by tam být soukromí až příliš,“ vysvětloval mu Harry.

„Příliš?“ Sandra byla pořád trochu roztřesená z krátkého mentálního kontaktu s něčím nepředstavitelným v mysli Trevora Jordana.

„Tady jsou lidé,“ snažil se jí Harry vysvětlit něco, čím si sám nebyl jist. „Další mozky, další myšlenky. Ochranné pozadí mentální aktivity Vy dva byste tomu měli rozumět lépe než já. Já jen nechci, abychom byli objeveni. Vy espeři si myslíte, jak nejste chytří. Možná jste – ale Vampýři mají velkou moc.“

Vampýři! Při zvuku tohoto slova se Darcymu Clarkovi okamžitě vybavila stará záležitost s Julianem Bodeskem. Ucítil známé mrazení v zádech, když se ptal: „Ty si myslíš, že proti tomu právě teďstojíme, že? Další jako Bodescu?“

„Je to mnohem horší,“ odpověděl Harry. „V porovnání s tím byl Bodescu otevřenou knihou. Nevěděl, co se s ním děje. On sám nebyl nevinný – dokonce se ani jako nevinný nenarodil – ale podle měřítek Vampýrů byl úplné neviňátko. Byl to začátečník, dítě, které se učí běhat, když ještě neumí chodit. Dělal chyby, neustále klopýtal. Až se jedno z jeho klopýtnutí ukázalo jako fatální. Ale tenhle takový není.“

„Harry;“ zeptala se Sandra, „jak tyhle věci víš? Jak víš, proti čemu stojíme? Ano, cítila jsem mysl, která tam byla s Trevorem, mocnou, absolutně zlou mysl… ale nemohl by to být jiný telepat? Ken a Trevor pracovali na záležitosti s drogami. Co když si šéfové narkomafie zřídili vlastní jednotky esperů? Mohlo by se to stát, ne?“

„Pochybuji,“ odpověděl Harry. „Z toho, co o esperech vím, vyplývá, že nepracují pro jiné lidi.“

„Cože?“ podivil se Darcy. „Ale my všichni pracujeme. Ken, Trevor, Sandra, já. A ty kdysi také.“

„Máme pro to důvod,“ řekl Harry, „kvůli ideálům, vlasti nebo pomstě… Ne kvůli zisku jiných lidí. Dělal bys to, kdybys byl tak mocný jako ten, kterého vnímala Sandra? Prodal bys své nadání bandě gangsterů, kteří by tě zabili v okamžiku, kdy by se tě začali bát – což by se časem stalo „

„Ale co Ivan Gerenko, který-?“

„Šílenec, megaloman!“ přerušil ho Harry. „Ne, dokonce i nekromant Dragosani pracoval pro nějaký ideál – obnovení starého Valašska. Přinejmenším do té doby, než jeho upír převzal kontrolu. Poslouchejte, kolik lidí ví, že máš své nadání, Darcy? Sandro, kolik lidí ví, že jsi telepatka? Já sám to vím jen pár hodin. Nechodíte a nevykřikujete to na všechny strany, že? Věřte mi, všichni, kteří o tom mluví, jsou podvodníci. Média, ohýbači lžiček, mystici a guruové – podvodníci jeden jako druhý!“

Darcy si posměšně odfrkl: „Tak ty říkáš, že my všichni espeři jsme hodní hoši, že?“

„Nic takového,“ zavrtěl Harry hlavou. „Ne, protože v tomto světě je spousta špatnosti, dokonce i mezi vámi espery. Ale zamysli se: kdybys byl zlý a měl bys zvláštní talent, proč bys ho chtěl prodávat někomu jinému? Nepoužil bys ho – v tajnosti – sám pro sebe?“

„To je fakt,“ souhlasil Darcy, „často jsem se divil, proč to neudělají! Myslím, ti z pobočky E.“

„Nepochybuji, že někteří ano,“ přitakal Harry. Teď však nemluvím o pobočce E, ale o lidech, o kterých nevíme. Po světě musí být roztroušeno hodně talentovaných lidí. Jak můžeme vědět, že například takzvaná ‚prozíravost v podnikání’ není jen další nadání? Vydělal ten člověk milion proto, že má na obchodování ‚nos’, nebo něco zvláštního vedlo jeho ruku? Něco, o čem sám dost dobře neví, co to je? Je válečný hrdina opravdu odvážlivec, za jakého ho považujeme, nebo má – jako ty, Darcy, nebo jako Gerenko – anděla strážného, který na něj dohlíží? Věděli jste, že kasina mají seznamy lidí, které nepustí dovnitř, profesionálních hráčů, kteří mají ‚čich’ na výhru, a že spousta z nich jsou bohatí jako Krésus?“

„To je všechno hezké „ odporoval Darcy mírně, „ale stále nemáš žádný důkaz, že jde o upíra!“

„Nezvratný důkaz ještě ne,“ odvětil Harry. „Ale hodně nepřímých, neprůkazných, ale jsou tu.“

„Jako například?“ zeptala se Sandra.

Harry se k ní podrážděně otočil. „Sandro, nejvíc ses přiblížila k upírovi, když jsi četla mé spisy. Mám za to, že jsi je četla. V pobočce E je to něco jako učebnice, pojistka, že se to už příště nestane. Ale já dobře vím, o čem mluvím, a Darcy taky. Takže bez urážky, myslím, že bys udělala nejlíp, kdybys tiše seděla a poslouchala. Zvláště ty, protože ještě nevíme, jestli když jsi ho v Trevorově mysli viděla – ať už to je kdokoli – neviděl také on tebe!“

Sandra zalapala po dechu a narovnala se. Harry se naklonil a pohladil ji po ruce. „Promiň, ale možná teď víš, co mě trápí. Aspoň trochu mě chápeš, ne? Já jsem ve stejné nebo podobné situaci už byl. Ale ty? Bože, nechci, aby se ti něco stalo!“

„Mluvil jsi o nepřímých důkazech,“ připomněl mu Darcy.

Dříve než mohl Harry odpovědět, přistoupil k jejich stolu číšník. Darcy si objednal večeři, Sandra salát a zákusek, ale Harry požádal pouze o kousek kuřete a spoustu kávy. „S plným žaludkem se mi chce vždycky spát,“ vysvětlil, „a s alkoholem je to ještě horší. Mám v úmyslu přesvědčit vás o tom, jak smrtelně vážná tahle záležitost je. Pokud ale opravdu chceš tu brandy pít, Darcy, klidně si ji dej.“

Darcy pohlédl na svou sklenici naplněnou velkým množstvím zlatavé. tekutiny a odsunul ji stranou.

„Ano, důkazy,“ pokračoyal Harry. „Už více než čtyři roky se mě mrtví nepokoušeli kontaktovat. Pokud ano; neuvědomoval jsem si to. Moje matka ke mně nejspíš ve snech přicházela; vlastně jsem si tím jist, protože ona už je taková. A teď mě najednou začnou záměrně vystavovat nebezpečí. Skutečnost, že zaútočili na Wellesleye, je náhoda; byli tam zrovna, když mě chtěl zavraždit. Ale byli tam, aby doručili zprávu. Udělali to pravděpodobně za a) kvůli mé matce, nebo za b) kvůli sobě bez ohledu na mě, nebo za c) kvůli Kenovi a Trevorovi, kteří se mě pokoušeli ve snech kontaktovat.“

Darcy se zamračil. „Pokoušeli se tě kontaktovat telepaticky? O tom jsem nevěděl.“

„Ani já ne, dokud se neprobral v blázinci Trevor Jordan, neuviděl nás a nepromluvil na mne. Mentální hlas mi zní jako skutečný, Darcy, a doma ve Skotsku se mi zdálo, že se nějací lidé pokoušeji ke mně proniknout, ale nevěděl jsem, kdo to je. Když jsem uslyšel Trevorův skutečný hlas, poznal jsem ho. Udělali to takhle: Ken byl vyhledávač, ten mě našel. A Trevor je telepat, který poslal zprávu. Proč mně? Protože já jsem takzvaný expert na to, proti čemu stáli. Museli to vědět, protože pracovali na případu Bodescu.“

Darcy přikývl a olízl si suché rty. Pozvedl sklenici.a usrkl trochu brandy, pouze si svlažil rty. „Dobrá – co dál?“

„Svědectví mých vlastních smyslů,“ pokračoval Harry, „kterých mám, stejně jako ty, více než pět.“

„Už ne,“ namítla Sandra – a hned se kousla do jazyka a doufala, že si to nebude vykládat zle.

Harry se ponuře pousmál a řekl: „Nemusím mluvit s mrtvými, abych poznal rozdíl mezi mrtvolou a živým člověkem.“

Darcy se opět zamračil. „Co má znamenat tohle?“ zeptal se. „Tak je to přece s námi se všemi!“

„Už jsi někdy šel za noci tichou, prázdnou uličkou?“ zeptal se ho Harry. „Najednou jsi věděl, že tam někdo je? Byl sis jistý, ještě dřív, než jsi uviděl plamének zápalky, jak si někdo v temném zákoutí zapaloval cigaretu? Hrál sis někdy na schovávanou a hledal jsi ostatní děcka, a najednou jsi přímo mezi lopatkami cítil, jak tě někdo pozoruje? A když ses otočil, někdo tam byl? Nemám na mysli šestý smysl, o kterém víš, že ho máš, ale jen takový vnitřní pocit.“

Darcy přikývl a Harry pokračoval: „No, takže tak jako ty cítíš přítomnost živých lidí, já poznám přítomnost mrtvých. Vím, kdy jsem ve společnosti mrtvých lidí. Což znamená, že ti můžu s určitostí říct, že Ken Layard mrtvý není! Dokonce i kdybych mohl s mrtvými mluvit, s Kenem bych nemohl. Protože on mrtvý není. Není ani živý, je něco mezi tím. Je nemrtvý, v područí někoho jiného a znovu povstane jako upír, pokud nezajistíme, aby usnul navěky. Tohle mi říkal v mých snech, o to mě prosil: abych ho našel, skončil to s ním, zabil ho.“

Darcy opět přikývl. „Když se s Trevorem nemohli k tobě dostat, doručili tuhle zprávu skuteční mrtví, že?“

„Správně,“ řekl Harry. „Zkoušeli mi to napsat těmi kameny v zahradě.“ Sandra se zachvěla. „Bože,

mohla jsem se Wellesleymu vzepřít, Harry! Mohla jsem tam být s tebou, když si pro tebe přišel. A také když si Oni přišli pro něj!“ Zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že bych to vydržela… vidět takové věci.“

Natáhl se přes stůl a poplácal ji po ruce. „To nejsou žádné věci,“ řekl: „Kdysi to byli živí lidé. Teď jsou to mrtví lidé. Jako většina půdy a nebe a moře na této planetě, která byla kdysi živá! To je koloběh života a život je stadium, kterým procházíme. Ale mrtví na mě myslí tolik, že překročí i přirozený běh věcí.“

„A překročení přirozeného z toho dělá… nadpřirozené?“ ozval se Darcy.

„Předpokládám, že ano,“ upřel na něj Harry své hluboké oči. „Nepovažovali jsme už kdysi upíry za nadpřirozené bytosti?“ Konečně si dovolil nefalšovaný úsměv, i když trochu unavený. „Víš, jako šéf pobočky E jsi zatraceně skeptický! Není to stejné jako vždycky? Stroje a strašidla? Fyzika a metafyzika? Přirozené a nadpřirozené?“

„Nejsem skeptický,“ namítl Darcy. „Už jsem toho viděl dost. Chci si jen věci utřídit.“

„A já ty věci pro tebe třídím?“

„Předpokládám, že ano. Tak… k čemu se dostaneme dál?“

„Zatím k ničemu. Ujasníme si, co víme, a zaměříme se na to, co nevíme. A zkusíme se připravit na to, co přijde. Mám – li být upřímný, být vámi dvěma, tak bych z toho vycouval.“

„Cože?“ Darcy měl dojem, že se přeslechl.

„Ty a Sandra byste měli skočit rovnou na palubu nejbližšího letadla mířícího domů, vrátit se do pobočky E a zmobilizovat všechny síly, které budou k dispozici. Měli bychom to hrát jako s Bodeskem: pěkně při zdi, dokud jsme nevěděli, o co jde.“

Darcy zavrtěl hlavou. „Jedeme v tom spolu. Mobilizovat síly v pobočce můžu i odsud. Možná bych ti měl připomenout, že vyhýbat se nebezpečí není můj nápad. To dělá akorát můj anděl strážný. Kromě toho, co si tady sám počneš? Se Sandrou to je jasné, Harry. Jsi ex-nekroskop. Už nemáš talent. Tebe se už práce, kde je třeba nadání, netýká. A jak jsi sám poznamenal, to, co se stalo v Bonnyrigu, byla úplná náhoda: mrtví nebudou vždycky po ruce, aby ti pomohli. Podívejme se pravdě do očí, z nás tří jsi nejslabší. Vypadá to, že ty nás potřebuješ víc než my tebe.“

Harry na něj upřeně zíral. „Potřebujete moje zkušenosti,“ řekl „O možném nebezpečí, které hrozí Sandře, jsem už hovořil. Opravdu by neměla být v mé blízkosti a…“ Náhle se zarazil. Příliš pozdě, protože škoda už byla napáchána. Nikdy se neuměl příliš dobře přetvařovat.

„V tvé blízkosti?“ podivila se. „Jak to myslíš, Harry?“ teď byla řada na ní, aby ho chytila za ruku.

Povzdechl si, odvrátil pohled a nakonec řekl: „Podívej, máme tady co dělat s upírem. Pravděpodobně s někým ze staré gardy, ale v každém případě je to blízký příbuzný původní větve, samotných Vampýrů. A jak vám stále opakuji, i když mě vůbec neposloucháte, Vampýři mají moc. Sandro, dívala ses do Jordanovy mysli a ta věc tam ho mučila a vyptávala se – zvláště na nás. Teď už pravděpodobně ví všechno, co potřebuje o pobočce E a jak jsme se vypořádali s Tiborem Ferenczym a JulianemBodeskem a… sakra, ví všechno, co chtěl vědět! Navíc se dozví o mně.

Jestli ne teď, tak brzy. Pak po mně půjde. Nemůže si dovolit nechat mě na pokoji, protože ví, že je prozrazen. Já jsem Harry Keogh, nekroskop, jsem nebezpečný. Zabíjím upíry, způsobil jsem, že zdroje upírů byly vytrženy z kořenů a zničeny; a někde v mozku mám uzamčena tajemství řeči mrtvých a Möbiova kontinua. Samozřejmě, že po mně půjde. A po vás dvou taky, jestli tu zůstanete. Dobrá Darcy… ty máš svůj talent, který tě chrání. Ale jsi jen člověk z masa a kostí. Narodil ses a můžeš zemřít. Pamatuj si, že ta Věc o tvém nadání ví! Jestli je způsob, jak se tě zbavit – nebo ještě lépe, jak tě použít – on ho najde.“

„Ale mám velkou výhodu!“ argumentoval Darcy. „Vím už, jak ho zabít!“

„Opravdu?“ řekl Harry. „Jak ho najdeš? A kdybys ho našel, myslíš, že bude klidně ležet a čekat, až ho probodneš kůlem? Člověče, on na tebe nebude čekat, on si tě najde – bude hledat nás! Nás! Podívej, řeknu ti to ještě jednou: v porovnání s ním byl Julian Bodescu ubohý amatér.“

„Tak povolám veškerou pomoc, kterou nám pobočka E může poskytnout. Zítra v poledne tady můžu mít deset z našich nejlepších.“

„Zavoláš je, aby tady byli pobiti?“ Jeho pocit bezmocnosti rostl a měnil se ve vztek. Musel těm dvěma zvláštním a inteligentním lidem všechno vysvětlovat pořád dokola, jako by to byly děti. Ve srovnání s

Vampýry ovšem dětmi byli, úplná neviňátka. „Nechápeš, Darcy," zkusil to znovu, „že ho neznají? Oni neví, kdo to je a kde je."

„Je to hra na schovávanou," řekla Sandra a dala tak najevo svou naivitu a nezkušenost. „Schováme se a necháme ho, ať si hraje. Nebo ho vypátráme vylučovacím systémem. Nebo…"

„Můžeme použít naše vyhledávače," skočil jí Darcy do řeči, „tak, jako jsme to udělali s Bodeskem, a-" Prudce se zarazil a vlasy se mu zježily. „Ježíši!" vyhrkl, když mu došla obludnost celého problému a zaskočila ho skutečná hrůza. „Naši vyhledávači!" zopakoval znovu. Tehdy to došlo i Sandře.

„Můj Bože!" zalapala po dechu.

Harry přikývl a pomalu se v židli zaklonil. „Vidím, že začínáte přemýšlet," poznamenal s lehkým sarkasmem. „Vyhledávači? Skvělý nápad, Darcy – až na to, že náš nepřítel to ví a brzy může mít vlastního vyhledávače. Ano,Ken Layard je jedním z nejlepších!"

Donesli jim jídlo; Darcy a Sandra se v něm zachmuřeně a zamyšleně štourali; Harry svou porci po chvilce odstrčil, zapálil si výjimečně jednu ze svých zřídkavých cigaret a napil se kávy. Darcy seděl chvilku tiše a pak řekl: Jestli nebude vyhnutí, budeme muset Kena spálit sami."

Harry přikývl. „Už chápeš, proč jsem tak spěchal?"

„Já jsem pitomá!" vyhrkla náhle Sandra. „Já jsem tak hloupá! Co za pitomosti jsem tady vykládala!"

„Ne, nejsi hloupá," zavrtěl Harry hlavou. „Nepodceňuj se. Jsi věrná, odvážná a jsi člověk. Nemůžeš uvažovat jako upír, stejně jako nemůžeš myslet jako šváb. Stručně řečeno: nemůžeš být tak úchylná jako oni. Ale nemysli si, že je to výhoda. Věř mi, že není. Můžeš se zbláznit, když se pokusíš uvažovat jako oni.

„Nicméně," řekl Darcy, „souhlasím s tím, že z toho Sandru musíme vynechat."

„Ano," přikývl Harry, „a neměla tu vůbec být, až na to, že bych ji nikdy nepřesvědčil, kdyby s námi neletěla." Otočil se k ní. „Musíš to pochopit, lásko, byla bys pro mě přítěží. Darcy bude v pořádku – on je vždycky – ale já bych nemohl jasně uvažovat, kdybys tu byla. Pořád bych měl starost, co se ti může přihodit."

Sandra si pomyslela: To je poprvé, co mi řekl ‚lásko' za poslední… byl to den, nebo dva? Připadalo jí to jako celá věčnost. Ale stálo za to čekat. „Co mám dělat?" zeptala se. „Sedět doma a doufat, že všechno dobře dopadne?"

Darcy zavrtěl hlavou. „Ne, za mé nepřítomnosti budeš koordinovat činnost pobočky E. Teď, když je Wellesley pryč a já jsem tady, musí to někdo vzít pevně do rukou. Máš informace o situaci z první ruky, takže jsi neocenitelná jako styčný důstojník – tedy důstojnice. Taky budeš v obraze, den co den budeš vědět, co se děje. Nejspíš budeš mít tolik práce, že ti nezbude čas se o něj strachovat."

Harry dodal: „Ty víš, že má pravdu." Podívala se na něj a vzápětí se odvrátila. „Dobrá, řeknu k tomu jen jedno: alespoň nebudu u toho, jak… upalujete chudáka Kena!"

Darcy pohlédl na Harryho. „Co s tím? Kolik času máme, než…?"

„Záleží na místních úřadech. Jestli se nerozhýbou, budeme to muset vyřídit sami," odpověděl Harry. „Ale čekal bych, že to tady kvůli horku vyřizují po čertech rychle."

Darcy se zamračil. „Takže nějaký přesný krajní termín není – Bože, to je fór! Mám na mysli chvíli, kdy situace začne být… problematická?"

„Chceš říct: kdy vstane a začne se tady promenádovat, že?"

Harry zavrtěl hlavou: „Ne, žádné přesné časové omezení není. Jak dlouho to trvalo Georgeovi Lakeovi, strýci Juliana Bodeska?"

„Tři dny a tři noci," odvětil Darcy okamžitě. „Sotva ho stačili pochovat, už se zase vyhrabal ven."

„Ach, ne!" vyjekla Sandra s očima vytřeštěnýma hrůzou. Harry na ni pohlédl, bylo mu jí líto, ale musel pokračovat. „Lake byl učebnicový příklad," řekl. „Nemyslím si, že jsou nějaká přesná pravidla. Alespoň žádná spolehlivá." Narovnal se a rozhlédl se kolem, „Víte, napadlo mě, že turistům musíme připadat pěkně divní! Rozhodně je tady už příliš plno. Navrhuji, abychom se vrátili zpět do vily. Podívejme se pravdě do očí, mohl jsem se mýlit s tím schováním se v davu, možná tam budeme stejně v bezpečí jako tady. Kromě toho musíme utvořit plán – a zabezpečit vilu."

Cestou zpátky všichni mlčeli. Vzhledem ke vzdálenosti od centra Rodu a k začátku sezony tu bylo poměrně klidno. Ulicemi se šinul hustý proud aut mířících k zářícím světlům, ale chodníky zely téměř

prázdnotou. Po pravé straně za promenádou viděli tiché, zářivé moře a Mléčná dráha se táhla po nebi jako pás diamantového prachu. Mohlo by to být romantické: za jiných okolností. Ale když přicházeli po štěrkové cestičce k dveřím vilky, nezvedlo jim náladu ani naříkavé, stále se opakující stříbřitě jasné volání malých řeckých sýčků.

Vešli dovnitř. Darcy vyšel po schodech a prověřil, zda jsou zavřená okna. Harry se postaral o okna v přízemí a zadní dveře. Oboje dveře byly pevné, s důkladnými zámky a solidními závorami. Všechna okna zakrývaly zvenčí okenice a zevnitř byla zajištěna bezpečnostními zámky.

„Lepší už to být nemohlo," pochvaloval si Darcy, když se zase sesedli kolem stolu v obývacím pokoji.

„Ale mohlo," namítl Harry. „Zítra mi připomeň, abych koupil česnek."

„Samozřejmě," přikývl Darcy. „Víš, že jsem na to úplně zapomněl? Tolik se o tom píše v románech, až se mi vykouřilo z hlavy, že je to součást naší reality!"

„Česnek," zopakoval Harry. „Ano. Na Hvězdné straně mu Kočovníci říkali kneblasch. Německy je to knoblauch a cikánsky gnarblez." Unaveně a nevesele se usmál. „Další zbytečná informace."

„Zbytečná?" podivila se Sandra. „Myslím, že je jen v pořádku, když nám poskytneš všechny zbytečné informace, které můžeš!"

Harry pokrčil rameny. „Hodně z nich získáš z těch Darcyho ‚výmyslů'. Ale jestli to je to, co chceš…" Znovu pokrčil rameny, ale pak přidal varování: „Nesmíš nikdy zapomínat, že u upírů si nikdy nemůžeš být ničím jistá. A nikdo – mě nevyjímaje – o nich neví všechno. Všechno? Nevím ani desetinu! Vím jen, že čím blíže jsi ke zdroji, k původnímu vampýřímu originálu, tím efektivněji různé jedy působí. Česnek u nich způsobuje nevolnost. Jeho pach jim vadí stejně jako nám pach výkalů, dokonce z něj mohou onemocnět. Lardis Lidesci na Hvězdné straně natíral zbraně štávou z česneku. Upír zasažený takovou zbraní – ať už šípem, nožem nebo mečem – příšerně trpí. Často musí být zraněný úd odstraněn a na jeho místě vyroste další."

Darcy a Sandra na sebe vyděšeně pohlédli, ale neřekli nic.

„Pak je tu stříbro," pokračoval Harry. „Pro ně znamená jed stejně jako pro nás rtuť nebo olovo. Což mi připomíná; měli bychom si sehnat nějaké ty módní řecké nože na dopisy – stříbrné nebo postříbřené. Darcy, všiml sis těch šipek, které jsem přibalil ke své kuši? Jsou z tvrdého dřeva, natřené česnekem a hrot mají ze stříbra. Prosím tě, neptej se mě, jestli mluvím vážně. Na Hvězdné straně Kočovníci na takové zbraně přísahali a díky nim zůstávali naživu!"

Hvězdná strana! pomyslel si Darcy s pohledem upřeným na Harryho. Ten cizí, paralelní svět upírů. On ho viděl, byl tam a vrátil se. Všechno má z první ruky. A teď tu sedí, úplně lidský, zranitelný, a pokouší se nám ty věci vysvětlit. Nějak se mu daří se na nás nezlobit, nevybuchovat, nechvástat se a nezuřit. Nikdy s tím ani nezačne.

„Upíři," řekla Sandra a při tom slově ucítila vzrušení, i když věděla, že ho nenávidí. „Vyprávěj nám o nich, Harry. Vím, že je to ve spisech na ústředí pobočky E v Londýně. Ale v tvém podání to zní jinak. Víš toho o nich tolik, a přesto říkáš, jak málo toho znáš."

„Povím vám několik věcí, které o nich vím jistě," začal Harry. „Jsou nepředstavitelně zvrhlí. Jeden jak druhý jsou to lháři, kteří budou skoro při každé příležitosti raději lhát než říkat pravdu – nezáleží na tom, jestli z toho budou mít prospěch. Jsou mistři v překrucování argumentů, znalci dvojsmyslů a frustrujících rébusů, slovních hříček, hádanek a protismyslů, falešných přirovnání a paralel. Jsou šíleně žárliví, tajnůstkářští, pyšní a chamtiví. Na čem lpí nejvíce – na životě – nebo nemrtvosti – v tom jsou ti nejhouževnatější tvorové, kteří byli kdy stvořeni!

Rodí se v upířích močálech východně a západně od středního horského pásu, oddělujícího Hvězdnou stranu od Sluneční. Legenda vypráví, že občas vylezou jako příšerní slimáci nebo pijavice, aby se přisáli k člověku nebo ke zvířeti. Jaká je jejich inteligence v tomto stadiu, nikdo neví, ale – jejich přilnavost je absolutní. Živí se krví hostitele a utvářejí s ním strašlivou symbiózu. Hostitel se mění fyzicky i psychicky. Upír je bezpohlavní a přijímá pohlaví svého hostitele a to v něm – nebo v ní – probudí nezvladatelnou touhu po krvi, která časem oba dva pohltí.

Řekl jsem, že se hostitel mění fyzicky. To je pravda: upíří maso se od našeho liší. Má schopnost regenerace. Když přijde upír o prst, ruku nebo nohu, časem si je nahradí. Není to tak zvláštní, jak se to může zdát. Mořská hvězdice to umí lépe. Když rozseknete hvězdici a hodíte ji zpátky do moře, z každé

její časti vyroste úplně nový jedinec. Stejně tak, když ještěrka ztratí ocas nebo rozdělíte tasemnici. Ale upír není tasemnice. Lesk Nenasytný, šílený vampýří vládce, v bitvě ztratil oko – a nechal si ho narůst na rameni!

Když upír dospívá, síla a odolnost jeho hostitele prudce narůstá. A stejně tak sílí jeho emoce. Kromě lásky, která je Vampýrům cizí, se všechny ostatní vášně zmnohonásobí. Nenávist, chtíč, touha válčit, znásilňovat, mučit a ničit všechny spojence i protivníky. Tohle zlo je tlumeno upírovou touhou po anonymitě a utajení. Ví, že pokud by byl odhalen, lidé by nepřestali, dokud by ho nezničili. Takhle to funguje, samozřejmě, zvláště v tomto světě, protože tomu jejich vládnou – nebo spíše vládli – oni.

Vládli, protože po Obyvatelově a mém zásahu se jejich vláda zhroutila. Ale i předtím byly jisté kmeny Kočovníků, kteří je zabíjeli, pokud k tomu měli příležitost. Já a můj syn… jsme je nezničili všechny. Občas si přeji, abychom to byli udělali…

Takže… kdy se sem dostali první z nich, jak a kudy přišli? První v našem světě? Kdo ví? Upíři se vyskytují ve všech lidských legendách. Kde, to už je snadnější: ve starověké Dácii, v Římě a Moldávii a ve Valašsku. Dnes je to jedna země: Rumunsko v okolí Dunaje. Tam je Brána, tunel mezi dimenzemi, ale naštěstí je nepřístupná. Nebo skoro nepřístupná. Použil jsem ji, když jsem odešel na Hvězdnou stranu; ale to bylo předtím, než mě Harry junior zbavil mých schopností."

Harry se opřel dozadu a povzdechl si. Dostihl ho čas a události. Nyní vypadal velmi unaveně, přesto se zeptal: „Co ještě chcete slyšet?" Jakkoli to bylo morbidní, Sandra se nedokázala ubránit fascinaci Harryho tématem. „Co jejich životní cyklus, jejich dlouhověkost? Když jsem četla akta pobočky E, všechno se zdálo být tak fantastické! Tvrdíš, že jejich původ je v močálech, ale co bylo předtím? Jak se tam dostali?"

„To je jako se ptát, co bylo dřív, jestli slepice nebo vejce," odvětil Harry. „Jsou v močálech, to je vše. Proč jsou v Austrálii domorodci? Jak to přijde, že varani komodští jsou jen na Komodu? Ptáš se, jaký je jejich životní cyklus: Začíná v močálech ve formě veliké pijavice. Aspoň tak to chápu já. Pak se přemístí do lidí nebo zvířat, obvykle vlků. Mimochodem mám teorii, že bájný vlkodlak byl ve skutečnosti upír. Proč ne? Živí se syrovým, krvavým masem a jeho kousnutí může způsobit vznik dalšího vlkodlaka, že? Samozřejmě, při kousnutí může dojít k přenosu vejce, které nese genetické kódy jak vlka, tak upíra."

Náhle byl Harryho pohled ještě uštvanější. „Můj Bože!" zašeptal a strnule potřásl hlavou. „Pokaždé, když o tom přemýšlím, nemohu se ubránit myšlence na svého syna. Kde je asi teď, ptám se? Stále je na Hvězdné straně vampýřím vládcem? V co se změnilo mé a Brendino dítě? Protože Harryho upír pocházel z vlka!"

Po několik dlouhých okamžiků byly jeho hluboké oči zamlžené, vzdálené, ztracené. Pak zamrkal, napřímil se a vrátil se do současnosti. „Takže jejich životní cyklus." Odkašlal si a pokračoval. „Dobře. Zatím jsme sledovali cyklus od pijavice k parazitovi v lidském nebo zvířecím hostiteli. Já tohle partnerství nazývám symbiózou. Jistě ten název oceníte, protože obě strany berou i dávají. Parazit má svůj úkryt a učí se z mysli hostitele. Hostitel získá samoléčitelské schopnosti upíra, jeho protoplazmu, umění přežít a v neposlední řadě dlouhověkost. Časem se upír propojuje s vnitřkem svého hostitele; stává se jeho neoddělitelnou součástí. Dvě části – dokonce i mozky – se pomalu propojují, až se stanou částí jedinou. V počátečním stadiu si parazit ponechává určitou individualitu. Když nedospělý upír cítí extrémní, nevyhnutelné nebezpečí, které jeho hostiteli hrozí, může ho dokonce opustit. Přesně o tohle se snažil Dragosaniho upír v okamžiku jeho smrti. Ale měl smůlu, zabil jsem ho také…"

Harrymu se roztřásl hlas a jeho tvář opět zesinala. Dokud nepromluvil, nechápali jeho strhaný výraz: „Nebo můžete nedospělého upíra vylákat ven z jeho hostitele, pokud víte jak. Ale vždycky s… katastrofálními následky pro hostitele." Věděli, že mluví o vládkyni Karen, a pochopili, co cítí.

Harry si všiml výrazů jejich tváří a rychle řekl: „Kde jsem skončil? Aha, životní cyklus. Mohli byste si myslet, že konec je to nejpodivnější ze všeho, ale je to opravdu tak? Vezměte si obojživelníky, žáby a mloky. Nebo můry a motýly. Nebo pokud trváte na parazitech, co takhle motolice? To je taky hrůza! Co činí upíra horším, je jeho zvrhlá inteligence a skutečnost, že nakonec bude jeho vůle převládající, dominantní, silnější než vůle hostitele. Takže to doopravdy vůbec není výměnný obchod, ale absolutní podřízenost. Pak tu je vejce. Faethor Ferenczy předal své vejce Tiboru Valachovi polibkem. Vytáhl si vejce z hrdla pomocí rozeklaného jazyka a vsunul ho Tiborovi hluboko do krku! Od toho okamžiku byl

válečník Tibor prokletý.

„Kůlem probodený, spoutaný a po pět století zahrabaný nemrtvý Tibor vysunul úpon své protoplazmy a shodil své vejce Dragosanimu za krk. Vejce podobné kapce rtuti proniklo Dragosaniho kůží a masem, nezanechalo po sobě ani stopu a přilnulo k jeho páteři. A i Dragosani byl ztracený. Faethor byl Vampýr. Dal Tiborovi své vejce a učinil i jeho Vampýrem! A Dragosani by se jím stal také, kdybych se do toho nevložil a neskoncoval s ním.

Vejce je nositelem přeměny v pravého Vampýra. Pouze vejce. Může být předáváno polibkem, pohlavním stykem nebo může být na hostitele pouze vloženo. Tohle Dragosanimu řekl Tibor Ferenczy, ta stará Věc pod zemí. Ale Tibor byl, jako všichni upíři, lhář! Vždyť stačilo, aby se ten starý ďábel pouze dotkl nevyvinutého plodu Juliana Bodeska, a dítě bylo zkažené a nakažené vampyrismem dokonce ještě před svým narozením! Mělo všechna – stigmata? – Vampýrů. Všechny známky a symptomy, ano, včetně základní upíří dovednosti metamorfozy. Julian Bodesku byl Vampýr! Ale…

Mohl vyvinout své vlastní vejce? Nevím. Je to úplně paradoxní, ale přesně to od nich můžete čekat.“ Harry znovu upadl do mlčení.

Sandra a Darcy seděli a všechno to poslouchali v jakémsi omámení. Teď, když se zdálo, že Harry skončil, ozval se Darcy: „Jejich varianty jsou tak zmatené,“ řekl. „Vypadá to, že Bodescu nakazil svou matku malou částí sebe samého. Nevíme, jakou částí nebo jak, ale sakra, nemohu říct, že by mi toho bylo líto. Pěstoval cosi příšerného ve sklepeních domu v Harkley, neuvěřitelnou Věc, která zavraždila jednoho z našich esperů. Vypěstoval ji z jednoho ze svých zubů moudrosti! A tu nemyslící, protoplazmatickou stvůru použil k nakažení svého strýce, tety a sestřenice. Vypadá to, že je všechny nakazil různými způsoby. Dokonce i toho zatraceného psa!“

Harry pomalu přikývl a řekl: „Ano, a pořád ještě neznáte ani polovinu. Vampýři na Hvězdné straně, Darcy, měli takové schopnosti, které upíři na Zemi, naši upíři, už nejspíš naštěstí zapomněli! Mohli vzít maso Kočovníků nebo Trogů – a přetvořit ho podle svého přání. Vyprávěl jsem o plynovcích, kteří produkovali metan, ale vytvářeli také válečníky, v jejichž existenci byste se zdráhali uvěřit, i kdybyste nějakého viděli!“

„Já jsem jednoho viděl,“ připomněl mu Darcy.

„Ve filmu,“ souhlasil Harry, „ano – ale neviděl jsi žádného, jak se na tebe řítí z nebe s každým kouskem těla obrněným a vybaveným smrtícími zbraněmi! Netušíš nic o zkostnatělých, chrupavčitých stvořeních, jejichž kůží, šlachami a kostrami rozšiřovali a vyspravovali svá orlí hnízda! A panebože, jejich sifonéry si ani nedovedete představit!“

Sandra zavřela oči, zvedla ruku a zasípala: „Dost!“ O tvorech nazývaných sifonéři četla v Harryho spisech a rozhodně o tom nechtěla slyšet z Harryho úst. Věděla o velkých, tichých, ochablých stvořeních, která se nacházela v horních částech upířích věží, jak jejich živé žíly visí stovky metrů dolů skrz duté kostěné trubky a nasávají vodu ze studní. Také věděla, že všichni tito tvorové a zvířata byli kdysi lidmi, než prodělali upíří metamorfózu.

„Dost!“ řekla ještě jednou.

„Ano,“ přisvědčil Darcy, „Sandra má pravdu. Nejspíš dnes není nejvhodnější čas probírat tohle všechno. Bůh ví, že neusnu!“

Harry přikývl. „Zřídkakdy spím klidně,“ přiznal se.

Přestože o tom nepadla. ani zmínka, jako by se domluvili, vynesli z ložnic tři postele a přenesli je do velkého obývacího pokoje, kde je rozestavěli kolem stolu uprostřed místnosti. Pak se připravili ke spánku všichni společně v jednom pokoji. Nebylo to zrovna nejcivilizovanější, ale o to bezpečnější.

Harry vytáhl z cestovní kabely kuši, natáhl ji a založil šipku. Nabitou zbraň položil na podlahu mezi svou a Darcyho postel poblíž stolu tak, aby na ni nešlápli. Pak, když se ostatní odešli po řadě umýt a připravit ke spaní, natáhl se do křesla a přetáhl přes sebe pokrývku. Pokud by se později cítil nepohodlně, mohl se vždycky přemístit do postele.

V temném a tichém pokoji, kde jen chabé šeré světlo procházelo žaluziemi, Darcy zazíval a zeptal se: „Jaké jsou plány na zítra, Harry?“

„Podívat se na Kena Layarda,“odpověděl bez zaváhání Harry, „posadit Sandru do letadla domů a zjistit, zda nemůžeme udělat něco pro Trevora Jordana. Měli bychom se pokusit dostat ho odsud, jak

nejrychleji to půjde, S rostoucí vzdáleností by měl vliv upíra klesat: Předpokládám, že také závisí na místních úřadech, jak se k tomu vyjádří. Ale nechme to všechno na ráno. Právě Teď mám pocit, že budu šťastný, když přežijeme noc."

„Určitě ji přežijeme," uklidňoval ho Darcy. „Takže se cítíš… v pohodě?"

„V pohodě? To těžko! Ale nezdá se, že by mě něco obzvlášť trápilo,"

„Prima," zaradoval se Harry. „Je dobré mít tě po ruce, Darcy Clarku"

Sandra neřekla nic. Už spala…

Harry skutečně usnul, prvních několik hodin spal v krátkých neklidných zdřímnutích, ne delších než deset, patnáct minut. V časných hodinách ho však vyčerpání přemohlo a upadl do hlubšího spánku. Nyní se mrtví, kteří s ním už nemohli komunikovat, když byl při vědomí, mohli pokusit s ním spojit. ! Nejdříve se z velké dálky ozval slabý hlas jeho matky, přicházející jako šepot hnaný větrem:

Haaarrý! Spíš, synkú? Proč mi neodpovídáš, Harry?

„Já… nemůžu,, mami!" zasípal. Očekával prudký stisk, který sevře jeho mysl a žíravinu na nervových zakončeních mozku. „Vždyť to víš. Kdybych se pokusil s tebou promluvit, zranil by mě. Ne on, ale to, co mi udělal."

Vždyť se mnou mluvíš, synku! Jen jsi na to už zase zapomněl. Nemůžeme spolu mluvit, jen když jsi vzhůru. Když sníš, nic nám nebrání: Nemusíš se mě bát, Harry. Víš, že bych ti nikdy neublížila. Ne vědomě.

„Teď si… vzpomínám," řekl Harry stále nejistě. „Ale k čemu je to dobré? Až se probudím, stejně si nezapamatuji, co jsi mi řekla. Nikdy si to nepamatuji. Nesmím."

Já už jsem přece našla způsob, Harry. Můžu to zkusit znova. Nevím sice přesně jak, protože cítím, že jsi hodně daleko, ale zkusit to mohu vždycky. A když ne já, tak někdo z tvých dalších přátel.

„Mami," Harry byl nyní vystrašený, „musíš jim říct, aby toho nechali. Nemáš představu, jakou bolest mi mohou způsobit, do jaké svízelné situace mě můžou dostat! A právě teď mám dost problémů i bez nich."

Vím, že máš, synku, to tedy vím, odpověděla. Ale není problém jako problém a řešení bývají často různá. My jen nechceme, abys našel špatné řešení. Chápeš?

Spal a nerozuměl, věděl jen, že sní a někdo, kdo ho má.rád, se pokouší mu pomoci, jak nejlépe dovede, i když mylně a pochybeně. „Mami," náhle se na ni a na ně všechny rozzlobil, „opravdu bych si přál, aby ses pokusila mě pochopit. Musíš si zapamatovat, že mě přivádíš do nebezpečí! Ty i ostatní mrtví, vy všichni – jako byste se mě pokoušeli zabít!"

Harry! Zalapala po dechu: Harry! Poznal, že se za něj stydí. Synu, jak takovou věc můžeš říct? Zabít tě? Nebesa, ne. Naopak, pokoušíme se tě udržet naživu.

„Mami, já…"

Haaarry. Začala se vytrácet, vracela se tam, kam patřila, tak slabá a vzdálená jako zapomenuté jméno na jazyku, které se vám nevybaví, ať se snažíte jak chcete. Za okamžik její signál, ona řeč mrtvých, zesílil a on se na ni opět zaměřil.

Víš, synu, pokračovala, už se kvůli tobě tolik netrápíme. Myšlenka na to, že bys jednoho dne mohl umřít, již pro nás není tak bolestná. Víme, že zemřeš, protože nám všem se to stalo. Díky tobě jsme pochopili, že smrt není tak zlá, jak se o ní říká. Ale mezi životem a smrtí je ještě jeden stav, Harry. Byli jsme varováni, že ses mu ocitl příliš blízko.

„Nemrtvost!" teď bylo na něm, aby zalapal po dechu, když jeho sen náhle oživl. „Varováni? Kým?"

Mezi mrtvými je mnoho nadaných lidí, synku, odpověděla. Jsou tu takoví, s nimiž můžeš mluvit bez obav z jejich slov, a jiní, se kterými bys neměl mluvit nikdy! Občas jsi jednal neopatrně, ale tentokrát… jeden… zlý… ztracený… v temnotě… navěky!

Její hlas se začal ztrácet, rozpadat, mizet. Ale to, co řekla, bylo důležité, tím si byl jist. „Mami?" zavolal za ní do mlžného oparu snu. „Mami?" Haaaaarrry! Její odpověď byla jen slabou ozvěnou, která se ztrácela… až zmizela úplně.

Pak-

Něco se dotklo Harryho tváře; trhl sebou a trochu se v křesle napřímil.

„Co…?" zalapal.po dechu, napůl při vědomí. Něco se ve vzduchu třepetalo? Hýbalo se něco v pokoji?

„Ššš!" uklidňovala ho Sandra ze své postele v temnotě. „Je to jen sen. Opět o tvé matce."

Harry si vzpomněl, kde je a co tam dělá, a chvíli ve tmě naslouchal tichu. Po chvilce se zeptal; „Jsi vzhůru?“

„Ne,“ odvětila. „Chceš, abych byla?“

Zavrtěl hlavou, pak si uvědomil, že ho nemůže vidět, a zašeptal: „Ne. Spi.“

Když sám začal upadat do snu, znovu ucítil slabé chvění vzduchu. Ale spánek ho již přemohl a on si toho přestal všímat.

Tentokrát hlas přišel z nitra mlhy, která se Harryho snem převalovala, tak vlhká a lepkavá; jako ze skutečného světa. Hlas zněl jasně, i když vzdáleně, signál byl ustálený a čistý; ale také temný, hluboký, drsný a hrobový jako pekelné zvony. Zdálo se, že Harryho obklopuje a ze všech stran tlačí na mysl nekroskopa.

Ááách! Miláček mrtvých, ozvalo se a Harry hlas okamžitě poznal. Tak jsem tě přece našel, navzdory snahám tečh, kteří tě chrání proti velmi staré, velmi mrtvé a velmi neškodné Věci.

„Faethore,“ odpověděl Harry. „Faethore Ferenczy!“

Haaarry Keeoooghu, klokotavě zanaříkal hlas. Je pro mě poctou, Harry, ten důraz, který jsi dal na mé jméno! Je to úcta, kterou v tobě cítím? Chvěješ se před mocí, kterou jsem kdysi představoval? Nebo je to něco jiného? Možná strach? Ale jak to? Jaký strach? Někdo tak nebojácný jako ty? Řekni mi, co tě změnilo, můj synu?

„Nejsem žádný tvůj syn, Faethore,“ odsekl Harry okamžitě a v hlase se ozvalo cosi ze starého Harryho. „Mé jméno je čisté. Nezkoušej ho pošpinit.“

Áách! Syčivě zabublal smích té příšerné Věci v jeho hlavě. Takhle je to lepší. Je mnohem lepší bavit se za známých podmínek.

„Co chceš, Faethore?“ Harry byl podezřívavý a opatrný. „Doslechl ses o mém omezení a přišel ses vysmívat?“

Tvé omezení? .Faethor předstíral údiv, ale ne dost, aby zastřel svůj prosakující sarkasmus. Ty máš nějaké omezení?Jak je to možné? S tolika přáteli? Se všemi těmi mrtvými, kteří ti radí a usměrňují tě?

Dokonce i ve snu byl Harry zběhlý v řeči upírů – i těch ‚neškodných’, skutečně mrtvých. „Faethore,“ oslovil upíra, „vím.. jistě, že dobře víš, o čem je řeč. Ale když se ptáš, klidně ti to zopakuji: už nejsem nekroskop, pouze ve snu. Tak si tuhle situaci vychutnej, jak umíš, protože když budu vzhůru, tohle potěšení nikdy nezažiješ.“

Jaká hořkost! řekl Faethor. A to jsem si myslel, že jsme přátelé, ty a já.

„Přátelé?“ Harry se málem rozesmál, ale ovládl se. Lépe na sebe nepřivolávat nepřátelství jednoho z nich, ani když je skutečně a navěky mrtvý, jako Faethor. „Jací přátelé? Mrtví jsou moji přátelé, jak jsi právě řekl, a ti se tě štítí!“

Tak ty mě zapíráš, povzdechl si mrtvý Vampýr, a kohout ještě ani třikrát nezakokrhal.

„To je rouhání!“ vykřikl Harry.

Ucítil Faethorův hnusný, široký úšklebek. Samozřejmě, že je! Protože já, Harry, jsem veliký rouhač! V něčích očích.

„V očích všech,“ řekl Harry. „V očích samotného zdravého rozumu, Faethore.“ Pak dodal: „Jestli jsi už se svým vysmíváním skončil, nech mě být. Dokážu si představit lepší sny, než jsi ty.“

Máš krátkou paměť! zavrčel upír. Když jsi potřeboval radu, přišel jsi ke mně. Odehnal jsem tě snad? Kdo zničil tvého nepřítele v chorvatských horách?

„Zachránil jsi mě, protože se to hodilo do tvých plánů, pro nic jiného. Pomáhal jsi i udeřit na Tibora, aby ses mohl podruhé – , tentokrát ze záhrobí, pomstít! Svrhl jsi Ivana Gerenka z útesu, jenž chránil tvůj hrad, protože by ho mohl zničit. Pro mě jsi neudělal nic. Jak to teď vidím, vlastně jsi mě využil daleko více než já tebe!“

Hele! odsekl Faethor. Tak ty nejsi takový hlupák, jak jsem si myslel! Není divu, že jsi vyhrál, Harry Keoghu! Ale i kdyby všechno, co jsi řekl, byla pravda, musíš přiznat, že to bylo oboustranně výhodné.

Teď Harry pochopil, že ho starý upír nenavštívil, jen aby se mu posmíval; kdepak, jeho plány zahrnovaly mnohem víc. Vyplývalo to zcela zřejmě z toho, jak Faethor vyslovil slova ‚oboustranně výhodné’. Harry byl zvědav, zda-li se i tento jejich rozhovor stane oboustranně výhodným. Co ta stvůra chtěla, a, což je ještě důležitější, za co to chtěla vyměnit? Byl jen jediný způsob; jak to zjistit.

„Ven s tím, Faethore," vyzvídal Harry. „Co ode mě chceš?"

Stydím se za tebe! odpověděl upír. Víš, že si rád popovídám, rád diskutuji, přesvědčuji nezvratnou logikou, jak miluji dovednou manipulaci se slovy a obratné smlouvání, než je obchod uzavřen. Chceš mi toto malé potěšení odepřít?

„Nezdržuj, Faethore," řekl Harry. „Pověz mi, co chceš a jakou to má pro tebe cenu. Tehdy – pokud ti to mohu poskytnout a nepřestat si sám sebe vážit – jen tehdy začneme mluvit o obchodu."

Pche! odsekl upír, ale stejně rychle navázal: Dobrá. A bez dalších vytáček pokračoval: Slyšel jsem od mrtvých, že teď zažíváš těžké časy. Ano, přiznávám, že jsem věděl, že jsi přišel o své síly. Pravda, jsem vyděděnec mezi mrtvými, ale občas, když mluví, působí mi potěšení tajně si vyslechnout, co si povídají. Hodně diskutovali o tobě, Harry Keoghu, a já jsem je slyšel. Nejen, že je ti znemožněno hovořit s mrtvými, a nemůžeš už ani požívat výhodu okamžitého přemísťování. Je to pravda?

„.Ano."

Takže (Harry ucítil Faethorovo strohé přikývnutí) o té… teleportaci nevím nic. V téhle oblasti nemohu být nápomocen. Myslím, že předpokládá výpočty – souběžná řešení myriád složitých rovnic? – a já připouštím, že tohle neovládám. Nepočítal jsem již tisíc let. Dokonce za mých časů jsem nebyl nikterak velký matematik. Ale o řeči mrtvých něco vím, tady bychom mohli udělat obchod.

Harry se snažil zakrýt svou dychtivost. „Obchod? Myslíš, že bys mi mou schopnost mohl vrátit? Nevíš, co říkáš. Mým případem se zabývali odborníci. Kdybych se v bdělém stavu odvážil hovořit s mrtvými, to bych si rovnou mohl do uší nalít kyselinu! Výsledek by byl stejný. Vím to, protože jsem to zkusil – jednou! A jenom proto, že mě k tomu přinutili –jednou!"

Také jsem slyšel, pokračoval Faethor, jak si mrtví povídají, že tuhle zlomyslnost ti provedl tvůj vlastní syn v nějakém úplně jiném světě. To je úžasné! Nakonec jsi tu cestu našel, že? A teď neseš následky…

„Faethore," přerušil ho Harry, „přejdi k věci."

To je jednoduché… Jenom Vampýr dokáže takhle zasáhnout do tvé mysli a jen jeden z nejmocnějších. Bylo to umění očarování – hypnózy – použité velkým mistrem tohoto umění, co tě ochromilo, Harry Keoghu. Pyšním se, že i já jsem býval kdysi také takovým mistrem!

„Říkáš, že mě můžeš vyléčit?"

Faethor se temně zachechtal, protože věděl stejně dobře jako Harry, že ex-nekroskop už spolkl návnadu i s háčkem. Co je napsáno, může být i smazáno, řekl. To jistě víš. Stejně tak, co je pokřiveno, lze narovnat. Jen se svěř do mých rukou, a dám tě do pořádku.

Harry v duchu ucukl. „Svěřit se do tvých rukou? Vpustit tě do své mysli, jako kdysi Dragosani vpustil do své Tibora? Myslíš si, že jsem šílený?

Myslím, že jsi zoufalý.

„Faethore, já –"

Teď mě poslouchej, přerušil ho dlouho mrtvý upír. Mluvil jsem o oboustranné výhodě a o tom, o čem si šeptají mrtví ve svých hrobech. Někteří jen nešeptají. V horách Metalici a Zarundului jsou takoví, kteří křičí hrůzou z toho, co povstalo! Protože ani po staletí mrtví – ani jejich kosti, prach – před ním nejsou v bezpečí. Ano, a já vím, jak se jmenuje, a činím se za něj zodpovědným.

Harrymu se háček s návnadou zasekl ještě hlouběji, ale stejně jako ryba, ani on nedal svou kůži lacino. „Faethore," řekl, „chceš říct, že jeden z Vampýrů přišel mezi nás. Ale to já už dávno vím..Jaký mi z toho plyne zisk? Domníváš se, že svou mysl svěřím do tvých rukou za takovou cenu? Opravdu myslíš, že jsem šílený!"

Ne, myslím si, že jsi předurčený. K vymýcení toho, co nazýváš nečistým: zičíš to dříve, než to zničí tebe. Uděláš to pro bezpečí a zdravý rozum svého světa a já to udělám… pouze pro své uspokojení. Protože ho nenádím, stejně jako jsem nenáviděl Tibora.

„Kdo je to?" vypálil Harry otázku a doufal, že toho druhého nachytá, přečte si odpověď v jeho překvapené mysli.

Ale no tak, opáčil Faethor a Harry ucítil jeho smutné a zklamané zavrtění hlavou. Toho nám není zapotřebí, můj synu, řekl velmi tiše, protože rád prozradím jeho jméno. A proč ne? Vždyť si ho stejně nebudeš pamatovat, až se probudíš. Jeho jméno – nejproklínanější a nejopovrhovanější jméno – je Janos! Z hlasu mu odkapával takový jed, že Harry věděl, že je to pravda.

„Tvůj syn," povzdechl si a přikývl. „Po Tiborovi tvůj druhý syn. Janos Ferenczy. Alespoň vím, proti komu stojím, když už ne proti čemu."

To, proti čemu stojíš, odpověděl Faethor, tě bez mé pomoci zcela zničí!

„Vyprávěj mi o něm," pobídl ho Harry. „Řekni mi o něm všechno, co můžeš, a já zkusím udělat zbytek. Obchoduješ skvěle. To nemohu popřít."

Faethor se znovu zachechtal. Skutečně máš krátkou paměť. Trvá jen tak dlouho, jako tvůj sen!

Harry věděl, že má pravdu, a zklamání se změnilo ve vztek. „Tak o co jde? Přece jen ses mi přišel vysmívat?"

Vůbec ne, přišel jsem uzavřít obchod. A teď je uzavřen. Přijdeš za mnou tam, kde ležím, a promluvíme si znovu – a příště si to už zapamatuješ!

„Vždyt si nezapamatuji ani tohle!" vykřikl Harry.

Ale zapamatuješ, zapamatuješ, zněl mizející Faethorův hlas jako ozvěna z převalující se mlhy. Alespoň něco si zapamatuješ. Postaral jsem se o to, Harry. Postaral jsem se, Harry Keoghu!

„Harry?" někdo stál vedle křesla a nakláněl se nad ním.

„Harry!" Sandra mu naléhavě položila ruku na rameno, Darcy Clarke spěchal ke dveřím, na které bušil Manolis Papastamos a křičel, ať ho pustí dovnitř. Mezerami v žaluziích pronikalo dovnitř chabé světlo svítání.

Harry se prudce probudil, mátožně jako opilec se vzpřímil a málem vypadl z křesla. Sandra ho zachytila do náručí. Přitiskl se k ní a vzápětí vrazil do pokoje Darcy s Manolisem v patách.

„Strašná věc se přihodila! Strašná věc!" opakoval stále Manolis, zatímco Darcy otevřel okno a okenice, aby vpustil dovnitř bledé světlo nového dne. V pokoji probouzejícím se k životu Manolisovi poklesla čelist. Chvějící se rukou ukázal na velkou řeckou tapisérii pokrývající větší část jedné ze zdí. Tapisérie se pohybovala!

„Všemocný Bože!" zalapal po dechu Darcy a Sandra se přitiskla ještě těsněji k Harrymu.Tapisérie představovala panoráma modré oblohy, hnědých hor a bílých vesniček, ale na nebi bylo čtyřiceticentimetrovými písmeny napsáno jméno: FAETHOR. Nápis tvořila chlupatá srst, která se hýbala!

Přestože svůj sen již Harry zapomněl, na rozhovor s tímto otcem upírů těsně před probuzením by nezapomněl do smrti. „Faethor!" vydechl nahlas. Jako by to bylo nějaké magické slovo. Po jeho vyslovení se jméno napsané na tapisérii náhle rozpadlo na… stovku jednotlivých netopýrů! Nebyli větší než okřídlené myši, opustili svá místa v nápisu, zakroužili pokojem a odletěli otevřeným oknem.

„Tak je to pravda," vypravil ze sebe roztřeseným hlasem bledý Manolis, který se vzpamatoval jako první. „Všechno do sebe zapadá. Hned jsem si myslel, že Ken Layard a Trevor Jordan byli zvláštní policisté a vy tři jste ještě zvláštnější. Teď je to jasné, proč: honíte totiž zvláštního zločince!"

Sandra telepaticky zachytila záblesk jeho mysli a poznala, že to ví.

„Měli jste mi to říct hned na začátku," řekl a svalil se na židli. „Jsem Řek, a někteří z nás tyhle věci chápou."

„Skutečně, Manolisi?" vyzvídal Darcy. „Skutečně?"

„Ano," přikývl Řek. „Váš zločinec, váš vrah, je vrykoulakas. Je to upír!"

Devátá kapitola
Kočka a myš

„Chápu, proč jste mi nevěřili," řekl Papastamos, „ale měli jste. Copak si myslíte, že Řekové o těchhle věcech neví? Právě Řekové? Poslouchejte, narodil jsem v Phaestu na Krétě a do třinácti let jsem tam žil. Pak jsem se přestěhoval ke své sestře do Atén. Nikdy jsem nezapomněl ostrovní mýty a co jsem tam viděl a slyšel. Víte, že v Řecku jsou ještě dnes místa, kde pokládají mrtvým na víčka stříbrné mince, aby zůstala zavřená? Ty řezy na Layardových víčkách. Měl otevřené oči!"

Darcy se zeptal: „Jak jsme to mohli vědět, Manolisi? Vezmi stovku lidí a řekni jim, že honíš upíra. Kolik si myslíš, že ti uvěří?"

„Tady v Řecku, na řeckých ostrovech, deset nebo dvacet," odpověděl Papastamos. „Mladí ne, ale staří, kteří pamatují. Nahoře v horách – v horských víškách Karpat, například, nebo na Krétě nebo ještě

lépe na Santorinu – možná sedmdesát pět ze sta! Protože na takových místech staré obyčeje vymírají velmi pomalu. Copak nevíte, kde jste? Podívejte se na mapu. Do Rumunska je to tisíc kilometrů! A myslíte si, že Rumuni neví, co je to vrykoulakas, upír? Ne, ne, my nejsme malé děti, přátelé!“

„Dobrá,“ souhlasil Harry, „nemařme tedy čas. Víš, chápeš, věříš – akceptujeme to. Upozorňujemě tě však, že mýty a legendy se od skutečnosti mohou velmi lišit.“

„Tím si nejsem jist;“ zavrtěl Manolis hlavou. „V každém případě s tím mám své zkušenosti. Když jsem byl před třiceti lety chlapec, řádila tam u nás jakási choroba. Chřadly děti. Na ostrově na odlehlém místě v skalnatých kopcích žil poustevník. Pobýval o samotě mnoho let. Říkal, že si samotu zvolil kvůli svým hříchům, že se neodvažuje obklopit se lidmi. Jednou ho tam našli mrtvého a pochovali ho. Po čase tam šel vesnický kněz – a otcové nemocných dětí – a vykopali ho. Byl tlustý, růžolící a usmíval se! A co s ním udělali? Později jsem se doslechl, že mu probodli dřevěným kůlem srdce. Nejsem si tím jist, ale té noci na kopcích plála vysoká vatra a její záře byla viděl na kilometry daleko.“

„Myslím, že můžeme říct Manolisovi všechno,“ usoudila Sandra. „Řekneme,“ přikývl Harry, „ale nejdřív ať mluví on. Myslím, že nám přišel něco sdělit.“

„Bože!“ škubl sebou Manolis a vstal. „Teď už jsou ti upíři dva!“ Harry zasténal: „Ken Layard!“

„Samozřejmě, chudák Ken. Dnes ráno, před hodinou mi volali. Z márnice. Našli nahé tělo zřízence. Byl mrtvý, měl zlomený vaz. A tělo Kena Layarda zmizelo. Pak-“ otočil se přímo k Harrymu „-pak jsem si vzpomněl, jak jsi říkal, že je Layard nemrtvý a že ho chceš nechat co nejrychleji spálit. Tehdy mi to došlo. Ale to není všechno.“

„Pokračuj, Manolisi,“ pobídl ho Darcy.

„Samothráki se neobjevila v přístavu od té nepříjemnosti pod starými větrnými mlýny, když jsem vytáhl Layarda z moře. Dnes ráno našli rybáři ohořelé kusy vraku. Je to – byla to – Samothráki! A je toho ještě víc. Před třemi, čtyřmi dny zemřela v noci na ulici dívka, prostitutka. Provedli pitvu. Doktor říká, že to mohlo způsobit cokoli, málo jídla – jak tomu říkáte, podvýživa? – nebo možná omdlela. Ležela v uličce celou noc a zemřela na prochladnutí. Ale nejpravděpodobnější je anémie. Ha! Znáte anémii? Žádná krev v těle? Můj Bože – anémie!“

„Je to jako mor,“ povzdechl si Harry. „Také musí být spálena.“

„Bude,“ slíbil Manolis. „Dnes. Spolehněte se, dohlédnu na to!“ Sandra řekla: „Stále jsme se nepřiblížili zjištění, kdo je tím upírem a co provedl Kenovi. Také bych ráda věděla, jak se sem dostali ti netopýři…“ Harry ukázal na klenutý krb, jehož komín stoupal vzhůru po cihlové zdi. „Alespoň tohle není žádná velká záhada,“ řekl: „Ken Layard je teď v područí té Věci. Zda jí bude věrně sloužit, záleží jen na tom, jak silnou má vůli. A.totožnost upíra? Mám stopu, kterou mohu sledovat. Myslím, že vím o někom, kdo zná odpověď.“

„Jaká stopa?“ Manolis mu pohlédl do tváře. „O každé stopě musím vědět. Už žádné tajnosti. Chci vědět, co znamenalo to slovo, které netopýři utvořili na zdi.“

„To je ta stopa,“ řekl Harry. „Faethor zařídil, abych si to znamení nemohl vyložit špatně. Chce, abych ho šel navštívit.“

Manolis se zamračil, přejížděl pohledem z jednoho na druhého. „Ten Faethor, který zařizuje takové věci a takovým způsobem je… kdo?“

„Už žádné tajnosti?“ otázal se Harry hořce. „Manolisi, i kdybychom na to měli celý den, stejně bychom ti nestihli říct všechno. Stejně bys tomu všemu nevěřil.“

„Tak to zkuste!“ odpověděl Manolis. „Ale v autě. Nejdříve se oblečte. Vezmu vás někam na snídani a pak na policejní stanici ve městě. Myslím, že to je nejbezpečnější místo. Mezitím mi můžete všechno povědět.“

„Dobrá, dozvíš se vše,“ souhlasil Darcy. Ale musíš nám dovolit; abychom se s tou věcí vypořádali po svém. Musíme si být jisti, Manolisi, že to všechno zůstane jen mezi námi.“

„Jak si přejete,“ přikývl Řek. „Pomohu vám, jak jen budu moci. Vy jste experti. Ale už neztrácejme čas. Pospěšme si!“

Oblékli se, jak nejrychleji mohli.

Během dopoledne dokončili plánování. V poledne se dal Manolis Papastamos do práce. Když konečně věděl, co má zařídit, nezabralo mu to příliš mnoho času.

Harry Keogh byl nyní majitelem přiměřeně použitého a ohmataného řeckého pasu s vízem do Rumunska. Údajný držitel byl ‚mezinárodní obchodník se starožitnostmi' (krytí, které na Harryho tváři vykouzlilo hořký úsměv), nějaký ‚Hari Kiokis'. Jméno by mu nemělo dělat problémy. Sandře zajistili letenku do Gatwicku v Londýně; letadlo odlétalo z Rodu ve 21:10. Darcy měl zůstat a pracovat s Manolisem. Pobočka E měla být co možná nejlépe seznámena se situací, ale Darcy zatím žádného espera na pomoc nezavolal. Nejprve chtěl zjistit rozsah problému a teprve pak, přímo přes Sandru, zavolat potřebnou a vhodnou pomoc.

Harryho letadlo přes Atény do Bukurešti odlétalo ve 14:30; protože zbývala hodina času, on i ostatní si dopřáli oběd na terase taverny s výhledem na přístav Mandraki. Tam je našel místní policista, který přinesl Papastamovi zprávu.

Tlustý, zjizvený muž s nohami do ‚O' se potil; kdyby nebyl policista, docela dobře mohl být lupič. Přijel po cestě vedoucí pod jejich terasou, na malém mopedu, který svým pozadím téměř úplně zakrýval. „Hej, Papastame!" zařval a zamával tučnou paží. „Hej, Manolisi!"

„Pojď nahoru," zavolal na něj dolů Manolis. „Dej si pivo a uklidni se."

„Však tebe ten klid přejde, inspektore!" zvolal policista, vešel do taverny a s funěním vyběhl do schodů.

Když dorazil nahoru, Manolis mu nabídl židli a zeptal se: „Co se děje?"

Tlustý policista popadl dech a sípavou řečtinou odvyprávěl svůj příběh. „Dole v nemocniční márnici," začal. „Zaznamenávali jsme tam výpovědi o tom zmizelém těle-" Rychle obhlédl Manolisovy společníky a po řeckém způsobu omluvně pokrčil rameny. „Chci říct, že jsme vyšetřovali okolnosti ohledně zmizení tvého anglického přítele. Vyslechli jsme každého, jak jsi přikázal. Byla mezi nimi i dívka pracující na příjmu tu noc, kdy jsi mu zachránil život. Ve své výpovědi uvádí, že ho brzy ráno přišel někdo navštívit. Popis toho návštěvníka mi připadal zajímavý. Tu máš, přečti si to sám."

Z kapsy u košile vytáhl zmačkaný umaštěný formulář a podal mu ho: Manolis rychle přeložil, co mu policista pověděl, a pak rychle očima přelétl výpověď. Přečetl si ji podruhé, důkladněji, a na čele se mu objevily vrásky. „Tohle si poslechněte," řekl a přečetl výpověď nahlas:

„Muselo být kolem půl sedmé ráno, když ten muž přišel. Říkal, že je kapitán lodi a jeden muž z jeho posádky je nezvěstný. Prý slyšel, žé někoho vytáhli z moře, a tak byl zvědav, jestli to není jeho člověk. Vzala jsem ho do pokoje pana Layarda, který klidně odpočíval. Kapitán řekl: ‚Ne, tohle není můj člověk. Zbytečně jsem vás obtěžoval.' Otočila jsem se a chtěla jsem odejít, ale on za mnou nešel.

Když jsem se ohlédla, stál vedle postele a ruku měl položenu na bouli na Layardově hlavě a litoval ho: ‚Chudák! Takové ošklivé zranění! Jsem rád, že to není jeden z mých chlapců.'

Řekla jsem mu, že na pacienta nesmí sahat, a ukázala jsem mu dveře. Vypadalo to divně; ačkoliv řekl, že je mu Layarda líto, přesto se usmíval, velmi zvláštním způsobem…"

Harry se při vyprávění pomalu na židli narovnal a nyní se zeptal: „A popis?"

Manolis ho přečetl a přemítal: „Námořní kapitán, velmi vysoký, hubený, podivný, na očích měl tmavé brýle i při chabém osvětlení. Myslím… myslím, že ho znám."

Tlustý policista přikývl. „Taky si to myslím," souhlasil. „Když jsme sledovali tu Darakidovu blešárnu, viděli jsme ho odtamtud vycházet."

„Ha!" Manolis bouchl do stolu. „U Darakida? Je to, co bys kamenem dohodil od místa, kde našli tu ubohou kurvu!" Vzápětí dodal: „Promiň, Sandro."

„Kdo je to?" dožadoval se Harry.

„Cože?" pohlédl na něj Manolis. „Kdo? Aha, prozradím vám nejen, kdo to je, ale i kde je. Tamhle!" A ukázal přes přístav.

Úhledná bílá motorová jachta si razila cestu z přístavu. Vzdálenost nebyla příliš velká, takže Harryho bystré oči dokázaly přečíst jméno. „Lazarus!" vydechl. „Jak se jmenuje majitel?" „Skoro stejně," řekl Manolis. „Jianni Lazarides."

„Jianni?" Harryho tvář se náhle protáhla a zešedla. „Johnny," pokrčil rameny Manolis…

„John," zopakoval po něm Harry jako ozvěna. V koutku jeho mysli jiný hlas – nebo vzpomínka – řekl: Janos!

„Ááá!" Harry se popadl za hlavu, když mu bolest proběhla lebkou. Zaútočila prudce, ale krátce.

Nebylo to tak zlé jako plnohodnotný záchvat, pouhé varování. Ale potvrdilo to jeho nejhorší obavy. Protože jméno Janos se mohl dozvědět pouze od mrtvých – nejspíše od samotného Faethora – se kterými měl zakázáno hovořit. Zvedl víčka, nechal do očí proniknout kruté sluneční světlo, pak si všiml výrazu svých přátel. „Znám ho," řekl, když byl schopen opět promluvit. „Měl jsem pravdu, když jsem říkal, že musím jít navštívit Faethora."

„Proč, když už víme, kdo to je?" zeptal se Darcy.

„Protože pořád toho nevíme dost," odpověděl mu Harry, když bolest rychle ustupovala. „A protože ho Faethor zplodil, bude vědět nejlépe, jak se s ním vypořádat."

„Na plánu se nic nemění," řekl Harry. Ujížděli na letiště v autě, které jim sehnal Manolis. „Všechno zůstává při starém. Já jedu do Ploješti, abych zjistil, zda se od Faethora nemohu něco dozvědět. Strávím s ním celou noc, dokonce budu v těch zříceninách spát, když budu muset. Je to jediný způsob, jak se s ním spojit. Sandra se dnes v noc vrací domů nastálo! Teď, když má ve své moci Kena Layarda, může ten ‚Lazarides', János Ferenczy, najít kohokoli se mu zachce. Kdokoli je ve styku se mnou, bude v nebezpečí, a zvláště zde, v upírově vlastním teritoriu." Odmlčel se a po řadě jim pohlédl do tváři. Pak pokračoval:

„Darcy, ty tady zůstaneš s Manolisem a vyšťouráte, co jen půjde, na toho Lazarida, jeho posádku a Lazara. Sledujte ho zpětně na začátek, kdy se poprvé objevil na scéně. V tom může být Manolis velmi nápomocen; Janos si vybral řeckou příslušnost, proto by neměl být pro řecké úřady velký problém zjistit jeho původ a minulost."

Manolis pohlédl zpětným zrcátkem na Harryho a dodal: „Ještě jednu věc byste měli vědět. Má dvojí občanství. Řecké a – rumunské!"

„Můj Bože!" zalapala po dechu Sandra. „Harry, tam, kde se ty můžeš pohybovat jen s největší opatrností, on může chodit volně!"

Harry našpulil rty, chvilku tu informaci zvažoval a pak řekl: „Možná jsem to měl předpokládat. Na věci to nic nemění. Až se dozví, že tam jsem, a pokusí se po mně jít, budu už pryč. Konečně, nemám na vybranou."

„Bože, připadám si tak bezmocný!" naříkal Manolis, když zaparkoval auto a všichni vystoupili. „V duchu si říkám ‚zatkni tu příšeru přímo na palubě jeho lodi!' Ale vím, že je to nemožné. Chápu, že ho nesmíme vyplašit, dokud o něm nevíme všechno. Kromě toho má v rukou Kena a-"

„To s Kenem si odpusť," přerušil ho Harry a zamířil k odletům. „Už pro něj nikdo nemůže nic udělat." Upřel své uštvané oči na Manolise. „Jedině ho zničit, což pro něj bude milosrdenství. Ani pak nečekej, že ti za to poděkuje. Poděkovat? Bože, ne! Nejdřív ti vyrve srdce!"

„Rozhodně máš absolutní pravdu," přitakal Darcy, „že ho ještě nesmíme na sebe upozornit. Říkali jsme ti o Julianu Bodeskovi, v porovnání s Lazaridem byl úplné neviňátko. Alespoň Harry si to myslí. Jakmile by věděl, že po něm jdeme… každý z nás by žil ve strašlivém strachu, dokud by nebyl mrtev!"

„Stejně je to jen teorie," pokrčil rameny Manolis. „Měl bych snad jít za vedením a říct: ‚pošlete pár dělových člunů potopit upíra a jeho loď!' Ne, to je nemožné. Ale až se Lazarus vrátí opět do přístavu, myslím, že se pokusím pochytat posádku jednoho po druhém!"

„Pokud by se ti podařilo izolovat je, zcela jistě zjistíš, že jsou upíři. Musel bys mít záložní tým, který by věděl, co má dělat a nebál by se to vykonat," řekl Harry. „Možná bys klepl Lazarida přes prsty a to by třeba uspíšilo něco, o čem se ti ani nesnilo."

Manolis, který vedl Harryho a ostatní k odbavení cestujících, odvětil: „Neboj se. Neudělám nic, dokud mi neřekneš. Jen mě to štve…"

Harry čekal pouhých patnáct minut, než oznámili jeho let. V posledním okamžiku Sandra řekla: „Kdybychom více přemýšleli, mohla jsem letět do Atén s tebou a odtamtud pak domů. Všechno se seběhlo moc rychle… nelíbí se mi, že odcházíš takhle sám, Harry."

Pevně ji objal a políbil. Poté se obrátil k Darcymu a Manolisovi. „Poslouchejte, já se vrátím, to vám slibuji. Jestli se zpozdím, jděte a dokončete práci sami, jak nejlíp to půjde. Hodně štěstí!"

„Štěstí je moje druhé jméno," připomenul mu Darcy. „Dávej na sebe pozor, Harry." Sandra ho znovu

objala. Poodstoupil od ní, kývl na pozdrav, otočil se a vyrazil za skupinou pasažérů do zaprášené haly směrem k přistávací dráze.

Mezi mnoha lidmi, kteří se sem přišli rozloučit se svými přáteli, stál i muž v sandálech, pestrých bermudách a bílé rozhalence, který pozoroval odlet Harryho letadla. Byl to Řek příležitostně pracující pro Rusy. Jediným jeho úkolem bylo zjistit Harryho cíl a předat to dál. Splnit ho nebylo příliš těžké. Jeho bratr seděl u přepážky informací.

Harry chytil v Aténách přípoj a v Bukurešti přistál v 5:45. Na letišti a v jeho okolí postávalo plno lehce ozbrojených vojáků v šedozelených košilích, olivově hnědých kalhotách a odřených botách; jejich přítomnost neměla žádný zřejmý účel. Oni sami bezcílně bloumali. Byla to dlouhodobá služba, během níž se nic nedělo. Nečekali, že se něco stane, a – celkem vzato – je to příliš nezajímalo. Byli tam, protože takový byl rozkaz.

Když Harry procházel celnicí, úředník, který mu orazítkoval pas, se na něj stěží podíval; všechny oči se upíraly na tři nebo čtyři členy zahraniční delegace, kráčející po rudém koberci ven z letiště do ‚svobodného' Rumunska. Harryho napadlo, že má štěstí.

Manolis ho vybavil sto padesáti americkými dolary, které, jak přísahal, zde mají cenu zlata. Chytil taxi, cestovní brašnu hodil na zadní sedadlo a řekl řidiči: „Do Ploješti, prosím."

„Cože? Do Ploješti?"

„Správně."

„Vy Angličan?"

„Ne, Řek. Nemluvím vaším jazykem." A zatraceně doufám, že ty nemluvíš řecky!

„To je legrace! Oba mluvíme anglicky, že?" Muž byl neupravený, páchlo mu z úst, ale jinak vypadal docela přátelsky.

„Ano," souhlasil Harry, „je to legrace. Berete dolary? Americké?" Ukázal mu pár zelených bankovek.

„Co? Co? Dolary?" Oči mu vylezly z důlků. „Kruci, jasně! Jasně, že beru! Do Ploješti je to – nevím – asi šedesát kilometrů? To je deset dolarů?"

„To se ptáte?"

„To je deset dolarů," zazubil se řidič a pokrčil rameny.

„Fajn!" Harry mu podal peníze. „Teď budu spát," řekl, natáhl se vzadu a zavřel oči. Neměl v úmyslu spát, ale nechtěl si povídat…

Rumunská krajina působila nudně. Dokonce ani na přelomu jara a léta zde nebylo vidět mnoho zeleně. Převládala tu hnědá a šedá barva; hromady písku a cementu, levných tvárnic a cihel. Většina budov mohla směle soutěžit se stavbami v pobřežních oblastech Španělska, Turecka a řeckých ostrovů smíchanými dohromady, Tyhle však neměly nic společného s turistickým ruchem; protože mnohé z nich byly pouhé zříceniny. Důsledek směšných, nelidských postupů Ceauceskovy zemědělskoprůmyslové politiky: ušetřit peníze nacpáním co největšího počtu lidí pod jednu střechu jako dobytek do ohrady. Sbohem vesnické autonomii, malebným usedlostem a venkovskému životu; ať žijí ošklivé bloky věžáků. A pořádně přitáhnout uzdu.

Harry sledoval přimhouřenýma očima krajinu, která ubíhala za okny auta. Okolí silnice z Bukurešti do Ploješti vypadalo jako krajina po bitvě. Skupiny buldozerů v oblacích modrých jedovatých výfukových zplodin hřměly krajinou a ve velkém vymazávaly malé zemědělské usedlosti z povrchu. Na jejich místě zanechávaly akry rozbahněné země. Další stroje nečinně stály nebo dýmaly vedle velkých železných kopáčů a lopatovité hlavy měly zvednuté a natažené vpřed, jako by hlídkovaly. A tam, kde se kdysi rozkládaly vesnice, byla nyní pustina a sutiny.

„Ve starém Rumunsku bylo více než deset tisíc vesnic," utrousil Harryho řidič koutkem úst, když vycítil, že Harry je vzhůru. „Ale starý Nikolaj si myslí, že i pět tisíc je moc. Je to blázen! Srovnal by se zemí i hory, kdyby mu někdo řekl, jak na to!"

Harry neodpověděl, dřímal dál – ale napadlo ho: co to Faethorovo místo na okraji Ploješti? Také ho Ceaucescu srovná se zemí? Možná ho už srovnal?

Jestli ano, jak ho Harry znovu najde? Když tam byl posledně, dostal se tam pomocí Möbiova kontinua tak, že se zaměřil na Faethorův telepatický hlas. (Nebo spíše nekroskopický hlas, protože takto mohl Harry rozmlouvat pouze s mrtvými; nebyl skutečný telepat.) Faethor k němu promlouval a Harry ho

sledoval až sem. Teď to bylo jiné: nyní by rozpoznal Faethorovo místo, pouze kdyby tam byl. Přesnou polohu neznal. Věděl jen, že tam nezpívali ptáci a nekvetly květiny; keře ani stromy nerodily ovoce, protože včely se k nim ani nepřiblížily. To místo bylo Faethorovým náhrobkem a neslo jeho epitaf.

Tento tvor je mrtev! Sama
jeho existence byla popřením
života;
proto leží zde,
kde ho život sám odmitá
uznat.

Když taxi minulo ukazatel; který pravil, že Ploješť je vzdálena deset kilometrů, Harry se zavrtěl, zívl a předstíral, že se probírá. Pohlédl na řidiče.

„Kdysi stály na okraji Ploješti velké, drahé, staré vily. Bydlela tam stará aristokracie. Víte, co mám na mysli?“

„Staré vily?“ Muž na něj zašilhal. „Aristokratické?“

„Za války je vybombardovali,“ pokračoval Harry. „Zůstala po nich jen hromada suti. Úřady to nechaly ve stejném stavu jako jakýsi památník – přinejmenším až donedávna.“

„Aha! Znám to tam – nebo jsem znával. Touhle cestou se tam ale nejede. Je to tam, kde se zatáčí stará cesta. Rychle mi řekněte – vy tam chcete jet?“

„Ano. Někdo, koho znám, tam žil.“

„Žil?“

„Pokud vím, tak stále žije,“ opravil se Harry.

„Držte se!“ vykřikl řidič a prudce strhl volant doprava. Sjeli ze silnice na dlážděnou cestu, která se tangenciálně stáčela pod mohutné kaštany.

„Je to tamhle,“ řekl Harryho řidič. „Ještě chvilku a přejeli bychom ji.“

Pak bychom se museli otočit a vracet se zpět. Staré domy, stará aristokracie. Jo, to znám. Ale přijel jste právě včas. Příští rok bude všechno pryč. A váš přítel taky. Právě taková stará místa srovnávají se zemí, a kdo tam žije, musí se přestěhovat, jinak ho srovnají taky!“ Buldozery už tam brzy budou, však počkejte, a uvidíte…“

O kilometr dál Harry věděl, že našel správné místo. Po levé i pravé straně se za kaštany zvedaly prázdné ulity starých domů. Většina z nich se již rozpadala, ale z několika komínů se pořád ještě kouřilo. „Můžete mě tady vysadit,“ řekl…

Vystoupil, vzal si svou cestovní brašnu a zeptal se: „Jak je to tu s autobusy? Když tady u přítele zůstanu přes noc, jak se zítra ráno dostanu do města?“

„Vraťte se zpátky na hlavní silnici směrem na Bukurešť,“ vysvětloval mu řidič. „Přejděte na pravou stranu a jděte dál. Na každém kilometru je autobusová zastávka. Nemůžete je minout. Ale nenabízejte dolary! Tady máte nějaké drobné. Banisy, můj řecký příteli, Banisy a lei – jinak by se lidé divili, co se děje!“ Zamával a zmizel v oblaku prachu.

Pak už to byla otázka citu. Harry následoval svůj instinkt. Brzy zjistil, že je asi kilometr od cíle, ale čas a vzdálenost rychle ubíhaly a on cítil, že jde správným směrem. Spatřil známky lidské přítomnosti: kouř stoupající ze vzdálených komínů a starý vesnický pár, který ho minul v opačném směru. Vypadali unaveně a tlačili vozík s vysokou hromadou naskládaného nábytku a osobních věcí, aniž by znal je nebo jejich osudy, bylo mu jich líto.

Dostal hlad a vzpomněl si na chleby se salámem a láhev německého piva, které měl v brašně. Sešel ze silnice a prošel brankou na starobylý hřbitov. Hřbitovy ho netrápily, právě naopak, cítil se na nich jako doma. Tohle pohřební místo bylo rozlehlé a sešlé, Harry procházel řadami nakloněných, neudržovaných a lišejníkem porostlých náhrobků, až došel k zadní hřbitovní zdi, dostatečně vzdálené od silnice. Stará zeď šedesát centimetrů silná, se na několika místech rozpadala; tam, kde kameny tvořily stupně, Harry vyšplhal nahoru a našel si pohodlné místo k sezení. Šikmé sluneční paprsky, procházející skrze větve stromů, mu připomněly, že zhruba za hodinu slunce zapadne. Předtím musí najít Faethorovo místo. Ale to mu starosti nedělalo. Cítil, že musí být zatraceně blízko.

Snědl chleby (které byly překvapivě dobré), vyprázdnil láhev ležáku a přelétl pohledem moře nakloněných náhrobků. Bývaly časy, kdy by mu obyvatelé tohoto místa nedali ani chvilku pokoje a on by to ani neočekával. Byl tady mezi přáteli, všichni hořeli touhou říci mu, o čem všechny ty roky přemýšleli. Vůbec by nezáleželo na tom, že to byli Rumuni, protože řeč mrtvých – stejně jako její sestra, telepatie – je univerzální. Harry by jim dokonale rozuměl a oni všichni by rozuměli jemu.

No, to bylo dříve a dnes je dnes. Má zakázáno s nimi hovořit. Přesto musí najít způsob, jak si promluvit s Faethorem.

Když mu to jméno proběhlo myslí, slunce zakryl mrak a na hřbitov padl stín. Harry se zachvěl a poprvé se otočil a pohlédl za sebe ven ze hřbitova. Vzadu uviděl pustá pole, křižovaná ostružiním lemovanými chodníky a stezkami mezi vyvýšeninami a zřícenými domy a zarostlými jizvami starých kráterů, které byly dodnes dobře viditelné. O kilometr dál, poblíž hlavní cesty, vznikla bažina, když buldozery svou činností zabránily přirozenému odvodnění.

Harry si prohlížel krajinu, v duchu porovnával současnou scénu s tou ze svých vzpomínek a pomalu se tyto dva obrázky spojovaly v jeden. Pochopil, že taxíkář měl pravdu: ještě rok, možná pouhý měsíc, a přišel by příliš pozdě. Protože jednou z těch zřícenin byl dozajista Faethorův dům a buldozery ho zatraceně brzy navždy srovnají se zemí.

Harry se opět zachvěl, přelezl zeď na druhou stranu, přecházel mezi zříceninami a hledal tu pravou. Když nadešel soumrak, našel to místo.

Okamžitě ho poznal, už jen pro jeho atmosféru. Ptáci se drželi stranou a své tlumené večerní písně zpívali ve větvích stromů a keřů stovky metrů vzdálených, takže je jen stěží bylo slyšet; nelétaly tam včely ani žádný jiný hmyz a listoví neneslo ani květy ani ovoce; dokonce i obyčejní pavouci se drželi vpovzdálí od místa Faethorova posledního odpočinku. Zdálo se, že je to jasné varování. Ovšem Harry i tohle musel ignorovat.

Místo nevypadalo úplně stejně jako v jeho vzpomínkách. Protože tam nebylo odpovídající odvodnění, tenké, zapáchající praménky naplnily stojatou vodou sebemenší prohlubeninu a utvořily v nich miniaturní jezírka. Každá normální mokřina je vždy plná komárů, ale tahle pochopitelně nebyla. Alespoň se Harry nemusel obávat, že mu v noci budou pít krev. To však byly myšlenky (o pití krve), bez kterých by se docela.dobře obešel!

Soumrak již téměř přecházel v noc, když ze své cestovní brašny vytáhl spací pytel a přichystal si místo na spaní na zatravněné vyvýšenině podél nízké, břečťanem porostlé zdi. Než se uložil k spánku, kousek opodál, za hromadou suti, učinil zadost volání přírody. Vrátil se zpět a uviděl, že zde není úplně sám. Přinejmenším malí rumunští netopýři se tohoto místa nebáli; tiše mu přeletěli nad hlavou a odletěli lovit někam jinam. Asi takto spláceli svůj slib věrnosti té staré zlé Věci, která zde zemřela.

Harry vykouřil cigaretu a nedopalek cvrnkl jako malinký meteorit do noci, až zasyčel v jedné z kaluží. Nakonec zatáhl zip svého spacího pytle, uvelebil se tak pohodlně, jak jen to šlo, a připravil se na to, co mu jeho sny přinesou…

Harry? Příšerný bublavý hlas se bez úvodu dotkl jeho spící mysli. Vypadá to, že jsi přišel. Hlas zněl tak blízko a tak mohutně, jako by k němu promlouvala živá bytost, a Harry v něm cítil nemalé uspokojení. Ale ve svém snu, ať se snažil, jak chtěl, si nemohl vzpomenout, co tam dělá.

Faethorův mentální hlas znal velmi dobře, ale nevěděl, proč ho upír vyhledal. Ledaže ho chtěl mučit. A tak zůstal tiše, protože jedinou věcí, kterou si pamatoval, bylo, že má zakázáno mluvit s mrtvými.

Cože, už zase? Faethorův hlas zněl nedůtklivě. Teď mě poslouchej, Harry Keoghu: Nevyhledal jsem tě já, ba právě naopak. Jsi to ty sám, kdo mě navštívil tady v Rumunsku. A co se týká zákazu mtuvit se mnou – nebo s mrtvými všeobecně – právě to je důvod, proč jsi zde. Já mohu odstranit to, co tě postihlo.

„Ale – když s tebou budu mluvit," Harry se zarazil a čekal na náraz bolesti, která nepřišla, „jinak přijde bolest a –"

A přišla? Ne, protože spíš a tohle se ti zdá. Kdybys byl při vědomí, nemohl bys se mnou mluvit. Ale ty nejsi. Teď mi, prosím tě, řekni, můžeme pokračovat?

Nyní si Harry vzpomněl: ve spánku mu jeho řeč mrtvých neublíží. Ano, na to si vzpomněl – a vzpomněl

si toho mnohem více. „Přišel jsem…. abych se dověděl o Janosovi Ferenczym!“

Vskutku, odpověděl Faethor, to je jeden z důvodů, proč jsi zde. Ale není jediný. Nicméně než postoupíme dále, nejdříve mi řekni: přišel jsi sem ze své vlastní, svobodné vůle?

„Přišel jsem sem z nezbytnosti,“ řekl Harry, „protože v mém světě jsou znovu upíři.“

Ale přišel jsi sem jako svobodný člověk, přál sis to? Nebo jsi byl přinucen silou, přilákán nebo přemluven proti svým vlastním přirozeným přáním?

Teď byl Harry ve svém snu plně při ‚vědomí’ a zcela jasně si uvědomoval upírovy léčky. Nadto byl zkušený v jejich slovních hrátkách jako sami Vampýři a věděl, že jsou jen formou verbálního manévrování. „Přinucen silou?“ řekl. „No, nikdo mě nepostrkoval. Přemluven? Právě naopak, moji přátelé se mě snažili zadržet! Ale přilákán? Ano, tebou, ty starý ďáble, pouze tebou.“

Mnou? hrál si Faethor na nevinného. Ale co to říkáš? Ty máš problém a já znám řešení, Někdo ti vlezl do hlavy a udělal ti uzel na mozku. Možná ho rozvážu – pokud budu chtít. Což nechci, když mi vytváříš takové překážky a obviňuješ mě! Teď mi rychle řekni: Jak jsem tě přilákal? Jakým způsobem?

„Podle mého názoru,“ odpověděl Harry, „má slovo ‚přemlouvat’ několik významů. Mámit nebo přesvědčovat pomocí lichotek, loudit, falešně slibovat. Svádět nebo lákat kvůli osobnímu prospěchu. Tohle jsou významy toho slova. Ale pokud jde o upíří přemlouvání… pak je cíl přemlouvání daleko nejasnější. A důsledky jsou často strašlivé.“

Pche! Harry vycítil Faethorovo podráždění a údiv, že pouhá lidská bytost by se mohla pokoušet hrát s ním jednu z jeho her! Také v tom ucítil upírovo lhostejné pokrčení ramen a nejspíš i jakousi konečnost. Nuže, řekl Faethor, to hovoří za vše! Nevěříš mi. Staniž se, tvá cesta byla zbytečná, vstaň a jdi si po svých! Myslel jsem, že jsme přátelé, ale mýlil jsem se. A vůbec… co bych se staral, že jsou ve tvém světě upíři? K čertu s tvým světem i s tebou, Harry Keoghu!

Harry neměl v úmyslu se jen tak vzdát. Předpokládal, že teď bude muset prosit o Faethorovo slyšení. Faethor by ho sem nikdy nepovolal, aby ho lhostejně odmítl. Byl to jen upíří způsob jednání. Podvod, aby získal převahu. Stejně jako jsou některé sny zářivě jasné a skutečné jako život, i tenhle se rozvíjel. V tomhle se Harryho smysly zostřily jako břitva.

„Co kdybychom spolu jednali na rovinu, Faethore?“ řekl náhle. „Najednou jsem si uvědomil, že když jsme spolu, ty a já, občas hovořili, nikdy jsme se ve skutečnosti nesetkali tváří v tvář. Vím jistě, že kdybych uviděl tvou poctivou, upřímnou tvář, daleko více bych se v tvé přítomnosti uvolnil – a nestál bych tak pevně na stráži!“

Copak? opáčil mrtvý upír jakoby udiveně. Ty jsi tu ještě? Přísahal bych, že náš rozhovor již skončil. Nebo jsi mi nerozuměl? Řeknu ti tedy jasně: JDI PRYČ!

Teď bylo na Harrym, aby pokrčil rameny. „Dobře. Žádná škoda. Protože, abych řekl pravdu, nikdy jsem nevěřil ničemu, co jsi kdy řekl.“ Cože? Teď se Faethor rozzuřil. Kolikrát jsem ti pomohl, Harry Keoghu?

A kolikrát jsem tě vytáhl z bryndy, když jsem tě mohl – a měl – nechat klesnout ke dnu?

„O takových věcech jsme už mluvili,“ řekl Harry nevzrušeně. „Musíme tu hru hrát znovu? Jestli si dobře vzpomínám, posledně jsme se domluvili, že vytvořené spojení musí být ‚oboustranně’ výhodné; ani jeden z nás nesmí získat více než ten druhý. Tak teď z hrušky dolů a popravdě mi řekni, proč nyní trváš na tom zlověstném rituálu, že bych k tobě měl přijít ze své vlastní svobodné vůle? A když k tomu svolím, jaký závazek z toho pro mě vyplyne?“

Ááách! povzdechl si po chvilce Faethor. Kdybys to tak byl ty, Harry Keoghu, místo toho zatraceného šílence Tibora nebo toho intrikánského, úchylného parchanta Janose! Kdybych si své syny byl vybral pečlivěji! Takoví, jako jsme my dva, by společně mohli vládnout světu! Ale… na to je teď příliš pozdě, protože Tibor dostal mé vejce a Janos byl mým pokrevním synem. A ve mně už nezbyla ani jiskřička energie, abych stvořil dalšího.

„Kdybych si jen na okamžik pomyslel, že zbyla, Faethore,“ (a dokonce i ve svém snu se Harry zachvěl) „věř mi, že bych tu nebyl!“

Ale jsi tady, a proto tě žádám, abys dodržoval formality tohoto starodávného rituálu, o kterém tak hrubě a podezíravě mluvíš.

„Takže teď prosíš ty mě,“ řekl Harry, „a já se ptám sám sebe: co z toho budeš mít?“

Ano, o tam jsme už také mluvili dříve! vykřikl Faethor. A když už to mám opakovat: ten zplozenec mé krve – to dítě mého lidského já, Janos – se znovu prochází po světě lidí a to já nesnesu! Když se Tibor zoufale pokoušel povstat, kdo ti přispěchal na pomoc, aby zůstal tam, kde byl, co? Já, protože jsem toho psa nenáviděl! Teď je na řadě Janos. Ptáš se, co z toho budu mít? Než ho zničíš, měl bys mu říct, jak ti jeho otec pomohl a jak se teď ve svém hrobě chechtá. To mi bude stačit.

„Cože?“ řekl (a přemýšlel) Harry velmi pomalu a opatrně. „Ale to by byla dozajista lež, protože nic z tebe neleží v žádném hrobě. Shořel jsi v plamenech, která spálily tvůj dům že?“

Ty víš, že ano! vykřikl upír, ale pořád jsem tady, odtud mluvím, protože jak jinak bys se mnou mohl hovořit? Je to můj duch, má duše, ozvěna dlouho mrtvého hlasu, kterou slyšíš. To je tvé nadání, tvá schopnost rozmlouvat s mrtvými, která by sama o sobě měla být důkazem mé smrti!

Harry zůstal tiše. Věděl, že to bude něco za něco, že nedostane nic, aniž by sám něco nejdřív neobětoval. Faethor byl neústupný a při každé výměně tvrdošíjně lpěl na svých pravidlech. Koneckonců bylo zřejmé, že upír bude trvat na svém, protože bez něj by byl Harryho případ ztracen. Promýšlel si vše, ale přesto se takové myšlenky pokoušel před Faethorem ukrýt.

A – ha! Teď to vidím! vybuchl nakonec upír. Ty se mě bojíš, Harry Keoghu! Mě, dávno mrtvé věci, spálené a zcela zničené! Proč teď? Čím se to liší? Nejsme si cizí. Není to poprvé, kdy pracujeme na společném případu.

„Ne,“ souhlasil Harry, „ale je to poprvé; kdy při tom spím! Ano, byl jsem zde dříve, avšak byl jsem vzhůru. V ostatních případech jsem s tebou hovořil vždy na velkou vzdálenost, pomocí řeči mrtvých, kdy mi i nehrozilo žádné nebezpečí. Jestli jsem se o upírech alespoň něco naučil, Faethore, je to poznatek, že když se zdají nejneškodnější, jsou nejnebezpečnější.“

Zbytečně se dohadujeme, takhle to nikam nevede, naléhal upír téměř zoufale. Přes všechnu ‚rozmrzelost‘, kterou dával najevo, měl Harry dojem, že Faethor ze svých požadavků neustoupí. Což znamenalo, že zůstal jen jediný způsob, jak se z této slepé uličky dostat.

„Dobrá tedy,“ řekl, „jeden z nás musí začít. Nejspíš jsem blázen, ale… ano, přišel jsem ze své vlastní svobodné vůle.“

Výborně! zabručel okamžitě upír a Harry téměř cítil, jak si olízl rty. Nanejvýš moudré a chvályhodné rozhodnutí. A proč ne? Vždyť jestliže já dodržuji tvé zvyky a obyčeje, proč ty bys neměl dodržovat mé, že? Tihle tvorové milovali vítězství, i když šlo jen o slovíčkaření. Asi to byl dobrý začátek, protože teď začal sám Faethor. Jako by četl Harryho myšlenky:

Teď můžeme čelit jeden druhému za stejných podmínek. Chtěl jsi se mnou hovořit tváří v tvář? Staniž se.

Až dosud byl sen prázdný, šedý a nehybný, nehmotný, kromě výměny myšlenek. Nyní se šeď dala do lehce vířivého pohybu a prudce klesla dolů na planinu, hustě pokrytou mlhou pod úzkým srpem měsíce. Harry seděl na polorozpadlé zdi a nohy se mu houpaly v mlze, která mu vířila kolem kotníků; Faethor, sedící na hromadě suti, byl temnou postavou zahalenou pláštěm, jehož kapuce ukrývala tvář ve stínu. Pouze jeho oči hořely v prázdné temnotě a vypadaly jako malé šarlatové svítilny.

Takhle se ti to líbí víc, Harry Keoghu?

„Tohle místo já znám,“ řekl Harry.

Samozřejmě, že ano, je to stejné místo, ale viděno tak, jak bude zakrátko vypadat v budoucnosti. Ano, to bylo také jedno z mých nadání: vidět kousek do budoucnosti. Bohužel bylo nespolehlivé, jinak bych tu nepobýval, když začaly padat bomby.

„Vidím, že buldozery konaly svou práci,“ rozhlédl se Harry kolem. „Zůstaly už jen pozůstatky tvého domu!“

Ano, ale jen nakrátko; odpověděl Faethor. Zřícenina, obklopená bahnem a sutí, se brzy stane průmyslovým komplexem. 1 kdyby byly uši, které by mě slyšely, kdo by mi pak naslouchal? Skrze všechen ten rachot a mechanický chaos?Jaký to veliký pád, Harry Keoghu, když jsem skončil takhle? teď už nejspíš chápeš, proč Tibor trpěl a nakonec byl zničen, a proč tak musí skončit i Janos. Tohle všechno mohli mít, všecičko, a místo toho se mi vzepřeli. A já bych měl tímto místem obcházet jako duch, sám, nemilován, zapomenut, zatímco jeden z nich se vrátil na svět a nejspíš se stal mocným? Nejspíš nejmocnějším? Ne, nebudu mít klid, dokud nebudu vědět, že Janos je ještě méně než já sám –

že je ničím.

„Mám být tvým nástrojem?“

Není to přesně to, co chceš? Neshodují se snad naše cíle?

„Ano,“ souhlasil Harry, „s tím rozdílem, že já to chci pro bezpečí světa, a ty pro svou sobeckou zášť. Byli to tví synové, Tibor a Janos. Ať už je to cokoli, co v nich nenávidíš, pochází to od tebe. Divný otec, který vraždí vlastní syny, protože se mu příliš podobají!“

Faethor na něj zasmušile pohlédl a jeho hlas začal být zlomyslný a uštěpačný. Opravdu, Harry? Opravdu? Ty jsi znalec, že? Samozřejmě – ty těmhle věcem určitě rozumíš – neboť jsem slyšel, že máš také syna…

Harry zůstal tiše; neměl nic, co by na to odpověděl, nejspíš by svého syna zničil, kdyby mohl, nebo ho alespoň změnil. Nepokusil se snad změnit i vládkyni Karen? Faethor si jeho mlčení vysvětlil špatně. Domníval se, že asi zašel příliš daleko. Raději rychle změnil tón. Ale naše osudy jsou různé. Ty jsi člověk a já Vampýr. Kromě našeho cíle nemáme nic společného. Skončeme s kritikou a obviňováním a dejme se do práce, která nás čeká.

Harry uvítal, že Faethor změnil téma. „Je to prosté,“ řekl. „Oba chceme navždy skoncovat s Janosem. Ani jeden z nás to sám nedokáže. Pro tebe to je absolutně nemožné. Stejně jako pro mě bez daru řeči mrtvých. Tvrdíš, že mi mé nadání můžeš obnovit; pokud mi je upír vzal, jen upír mi je může vrátit. Dobrá, věřím ti. Co to bude znamenat?“

Faethor si povzdechl a zdálo se, jako by se na svém místě trochu přikrčil. Odvrátil se a svýma rudě zářícíma očima přelétl planinu pokrytou mlhou.

Dostali jsme se k části, které, jak vím, se nejvíce obáváš. Ale je to nevyhnutelné.

„Povídej,“ vyzval ho Harry.

Ten problém je ve tvých rukou. Tvor jiný než ty navštívil labyrint jeskyní tvé mysli a provedl tam určité změny. Řekněme, že v tvém domě někdo přestavěl nábytek. Teď musí vejít dovnitř někdo jiný a dát vše do pořádku.

„Chceš, abych tě vpustil do své mysli?“

Musíš mě tam pozvat, řekl Faethor, a musíš to udělat ze své vlastní, svobodné vůle.

Harry si připomněl všeehno, co o upírech věděl, a řekl: „Když Tibor vstoupil do Dragosaniho mysli, pokoušel se ji řídit po svém. Vměšoval se do Dragosaniho záležitostí. Když se dotkl živého plodu, který se pak stal Julianem Bodeskem, změnil dítě v naprostou příšeru: Tibor byl opět v Julianově mysli; mluvil s ním a vedl ho – ne řídil – dokonce na velkou vzdálenost. Právě teď mysl mého přítele na Rodu ovládá upír, tvůj syn Janos, nebo ji přinejmen-ším kontroluje. Můj přítel žije v pekle hrůzy a mučení. A ty mě žádáš, abych tě vpustil do své mysli?“

Říkal jsem, že se toho budeš obávat.

„Jestli jednou dovolím, aby se tak stalo, jak si můžu být jist, že to kdykoliv neuděláš znovu, proti mé vůli?“

Musím ti připomenout, že síla nadvlády Tibora nad Dragosanim se vzdáleností klesala.

I kdyby bylo možné to, co říkáš, chceš snad zůstat v Rumunsku navždy? Ne, protože půjdeš vlastní cestou, která tě zanese daleko z mého dosahu. Dále ti musím připomenout, že Tibor byl nemrtvou Věcí v zemi – skutečný, hmotný, po všech stránkách neporušený – zatímco já jsem jen duch, mrtvý navěky. Ano, přízrak: prázdný, nehmotný, netělesný – pro nikoho nejsem nic.

„Kromě nekroskopa.“

Kromě tebe, Faethorův stín souhlasně přikývl, člověka, který rozmlouvá a přátelí se s mrtvými. Nebo to dělával.

„Jak to provedeme?“ zeptal se Harry. „Nejsem telepat s myslí otevřenou jako kniha.“

Svým způsobem jsi, odpověděl mu Faethor. Není to snad druh telepatie, rozmlouvání s mrtvými? Když jsi byl nehmotný, nerozmlouval jsi také s živými?

„Byly to podivné časy,“ souhlasil Harry. „Používal jsem řeč mrtvých. Fungovalo to opačně. Když jsem byl nehmotný, neměl jsem hlas a s živými jsem mohl mluvit – s těmi, kteří měli tělo – stejně jako jsem rozmlouval s mrtvými!“

Faethor opět přikývl. Ve tvé mysli je toho víc, než si sám myslíš, Harry Keoghu. Říkám, že mohu být ve tvé mysli, jako byl Tibor v Dragosaniho – ale bez komplikací.

Harry ucítil Faethorovu dychtivost. Přílišnou dychtivost. Neznal však žádný jiný způsob.

„Co musím udělat?“

Nic. Prostě se uvolni. Usni bezesným spánkem. Já zatím navštívím tvou mysl.

Harry ucítil, jak na něj působí Faethorův hypnotický vliv. Začal se vzpírat. „Počkej! Mám tři požadavky. Pokud ten tvůj trik s myslí bude fungovat, možná později čtvrtý.“

Vyslov je.

„Za prvé, opravíš spoušť v mé mysli a vrátíš mi řeč mrtvých, jak jsi slíbil. Za druhé, naučíš mě nějakou obranu proti Janosově telepatii, protože jsem viděl, co s takovou myslí, jako je moje, dokáže udělat. Za třetí, zjistíš, jestli není způsob, jak bych mohl získat přístup do Möbiova kontinua. To je základní zbraň v boji proti Janosovi a jistě by nachýlila šance na mou stranu.“

A za čtvrté?

„Až budu mít řeč mrtvých zpátky, vyhledám tě, bez ohledu na to, kde budu. A pak, doufejme, že naposledy, tě možná znovu požádám o pomoc. Kvůli osvobození mysli mého přítele Trevora Jordana, kterou Janos drží spoutanou.“

Co se týká té poslední věci, odpověděl upír, bude-li to možné udělat, pak to bude vykonáno v pravý čas. S tím tvým prostředkem přemisťování - teleportace? – uvidíme, co se dá dělat. Nicméně pochybuji, že s tím něco svedu. Tohle umění neovládám; nevím o tom nic; jak mohu rozluštit něco v jazyce, kterým nemluvím? Jazyk matematiky je pro mě cizí. Na druhé straně, tvoje řeč mrtvých představuje něco, co mohu snadno opravit, protože jí rozumím. I když byli mrtví mnoho staletí, moji Szganyové odpověděli na mé volání a povstali ze svých hrobů! A konečně mě žádáš o obranu proti Janosovým kouzlům. No, tohle není jednoduché; není to žádný dárek, který bych ti mohl vložit do mysli. Později ti popíšu, jak bojovat ohněm proti ohni. Což ti možná pomůže… pokud vydržíš ten žár.

Harry už téměř úplně rezignoval, „jsem zvědav, zda ti Faethore, poděkuji, až to bude hotovo. Nebo tě budu proklínat na věky věků, a pořád toho nebude dost? Dokonce i teď bys mohl mít v úmyslu zničit mě, tak jako jsi zničil všechno, čeho ses jen dotkl. A… jak se zdá, nemám na výběr.“

Není to tak úplně pravda, Harry, odpověděl Faethor. Ničil věci? Ano, dělal jsem to – ale pár jsem jich také přivedl k životu. A ty máš na výběr. Vlastně se mi zdá, že je to ta nejjednodušší věc. Věř mi jako spojenci nebo táhni pryč a počkej, až tě Janos najde – a když nadejde čas, vytáhni proti němu jako dítě, nahé a po všech stránkách nevinné.

„Už jsme mluvili dost,“ řekl Harry. „Oba víme, že pro mě je otevřena jen jediná cesta. Nemařme zbytečně čas.“

Spi, přikázal mu Faethor svým mentálním hlasem, hlubokým a temným jako bezedná tůň krve: Spi bezesným spánkem, Harry Keoghu, nechej všechny dveře své mysli pro mě otevřené. Spi a nechej mě nahlédnout dovnitř. I když to uděláš ze své svobodné vůle, přesto najdu některé dveře pro mě uzavřené – zrovna tak pro tebe! Jsou to ty, které musím odemknout. Protože za nimi leží všechno tvé nadání, které tvůj sýn před tebou ukryl…

Spi, Harry. Byli jsme oba zrazeni, ty i já, vlastní krví. Přinejmenším tohle máme společné. Ba, a nejen to, neboť oba jsme byli ve svých časech mocní. A ty budeš… mocný… zase… Harry Keoghu!

Mlha na planině se zavlnila, jak se Faethor vznesl a přiblížil k Harrymu, kde přistál na rozbité zdi. Dlouho mrtvý upír natáhl ruku směrem k Harryho tváři… a ta bílá a kostnatá ruka vyčnívala z prožraného rukávu jako svazek tenkých tyčí. Kostěné prsty se dotkly Harryho čela a pronikly do jeho lebky.

V důlcích Faethorovy lebky matně zářily šarlatové plameny a jejich záře pronikala skrze Harryho zavřená víčka jako světlo rudých svíček za zamrzlým sklem. A pak… získal upír přístup k Harryho nejtajnějším věcem: k jeho myšlenkám a vzpomínkám a touhám, k celé jeho mysli.

Mohlo to trvat okamžik nebo staletí, než se ozvalo: Probuď se!

Harry se s kýchnutím probudil ze snu; právě když si uvědomil, že je opravdu vzhůru, kýchl znovu. Trochu zavrtěl hlavou ve spacím pytli a zaslechl nedaleko praskavý zvuk. V chabém ranním světle uviděl

kruh malých, černých hub, snad prašivek, které v noci vyrostly vedle jeho lože. Už stačily shnít a při sebemenším pohybu vybuchovaly a vylučovaly své spory v šedavých mračnech. Harry znovu kýchl a posadil se.

Ještě chvíli si pamatoval svůj sen, ten se však zvolna vytrácel, jak už to se sny bývá. Snažil se zapamatovat si ho…. ale už byl pryč. Věděl, že rozmlouval s duchem Faethora Ferenczyho, nic víc mu v hlavě neutkvělo. Pokud mezi nimi k něčemu došlo, Harry si na to nevzpomínal. Zcela jistě necítil žádnou změnu proti tomu, než šel spát.

Opravdu? ptal se Faethor. Jsi si tím jist, Harry Keoghu?

„Ježíši!“ trhl sebou Harry. „Kdo…?“ Rozhlédl se kolem, nikoho však neviděl.

Myslel sis, že bych tě zklamal, Harry? zeptal se Faethor.

„Řeč mrtvých!“ zašeptal Harry.

Máš ji zpátky. Tady vidíš, jak Faethor Ferenczy drží slovo.

Harry rozepnul spací pytel a vyhrabal se na nohy do rozplývající se ranní mlhy. Pak znovu ztěžka usedl. Necítil v hlavě žádnou bolest; nikdo mu na mozek nestříkl kyselinu; zdálo se, že se mu jeho nadání vrátilo v plné míře.

Teď už zbývalo jen vyzkoušet ji.

„Faethore?“ zavolal a uvnitř sebou škubl. Čekal, že bude sražen k zemi. „Bylo to ... těžké?“

Ano, dost náročné. Z hlasu mrtvého upíra zněla únava. Ten, kdo ti to udělal, byl opravdový odborník! Pracoval jsem celou noc, abych tvou mysl zbavil napáchaných škod, Harry. Teď můžeš sám vyzkoušet, jak jsem byl úspěšný.

Harry se znovu postavil. Se srdcem v hrdle se pokusil vykouzlit Möbiovy dveře… a neuspěl. Rovnice, které se vyvíjely, měnily a množily strašlivou rychlostí na počítačové obrazovce jeho mysli, mu byly úplně cizí; nechápal je ani vcelku, ani jednotlivě. Povzdechl si: „Jsem ti vděčný – skutečně, nikdy neuvěříš, jak jsem ti vděčný – ale úspěch není stoprocentní.“

Odpověď, kterou Faethor doprovodil mentálním pokrčením ramen, byla napůl omluvná: Upozornil jsem tě, že to tak může dopadnout. Buď si jist, že jsem tu problémovou oblast nalezl, a dokonce se mi podařilo otevřít několikery dveře v ní. Ale za nimi…

„Ano?“

-nebylo nic. Ani čas, ani prostor, vůbec nic. Velmi děsivé místo, Harry, a je zvláštní pomyšlení, že existuje přímo v tvé mysli – ve tvé zcela lidské mysli! Cítil jsem, že kdybych vykonal jen jediný krok za jejich prahy, vsálo by mě to a byl bych ztracen navždy za hranicemi vesmíru. Netřeba říkat, že jsem žádný takový krok neudělal. V každém případě se mi ty dveře, hned potom, co jsem je otevřel, zabouchly samy před nosem. Za což jsem byl docela vděčný.

Harry přikývl. „Nahlédl jsi do Möbiova kontinua,“ poznamenal. „Tady jsem skončil, budu ho muset zkusit najít. Mám na mysli Möbia. Protože – tak, jako jsi ty odborník ve svém oboru, on je ve svém opravdová autorita. Až dosud bylo zbytečné ho hledat. Bez řeči mrtvých bych s ním nemohl mluvit.“

Zkusíš se s ním spojit teď hned? Faethor byl fascinován. Géniové mě zajímají. Všichni praví géniové jsou si blízcí, Harry. Ať stoupají jejich různá nadání do jakýchkoli sfér, posedlost zůstává stejná. Pokoušejí se nalézt všechny nedokonalosti, aby je mohli odstranit. Kde tento Möbius dosáhl hranic ryzích čísel, já sám jsem pátral po nejčistším, ryzím zlu. Stojíme na opačných stranách veliké propasti, ale svým způsobem jsme bratři. Ano, bylo by fascinující potkat někoho takového.

„Ne,“ automaticky zavrtěl Harry hlavou a poznal, že to Faethor vycítil, „nebudu ho hledat teď hned. Časem ano, ne však teď. Až se trochu procvičím a zjistím, že moje řeč mrtvých je stejně dobrá jako dříve, pak možná.“

Jak si přeješ. A mimochodem, jdeš teď vyhledat Janose?

Harry sroloval spací pytel a nacpal ho do cestovní brašny. „Později,“ odpověděl. „Ze všeho nejdříve se vrátím k přátelům na Rodu a zjistím, jak se jim daří. Ale ještě dřív potřebuji znát několik věcí, které mi musíš prozradit. Pořád chci vědět všechno o Janosovi, čím lépe zná člověk svého nepřítele, tím snáze ho porazí. Také potřebuji radu, jak se proti němu mám bránit.“

Samozřejmě! řekl Faethor. Jistě! Zapomněl jsem, že tě čeká práce. Teď vidíš, jak jsem dychtivý, abys už byl na cestě. Příliš pospíchám!

Máš samozřejmě pravdu: musíš mít k dispozici každou dostupnou zbraň, jestli ho chceš porazit. Vysvětlit, jak se mu nejlépe ubránit, to není snadné. Tyhle věci jsou Vampýrům vrozené, obtížně se však vysvětlují. Ani ten nejbystřejší instinkt nestačí, protože to je něco, co se rodí v krvi. Kdybychom na to měli celý týden…

„Ne," zavrtěl opět hlavou Harry, „tolik času nemáme. Nemůžeš mi to popsat těmi nejjednoduššími termíny? Pokud nejsem příliš hloupý, mohl bych to pochopit.

Pokusím se, řekl Faethor.

Harry si zapálil cigaretu, posadil se na svou cestovní brašnu a povzbudil ho: „Tak do toho."

Faethor opět pokrčil, rameny a vzápětí spustil: Janos je bezpochyby nejlepší telepat, jakého jsem kdy poznal, což znamená, že dokáže dokonale obloudit, okouzlit, hypnotizovat. Proto se nejdříve pokusí zaútočit na tvou mysl. Je zcela zřejmé, a já to mohu dosvědčit, že tvá mysl je mimořádná, Harry. Samozřejmě, vždyť jsi nekroskop! Ale tam, kde ty jsi konal dobro, Janos, a v dobách mé slávy i já, jsme konali pouze zlo. Protože víš, že je zlý, tak se ho a toho, co by ti mohl udělat, bojíš. Chápeš?

„Samozřejmě. Nic z toho není pro mě nové."

Kohokoli méně zběhlého ve zvycích Vampýrů by Janos ohromil takovou hrůzou – úplným děsem – že by svou oběť paralyzoval. Ty naše zvyky znáš, svým způsobem jsi opravdový znalec. Znáš přísloví, že nejlepší obranou je útok?

„Ano, už jsem to slyšel."

Předpokládám, že v tomhle případě to bude pravda.

„Měl bych na něj zaútočit? Mojí myslí?"

Až vycítíš, že je nablízku, neuhýbej před ním, ale vyhledej ho sám! Chce vniknout do tvé mysli? Vnikni do jeho! Bude očekávat, že budeš mít strach, buď odvážný! Bude vyhrožovat; na jeho výhrůžky neber ohled a udeř! Hlavně nedovol, aby tě jeho zlo oslabilo. Když rozevře své veliké čelisti, projdi skrz ně, protože uvnitř je daleko měkčí!

„To je všechno?"

Kdybych řekl více, bojím se, že by tě to jen zmátlo. Kdo ví? Možná se o Janosovi naučíš více z jeho příběhu, než z nějakých mých pokusů vyzbrojit tě. Mimoto jsem vyčerpaný po celonoční práci. Ptej se mě po libosti na to, co bylo, ale nechtěj znát, co teprve přijde. Pravda, nahlížel jsem do budoucnosti, ale, jak má současná situace naznačuje, příliš často jsem se mýlil.

Harry se zamyslel nad tím, co se dozvěděl o Faethorově ‚radě', jak se vypořádat s Janosovým mentálním útokem. Leckdo by takové jednání považoval za sebevraždu, nekroskop si tím nebyl úplně jistý: V každém případě se zdálo, že je toho příliš málo, aby se s tím dalo něco dělat. Zjevně to bylo všechno, co mohl dostat. Příchod úsvitu ztlumil upírovo nadšení.

Harry vstal, protáhl se a rozhlédl se kolem.

Mlha se rozplynula, za křovinami o kilometr dál stálo několik opuštěných stavení, v opačném směru se na šedém horizontu jako siluety ztuhlých dinosaurů rýsovaly obrysy bagrů a buldozerů. Ještě hodinu, a probudí se s řevem k ničivému mechanickému životu, jako by slunce zahřálo jejich klouby a ony se rozhýbaly v řinčivém rytmu.

Harry pohlédl na zem, kde stál, na místo, kde Faethor zemřel, když mu Ladislau Giresci v troskách vybombardovaného, hořícího domu uťal hlavu. Uviděl nasáklé houby, jejichž spory ulpívaly jako rudé skvrny na trávě a zemi; a ve své mysli spatřil Faethora, kostnatou věc v rubáši, tak, jak ho viděl ve svém snu. „Jsi dost silný, abys mi pověděl Janosův příběh?" zeptal se očividně nikoho.

To nebude žádná námaha, ale potěšení, odpověděl upír okamžitě. Bylo mi potěšením zplodit ho a bude mi ještě větším potěšením znovu ho umlčet!

Ale nejdříve… vzpomínáš si na začátek Tiborova příběhu? Jak mě oloupil o můj hrad v Chorvatsku? Jak jsem já, více než těžce zraněn, uprchl na západ? Dovol, abych ti to připomněl.

To bylo tak…

Desátá kapitola
Pokrevní syn

Tibor Valach, ten prokletý nevděčník, kterému jsem dal své vejce, jméno a korouhev a do jehož rukou

jsem svěřil svůj hrad, svou zem a vampýří moc, mě těžce zranil.

Hořící jsem padal z hradeb a zakusil jsem nekonečnou agónii. Když jsem padal, přiletěly ke mně myriády mých oddaných netopýrů, hořeli a umírali, ale plameny na mně neuhasili. Narážel jsem na stromy a keře a kutálel jsem se v plamenech po srázné stěně rokle až na její dno. Stromy a keře zbrzdily můj pád a já jsem skončil v mělké tůni, která mé vampýří tělo zachránila před uhořením.

Tak blízko skutečné smrti, jak jen upír může být, a přitom ještě zůstat nemrtvý, jsem zoufale volal své věrné Szganye, tábořící v údolí. Přišli, vyzvedli mé tělo z tiché, uklidňující vody, postarali se o ně a odnesli mě na západ přes hory do Uher. Chránili mě před otřesy a kodrcáním, ukrývali mě před možnými nepřáteli, drželi mě v bezpečí před spalujícími paprsky slunce a nakonec mě dopravili na místo odpočinku. Ba, byl to dlouhý odpočinek: čas vynuceného ústraní na zotavení a nové zformování mého polámaného těla, skutečně dlouhý, předlouhý odpočinek!

Jak jen mě Tibor poničil! Všechny kosti zlomené, záda i krk, lebka i údy, hrudník promáčklý, srdce a vnitřnosti na kaši, kůže sedřená balvany a ostrými větvěmi a sežehnutá ohněm…. dokonce i upír v mém těle byl popálený, podřený a pomlácený. Měsíc léčení? Rok? Nikoliv, sto let!

Své zotavování jsem strávil v nepřístupném úkrytu v horách a moji Szganyové o mne pečovali, po nich jejich synové a synové jejich synů. Ano, i jejich dcery s pevnými ňadry. Pomalu se upír ve mně uzdravil a nakonec vyléčil i mne. Já, Vampýr, jsem znovu mohl volně chodit, praktikovat svá umění a stal jsem se chytřejším, silnějším a strašlivějším než kdy dříve. Čas od času jsem opouštěl své orlí hnízdo a připravoval se na další dobrodružství…

Povstal jsem do strašlivého světa. Všude zuřily války, utrpení, hlad a mor! Opravdu hrozné, ale pro mne pravý ráj – protože já jsem byl Vampýr!

Na hranici s Valašskem jsem si.našel zbořenou pevnost a kameny z rozvalin jsem použil na stavbu malého hradu. Učinil jsem hradby téměř nedobytné a dosadil se tam jako bojar. Vedl jsem smíšenou tlupu Cikánů, Uhrů a místních Valachů. Ubytoval jsem je a platil jsem jim dobrou mzdu, takže mě brzy přijali za majitele půdy a vůdce. Znovu jsem v zemi získal jakousi moc.

Valašsku jsem se většinou vyhýbal. Protože tam žil ten, jehož síla a krutost se už staly proslulými: žoldácký vojvoda zvaný Tibor, který bojoval za valašská knížata. Nepřál jsem se s ním setkat (s tím, který měl po právu strážit mou zem a můj majetek v Chorvatsku!), ještě ne, protože kdybych ho spatřil, možná bych se neovládl. Střet mohl dopadnout katastrofálně, protože on měl nyní daleko větší moc než já. Ne, má pomsta musela počkat… ale co je pro Vampýra čas, že?

Čas v té vřavě, která probíhala, kdy jeden den byl jako pouhé tiknutí velikých hodin – nebyl ničím. Ale když každé obrovské tiknutí je stejné jako to předešlé a když hřmí v uších jako hrom… člověk zjistí, že čas je jen na překážku a plyne z něj jen dlouhá chvíle a nekonečná nuda. A to je vše! Byl jsem neklidný, dychtivý, připravený vyrazit. Uzdravil jsem se, zesílil, měl jsem moc a nebylo kde si vybít energii. Nadešel okamžik, kdy jsem musel vyrazit do rozbouřeného světa.

Ale pak, v roce 1178, došlo k přestávce. V průběhu několika málo let jsem zaslechl zkazky o szganské ženě, která je skutečnou věštkyní, což znamená, že má moc předpovídat budoucnost. Časem moje zvědavost vzrostla natolik, že jsem se rozhodl pohovořit si s ní. Nepatřila do tlupy mých Cikánů, musel jsem tedy čekat, až se odváží přijít do horské oblasti, kterou jsem ovládal.

Zatím jsem vyslal několik poslů, aby její putování vedli správným směrem. Vyprávěli jí, jak se jí i celé tlupě dostane veškeré pohostinnosti, bude s nimi zacházeno s nejvyšší úctou a za veškeré služby, které mi poskytnou, zaplatím zlatem. Zatímco jsem čekal na příchod té takzvané věštkyně, rozhodl jsem se zkusit, co mé vlastní malé nadání v tomto směru dokáže.

Smísil jsem určité byliny a spálil je. Po vdechování jejich kouře jsem upadl do spánku a hledal jsem pomocí věštění ze snů odpověď na otázku, co se mezi mnou a tou nepochybně falešnou čarodějkou, Marilenou (tak se jmenovala) stane. Ano, protože v těch dobách jsem měl dobrý důvod zajímat se o nadané lidi a vyhledávat je, kdykoli se naskytla příležitost. Můj syn Tibor působil ve světě po dobu několika lidských životů a mohl zplodit v zemi různé zvláštnosti!

Vyhledával jsem všechny takové anomálie a pyšnil jsem se odhalováním šarlatánů. Ale… když jsem narazil na skutečný talent (v jehož žilách proudila pravá vampýří krev), pak byl on nebo ona ztracen! Protože pro takového tvora, jakým jsem byl, je – nebo byla – krev život, ale nejsladším nektarem ze

všeho bylo napít se z nemrtvé křtitelnice jiného upíra! Ano, křtitelnice, protože takový hlt – alespoň pro takové, jako jsem já – je svatý.

Ale… jen si představ můj údiv, když mé věštění přineslo své ovoce a já snil o tom temném andělu a očekával starou babici!

Byla teprve dítě! Spatřil jsem ji ve svých snech: ano, rozkošné dítě a nevinné, myslel jsem si (ale mýlil jsem se, protože měla znalosti kurvy!). Přišla za mnou nahá – zaoblená, hladká, snědá a neposkvrněná; oči i lesklé vlasy měla temné; rudé rty zářily jako třešně a taktéž mušlička, kterou jsem rozevřel, měla zbarvení čerstvě rozříznutého masa – stála přede mnou beze studu. Dvě století uplynula od doby, kdy Tibor zničil můj hrad v Chorvatsku, znásilnil mé upírky a zlikvidoval je; zatím jsem já ochutnal svůj díl měkkého cikánského masa, vystříkal jsem se do tolika szganských odalisek, do kolika se mi zachtělo. Měj na paměti, že tu nešlo o žádnou ‚lásku', tohle slovo používali jiní, já nikdy. Ale teď…?

Samozřejmě se projevila má lidská stránka, která ve snech měla navrch. Upřeně jsem zíral na tu sladkou, smyslnou, kočovnickou princeznu očima zamlženýma lidskou slabostí. To chvění v mých bedrech byla lidská (říkej tomu tak, jestli chceš) láska, a ne zuřivý chtíč Vampýra. Ke své hanbě jsem se probudil pod pokrývkami mokrý, jako rozechvělý hoch, který svíral v rukou ňadra své první dívky!

Ale… s věštěním ze snů byl vždycky jeden problém: znamenalo pravou a přesnou předpověď budoucnosti, nebo bylo pouhým snem? Pak, abych posílil své objevy (a nejspíš i z dalšího důvodu, protože jsem byl zcela poblouznění); jsem noc co noc pálil byliny a uváděl se do věšteckého snění. Snění vždy začínalo stejně, v každém dalším jsme se vzájemně, já a Marilena, lépe poznávali, naše milostné hrátky se stávaly stále příjemnějšími a já sám jsem byl čím dál zamilovanější; až to došlo tak daleko, že jsem věděl, že mi již nestačí pouhý sen, ale musím ji mít doopravdy, jinak zešílím!

Tehdy ke mně přišla.

Patřila k tlupě Grigora Zirry, zvaného ‚baron' Zirra; Marilena byla jeho dcera. Mé předpovědi nelhaly: byla kočovnickou ‚princeznou'.

Dorazili v zimě, začátkem ledna, a za celý svůj život jsem tak krutou zimu nepamatoval. Moji vlastní Szganyové rozestavili své maringotky a vozy poblíž mých hradeb, obehnali je velikými cihlami zledovatělélio sněhu, uprostřed postavili stany a kvůli teplu zvířata uvázali uvnitř. Nebyli hloupí, věděli, že přijde tuhá zima! Dlouho a tvrdě pracovali v okolních jeskyních, aby uskladnili krmivo pro zvířata. Ale i tak by tuhle zimu jen stěží přežili, kdyby se nemohli spolehnout na pomoc bojara z hradu.

Měl jsem pro ně dveře otevřené a všechny mé sály vyhřívaly planoucí ohně. Silný grog a podřadné červené víno dostávali na požádání, stejně jako obilí, aby si mohli upéct chléb. Nic mě to nestálo; stejně všechno jídlo patřilo Szganyům, protože za lepších časů je darovali mně, který jsem je nepotřeboval!

Jednoho rána ke mně přišel muž. Lovil v horách, v mých horách. Dopřával jsem jim tohoto privilegia; když zastřelili tři divočáky nebo tetřevy, jeden z nich byl můj a tak tomu bylo i u ostatní zvěře. Řekl mi o Zirrových Szganyích: uvízli v soutěsce nedaleko odsud a lavina jim odnesla maringotky! Tvrdil, že přežila jen hrstka, rozptýlená do všech stran..

Věřil jsem mu. Minulou noc jsem opět snil věštecké sny, ale tentokrát postrádaly smyslné potěšení. Místo toho byly naplněny vichřicí a výkřiky těch, jež byli smeteni a zahynuli. Protože se mi nezdálo o Marileně, nevěděl jsem, zda byla s nimi.

Nechal jsem si zavolat vůdce svých Szganyů a přikázal mu: „Tam ve sněhu je uvězněna dívka. Tento muž ví, kde se nalézá. Ona i její lidé jsou Szganyové. Jděte, najděte je, vykopejte je ze sněhu a přiveďte sem. Pospěš si, protože jestli přijdete příliš pozdě a ona bude mrtvá… Ferenczyho dům možná pochopí, že jeho pohostinnost byla na takové, jako jsi ty a tvoji lidé, promarněna zbytečně. Je to jasné?"

Pochopil a spěšně odešel.

Odpoledne se vůdce a jeho lidé vrátili. Hlásili, že z více než padesáti Zirrových Szganyů našli nažiyu pouze Grigora Zirru a tucet dalších z jeho tlupy. Tři ze zachráněných byli polámaní, ale vyléčí se, dvě staré ženy asi nepřežijí a pokud jde o ostatní… jedna z nich je Grigorova dcera Marilena, věštkyně!

Nařídil jsem vůdci a jeho lidem: „Ať se o ně vaše ženy postarají, nakrmí je a dají jim, cokoli budou potřebovat. Nešetřete ničím, aby zde byli náležitě uvítáni a měli veškeré pohodlí. Předpokládám, že nezachránili nic. Žádné náhradní oblečení, žádné vozy ani přikrývky? Takže bez mé pomoci by zahynuli. Výborně, ubytujte je v hradě. Najděte jim teplé pokoje nedaleko mých, kde by mohli zůstat stranou."

Když jsem viděl udivený pohled jeho očí: „Nu, co ještě?“

„Tvým vlastním lidem může připadat podivné, pane,“ řekl, „že s těmi cizinci zacházíš tak laskavě, že uvolňujeme cestu těm, kdo ti nejsou zavázáni věrností.“

„Jsi upřímný a to se mi líbí,“ odpověděl jsem. „Oplatím ti tvou upřímnost. Slyšel jsem povídačky, že ta žena, Marilena Zirrová, je pohledná. Je-li to pravda, může se stát, že ji budu chtít, protože nejen vám Cikánům je za noci chladno! Pročež jednejte s jejími lidmi s úctou, zvláště s jejím otcem a rodinou, pokud někdo z ní přežil. Nepřeji si, aby si mysleli, že jsem bezcitný a krutý člověk.“

„Cože? Ty, pane?“ řekl bezvýrazně a jeho tvář získala prázdný výraz. „Bezcitný? Krutý? Kdo by tomu uvěřil!?“

Chvíli jsem si ho prohlížel a pak jsem pravil: „Upřímnost je jedna věc, ale drzost na mně nezkoušej. Chceš se se mnou snad sblížit? Pak věz, že takové sblížení by tě… nepobavilo. Pročež, když mi říkáš určité věci takovým způsobem, měl by ses při tom usmívat…“ Upřeně jsem na něj zíral a z hloubi hrdla jsem vydal tiché, temné vrčení, které ho vylekalo.

„Pane,“ vyhrkl a začal se třást, „nechtěl jsem –“

„Mlč!“ zarazil jsem ho. „Nic ti nehrozí, mám dobrou náladu! Teď mě dobře poslouchej. Později, až se vzpamatují, vrátíš se sem a zavedeš mě mezi ně, do jejich pokojů. Pak zmizíš.“

Ale když jsem mezi ně přišel, nebyl jsem potěšen. Ne, že by moji lidé mé příkazy nevyplnili, naopak byly splněny do písmene. Cizince pouze potkala těžká zkouška, byli zmatení a duchem nepřítomní. Zabere trochu času, než se vzpamatují. Zatím seděli ve svých hadrech, třásli se a mluvili, jen když byli tázáni.

A kde se skrývala očekávaná ‚princezna’ z mých snů? Měl to snad být ten špinavý uzlíček hadrů, který se opodál krčí u ohně? Byl jsem rozmrzelý, že mě mé sny oklamaly, cítil jsem, že jsem ve věštění neuspěl; nenáviděl jsem neúspěchy, zvláště své vlastní.

Chvíli jsem tam stál a mračil se na tu chátru a nakonec jsem se zeptal: „Kdo z vás je Grigor Zirra?“

Vstal: nicka, věchýtek, bledý zimou a smutkem nad ztrátou svých lidí. Nebyl starý, ale mladě také zrovna nevypadal. Kdysi, ač hubený, býval silný, ale nyní jako by mu už žádná síla nezůstala. Na rozdíl ode mě byl opravdový člověk, který hodně ztratil.

„Já jsem Ferenczy,“ představil jsem se mu. „Vítám tě v mém hradě. Lidé kolem jsou moji, Szganyové jako vy. Doba mě žádá, abych vám poskytl přístřeší. Slyšel jsem, že je mezi vámi věštkyně, a je na mně, abych taková tajemství prozkoumal. Kde je ta čarodějnice – nebo kouzelnice?“

„Tvá pohostinriost je stejně veliká jako tvá pověst;“ odpověděl. „Bohužel ve svém smutku nedokážu lépe vyjádřit své uznání. Dnes něco ze mě zemřelo. Má žena se zřítila z útesu. Teď mám už jen dceru, dítě, které čte budoucnost ve hvězdách, v dlani a ve svých snech. Není žádná čarodějka, pane, ale věštkyně. Moje Marilena, o té jste slyšel.“

„A kde je?“

Pohlédl na mne a v očích se mu zračil strach. Ucítil jsem, jak mě někdo zatahal za šaty. Trhl jsem sebou nad tou opovážlivostí. Nikdo z mých vlastních lidí se mě ani prstem nedotkl od té doby, kdy jsem vyléčen vstal z lože! Otočil jsem se a uviděl, jak jeden uzlíček hadrů, doposud sedící u ohně, postává vedle mě. Pod kožešinovou kapucí zářily temné oči… prstence černých vlasů se stáčely kolem srdcovité tváře, rty v barvě třešní jasných jako krev. Na mé paži spočívala ručka se čtyřmi prsty, tak jak jsem ji vídal ve svých snech!

„Já jsem Marilena, pane,“ řekla. „Odpusť mému otci, neboť mne miluje a bojí se o mne; v této zemi jsou lidé, kteří nevěří mystériím, nedokážou je pochopit, a k ženám označeným za ‚čarodějnice’ se chovají nelaskavě.“

Mé srdce se zachvělo! Byla to ona! Poznal jsem její hlas! Skrze všechny její šaty jsem spatřil princeznu ze svých snů a věděl jsem, že se stal zázrak. „Já… tě znám;“ vykoktal jsem.

„A já tebe, pane. Vídala jsem tě ve své budoucnosti. Často. Dozajista mi nejsi cizí!“

Nedostávalo se mi slov. Nějak se mi vzpříčila v krku. Ale… já jsem byl Ferenczy! Měl bych křepčit, hlasitě se smát, vyhodit ji do vzduchu a točit se s ní dokola? Chtěl jsem, ale nemohl jsem popustit uzdu svým emocím. Stál jsem tam, jako by do mne udeřil hrom, jako úplný hlupák, ztuhlý a nehybný, dokud mi nepřispěchala na pomoc:

„Pokud si přeješ, abych ti četla budoucnost, pane, vezmi mě odtud pryč. Zde se nemohu soustředit, je tu příliš mnoho smutku – a pořád někdo přichází a odchází, je zde hluk a povyk – mnoho maličkostí, které by mé věštění rušily. Příhodnější by bylo soukromí."

V tom jsem s ní souhlasil! „Pojď se mnou," vyzval jsem ji.

„Pane!" zarazil nás její otec. „Ona je nevinná!" Poslední slovo bylo vyřčeno zvýšeným, nejspíš prosebným hlasem. Mé zvyky nebyly neznámé mezi Cikány. Ale… copak neznal vlastní dceru? Měl jsem chuť mu říct: ‚Ty prolhaný cikánský pse! Cože, tahle a nevinná? Člověče, olízala celé mé tělo, jako bych se vykoupal! Již měsíc stříkám každou noc do jejího hrdla své horké štávy, které ze mé vymačkává její jazyk a drobné čtyřprsté ručky! Nevinná? Je-li nevinná, pak já jsem také! Ale jak jsem takové věci mohl vyslovit? Vždyť ve skutečnosti jsem všechno to milování s Marilenou zažil pouze ve snu.

Opět mi pomohla:

„Otče!" pokárala ho dříve, než jsem ho stačil probodnout něčím jiným než jen očima: „Viděla jsem, co se stane. Znám budoucnost, otče, a vím, že mi nic nehrozí. Ne z rukou Ferenczyho."

Spatřil můj pohled a pochopil, jak příliš napínal mou pohostinnost. „Odpusť mi, pane," pokorně sklopil hlavu. „Místo abych se choval jako tvůj ponížený dlužník, mluvil jsem pouze jako otec. Moje dcera má teprve sedmnáct let a přišli jsme mezi cizince. Zirrové toho dnes ztratili už dost! Nic jsem tím nemyslel! Ale vidíš? Můj jazyk plácá i teď! To je žalem. Moje mysl je zamlžená smutkem. Nic jsem tím nennyslel. To je žalem!" Se vzlykotem klesl k zemi.

Trochu jsem se předklonil a položil mu ruku na hlavu. „Uklidni se. Kdokoli ve Ferenczyho domě ublíží tobě nebo tvým lidem, bude se zodpovídat mně." Pak jsem ji odvedl do svých komnat…

V mých pokojích, kde nás nikdo nerušil, jsem jí sundal kožešinový plášť, takže tam zůstala stát ve vesnických šateeh. Nyni vypadala více jako princezna, kterou jsem znal, ale ještě ne dost. Propaloval jsem ji pohledem; nemohl jsem se té podívané nabažit. Věděla to.

„Jak je to možné?" podivila se. „Skutečně tě znám! Nikdy nebyly mé sny tak přesvědčivé!"

„Máš pravdu," přitakal jsem: „Nejsme si… cizí. Snili jsme společné sny."

„Máš dlouhé jizvy," řekla, „tady na paži a zde na boku." Když se mě dotkla, i já, Ferenczy, jsem se zachvěl.

„A ty," opáčil jsem, „máš malé rudé mateřské znaménko, jako jedinou kapku krve, uprostřed zad…"

Vedle ohně, hučícího v mohutném komíně, stála kamenná káď na koupání. Kouř se mísil s párou, která stoupala z mohutného kotle s vodou zavěšeného nad ohněm. Přistoupila k trojnožce, otočila kolem a vylila vodu do kádě. Z našich snů věděla, jak to udělat. „Jsem po cestě špinavá," vysvětlila, „a ztuhlá zimou."

Svlékla se a já jsem ji celou umyl a pak na oplátku ona vykoupala mě. „Jak se ti líbí věštění v soukromí?" zasmál jsem se. Ale když jsem ji rozevřel a chystal se do ní vklouznout:

„Ach!" zajíkla se. „Naše společné sny nepočítaly s mou nezkušeností. Můj otec mluvil pravdu, pane. Buď si jist, že se budoucnost rychle blíží, ale já jsem ještě panna!"

„Ach!" odpověděl jsem na její sten svým a jemně jsem do ní vnikal. „To jsme byli kdysi všichni."

Upír v mém těle běsnil, ale já jsem.ho držel zpátky a miloval se s ní jako člověk. Jinak by poprvé znamenalo pro ni i naposledy…

Teď mi dovol, abych to řekl zkrátka. Stalo se toto:

Když jsem ve svých věšteckých snech Marilenu spíše ze zvědavosti než z nějakého jiného důvodu vyhledával, byl jsem jí okouzlen a sveden. Nebo jsme se svedli vzájemně. Ale (zeptáš se) jak mě ona, nezkušené dítě, mohla svést? Odpovím ti, protože sny jsou neškodné! Cokoli se ve snu stane; po probuzení je vše při starém. Mohla uspokojit všechny své sexuální fantazie bez jakýchkoli následků. A (zeptáš se zase) jak jsem já, Faethor Ferenczy, i když ve spánku a snící, mohl být čímkoli menším než Vampýrem? Ale já byl snílkem dávno předtím, než jsem se stal upírem! Kdysi jsem býval pouhý člověk! Věci, které mě sužovaly v mládí, mě občas trápily ve spánku i nyní: staré obavy, staré emoce a touhy… Jsem si jist, že mi rozumíš. Každý z nás ví, že určitou událost, která v bdělém světě upadla v zapomnění, můžeme obnovovat v našich snech ještě dlouho poté. Budeme se jí bát – nebo nás vzruší – stejně, jako když byla čerstvá. Ve svých snech, například, jsem si zvykl připomínat dobu mého přerodu. Tenkrát, když jsem od svého otce dostal vejce a stal jsem se upírem. Ano, takovéhle sny mě vždy děsily! Ale v

chladném světle úsvitu hrůza rychle pominula a ztratila se v šedé mlze času, kam patřila. Tehdy jsem přestal být chlapcem a stal jsem se opět Ferenczym.

K propojení mých a Marileniných snů nedošlo rozhodně pouhou náhodou: já jsem ji hledal a nalezl. Po proniknutí do jejích snů se mi zdálo (tak jako se zdává kterémukoli člověku), že ji znám tělesně. A znovu říkám, že to nebyly pouhé sny! Měl jsem moc Vampýrů a ona byla věštkyně. Tato nadání se podobají telepatii. Skutečně jsme spojili navzájem své sny a skrze ně jsme poznali svá těla.

Všechno naše mazlení a laskání, a později odvážnější, daleko odvážnější způsoby milování, se odehrávalo v jiném světě – v mysli – kde nepůsobily žádné zábrany; takže když jsme se konečně setkali, bylo to jako setkání milenců po dlouhém odloučení. Marilena byla opravdu nevinná a nedotčená žádným mužem… alespoň prozatím. Já jsem těmhle věcem rozuměl a ona ne. Myslela si, že samo její nadání jí ukázalo budoucnost, její budoucnost, aniž by se do toho někdo vměšoval zvenčí. Nevěděla, že do těchto snů jsem ji zavedl já svým upířím magnetizmem a omámením a… vším tím uměním, které jsem odpradávna ovládal. Myslela si, že jsme přirozenými milenci! Kdo ví, možná bychom jimi i byli. Ale já nejsem takový blázen, abych jí o tom vykládal a obíral ji tak o iluze…

Teď ti jistě přijde na mysl otázka, jak mohla mladá, krásná dívka, oblá a pevná jako jablko, svěží na těle i na duchu, najít zalíbení v zjizvené a věkovité nemrtvé stvůře, kterou jsem byl já, surový a krutý upír šířící kolem sebe hrůzu? Divil bych se, kdyby nenašla! Nepochybně si probereš své vědomosti o upířích silách hypnózy a odhalíš to tajemství. Řekneš si: „Byla mu hračkou, ne ze své vlastní svobodné vůle.“ Nu, nezapírám, že před Marilenou jsem své moci takto využíval. Ale s ní to bylo jiné.

Nemysli si, nebyl jsem tak směšný, jak by sis snad představoval, že jsem staletý Vampýr, bylo zřejmé jen příležitostně, podle mých očí nebo když jsem to chtěl dát najevo. Ve skutečnosti jsem s trochou námahy mohl vypadat tak starý nebo mladý, jak jsem si usmyslel. Před Marilenou jsem vypadal vždy maximálně na čtyřicet. I bez upíra jsem byl vysoký a silný, měl jsem staleté zkušenosti, šarm, vtip, moudrost – a pošetilost – abych ji mohl po libosti svést. Jizvy? Ano, a ošklivé! Ponechal jsem si je z marnivosti (bavilo mě nosit tyhle památky starých bitev) a také proto, aby mi připomínaly toho, kdo mi většinu z nich způsobil. Mohl jsem svého upíra nechat tato znetvoření zcela odstranit, ale zabránil jsem tomu, dokud byl Tibor naživu. Nosil jsem jizvy jako ostruhy, které mě měly pobídnout, kdyby má nenávist začala uvadat.

Jestli pochybuješ o tom, zda jsem byl pohledný, vzpomeň si, jak mě popsal Ladislau Giresci tu noc, kdy mi uťal hlavu. Vidíš? Tak starý, přesto jsem vypadal jako člověk, že? Musíš mě omluvit, to ta má marnivost. Vampýři byli vždy domýšliví.

Také buď, prosím, ke mně shovívavý, že jsem se tak rozpovídal o Marileně, ale… bylo to pro mě potěšení. Protože s kým jiným bych se mohl podělit o takové vzpomínky? S nikým, kromě nekroskopa…

Ty samozřejmě víš, že jsem Janosův otec, teď jsi pravděpodobně uhádl, že Marilena byla jeho matkou. Byl mým pokrevním synem; zrozen z lásky a touhy mezi mužem a ženou, z krve prudkého splynutí a přenesení jediného zárodku života z jednoho do druhého, zárodku, který pronikl do jejího vajíčka a vnesl život do toho písklete. Můj pokrevní syn, ano, můj ‚přirozený’ syn, ve kterém nebylo nic z upíra. Takhle jsem si představoval naše dítě. Nevěděl jsem, je-li to možné; ale rozhodně jsem to zkusil: přinést do tohoto světa život neovlivněný Vampýrem: Udělal jsem to kvůli Marileně, aby mohla být přirozenou matkou.

A kdyby se to nezdařilo a z dítěte by vyrostl upír?

No, stále by to byl můj syn. Učil bych ho zvyky Vampýrů, aby, když odejdu do světa, mohl zůstat a chránit můj hrad a mé hory před všemi nepřáteli.

Skutečně?… Skutečně?… Pche! Jistě si vzpomeneš, že jsem dříve vkládal stejné naděje do toho nevděčníka Tibora Valacha! Pravda, předpokládám, že takový je úděl všech velkých mužů: zkoušef to zase a zase

a nikdy nebrat v úvahu cenu, kterou jejich snaha o dokonalost stojí: s tím rozdílem, že já jsem porážku nikdy lehce nenesi.

Po porodu se Janos zdál být normální. Přišel na svět jako nemanželský, což zdrtilo Grigora, jeho

dědečka, ale mně na tom nezáleželo. Na rukou měl čtyři prsty stejně jako Grigor a Marilena, tato anomálie, zděděný , rys, nevěstila nic zlého.

Nicméně, jak rostl, bylo stále jasněj'sí, že jsem zklamal. Mé sperma, ač jsem se silou vůle snažil, aby na něj můj upír neměl vliv, bylo nakaženo.Udělal jsem hloupý pokus: copak může orel zplodit vrabce, šedý vlk kňučícího růžového čuníka? Oč těžší je pro upíra, jehož jediný dotek je nakažlivý, zplodit nevinné dítě? Ne, Janos nebyl právý upír, ale v jeho žilách kolovala zkažená upíří krev. Všechny mé špatné vlastnosti se v něm zdvojnásobily; kromě mé schopnosti proměny a obezřetnosti. Ale byl jsem mladý a tvrdohlavý; byl jsem jeho otec a k iným povinnostem patřilo ukázat mu, jak se věci mají. Učil jsem ho, a když bylo třeba tvrdé ruky, která by mu ukázala správný směr, nikdy jsem nezaváhal.

Přesto se stával čím dál víc tvrdohlavějším, domýšlivějším, zatvrzelejším a krutějším. Jeho jedinou kladnou stránkou, ve které se věrně držel mých instrukcí, byl jeho přístup k Cikánům. Nejen k Szganyům ze Zirrovy tlupy, k lidem jeho matky, kteří se znovu rozrůstali, ale také k mým vlastním Szganyům z klanu Ferengi. Měl jsem dojem, že ho všichni milují dokonce více než mě! Nejspíš mě to hnětlo a trochu jsem na něj kvůli tomu žárlil. A může být, že jsem byl proto na něj tvrdší.

V jeho prospěch hovoří ještě jedna věc a víc už nic: miloval svou matku. Tohle je u dítěte chvályhodná věc, dokud je dítětem… ale nemusí to tak být, až se stane mužem. Protože není láská jako láska. Pochopíš, co tím myslím…

Ostatní svět zatím vřel a kypěl: před deseti.lety Saladin rozdrtil Franskou říši; neblaze proslulý žoldák Tibor nyní válčil na vzdálenější hranici Valaška za zlato loutkových knížat; v Turecku za řeckým mořem povstáli Mongolové jako lesní požár hnaný větrem; poblíž maďarských hranic zuřily války; a další ‚Inocenc', třetí, byl nově zvolen papežem. Hurááá! Rudé blesky z mnoha bouřkových mraků křižovaly horizont celého světa!

A kde, ptám se, byl v té převratné době Faethor Ferenczy? Ve své dětinskosti, pomyslel by si někdo, pečoval o svůj hrad v horách. Učil způsobům svého zparchantělého syna a jeho kdysi věrné stráže chlastaly, flákaly se a za zády se mu posmívaly.

Uběhlo hodně času, aniž bych cokoli zpozoroval. Jednoho rána jsem vstal, potřásl hlavou a rozhlédl se kolem. Byl jsem omráčen, zmaten, udiven! Dvacet let přešlo skoro jako blesk a já si toho nevšiml. Teď jsem si to uvědomil velmi dobře. Byl to určitý druh letargie, malátnosti, tajemného kouzla, pod jehož vlivem jsem se nacházel: té věci, které obyčejní lidé říkají ‚láska'. Ano, přesně tak jsem dopadl. Kde zůstala má moc? Nebyl jsem ničím jiným než ubohým bojarem: bezvýznamným baronem v pustině, kterou nikdo jiný nechtěl, pánem mizerného kamenného domku ve skalách!

Šel jsem za Marilenou a ona mi četla budoucnost. Vydám se na velkou krvavou výpravu a ona mi nebude stát v cestě. Její předpověď neměla ani hlavu ani patu. Nebude stát v cestě? Copak nevydrží být beze mě? O jaké výpravě to mluví? Ale jen zavrtěla hlavou. Nic víc neviděla, jen to, že budu bojovat v nějaké strašné svaté válce a potom… ji prý všechny předtuchy a vidiny opustily. Jak jsem mohl tušit, že také četla vlastní budoucnost – jen aby zjistila, že žádnou nemá?!

Velká a krvavá výprava, řekla. Zamyslel jsem se a přiznal si, že by mohla mít pravdu. V těch dobách novinky putovály pomalu a občas ke mně nedorazily vůbec. Cítil jsem se spoutaný a opět na mě pomstychtivě dolehl ten starý pocit marnosti.

A dost! Byl čas dát se do toho! Janosovi bylo skoro dvacet; už byl mužem; svěřil jsem mu dozor nad svým domem a inkognito odešel do Szegedu, abych se porozhlédl, co se děje, a připravil si vhodné plány. Byl to dobrý tah.

Město překypovalo novinkami: Zaru právě obsadili Uhři a brzy bude v obležení franckými křižáky! Velká flotila Franků a Benátčanů se blížilá a na králův rozkaz vyslali ke všem bojarům v okolí (včetně mě, jak jsem předpokládal) posly s rozkazy shromáždit své lidi a chopit se zbraní. Marilena mou budoučnost četla správně.

Po okolí se toulali moji muži, Szganyové. Snadno jsem je svolal během mého návratu k horským hranicím. „Přidejte se ke mně," lákal jsem je, „až opět sestoupím ze svého hradu. Z těch nejlepších sestavím malou armádu. Poputujeme do Zary a pak mnohem dál! Vy, kdož jste chudí, budete bohatí. Bojujte pod mým praporem, a já z každého z vás udělám bojara! Neuposlechněte, a já se s vámi vypořádám. Za sto let zde stále budu, pyšný a mocný, a z vás zbude jen prach a vaše jména budou

zapomenuta.“

S tím jsem se vrátil domů. V Szégedu jsem se dlouho nezdržel. Protože jsem céstoval způsobem Vampýrů – alespoň v noci – cesta uběhla rychle. Jelikož jsem několik dní nebyl s Marilenou, všechny mé instinkty se zostřily. Mé smysly byly bystré v předtuše ‚svaté’ kr-vavé slavnosti, která mě v budoucnu čekala. Cikánští vazalové zatím v horách ztloustli a zlenivěli, ale já jsem znal způsoby, jak je znovu postavit na nohy. Překvapil jsem je svým brzkým návratem, a když mě uviděli, poznali, že se vrátil starý Ferenczy.

Té poslední noci, když jsem plachtil k domovu na silných blanitých křídlech, vyslal jsem do tmy svou upíří mysl ke všem mladým Cikánům z klanu Ferengi, ať se nacházeli kdekoli, a přikázal jim, aby se ke mně připojili na cestě do Zary. Věděl jsem, že mě ve svých snech slyšeli a že přijdou.

Teď, když jsem ze sebe setřásl lenost dvaceti let, vznášel jsem se na vzdušných proudech mezi měsícem a horami, až se ze stříbřitých vrcholků hor táhlo vlčí vyti. Konečně jsem přistál na hradbách svého hradu a proměnil se zpět v člověka. Pak… jsem začal hledat svou ženu a syna. Ano, našal jsem je – spolu!

Ale předbíhám, dovol mi vrátit se kousek zpátky.

Řekl jsem, že v Janosovi nebylo nic vampýřího. Tohle jsem si myslel. Jak jsem se jen mýlil. Bylo to v něm. Ne v jeho těle, ale v mysli! Měl mysl pravého upíra, kterou zdědil po mně. Zároveň měl část schopností svých rodičů. Něco z jejich síly? On sám měl moc!

Telepatie? Jak často jsem se během uplynulých let pokoušel číst mu myšlenky, a neuspěl jsem? To nebylo nic zvláštního: vždy je hrstka lidí, kteří proti tomu, jsou od přírody odolní. Jejich mysli jsou uzavřeny proti nadání, jako bylo to mé. A omámení nebo hýpnoza? Občas, když býval umíněný, zkoušel jsem ho hypnotizovat. Zbytečně jsem se namáhal, protože mé oči nedokázaly jeho očima proniknout. Nakonec jsem to přestal zkoušet.

Skutečným důvodem mého neúspěchu v tom úsilí nebyla jeho necitlivost. Byl už tak silný, že se ubránil všem mým rádoby průnikům a uzavřel se přede mnou. Přirovnal bych to k přetahované, kdy protivníkův konec provazu je zaklíněn pod kořenem stromu. Ale ne, nebylo to tak složité; prostě byl silnější. A co víc, zdědil po matce její schopnost předvídat. Viděl do budoucnosti, alespoň trochu. V tomto nadání byly naše síly vyrovnány, jinak bych ho nikdy nechytil. Protože budoucnost, kterou viděl, byla nejásná a vzdálená, jako vzpomínka na nějakou příhodu, která s časem vybledla…

A teď mi dovol, abych se vrátil k té noci.

Už jsem řekl, že mé instinkty byly ostřejší než kdy jindy v prů-běhu posledních dvaceti let. Když jsem procházel hradem, cítil jsem, že něco není tak, jak má být. Zformoval jsem nos do netopýřího čenichu a začichal, nezaznamenal jsem přítomnost žádného nepřítele a nezdálo se, že by mi hrozilo nějaké fyzické nebezpečí, ale něco nebylo v pořádku. Začal jsem se pohybovat daleko obezřetněji, tiše jako stín, a snažil jsem se být neviděn a neslyšen. Nebylo toho třeba, Janos byl příliš… zaujat svou činností – ten pes – a jeho matka příliš zmatená, než aby věděla, co se děje, s výjimkou okamžiků, kdy jí něco přikázal.

Už zase předbíhám.

Nejdříve jsem nepoznal, že je to on. Opravdu jsem si myslel, že ten muž je Szgany, a byl jsem překvapen! Cože, Cikán? Jeden z mých lidí a nad ránem v ložnici mé ženy? Skutečně nebojácný muž; musím mu říct, jak si vážím jeho odvahy, až uvidím jeho vlastní vnitřnosti!

Takové myšlenky mi táhly hlavou, když jsem vstupoval do Marileniných komnat a vampýří smysly mi řekly, že v nich není sama. Musel jsem vynaložit veškeré úsilí, abych zabránil svým zubům změnit se v kosy a roztrhat mé dásně na cáry. Zároveň jsem cítil, jak se mé nehty na rukou samovolně prodlužují na rohovité nože, což byla také reakce, kterou jsem jen stěží kontroloval.

Z komnaty se otvíraly jedny dveře do malého předpokoje a další vedly do samotné ložnice. Jemně a neslyšně jsem se pokusil první dveře otevřít. Zjistil jsem, že jsou zajištěné závorou. Nikdy, od doby, kdy ke mně přišla, nebyly tyto dveře uzamčeny. Mé nejhorší představy se rozbujely naplno, stejně jako se rozproudila má horká krev. Samozřejmě, mohl jsem dveře vyrazit… ale kdybych tam takto vtrhl, vyplašil bych je příliš brzy. Chtěl jsem je vidět na vlastní oči. Odhlížeje od výkřiků, vzdechů nebo hučení krve, může takové se-bezapření vypálit člověku oči z důlků.

Vyběhl jsem ven na balkon, přetvořil jsem své ruce na přísavné kotouče podobné přísavkám nějaké podivné chobotnice a přelezl jsem k Marileninu oknu. Představoval je velký, obloukovitý otvor vytesaný

do zdi silné skoro dva metry. Chránily ho zatažené závěsy. Vyšplhal jsem dovnitř, připlížil se k závěsu a na štěrbinu jej roztáhl. Pokoj dostatečně osvětloval plamen, který hořel v nádobě s olejem. Ne, že bych světlo potřeboval, neboť jsem ve tmě viděl stejně dobře jako jiní lidé za plného denního světla, nebo dokonce ještě lépe.

Naskytl se mi takovýto pohled:

Marilena, nahá jako kurva, ležela na zádech na dřevěném stole; nohama objímala muže, který stál mezi jejími stehny a bušil do ní, jako by zarážel klín. Taky tak činil, zarážel do ní svůj tlustý, masitý klín. Kdybych to musel snášet déle, zarazil bych mu tentýž klín do jeho krku!

Ale pak, skrze bušení krve a šílené hřmění v mé hlavě a přes řev svých potupených citů jsem uslyšel její sténající hlas: „Ach, Faethore – ještě, ještě! Naplň mě, má upíří lásko, jak to jen ty dokážeš!“

Dovol, abych se odmlčel… ta vzpomínka mě dokáže rozzuřit ještě dnes, když jsem již jen hlasem ze záhrobí… dovol, abych přerušil své vyprávění a podal ti vysvětlení.

Napadlo mě, že jsem nevěnoval příliš mnoho pozornosti tomu, co jsem během těch dvaceti let s Marilenou a jejím zparchantělým sy-nem dělal já sám. Měl bych to udělat nyní, ale rychle.

To, že jsem si vzal ženu, neznamenalo, že jsem přestal být upírem, buď si jist, že jsem měl předtím mnoho žen. Brát si ženy je upíří přirozenost, stejně jako je u ženského druhu upírů přirozené mít muže: Nikdy dřív však jsem do žádného stvoření nebyl zamilovaný. (Ale už bylo dost slova ‚láska', užíval jsem ho příliš často a rozhodně v ni nevěřím. Je to stejná lež jako ‚poctivost' nebo ‚pravda', jejichž výklad si všichni lidé čas od času přizpůsobují svým potřebám.)

A tak přesto, že jsem Marilenu úmyslně nezotročil ani nepřeměnil v upíra, zůstal jsem Vampýrem ve všech svých myšlenkách, nála-dách a činnostech. Mé rozhodnutí nesát její krev a nedopustit, aby ani ten nejmenší kousek mého těla nepronikl do jejího (s výjimkou pohlavního spojení, samozřejmě) mě donutilo hledat svou obživu jinde. Nemusel jsem pít krev, pokud jsem dokázal ovládat svůj chtíč. Postačovalo mi obyčejné jídlo. Ale krev je pro upíra pravý život, stejně jako je opium pro jeho poživače jistá smrt, a oba tyto zlozvyky lze jen těžko překonat. V případě Vampýrů tvor v nich zajišťuje, že zvyk nebude zlomen.

Mohl jsem žít dlouho bez toho, abych se vzdálil od Marileny. Ale čas od času mě chtíč přemohl a pak jsem v noci vstal, změnil podobu a slétl z hradeb hradu, abych nalezl své potěšení. Moje paní samo-zřejmě nebyla hloupá, již dlouho tušila pravou přirozenost svého milence, a všeobecně bylo mezi Cikány známo, že klan Ferengi slouží upířímu pánu. Marilena žárlila na ty, které jsem příležitostně navštěvoval.

Když jsem vstával z našeho lože a ona se přitom probudila, začala křičet: „Faethore! Ty mě v noci opouštíš? Letíš za nějakou milenkou? Jak se ke mně můžeš takhle chovat'? Není ti snad mé tělo dost dobré?. Vezmi si ho a užij si dle své vůle, ale neopouštěj mě a nenechávej mě zde samotnou a plačící!“

Já jsem ji chlácholil: „Jdu si najít muže kvůli krvi! A ty mi vyčítáš, že jsem nevěrný? To všechno potom, co s tebou trávím každou noc a dostáváš ode mě všechno, čeho se ti jen zachce? Zklamal jsem snad někdy ve svých povinnostech? Ale krev je život, Marileno… nebo snad chceš, abych seschl jako mumie a jednou ráno, až se probudíš a dotkneš se mě, rozpadl se na prach?“

Tehdy začala ječet: „Ty… lezeš… za… ženami! Jdeš si najít muže kvůli krvi? Kdepak. Jdeš hledat ženu kvůli oblému zadku, hrotitým prsům a žhavé, tepající díře! Máš mě snad za hloupou? Ty a seschnout na mumii? Máš sílu deseti mužů – a jejich výdrž! Jsi plný mužského semene, Faethore, takže ho musíš vystříknout, nebo vybuchneš! Dej ho raději mně. Pojď, dovol mi, abych ho z tebe vy-sála a všechna přelétavost tě přejde.“

Co jsem s tím mohl dělat? Člověk nemůže diskutovat se ženou v takové náladě. Jen jedriou jsem ji udeřil a pak jsem měl takové výčitky svědomí, že jsem už vícekrát na ni ruku nevztáhl. Byl jsem do ní tak… zamilovaný !

Vždy, když mě takto přitlačila, miloval jsem se s ní – abych jí dokázal, že mě žádná jiná nepřitahuje. Zaměstnávala mě obyčejně celou noc, aby si byla jistá, že zůstanu u ní v posteli. A její žár tak pouze zvětšil mou zamilovanost…

Ale stávalo se, že jsem musel ven. Pak jsem použil výtažek z určitých rostlin smíchaný s vínem, který posloužil k tomu, aby zůstala spát. Nebo jsem ji mohl zhypnotizovat do hlubokého spánku, jenž ji udržel z cesty celou noc.

Marilena měla samozřejmě pravdu, lhal jsem jí, jen zřídka jsem vyhledával muže kvůli jejich životní síle. Krev je krev, když ji jeden musí mít, ať už je to krev ptáka nebo zvířete, nebo dokonce nektar jiného upíra. Kromě této sladké vzácnosti je lidská krev nejlepší. Nebo spíše ženská krev.

Jednou mi Tibor poradil: „S dívkou můžeš dělat více věcí než jen ji vysát.“ A měl ten Valach pravdu! Ale… já sám jsem Marileně nebyl nevěrný, to spíše můj upír. Nebo alespoň jsem si to namlouval.

Nechodil jsem za szganskými ženami. Dokonce i předtím, než jsem poznal Marilenu, jsem je navštěvoval jen zřídka… z poho-dlnosti, nikdy ne z hladu. Ne protože to byli moji vlastní lidé a já nechtěl ztratit jejich věrnost. Spíš proto, že jsem měl slabost pro ženy jistých pošetilých bojarů. Tenkrát bývali páni mnohých statků a domů boháčů často pryč v královýchzáležitostech; ve světě se v té době válčilo, jak už jsem vyprávěl

Vzpomínám si na jednu takovau dámu, osobu blízkou králi – byla z rodu Bathoryů a jmenovala se Elspa. Mé zlo se v tomto rodě potom projevovalo po staletí. Jedna z nich, jménem Alžběta, byla provdána jako dítě za hraběte Nadasdyho. Shodou okolností bylo jeho křestní jméno Ferencz! Skutečně? Cha-cha! Vím, co si myslíš! No a proč ne? Incest je také jedním z upířích zvyků; tělesný incest, duchovní incest a incest krve. Ale když to tak vezmeš… jaká rozkoš, co? Být ve svazku se svou vlastní desetinásobnou prapravnučkou! :

Ach, ti Bathoryové. A Alžběta, ‚krvavá hraběnka’. Alespoň ona se stala legendou, když já sám jsem byl zapomenut.

Vzpomínka na incest mě opět přivádí k Janosovi. Tím odporným incestem mě poprvé zradil: Kde jsem to skončil…? Aha, ano:

Byl v ní až po kořen, řval jako býk a po těle mu stékal pot a semeno; v celé ložnici panoval zmatek, jeho šaty i noční košile se válely všude kolem a i další známky ukazovaly na to, že jejich smilnění se neomezilo jen na desku stolu. Ňadra jí zrudla pod zuřivým tlakem jeho dlaní. Svými stehny si jej přirážela k sobě. Takový pohled se mi naskýtal z úkrytu za závěsem. Navíc jsem slyšel, že ho, svého vlastního syna, Marilena nazývala mým jménem, Faethor!

V tom okamžiku jsem mohl strhnout závěsy, vyrazit ven a oba je zabít, buď si jist, že jsem tak chtěl učinit! Ale… proč mu říkala Faethore? Pak, když ji zvedl ze stolu a kolébal se s ní, těsně spojený, dopředu a dozadu a ona se vrtěla nahoru a dolů na jeho tyči, uviděl jsem její tvář: navzdory zjevnému zvířecímu chtíči byla úplně prázdná. Oči velké jako talíře zíraly z bledé tváře, která měla být zrudlá námahou.

Okamžitě jsem poznal, že je v hlubokém hypnotickém spánku!

A tehdy jsem si poprvé uvědomil, jak byl Janos zrádný a jak mě zcela obalamutil. Pochopil jsem, proč na něj mé vampýří síly nepůsobily: sám měl své vlastní síly, které přede mnou po celou dobu úspěšně tajil. Také jsem porozuměl Marilenině nechuti nechat mě odejít za nocí, kdy jsem se musel nasytit, věcem, které mi říkala, a nedávaly mi tehdy žádný smysl. Jakse jí zdály ošklivé sny, když jsem byl pryč, a ona si nemohla vzpomenout, o čem byly, jak si sama v posteli nadělala modřiny a budila se rozbolavělá a unavená, jako po namáhavé práci.

Ano, namáhavé, přesně tak – protože on na ní pracoval a využíval ji při těchto příležitostech a podpořil její domněnku, že já jsem ten náruživý milenec! Napodoboval mě, aby mohl svou matku znásilnit! Ta myšlenka mě ještě více rozzuřila: jak často s ní obcoval?

Vtrhl jsem do pokoje. Závěsy, které se mi zachytily na ramenou, za mnou vlály. Na zdi visely zkřížené meče; strhl jsem je dolů a s jedním, vysoko zdviženým, jsem se vrhl na Janose. Chtěl jsem ho přeseknout vejpůl. Uviděl mě však a do rány nastavil svou matku. Lebka se jí rozskočila, mozek vystříkl a ona se zhroutila v jeho objetí!

Zuřivost mě okamžitě přešla, a když se Janos zašklebil a mou Marilenu odhodil, zachytil jsem ji a houpal v náručí. S křikem vyběhl z pokoje a nechal mě o samotě s jejím zhrouceným tělem…

Jak dlouho jsem tam seděl a kolébal její mrtvé tělo, nemohu říct. Hlavou mi táhlo mnoho šílených plánů. Mohl bych do ní vložit část ze svého upíra – dost na to, aby v ní zesílil a vyléčil její zranění. Teď byla mrtvá, ale nemusela tak zůstat… mohla se stát nemrtvou! Jenže pak by se změnila a už by to nebyla má Marilena. Byla by jen pouhý otrok, který přichází jako duch na každé zavolání. Byl by z ní upír. Ne, pomyšlení, že by neměla vlastní vůli, ale jen mou, jsem nedokázal snést.

Mohl bych ji otevřít a provést na ní nekromancii, abych se dověděl všechno o svém hanebném zparchantělém synovi. Protože, ačkoli byla zhypnotizována a zapomněla, co s ní prováděl, její duše to věděla a tělo si to pamatovalo. Ale nemohl jsem. Věděl jsem, že i mrtví pociťují bolest při doteku nekromanta a já jsem jí další bolest už nechtěl způsobit. Kdybych tak byl nekroskop, že? Ale v té době jsem vůbec netušil, že něco takového existuje.

A tak jsem seděl dlouho, předlouho, dokud na mně neuschla její krev , a ona neztuhla v mém náručí; a když mé zoufalství trochu po-levilo, přinutil jsem se opět myslet a má zuřivost ještě vzrůstala. Samozřejmě, že bych Janose nejradši zabil, pěkně kousek po kousku. Nejdříve bych ho však musel najít.

Dal jsem se do pořádku a povolal jsem k sobě Grigora Zirru a ostatní cikánské vůdce. Někteří z nich spali v nižších patrech mého hradu, kde jsem jim ve slabé chvilce umožnil ubytovat se téměř nastálo. S tím je teď konec, protože přijdou těžší časy – a začnou hned.

Ukázal jsem Grigorovi Marilenino mrtvé tělo a řekl mu: „Tohle udělal tvůj vnuk, v jehož žilách koluje nečistá krev Zirrů. Od nynějška je cikánský klan Zirrů proklet! Již nejsi vítán ve Fere-nczyho domě. Seber se a se všemi, kdo k tobě patří, odtud odejdi ať tě již nikdy nepotkám tady v okolí."

Když odešel, otočil jsem se k vůdci, který ke mně byl kdysi upřímný, familiérní a nedával si pozor na jazyk. „Jak mohly věci zajít tak daleko?" udeřil jsem na něj. „Copak jsi v mé nepřítomnosti neměl hlídat vše, co je mé?"

„Můj pane," odpověděl, „vždyť to byl tvůj syn, komu jsi nařídil hlídat dům a statky." A pokrčil rameny. Napadlo mě, že jemu na ničem nezáleží. „Nepocítil jsem tvou důvěru ani přízeň po většinu roku." .

„Copak ty nejsi Cikán?" zavrčel jsem a cítil, jak se mi zuby za-čínají prodlužovat a drápy se mění v nože. „A copak já nejsem Fe-renczy? Takže musím žádat o to, co mi, právem náleží, nebo přikazovat to, co bylo vždy tvon povinností?" Mluvil jsem velmi tiše; všichni v pokoji trochu couvli, kromě toho, s nímž jsem hovořil a přidržoval si ho za rameno.

Pak… vytáhl nůž a udělal pohyb, jako by mě chtěl bodnout! Jen jsem se na něj usmál svým příšerným úsměvem a probodl ho očima. Zachvěl se, nůž mu vypadl z ruky a vykoktal: „Zradil jsem… tvou důvěru! Vyhoď mě, pane, nechej mě odejít se Zirry."

Vycenil jsem na něj zuby v roztrhaných krvácejících dásních a doširoka rozevřel čelisti. Poznal, že bych mu svými zuby mohl urvat celou tvář! Ale jen jsem ho odvlekl k vysokému oknu. „Vyhodit tě?" opakoval jsem po něm. „A kampak bys chtěl jít?"

„Kamkoliv!" vydechl. „Kamkoliv, pane, ven."

„Ven?" opáčil jsem a vyhlédl z okna. „Staniž se!" Dříve než mohl znovu promluvit, zvedl jsem ho a mrštil jím ven. Jedinkrát zaječel, předtím, než si rozlámal kosti na skalách, a pak se rozhostilo ticho.

Ostatní vůdcové chtěli uprchnout, ale já jsem je před tím varoval. „Jen utečte, a já vás jednoho po druhém najdu a sežeru vaše srdce." Zůstali tiše stát a já jsem pokračoval: „Teď jděte a vyhledejte mého syna. Až ho naleznete, zaveďte mě k němu, abych se s ním mohl vypořádat. Pak přijďte za mnou, protože s vámi budu mluvit o důle-žitých věcech. Vydáme se spolu na velkou výpravu, vy a já. Faethor Ferenczy povstane a znovu v tomto světě získá moc a vy všichni si vysloužíte bohatství. Ano, ale bude to práce pro muže a vy byste si ji měli zasloužit…!"

Jedenáctá kapitola

Harryho přátelé a ostatní

Vzdálené řinčení na okamžik vyrušilo Harryho z poslechu příběhu mrtvého upíra. Na chvíli se omluvil, přelétl zrakem bažinatou pustinu a polorozpadlé domky až k ponurému horizontu. Dokonce ani slun-ce, jež teplými paprsky zahřívalo jeho krk a zvedalo mlžné stíny ze stojatých kaluží, nedokázalo rozptýlit ponurost tohoto obrazu: v oblacích prachu a modrých výfukových zplodin se pohybovaly nejasné siluety kovových dinosaurů. Přestože buldozery nemířily jeho směrem, řipomněly Harrymu, jak čas ubíhá. Bylo už skoro devět a ještě se musel vrátit do Bukurešti, aby stihl rezervovaný let do Atén ve 12:4 .

Harry? řekl Faethor a jeho mentální hlas slábl. Cítím slunce a to mi bere sílu. Mám pokračovat nebo

vyprávění dokončíme jindy?

Harry se zamyslel. O Janosovi, upíru s ohromnými mentálními schopnostmi, zjistil už poměrně dost. A to, podle Faethora, nebyl jeho syn. upírem v pravém slova smyslu, ne v době před téměř osmi sty lety.Takže teď neměl pouze přiležitost dozvědět se něco o něm, ale o upirech oběcně. Harry věděl, že už je na tyhle věci odborník, přesto cítil, ze informací o těchto tvorech nebude nikdy dost. Ne v případě, kdy by na tom mohl docela dobře záviset nejen jeho život, ale i životy ostatních.

Přesně tak, řekl Faethor. Dobře, pak tedy budu pokračovat. Pokusím se být tak stručný, jak jen to půjde…

Moji Cikáni našli toho psa, jak se chvěje v jeskyni, vysoko na skále. Dorazil jsem tam a zavolal na něj. Přiblížil se ke vchodu, nacházejícím se na římse strmého útesu…

Janos byl navždory svému mládí velký a velmi silný. Urostlý byl jako Tibor, dokonce větší než já. Měl strach, ale nebyl zbabělý. Uřízl si větev, kterou na konci zašpičatil. „Nechoď blíž, otče," varoval mě, „nebo probodnu tvé upíří srdce!" ,

„Ach, můj synu," začal jsem beze stopy nepřátelství, „tohle už jsi přece udělal. Ne? Myslel jsem si, že mě miluješ! Skutečně jsem byl o tom přesvědčen. Věděl jsem, že také miluješ svou matku – i když jsem si nepředstavoval, jak moc. A co jsem vlastně o tobě věděl, kromě toho, že jsi můj syn? Zdá se, že velmi málo." A o krok jsem se posunul směrem k jeskyni.

„Alespoň víš," vydechl a ucouvl, „ že tě zabiju, jestli se pokusíš mě potrestat!"

„Potrestat tě?" trochu jsem se shrbil a zavrtěl smutně hlavou. „Ne, jen hledám vysvětlení. Jsi moje krev, Janosi. Ne? Měl bych trestat vlastního syna, zrovna teď, když jsem ze všech tvorů ten nejosamělejší? Pravda, zuřil jsem, je to však těžké pochopit? Co bych měl ze svého běsnění? Tvá matka je mrtvá a navěky nás opustila. Oba jsme zůstali sami, bez té, kterou jsme tak milovali. Nyní ve mně už žádný vztek nezůstal."

„Ty ke mně… necítíš nenávist?" řekl.

„Nenávist? K tobě, svému vlastnímu synu?" opět jsem zavrtěl hlavou. „Prostě tvé činy nechápu. Chci pochopit, co se stalo, Janosi. Vysvětli mi, co jsi udělal, a možná tě lépe poznám." A pokročil jsem trochu hlouběji do jeskyně.

Ustoupil, ještě více a svým kopím na mě nepřestal mířit. Nyní, jako by se protrhla hráz, vyletěla z něj záplava slov. „Nenáviděl jsem tě! Protože jsi ke mně byl krutý, chladný, často lhostejný a vždy… zvláštní. Cítil jsem se jako ty, a přece trochu jinak. Chtěl jsem být úplně jako ty, ale nemohl jsem. Často jsem tě pozoroval, jak ses na blanitých křídlech vznášel ve větru jako list, ale když jsem to zkusil já, vždycky jsem spadl. Přál jsem si v srdcích lidí vzbuzovat svým pohledem, slovem, myšlenkou strach tak jako ty, ale nebyl jsem upír a věděl jsem, že kdybych to jen zkusil, zabili by mě jako každého obyčejného nepřítele. Místo toho jsem se s těmi, kterými jsem pohr- dal, musel spřátelit, proniknout do jejich myslí a způsobit, aby mě milovali a poslouchali mě. Připadal jsem si trochu jako ty, ale nikdy jsem toho úplně nedosáhl, a tak jsem tě nenáviděl."

„Chtěl jsi být jako já?" zopakoval jsem po něm. „Ano, protože ty máš moc!"

„Máš svou vlastní moc!" řekl jsem. „Velkou moc! Fantastickou! A můžeš za ni poděkovat jen mně. Přesto jsi ji přede mnou celé ty roky skrýval."

„Neskrýval jsem ji," odvětil pohrdavě. „Demonstroval jsem ji! Využíval jí k ochraně své mysli a vůle před tebou. I když byla zcela zřejmá, zůstala pro tebe tajemstvím. Myslel sis, že má mysl je podřadná, neschopná vnímat tvé nadání, a proto pro ně i nepro-niknutelná, že jsem hloupý a v hlavě nemám nic – že mi tam nic nezůstane! Takže, když jsi zjistil, že do mé mysli nedokážeš proniknout, neřekl jsi: ‚Oho, ten je ale silný!, ale naopak, ‚Pche! Jak je slabý! Za to může tvé ego, které je velké, ale ne neomylné." .

„Ano," přikývl jsem zamyšleně, když skončil, „je toho v tobě ví-ce, než jsem si myslel, Janoši: Máš skutečnou moc."

„Ale ne tvou moc!" řekl. „Umíš měnit tvar, jsi tajuplný, vždy ji-ný. A já jsem pořád stejný."

„No, tak to je," přitakal jsem a pokrčil jsem rameny. „Jsem Vampýr!"„A já jím chci být také," řekl, „ale jsem jen podivný člověk. Polovičatý… "

„Tvé přání by tě mělo omlouvat?" zeptal jsem se ho. „Tohle byl pro tebe dostatečný důvod, abys používal vlastní matku jako kurvu? Nenávidět mě za své nedostatky byla jedna chyba, ale řešit to-."

„Ano!“ přerušil mě. „Považoval jsem to za dostatečný důvod. Chtěl jsem být jako ty, a nemohl jsem; a proto jsem tě začal nenávidět. Proto jsem pošpinil a znesvětil všechno, čeho sis cenil nejvíce: Nejdříve jsem, zajistil, že mě tví Cikáni milovali, když ne více, tak alespoň stejně jako tebe, pak tvá žena, která tě znala lépe než kdokoliv jiný na celém světě – jak tě jen milenka může poznat!“

Schválně jsem se otočil a on mě následoval k ústí jeskyně. „V touze podobat se mi,“ řekl jsem, „ses zozhodl dělat věci, které jsem činil já a poznat to, co jsem já sám znal. Dokonce jsi chtěl poznat svou matku – tělesně?“

„Myslel jsem, že by mě mohla některé věci… naučit.“

„Cože?“ skoro jsem se zasmál. „Tělesné touhy, Janosi? Otcovské povinnosti, že?“

„Nic jsem od tebe nechtěl, jen být jako ty.“„Nemohl jsi zkusit být ke mně milejší a tak probudit mou vlastní laskavost?“

Teď bylo na něm, aby se zasmál. „Cože? Hledat sladkost v hromadě soli?“

„Jsi tvrdý,“ řekl jsem hh bokým hlasem. „Nejspíš se příliš neli-šíme: Ty bys chtěl být Vampýrem, že? Budeš se toho muset hodně naučit, než ten den nadejde.“

„Cože?“ po tváři mu jako stín přeběhla nedůvěra. A šeptem zopakoval: „Cože? Říkáš, že-?“

„Ano!“ připustil jsem a opatrně zvedl ruku, protože teď, když byl zaujat, ocitl jsem se v situaci, kdy jsem ho mohl zničit. „Ano, nejsme příliš rozdílní. Ale něco ti řeknu, můj hloupý, žárlivý a nedočkavý synu: to, co jsi udělal, nebylo nic výjimečného. Nebyla to žádná hanebnost, dokonce ani zvláštnost. Ne pro mě a mně podobným. Incest? Vampýři vždycky šoustali se svými pokrevními příbuznými, a ne jedním způsobem! Řeknu ti Janosi: buď rád, že ses narodil jako muž a z větší časti člověk. Protože kdybys byl upír… vím velmi dobře, jak bys mi nejlépe posloužil. Poznal bys, cb to je skutečné znásilnění!“

Má slova ho mělá varovat, že jsem mu neodpustil, jak se mohlo zdát. On však ničeho nedbal. Něco jsem mu napůlslíbil a on teď chtěl všechno. „Řekl jsi… ze mě naučíš, jak se stát Vampýrem?“

„Pokusím se.“ odpověděl jsem: A kopí, kterým na mě mířil, se zachvělo.

„Jak to uděláš?“

„Ne tak rychle!“ brzdil jsem jeho zápal. „Nějdřív mi musíš prozradit, jak daleko jsi pokročil. Přiznal jsi, že chceš být jako já. Přesně jako já. Chceš být tedy Vampýrem. Výborně, něco už jsi zkoušel sám, že? Čeho jsi dosáhl?“ .

Byl mazaný. „Raději se mě zeptej, čeho jsem nedosáhl. Ostatní si nechám pro sebe!“

„Dobrá, co neumíš?“

„Neumím proměnit své tělo, změnit tvar, létat.“

„Je to otázka vůle, která zvítězí nad tělem – ale jen nad tělem Vámpýra. To ty nejsi. Ale… jsou způsoby, jak to změnit. Co ještě?

„Jsi obratný nekromant. Jednou jsi zavraždil osamělého poutníka, který tudy procházel. Z úkrytu jsem pozoroval, jak jsi otevřel tělo a rval jeho časti, abys z něj získal vědomosti o dění ve světě. Vde-choval jsi plyny z jeho vnitřností a z nich ses učil. Sál jsi jeho oči, abys viděl, co samy viděly. Krev z rozervaných uší jsi vtíral do svých, abys slyšel; co ony slyšely! Později, když kolem procházela tlupa cizích Cikánů, unesl jsem jim děvčátko a použil ho stejně jako ty. Cos dělal ty, vykonal jsem i já. Ale nedověděl jsem se nic a udělalo se mi velmi špatně.“

„Vampýří umění nekromancie,“ poučil jsem ho. „Ano, to je vzácné umění. Ale… i to se dá naučit. Kdybys mě vpustil do své mysli, mohl bych tě vést. Tohle sám nezvládneš, Janosi. Ještě něco?“

„Tvá veliká síla,“ řekl: „Sledoval jsem, jak jsi trestal muže. Popadl jsi ho a odmrštil pryč jako dřevěné polínko! A pozoroval jsem tě… v posteli. Tam, kde by jiní již dávno odpadli, tvá energie neznala hranic. Myslel jsem si, že Marilena skrývá nějaké tajemství, nějakou mast nebo trik, abys byl pořád tvrdý. A to byl další důvod, proč jsem za ní šel. Chtěl jsem znát všechná tvá tajemství.“

Teď jsem se pro změnu já musel něco dovědět. „Tušila něco?“ zeptal jsem se ho.

Zavrtěl hlavou. „Nikdy. Očima jsem ji držel zcela v područí. Věděla jen to, co jsem chtěl a dělala jen to, co jsem jí přikázal.“

„A způsobil jsi, že si myslela, že ty jsi já,“ zavrčel jsem, „takže vůbec nic neskrývala!“ Skočil jsem po něm.

Právě v tom okamžiku četl mé myšlenky. Až dosud jsem si je před ním pečlivě chránil, ale když jsem

pomyslel na to, co dělal s Marilenou, můj vztek se vrátil a má pozornost na chvíli ochabla. Uviděl moje myšlenky, moje záměry, vyhnul se mému sevření a bodl po mně svým kopím.

Stál jsem na okraji útesu, přikrčil jsem se, jeho zbraň mi roztrhla roucho a škrábla mě na rameni. Vytrhl jsem mu ji a udeřil ho s ní do tváře. Rozbil jsem mu ústa a polámal zuby. Uskočil dozadu. Udeřil se hlavou do stropu jeskyně. V pádu jsem ho zachytil. Byl omámený a nemohl se bránit, když jsem ho nesl k strmému srázu. Hlava mu volně visela, ale otevřené oči mě pozorovaly a uviděly, jak jsem povolil uzdu svému upírovi a nechal ho, aby v zuřivosti změnil mou tvář i tělo!

„Tak," zavrčel jsem a vycenil zuby, které pronikly skrze rozervané dásně mých čelistí. „A budeš Vampýrem." Ukázal jsem mu svou ruku, která se změnila ve spár pravěké bestie. „Budeš jako já. Věz, Janosi, že jediným důvodem, proč jsi vůbec člověkem, byla tvá matka. Chtěl jsem, aby měla dítě, ale dal jsem jí monstrum. Říkal jsi o sobě, že jsi polovičatý, a měl jsi pravdu. Nejsi ani jedno ani druhé, ani člověk ani zvíře. Chceš tělo, které bys mohl tvarovat podle své vůle? Staniž se!" Svým rozeklaným jazykem jsem vymrštil chuchvalec hlenu, slin a krve do jeho rozevřených úst a pak jsem mu masíroval prsty hrdlo, dokud nepolkl. Dusil se a dávil, až mu lezly oči z důlků, ale nic proti tomu nemohl udělat.

„A je to!" zasmál jsem se smíchem šílence. „Ať v tobě roste a rozpíná se maso, po kterém jsi tak toužil, a přemění tvé tělo ve své vlastní. Ano, protože toho upíra budeš potřebovat – už jen proto, aby napravil všechny tvé polámané kosti!"

A bez dalších okolků jsem ho shodil z útesu…

3

Pád Janose těžce poranil. Přesně jak jsem mu slíbil, měl polámané všechny kosti a tělo rozervané o skály. Člověk by zemřel. Ale on v sobě vždy nosil něco z upíra a nyní jsem mu ještě trochu přidal. To, co jsem mu plivl do úst, se šířilo rychleji než rakovina, ale na rozdíl od ní to jeho mizerný život zachránilo. Bude živ a zdráv, aby posloužil mým záměrům.

Dříve, než jsem odešel do Uher a dále do Zary, nařídil jsem svým Szganyům, které jsem tu zanechal: „Starejte se o něj dobře. Až se uzdraví, předejte mu mé rozkazy. Musí zde zůstat a chránit můj hrad a mou zem. Po mém návratu mě tu uvítá. Do té doby zde bude pá-nem a jeho přání bude rozkazem. Staniž se."

Pak jsem se přidal k velké křížové výpravě, o níž jsem ti už vyprávěl…

Když Faethorův hlas odumřel, Harry zvedl hlavu, rozhlédl se a uviděl, že buldozery jsou v plné práci. Jen dvě stě metrů vzdálený zbytek domku z červených cihel se zhroutil v oblaku prachu a Hacry měl dojem, že cítil, jak se pod ním lehce zatřásla zem. Faethor to ucítil také.

Myslíš, že se dnes dostanou až sem?

Nekroskop zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Připadá mi, že pracují nesystematicky, a nevypadá to, že by příliš pospíchali. Ovlivní to tvou další existenci – myslím, když všechno srovnají se zemí? Stejně tu toho už moc nezbývá."

Jestli to na mě buď mít vliv? Kdepak, vždyt' já už nejsem. Ale bude zatraceně těžké tajně naslouchat, o čem si mrtví povídají, když kolem bude hluk! Harry vycítil, jak se dávno mrtvý upír příšerně ušklíbl, když si uvědomil neodvratnost betonové hrobky, nejspíš v srdci rušného továrního komplexu. Ano, úšklebek, protože Faethor nevzal na vědomí Harryho účast, dokonce by ji ani nepřipustil.

Proto bylo celkem zbytečné říct: „No, doufám, že budeš… v pořádku?" Ale nekroskop tu větu stejně vyslovil. A rychle, než se mohly projevit jeho (nebo Faethorovy) rozpaky: „Musím se už vydat na cestu. Myslím, že jsem se toho hodně dozvěděl, a jsem ti samo-zřejmě vděčný za řeč mrtvých, kterou jsi mi vrátil. Jestli to půjde, rozhodně se s tebou znovu spojím – jistě, jen v noci a pravděpodobně na dálku – abys dokončil svůj příběh. Vím, že po čtvrté křížové výpravě ses vrátil zpět do Valašska, abys zúčtoval s Tiborem. A taky mezi tebou a Janosem se odehrálo víc, než jsi mi zatím prozradil. Jestliže nedávno znovu povstal, někdo s ním musel v minulosti skoncovat. Předpokládám, že ty, Faethore."

Ucítil, jak upír vztekle přikývl.

„No, co se povedlo jednou, může se podařit s tvou pomocí i po-druhé." Harry, jsi kdykoli vítán. Koneckonců, je to náš společný zá-jem, obrátit ho znovu v prach. Teď už jdi. Rád bych si v klidu, který

mi ještě zbývá, odpočinul, dokud ještě můžu."

Harry zvedal svou cestovní brašnu, když vtom šlápl do slizkých, shnilých prašivek. Do nosu ho udeřil jejich jedovatý pach.

„Fuj!" nedokázal potlačit výraz hnusu. Faethor si toho všiml, nejspíš v mysli spatřil něco, z toho, co se stalo.

Copak? řekl. Houby? Jeho mentální lilas zní trochu ostře, napadlo Hariyho a náhle znervózněl. Pravděpodobně na něj přece jen zapůsobila neodvolatelnost jeho situace.

Nekroskop pokrčil rameny. „Houby, prašivky – už zplesnivěly. Slunce je stejně spálí na popel." Ucítil, jak se Faethor zachvěl, a nejraději by si za to ukousl jazyk.

Jeho poslední věta nevědomky vyzněla krutě. Ale… co, sakra!… proč by se člověk měl cítit provinile vůči dlouho mrtvé, morbidní a absolutně zlé Věci, jako je upír? .

„Nashledanou," rozloučil se a zamířil pryč od Faethorova zbořeného domu k hřbitovu a k prašné cestě za ním.

Sbohem, odpověděl mu ten neklidný duch. A Harry, neotálej s tím, co musíš udělat. Snaž se to skončit rychle. Čas by mohl být velmi důležitý. Harry ještě chvíli počkal, ale Faethor už nepromluvil…

Když Harry vyšplhal na zadní zeď hřbitova a slezl mezi hroby a nakloněné náhrobky, někdo zavolal: Harry? Harry Keoghu?

Prudce sebou trhl a rozhlédl se kolem. Ale… nikoho neviděl! Samozřejmě, že ne, protože na něj promluvili řečí mrtvých – ale tentokrát ji neprovázela strašlivá mentální agónie. Bylo mu odepřeno používat svého strašidelného nadání tak dlouho, že bude chvíli trvat, než si na ne zase zvykne.

Vystrašil jsem tě? zeptal se mentální hlas jakési mrtvé duše. To je mi líto. Slyšeli jsme, že jsi rozmlouval s tou mrtvou Věcí, která naslouchá, a poznali jsme, že to musíš být ty – Harry Keogh, nekroskop. Protože, který jiný živý člověk by mohl rozmlouvat s mrtvými? A kdo jiný by chtěl mluvit, nebo dokonce se přátelit s takovou Věcí? Jedině ty, Harry Keoghu, který mezi mrtvými nemáš nepřátel.

„Pár jich mám," Harry posléze váhavě odpověděl. „Ale většinou s mrtvými vycházím velmi dobře."

Nyní jako by se celý hřbitov probudil k životu. Před chvílí se tam rozprostíralo ticho, předstíraná prázdnota, skrývající… cosi. Nyní to cosi vytrysklo jako rozvodněná řeka, zalévající břehy, a stovka hlasů se náhle domáhala Harryho pozornosti. Vyslechl obvyklé otázky mrtvých: jak se mají ti které po sobě zanechali ve světě živých? Co se děje v tom uspěchaném, hmotném světě, kde mysli žijí v tělech? Mohl by Harry předat zprávu milovaném otci, matce, sestře nebo milenci?

Harry by klidně mohl strávit celý svůj život odpovídáním na otázky a vyřizováním vzkazů obyvatel tohoto jediného hřbitova! Ale než něco stačil říct, oni pochopili a poznali pravdu a mentální hlasy rychle odumřely.

„Ne, že bych nechtěl," pokoušel se jim to vysvětlit, „a1e nemohu. Pochopte, že pro živé jste mrtví a navždy pryč. Kromě hrstky mých kolegů jsem já jediný, který ví, že jste tady pořád, i když změnění. Myslíte, že by pomohlo, kdyby všichni vaši přátelé a příbuzní věděli, že jste také zůstali… naživu? Ne. Jen by se zhoršil jejich zármutek. Domnívali by se, že jste v nějakém velkém trestaneckém táboře mimo tělo! Vím, že je to zlé, ale ne tak zlé – zvláště Teď, když jste se naučili mezi sebou komunikovat. Nemůžeme vašim pozůstalým nic říct, protože ti, kteří již přestali truchlit a vrátili se ke svým vlastním životům, by znovu začali! A obávám se, že by vznikli falešní nekroskopové, využívající důvěřivosti pozůstalých."

Samozřejmě, máš pravdu, Harry, ozval se pak jejich mluvčí. Je to tak vzácný-skutečně unikátní – požitek hovořit s živým člověkem! Ale cítíme, že máš naspěch, a rozhodně tě nechceme zdržovat.

Harry procházel mezi hroby. Některé pocházely z minulého století, jiné zase byly zcela nové. Vyptával se: „Jaký to na vás bude mít vliv? Když to tu srovnají se zemí? Vím, že zde zůstanete nezávisle na tom, co se stane – ale nevadí vám, že vaše hroby zničí?"

Ale ony nebudou zničeny, Harry! promluvil bývaly radní Ploješti, který se. zabýval územním plánem. Tento hřbitov byl z plánu vyřazen. Pravda, mnoho hřbitovů bylo zlikvidováno, ale přinejmenším tenhle unikne Ceauseskovu běsnění. Jsem pyšný, že jsem tomu napomohl – musel jsem. Vždyt' členové mé rodiny, Berciuové, jsou zde pohřbíváni už po staletí! A rodina by měla držet pohromadě, že? Rada

Berciu se zasmál, i když trochu hořce. Nikdy mě nenapadlo, že z toho budu mít já sám užitek, nebo alespoň ne tak brzy. Devět dní potom, co se mi podařilo vyřadit hřbitov z likvidace, jsem zemřel na srdeční záchvat!

Harry se zamyslil a pak se zeptal: „Je vás zde více nedávno zem-řelých?“ Věděl ze zkušenosti, že tito svůj stav nesou nejhůře. Ještě nepřekonali otřes ze smrti. Alespoň na ty by si mohl, než odejde, najít trochu času.

Konečně dvojice hlasů, smutných, mladých a velmi ztracených, našla sílu mu odpovědět:

Ano, Harry, řekl jeden, Jsme bratři Zahariové.

Ion a Alexandru, řekl druhý. Zahynuli jsme při nehodě na stavbě nové silnice. Cisterna havarovala a benzín se rozlil v místě, kde jsme si na koši s koksem vařili čaj. Uhořeli jsme. Oba jsme byli čerstvě ženatí. Kdyby byl nějaký způsob, jak dát našim ženám vědět, že jsme netrpěli, že jsme nic necítili…“

„Ale… přece jste museli trpět!“ Harry nedokázal zastřít svůj údiv. Ano, odpověděl jeden ze Zahariů, ale chtěli bychom, aby si myslely, že jsme zemřeli bez utrpení. Jinak by se budily každou noc po zbytek života a naslouchaly by našim smrtelným výkřikům. Alespoň toho bychom je rádi ušetřili…

Harry byl dojat, ale nemohl pro ně nic udělat. Rozhodně neTeď. „Poslouchejte,“ řekl. „Možná vám budu schopen pomoci – ne Teď, ale v budoucnu. Doufám, že brzy. Jestli ten čas přijde, dám vám vědět. Ale právě teď vám nic víc slíbit nemohu.“

Harry, pokusili se mu říct najednou a jejich hlasy se překrývaly, to je víc než dost! Dal jsi nám naději a my teď víme, že v tom, pro nás nedosažitelném světě, máme přítele. Všichni mrtví by měli být šťastní. A oni skutečně šťastní jsou – že máš takovou moc.

Cestičkou vyšel ze hřbitova na prašnou silnici a zahnul vpravo, směrem k Bukurešti. Za ním se postupně vytrácely vzrušené hlasy mrtvých. Nyní nepromlouvali k němu, spíše hovořili o něm mezi sebou. Věděl, že si získal spoustu nových přátel. O půldruhého kilometru dál nicméně potkal dva lidi, kteří nebyli jeho přáteli. Právě naopak.

Minulo ho černé auto, mířící tam, odkuď přicházel. Náhle uslyšel zakvílení brzd. Ohlédl se a uviděl, jak se auto prudce otáčí do proti-směru. Okamžitě ho napadlo, že se možná blíží problém. Pak, když ho auto předjelo, zastavilo a jeho pasažéři vyskočili ven, věděl, že to problém je.

Nebyli v uniformách, ale Harry by tuhle sortu poznal kdekoli. Setkal se s nimi už dříve; ne přímo s těmito dvěma, ale s jim podobnými. Na tom nebylo nic divného, protože tenhle druh lidí vypadal všude stejně. Tmavě šedé obleky a plstěné klobouky s měkkou střechou, které jako by přímo vypadly z třicátých let: rumunský ekvivalent KGB – Securitate. Menší z nich byl hubený s fretčí tváří, druhý poměrně vysoký, s nemotornou, klátivou chůzí. Jejich téměř bezvýrazné tváře se skrývaly ve stínu klobouků.

„Doklady,“ zavrčel ten malý, napřáhl ruku a luskl prsty.

„Pracovní povolení,“ řekl ten druhý daleko pomaleji. „Papíry, doklady, dokumenty.“

Oba mluvili anglicky. Harry byl překvapen, že padl přímo do jejich triviální léčky. „Já… já mám jen pas;“ odpověděl také anglicky a sáhl pro něj do náprsní kapsy saka.

Dříve než stačil vytáhnout svůj padělaný řecký pas, ten malý, hubený mu vrazil do boku ošklivě vyhlížející automatickou pistoli. „Prosil bych opatrně, pane Harry Keoghu!“ řekl chraplavě. A když se Harryho ruka s doklady pomalu objevila, chňapl po nich a podal je tomu většímu.

Pak, zatímco ho ten malý zkušeně prohledával, nemotorný otevřel jeho pas a pečlivě ho studoval. Po chvilce ho natočil ke svému sou-druhovi, aby se také mohl podívat a přitom nemusel spustit oči z Harryho, oba se chladně, beze stopy humoru, zasmáli. Harryho napadlo, jak velmi se podobají žralokům. Věděl, že ho dostali, a právě teď s tím nemohl vůbec nic dělat.

Naposledy se mu stalo něco podobného na hřbitově v Lipsku, když si poprvé přišel promluvit s Mbiem. Tenkrát unikl pomocí Mobiova kontinua. Tehdy také použil zkušenosti a praktické znalosti bojových umění, které jej naučilo několik mrtvých mistrů. Pořád v tom oboru byl expert s mnohaletou praxí, ale v té době byl daleko mladší, nezkušenější a snadněji propadal panice. Dnes už byl klid-nější a měl pro to důvod: v uplynulých letech čelil hrůzám, jaké by si tihle dva vazouni dokázali sotva představit.

„Takže jsem se mýlil,“ řekl ten nemotorný. Jeho lehce hrdelní angličtina byla dobrá, zvláště ve své sarkastické podobě. „Vy vůbec nejste Harry Keogh, ale řecký gentleman jménem… Hari Kiokis?

Obchodník se starožitnostmi, jak vidím! Ale Řek a mluví jen anglicky?“

Ten s fretčí tváří byl daleko přímočařejši. „Kde jsi byl minulou noc, Harry?“ Dloubl Harryho hlavní pistole tvrdě do žeber. „Který zrádce ti poskytl úkryt, co, pane špione?“

„Nebyl jsem… s nikým,“ odpověděl Harry; což nebyla tak docela pravda. Ukázal na svou cestovní brašnu. „Spal jsem venku. V tašce mám špací pytel.“

Vysoký vzal jeho brašnu, otevřel ji a vytáhl spací pytel. Byl trochu zablácený a zelený od trávy. Tvář tajného náhle nebyla tak kožená. Vypadal zmateně; ale jen na okamžik….Aha, už vím!“ vy-hrkl po chvilce „Tvůj kontakt se neukázal, a tak jsi musel improvizovat. Dobrá, ale pak nám asi řekneš, s kým ses měl setkat, že?“ .

„S nikým,“ zapíral dál Harry a v hlavě se mu začal rodit nápad. „Spát venku je levné a já mám rád trochu čerstvého vzduchu, to je vše. A co vám, vlastně, do toho? Můj pas jste viděli a víte, kdo jsem. Ale kdo jste, k čertu, vy? Jestli jste policajti, rád bych viděl vaše průkazy.“

Upřeně na něj zírali a pak pohlédli jaksi udiveně jeden na druhého Mezitím vyslal Harry řeč mrtvých do myslí svých nových přátel na kilometr vzdáleném hřbitově. Promluvil (ale v duchu) k Ionovi a Alexaridro Zahariovým. Jeho poselství bylo stručné a jasné:

Padl jsem do rukou dvou mužů, vašich krajanů. Obávám se, že patří k Securitate.Bez vaší pomoci se z jejich spárů nedostanu! Více toho Harry vyslat nestačil, protože ho ten malý kopl do slabin. Viděl útok přicházet a podařilo se mu ho z větší časti odvrátit. Stejně se ale zhroutil na zem a válel se v prachu silnice v předstírané agónii.

„A je to!“ řekl nemotorný chladným bezvýrazným hlasem. „Vidíš? Naštval jsi Cornelia! Musíš se snažit více spolupracovat, Harry Keoghu. Naše trpělivost je omezená.“ Odešel k zadní části auta, otevřel kufr a hodil dovnitř Harryho věci. Padělaný pas si zastrčil do kapsy.

Ale co máme dělat, Harry? dolehl k němu úzkostlivý hlas Iona Zaharia, když se choulil na boku a hrál o čas. Můžeme to zkušit – ale ne, jsi příliš daleko. Nedostanente se k tobě včas.”

Ne, odpověděl Harry, zůstaňte tam, kde jste. Jen se vyhrabejte ve vy a každý kdo, ještě-drží pohromadě –a chtět by pomoci. Nesnaž se přijít za nmou. Myslím, že vím, jak ty parchanty přivést k vám.“

„Sako!“ vyštěkl malý, hubený Cornelius. „Rychle!“

Harry se posadil a napůl si ho svlékl. Ten druhý mu ho škubnutím strhl ze zad. „Skutečně jsi nás zklamal,“ posmíval se s opovržlivým, až povýšeným výrazem. „Byli jsme přesvědčeni, že tě budeme muset zastřelit. Takové věci nám o tobě napovídali! Jaké problémy jsi prý nadělal našim přátelům v zahraničí! Ale… nevypadáš příliš nebe-zpečně, Harry Keoghu.”Asi byla tvoje pověst nezasloužená, že?“

Harry poznal, že je neoblafne. Dobře věděli, kdo je, i když ne co. „To bylo dávno,“ skromně přiznal, „když jsem byl mladší. Teď už nejsem takový blázen. Vím, kdy hra končí.“

Nákladák s otevřenou korbou projel s rachotem směrem k Bukurešti. Vzadu po obou stranách korby byly umístěny lavice, na kterých seděli, tváří proti sobě; muži a ženy, většinou postarší vesničané. V očích se jim zračila beznaděj. Na Harryho, klečícího v prachu, a na dva vazouny, kteří se nad ním skláněli, sotva pohlédli. Měli dost svých starostí. Zůstali bez prostředků, bez domova, životy jim zničila slepá a bezohledná Ceauseskova zemědělskoprůmyslová politika.

„Pro tebe hra skončila zcela určitě, příteli,“ pokračoval dlouhán. „Víš, že tě stíhají pro špionáž, sabotáž – a vraždu? Těch vražd, prý, bylo zatraceně hodně!“ Vytáhl pouta. „Tolik, že je rozumnější tě raději trochu spoutat. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný. Vypadáš neškodně a nejsi ozbrojený, ale…“

Zacvakl Harrymu na rukou pouta.

„Zpáteční letenka na Rodos,“ (fretka slídila v Harryho kapsách), cigarety, zápalky a hromada amerických dolarů. Nic víc u sebe nemá.“ Otočil se k Harrymu: „Vstaň!“ .

Harryho nacpali na zadní sedadlo, malý se posadil vedle něj a mířil na něj pistolí. Velký usedl za volant. „Takže jsi mířil na letiště,“ řekl. „My tě tam hodíme. Máme tam takovou komůrku, kde počkáme na letadlo z Moskvy. Potom se s tebou rozloučíme.“ Nastartoval automobil a zamířil k Bukurešti.

„Já to nechápu,“ Harry se tvářil zmateně. „Od kdy jsou Securitate a KGB takoví kamarádi? Myslel jsem si, že sovětská glasnosť a perestrojka nejde příliš dohromady s tím, co děla Ceausescu? Nebo spíš to vy dva, jako tým, hrajete na dvě strany, že? Je to tak? Pracujete pro dva šéfy, pane, ehm-?“

„Drž hubu!“ přejel fretka Harrymu pistolí po žebrech.

„Nechej ho, jen ať mluví,“ řidič jen pokrčil rameny. „Vždycky mě baví poslouchat, jak málo toho na Západě vědí.“ Vrhl přes rameno letmý pohled. „A jak moc z toho, co ví, je založeno na dohadech. Pane Kaoghu, můžete mě oslovovat Eugene. Proč ne, vždyť naše známost bude tak krátká. Vás udivuje, že Rusko má v Rumunsku přátele? Rumunsko bylo přece satelitem a sousedem Sovětského svazu řadu let. Příště mi řeknete, že v Anglii, Francii nebo Americe nejsou žádní ruští agenti! Ne, nevěřím, že byste byl tak naivní.“

„Vy jste z… KGB?“ zamračil se Harry.

„Ne, my jsme Securitate – když se nám to hodí. Ale víte, rubl bylvždycky v porovnání s lei pevnější a stabilnější – všichni musíme myslet na zadní kolečka, že? Každý z nás půjde dříve či později do důchodu.“

Otočil hlavu a usmál se na Harryho. Postupně se mu úsměv vytrácel z tváře. „Ve tvém případě to bude dříve.“

Takže… tihle dva byli na výplatní listině KGB, spolupracující s Harryho starými ‚přáteli’ na ústředí sovětské pobočky E v Moskvě. Byli to ruští espeři, kteří opět nebzpečně zvedali hlavy; moc dobře si pamatovali na Bronický zámek a přáli si, aby za to Harry zaplatil. Museli se ho hrozně bát! Nejdříve Wellesleyův šílený plán v Bo-nnyrigu a teď tohle.

Propašují ho tiše z Rumunska do Sovětského svazu, předaji do rukou sovětské pobočce E a tak prostě… zmizí, Alespoň takhle vypadal scénář, jak si to představovali oni.

Ale tohle prozradilo Harrymu hodně. Má-li být propašován ven z Rumunska, pak o něm oficiální rumunské úřady zjevně vůbec nevědí. Pro ně byl prostě Hari Kiokis, skutečný řecký obchodník, jak říkal jeho pas.

Dávalo to smysl. KGB (nebo pobočka E) kontaktovala v Rumunsku bylo mě prostě jen dopadnout. Proč jste mě nezatkli rovnou včera na své vlastní lidi: Ty, kterým mohla věřit, že záležitost urychleně vyřídí – protože žádost o vydání stíhané osoby by jen vedla k průtahům a k možnému nezdaru celé operace. Takže přece jen něco hovořilo pro Ceauceskův způsob vlády.

„Eugene?“ přerušil Harry ticho. „Zdá se, že vaším hlavním úkolem bylo mě prostě jen dopadnout. Proč jste mě nezatkli rovnou včera na letišti? Potřebovali jste se vyhnout publicitě?”

„Uhodl jsi jeden důvod,“ odpověděl dlouhán přes rameno. „Chtěli jsme zabít dvě mouchy jednou ranou: sledovat tě a zjistit tvůj kontakt. Koneckonců, měl ses tady s někým setkat. Tak jsme prostě jen sledovali taxi. Bohužel jsme píchli! To se stává. Později jsme chytili toho taxíkáře a on nám ukázal místo, kde tě vysadil. A prozradil nám, že ráno pojedeš zpátky do města autobusem. Bylo to únavné! Jezdit sem a tam až do rána a čekat, kdy se objevíš. Kdyby ses neobjevil, museli bychom se samozřejmě vrátit do Bukurešti a počkat na tebe na letišti. Dnes letí do Atén jenom jeden let. Ale jak vidíš, nebylo to nutné.“

S nikým jsem se nesetkal!“ vyhrkl náhle Harry. „Měl jsem jen… zanechat určité instrukce a sebrat informace.“ Chytil se příležitosti, že o něm skoro nic nevědí, kromě toho, že ho mají zadržet pro své ruské šéfy.

A čas se krátil. Teď by už měli být jeho přátelé na hřbitově připraveni.

Eugen dupl na brzdu a auto se zastavilo. „Ty jsi zanechal zprávu? Máte tu mrtvou schránku?“

„Ano,“ lhal Harry.

„Jaké informace jsi získal? Kde je máš?“

„Nic tam nebylo. Proto jsem čekal celou noc. Myslel jsem, že je vyberu ráno. Ale ráno byla schránka stále prázdná.“

Eugen se na sedadle otočil a zíral na Harryho přimhouřenýma očima.

„Jsi velmi otevřený, příteli. Mám za to, že tvé chování má něco společného s naší místní pátou kolonou, že?“

Harry se snažil vypadat vyděšeně, což nebylo zase tak těžké. Nevěděl nic o rumunské páté koloně, ale znal psychologii podobných hrdlořezů.

„Tak nějak,“ přitakal. „Ale… říkali jste, že na letišti máte místnost. No, myslím, že vám raději všechno řeknu teď, než by to později ze mě v soukromí vymlátil tady soudruh Cornelius.“

„Jaká smůla;“ zavrčel Cornelius a pokrčil rameny. „I tak tě můžu zmlátit.”

Eugen řekl: „Ukážeš nám tu mrtvou schránku?“

„Ano, pokud mi to ulehčí život,“ odpověděi Harry.

„Pche!“ ušklíbl se Cornelius. „Tenhle a tvrdý? „ Otočil se k Harrymu: „Jsou všichni britští špioni takové baby?“

Harry pokrčil rameny, protože ve skutečnosti toho o běžných britských špionech mnoho nevěděl, pouze o esperech, mentálních špionech.

Eugen otočil auto a vracel se zpět, hovor umlkl a zavládlo ticho, dokud je Harry neupozornil, že mají zastavit u vjezdu na hřbitov. „Tam je,“ ukázal. „Ta mrtvá schránka.“

Všichni vystoupili z auta a Cornelius šťouchal Harryho pistolí před sebou. Jak kráčeli, Harry vyslal před sebe řeč mrtvých: Jsme tady. Aspoň jeden z nich má pistoli – míří na mě. V okamžiku, kdy vás uvidí, bude překvapen. Tehdy se pokusím odzbrojit ho. Je všechno v pořádku?

Jsme připraveni, Harry, odpověděli Zahariové okamžitě. Je tu ještě pár dalších, kteří se nezalekli. Nevíme, zda-li budou co platní. Ale… v množství je síla, že?

Nevidím vás, rezhlížel se Harry ustaraně kolem. Jste ukryti?

Ostatní číhají těsně pod povrchem, Harry, odpověděl Ion Zaharia. A my jsme venku z rakví, v našem hrobě.

Harry si vzpomněl, že Zahariové jsou společně pochováni v jednom hrobě, zakrytém těžkou deskou z krásně žilkovaného mramoru, která vyčnívá necelého půl metru nad cestičku, vysypanou mramorovou drtí.

Nezdálo se, že by jim vadilo, že se na ni posadl když s nimi roz-právěl. Tak oni čekají skryti pod mramorem? Mohlo by to být velmi příhodné.

„Hni sebou, Keoghu!“ zavrčel Cornelius a postrkoval ho uličkou mezi nakloněnými náhrobky. „Kde je ta tvá mrtvá schránka?“

„Zrovna tady,“ ukázal Harry před sebe. Popošel dopředu k mohutnému náhrobku a zůstal stát s pohledem upřeným na masivní desku. „Musel jsem ji vypáčit, ale spolu ji odsuneme docela snadno. Postačí, když jidostaneme z těch drážek.“ Doufal, že si ti hrdlořezové nevšimli, jak ‚hutný’ je tam vzduch. Jak se pach sekundu po sekundě zhoršuje, ale na to by se rozhodně neodvážil zeptat.

„Skutečně?“ usmál se nevesele Eugen. „Tak ještě znesvěcení hrobu, že? Měl by ses stydět, Harry Keoghu, posílat dopisy mrtvým! Víš, oni ti nemohou odpovědět.“ Otočil se ke Corneliovi: „Miř na něj pistolí, když mu budu pomáhat.“

O, jak se mýlíš! pomyslel si Harry, když spolu s vysokým agentem zatlačil na desku – která náhle velmi snadno sklouzla stranou. Nekroskop byl připraven a zadržel dech, ale Cornelius a Eugen ne. Ani neočekávali, co se stane potom, když uvězněné plyny vylétly z hrobu ven.

„Bože!“ zapotácel se Eugen a ruka mu vylétla k ústům a nosu. Cornelius, který stál trochu dál, prostě zalapal po dechu a vyvalil oči. Jeho zbraň, jakoby sama od sebe, z měnila cíl z Harryho zad na něco, co se nejprve posadilo, pak postavilo a nakonec začalo vylézat z temného ústí hrobu.

Než stačil zmáčknout spoušť, zlomil mu Harry zápěstí kopancem, který jako by si léta pro tuhle příležitost šetřil. Zbraň odlétla a Cornelius také – přímo do sežehlých, puchýři posetých modrošedých rukou Zahariů! Bratři ho popadli a drželi, zírali na něj spálenýma; mrtvýma očima a cenili zčernalé pahýly zubů v napjatých, sežehlých čelistech.

Druhý agent pádil cestou k východu ze hřbitova, narážel do věkovitých, zarostlých náhrobků a nesrozumitelně přitom blekotal. Ani se nézastávil, aby se ohlédl, dokud nevběhl do náručí těch, jež na něj čekali. Byli to mrtví, kteří se podle Zahariových ‚nezalekli’. Ačkoli nebyli zcela kompletní – nebo možná proto, že byli tím, čím byli – rozpadajícími se, plazícími se, křečovitě se cukajícími částmi těl, zastavili Eugeria na jeho útěku…

Jednou z mrtvých byla žena, jež přišla o nohy a spodní čast těla při strašné autonehodě. Pohřbili ji již před časem. Shnilá prsa odpadávala. na břicho v cárech jako kusy bahna. Ale i tak se její vzpřímené torzo nadpřirozenou silou drželo Eugenových roz-třesených stehen. Poskakoval, ječel a prosil nebesa o smilování a snažil se odtlačit její tvář od své bránice. Konečně se mu to podařilo a jeji krční obratle povolily; hlava jí odletěla dozadu, jako by to byla polámáná panenka. V obnaženém krku se svíjelo

klubko červů, krmících se masem a rozervanými šlachami.

Sérií zuřivých výskoků a kopanců, zrozených z čisté hrůzy, se Eugen konečně osvobodil ze sevření torza mrtvé ženy a sáhl do kapsy saka. Vytáhl automatickou pistoli, natáhl ji a namířil na další nepochopitelné části těl, které se k němu trhaně plazily. Harry nechtěl, aby zbraň vystřelila, už Eugenovy skřeky byly dost zlé. Výstřely snadno mohly přilákat pozornost.

Mrtví si uvědomili Harryho obavy stejně, jako by je vyslovil nahlas, a vyrazili splnit jeho přání. Odporná hromada, která kdysi bývala ženou, se s námahou vztyčila a vrhla se proti Eugenově zbrani. Hnijící ruce vrazily hlaveň pistole do chvějící se rosolovité dutiny ženina krku. Vlastním tělem zdusila první Eugenův výstřel a Harry se postaral, aby už podruhé nevystřelil.

Vrhl se na něj zezadu a spoutanýma rukama zasadil agentovi ránu do týla. Když padal, vykopl mu pistoli z ruky. Klesající Eugen spatřil Harryho tvář, mizející pomalu v temnotě, a podivil se, že v jeho zvláštních, oduševnělých očích není ani stopa hrůzy.

O několik minut později se začal vysoký, nemotorný tajný policista probírat. Byl si jist, že to, co zažil, byla živá a obzvlášť děsivá noční můra… dokud neotevřel oči a nerozhlédl se kolem.

„Můj Bože! Och… můj… Bože!“ vyrazil ze sebe. Na okamžik mu oči vylezly z důlků a pak je opět pevně zavřel.

„Neomdlévej,“ varoval ho Harry. „Nemáme mnoho času a potřebuji od tebe pár informací. Jestli nebudeš spolupracovat, tihle mrtví lidé se na tebe budou nejspíš zlobit!“

Eúgen oči neotevřel. „Harry… Harry Keoghu!“ vydechl nakonec. „Ale oni… jsou mrtví!“

„Vždyť jsem to právě řekl,“ přitakal Harry. „Vidíš, tady udělali tví ‚přátelé ze zahraničí’ zásadní chybu. Řekli vám, kdo jsem, ale ne, co umím. Neprozradili vám, kolik mám přátel, ani to, že jsou všichni mrtví.“

Eugen cosi zamumlal rumunsky a pak začal hystericky ječet.

„Uklidni se,“ přikázal mu hned Harry, „a mluv anglicky. Zapomeň na to, že lidé, co tě drží, jsou mrtví. Mysli na ne jako na mé přátele, kteří udělají cokoli, aby mě chránili.“

„Bože – vždyť já je cítím!“ kvílel Eugen a Harryho napadlo, že takhle se s ním daleko nedostane. Proto přitvrdil.

„Podívej se, chystali jste se mě předat do rukou KGB – ti by mě mučili, aby se dozvěděli všechno, co je zajímá. Pak by mě zabili! Proč bych já měl s tebou jednat v rukavičkách? Dej se dohromady a začni odpovídat na mé otázky, jinak se na tebe vykašlu, seberu se, odejdu a tebe tu nechám s nimi.“

Eugen se vzepřel na rukou, pak se posadil, velmi opatrně, jako by pohyby, které prováděl, mohly rozvířit vlny zápachu. Cítil mrtvé, jejichž houbovité prsty mu svíraly paže. Oči držel stále pevně zavřené. „Řekni mi jenom jednu věc,“ škemral. „Zbláznil jsem se? Bože – nemohu dýchat ! „

„Proto by sis měl pospíšit,“ řekl mu Harry. „Čím déle tu budeš s mými přáteli pobývat, tím víc ti půjde o zdraví. V mrtvých se množí nákazy, Eugene. Nejenžé je cítíš, ale i vdechuješ!“

Eugenovi klesla hIava a Harryho napadlo, že omdlel. Nekroskop ho dvakrát tvrdě pleskl po tváři. Agentovy oči se prudce rozevřely, vztekle zíraly na Harryho, pak se stočily vlevo a vpravo, agent si znovu uvědomil svou situaci a chvilková kuráž ho opět přešla.

Zahariové ho drželi. Klečeli vedle otevřeného hrobu, svírali jeho roztažené ruce a tlačili ho k zemi na svůj náhrobek. A ‚hleděli’ na něj prázdnýma očima mrtvé ryby. Rumunský agent od nich okamžitě odvrátil zrak a pohlédl přímo před sebe na Harryho.

Nekroskop přiklekl před Eugenem na jedno koleno a tvrdě na něj pohlížel. Za jeho zády utvářely další mrtvé – věci – půlkruh mezi bujným porostem, ostřužiním a náhrobními kameny: Někteří z nic byli mumifikovaní – seschlí, vrásčití, vysušení jako papír. Ale jiní mokvali. A všichni se pohybovali, třásli, hrozili, jakkoli tiše. Přátelé Harryho Keogha. Skupinka mrtvých obstoupila zhrouceného Corne-lia, který z kombinace šoku a bolesti ze zlomeného zápěstí omdlel. Přehlídka vší té hrůzy Eugena, lapeného, vyděšeného agenta, přive-dla k otázce: „Zabijí mě?“

„Ne, když mi řekneš, co potřebuji vědět.“ „Tak se ptej.“

„Nejdřív mi je sundej,“ řekl Harry a nastavil ruce stále spoutané Eugenovými pouty. „Mrtví jsou skvělí v hlídání zajatců, ale prohledávání jim moc nejde. Nejsou tak obratní jako živí.“ Eugen na něj zíral a přemítal, kdo je děsivější, zda mrtví, nebo Harry Keogh. Nekroskop byl tak příšerně věcný!

Ion Zaharia zdráhavě pustil Eugenpvu ruku, aby mohl z kapsy vylovit klíček. Ale Alexandru, Ionův

bratr, nedal agentovi k útěku žádnou šanci, obemkl mu loktem krk a pevně stiskl. Konečně byl Harry volný. Vstal a masíroval si zápěstí:

„Nenecháš mě tady?“ Eugenova tvář byla bílá a oči jako dvě díry v lepence.

Harry pokrčil rameny. „To záleží na tobě!“ Nejdříve odpověz na mé otázky a pak uvidíme, co se stane s tebou a tamhle s tvým nepříjemným kumpánem.“ Přešel ke Corneliovi a vzal si zpět svou letenku, cigarety a zápalky a vrátil se zpět. Znovu poklekl a z Eugenova saka vytáhl svůj pas. „První věc, kterou mi prozradíš,“ řekl, „je, zda budu moci ještě tohle použít, nebo mě na letišti bude někdo hledat. Chci vědět, jestli jste na tom dělali jen vy dva, nebo někdo další ze Securitate, kdo pracuje pro KGB?“

„Možná, nevím,“ připustil Eugen. „Ale tohle byl úkol jen pro nás dva. Kontaktovali nás snadno – zavolali nám – a řekli, kterým letadlem přiletíš z Atén. Měli jsme tě sebrat a zadržet, dokud by si tě někdo nepřišel vyzvednout. V jednu odpoledne přiletí přímé letadlo z Moskvy.“

„Takže… bych se mohl bez problém ů vrátit do Bukurešti a prostě nastoupit do svého letadla?“

Eugen se zatvářil zarputile a neodpověděl – dokud k němu nenahnul Ion svou příšernou tvář a nezvedl varovně prst.

„Ano! Probohaživého!“ zaječel Eugen.

„Pro Boha?“ řekl Harry a natáhl se do agentovy kapsy pro klíčky od auta.Nebyl si jist, zda stále ještě věří v Boha, a určitě nechápal, proč by v něho měli věřit mrtvi, kteří nejsou ve slibovaném ‚nebi’. Ale věřili v něj, jak zjistil v příležitostných rozhovorech. Předpokládal, že Bůh je jejich naděje. I když osobně nepovažoval vyslovení Božího jména za rouhání, stejně zaťal zuby při vyslovení slova Bůh od někoho takového, jako byl Eugen. „A ty o něm víš všechno, že?“

„Cože?“ nechápavě se zeptal agent, když se Harry znovu postavil. „O kom?“ Harry předpokládal správně: Eugen o Bohu nevěděl vůbec nic.“

„Dobrá, takže já teď odcházím,“ oznámil mu Harry, „ale obávám se, že ty zůstaneš tady. Ty i Cornelius. Nemohu vás nechat jít. Rozhodně ne teď. Takže zůstanete čestnými hosty mých přátel, dokud nebudu v bezpečí. Ale jakmile bezpečně vzlétnu, dám těmhle lidem vědět, že můžete jít – a oni také.“

„Ty jim… dáš vědět?“ Eugen se začal nekontrolovatelně třást. „Jak jim dáš-?“ .

„Zakřičím,“ usmál se Harry nevesele. „Neměj strach, uslyší mě.“ Ale, co když začnou křičet oni? zeptal se Ion Zaharia odcházejícího Harryho. ,

Pak je umlčte, odpověděl Harry. Ale zkuste je nezabít. Život je vzácný, jak sami dobře víte. Proto je nechejte dožít to, co jim zbývá. A kromě toho, nezaslouží si pobývaf tády s takovými, jako jste vy…,

Harry jel opatrně zpátky do Bukurešti, zaparkoval auto na letišti, zamkl ho a klíče zatlačil do hlíny velkého květináče v odletové hale. Pět minut před koncem odbavení odevzdal letenku a zavazadlo. Proběhlo to stejně, jako když přiletěl: nikdo si ho nevšímal.

Letadlo Olympia Airlines vzlétlo s pětiminutovým zpožděním ve 12:56. Když se stočilo na jih k Bulharsku a Řecku, byl Harry odměněm pohledem na tryskáč Aeroflotu, který právě přistával. Na palubě byl párek světlookých hochů, kteři umírali touhou dostat ho do rukou. No tak ať zemřou.

O čtyřicet minut později do výhledu okrouhlých oken vplulo Řecko. Těhdy vyslal Harry svou řeč mrtvých na hřbitov na okraji Ploješti. Jak to jde?

Zatím dobře, Harry. Nikdo tu nebyl a ti dva nedělají problémy. Ten velký nakonec omdlel. Jeho malý přítel přišel k sobě, otevřel oči a znovu se odebral do říše snů!

Harry řekl: Ione, Alexandru a vy všichni – nevím, jak bych vám poděkoval.

Není třeba. Můžeme už nechat ty dva být a… a vrátit se do hrobů? Harry si sklopil sedadlo, pohodlně se opřel a reflexivně přikývl. Mrtví na rumunském hřbitově to nicméně zachytili a rozptýlili se zpět do míst svého odpočinku. Ještě jednou děkuji, zopakoval Harry, stáhl své myšlenky a poprvé… alespoň dnes, si dovolil malý odpo-činek.

To nestálo za řeč, dolehla k němu jejich odpověď.

Harry se pokusil zavolat Faethora. Pokud mohl snadno kontaktovat ostatní, komunikace s tím dávno mrtvým otcem upírů by neměla být problém. Po několika sekundách soustředění se mu to podařilo.

Harry, vidím, že jsi v bezpečí. Ty jsi ale duchapřítomný, Harry Keoghu! Věděl jsi, že mám potíže? .

(Faethor mentálně pokrčil rameny). Jak už jsem říkal: občas tajně naslouchám. Chtěl jsi něco?

Zdá se, že bychom si mohli ušetřit trochu času, odpověděl Harry. Právě teď nemám nic na práci a brzy

budu mít plnou hlavu klábosení svých přátel a atmosféry toho příjemného místa – ne, že bych si stěžoval! Tak si myslím, že možná teď je vhodný čas, abys mi dopověděl zbytek Janosova příběhu.

Už toho mnoho nezbývá. Ale když chceš…? Chci.

Dobrá, můj synu, povzdechl si Faethor. Staniž se.

Jak už bylo řečeno, byl jsem pryč tři sta let. Tři krvavá .století! Velká křížová výprava byla jenom začátek, později jsem sloužil Čingischánovi, pak jeho vnuku Batuovi. V roce 1240 jsem pomáhal při dobytí Kyjeva a těšil se z jeho vypálení. Pak nastal čas, abych ‚zemřel'… a vrátil se jako Černý Fereng, syn Ferenga! Válčil jsem dál pod Húlegúém v roce 1258 jsem pomáhal dobývat Bagdád. Ach, jaké to byly roky krveprolévání, drancování a znásilňování!

Ale s Mongoly to začalo jít z kopce, a tak jsem je na přelomu století opustil a začal bojovat za islám. Ano, stal jsem se Otomanem! Změnil jsem se v Turka, muslimského válečníka! Ale pro žoldnéře je změna stran běžná věc, že? S Turky jsem další století a půl holdoval krveprolití a zabíjení v samém srdci války! Nicméně, nakonec jsem s nimi žil už příliš dlouho, a tak jsem byl nucen opustit je. Stejně už to za moc nestálo.

A tak jsem se konečně vrátil a vypořádal jsem se s Tiborem (jak, už také bylo řečeno). Po jeho zničení jsem zamířil do nezměněných a neměnných hor, abych našel Janose a zjistil, jak dobře se staral o můj dům.

V tom mezidobí jsem měl uši otevřené. Můžeš si být jist, že vampýří uši jsou citlivé nástroje a unikne jim jen máloco. Byly vždy v pohotovosti, aby zaslechly novinky o mých synech, Tiborovi a Janosovi. O tom prvnim jsme si už povídali. A ten druhý?

Tibor se nemohl nasytit krve, ale Janos byl nenasytný ve všem. V. době, kdy jsem byl pryč, měl mnoho zájmů, ale hlavně loupil jako zloděj, pirát a korzár. Udivuje tě to? Nemělo by: barbarští piráti měli přece svůj původ v drobných knížatech, jež se během křestanskomuslimského konfliktu v křižáckých výpravách dostali do popředí. Takže hlavní Janosovo zaměstnání v době mé nepřítomnosti spočívalo v tom, že byl velkým lupičem na širém Středozemním moři a okrádal ty, kteří okrádali jiné!

Teď je znovu námořníkem, že? No a proč ne? Vždyt zná moře velmi dobře. Živí se vyzvedáváním pokladů z hlubin moře a vykopáváním naokolních ostrovech. Cha! Kdo by měl vědět lépe než on, kde je má hledat, ptám se já – vždyt to on sám je tam před pěti sty lety uschoval! Divíš se, proč to dělal, proč shromaždovaĺ zásoby jako veverka ořechy před příchodem obzvlášt kruté zimy? Ale oná měla nastat! Ano, přesně taková zima, protože Janos tvrdě praco-val na svém umění nahlížet do budoucnosti a to, co v ní viděl, se mu vůbec nelíbilo.

Nepochybně spatřil můj návrat a nemusel číst budoucnost, aby vě- děl, jak se s ním vypořádám! A tak si dělal zásoby na dobu, která měla nadejít dlouho po hodině mé pomsty. Samozřejmě na dnešní dobu, kdy znovu povstal a vrátil se do světa lidí.

Ale (můžeš se zeptat) za co jsem se mu chtěl mstít? Od ztráty Marileny uběhlo více než tři sta let. Mohl jsem ho zabít už tehdy; proč tedy až teď? Řeknu ti to:

Za prvé, nestaral se o můj majetek. Aby mohl loupit, nejprve musel opustit můj dům. Za druhé, za to, jak se zachoval k mým Cikánům. Protože brzy po mém odchodu vyhnal klan Ferengiů a znovu povolal nečisté Zirry, které jsem proklel! Třetím a posledním, ale neméně důležitým důvodem, bylo to, jak mě přivítal, když jsem se konečně vrátil.

Cestou jsem shromáždil věrné Cikány, kteří na mě nezapomněli během let, kdy jsem byl pryč. Ne ty původní, samozřejmě, protože ti se už dávno obrátili v prach, ale syny jejich synů. Cikáni legendy nezapomínají! Ale když jsem stoupal ke svému hradu, šel jsem sám, noci, protože jinak by mé úmysly byly příliš zřejmé a mohl bych ho vyplašit.

Bohužel, z hradu zbyla jen zřícenina. Nejspíš to mohlo být ještě horší, ale i tak můj dům vypadal dost zle: Cimbuří pobořená; vnější hradby neudržované, celkový stav byl špatný. Hrad, ponechán během mé nepřítomnosti svému osudu, chátral. Janos, který nyní zanechal pirátství a vrátil se ke svému studiu, dlel doma. A stejně jako já jsem zkoušel a sledovat jeho kariéru, i on hlídal mou.

Věděl, že se vracím. Postavil stráže s jasným rozkazem; měli mě vyzvat, abych prohlásil, kdo jsem…

…a zajmout mě!

Připravili si kůly z tvrdého dřeva. Měli kuše s dřevěnými šipkami. Nosili dlouhé zahnuté turecké šavle.

Své zbraně postříbřili a potřeli česnekem! A každá skupinka měla soudek s olejem a pochodně, kterými by je zapálili!… co chtěli upálit? Ptám se.

Prchal jsem před nimi do skal, táhnoucích se na kilometry daleko. Držel jsem se svým pronásledovatelům na dohled, belhal jsem se, potácel a křičel bolestí. mysleli si, že jsem zraněn a že mě mohou dorazit. János vyslal všechny zálohy, aby mě dopadly. Ale… já jsem je pouze vylákal ven. Cože, Faethor Ferenczy by měl stáhnout ocas mezi nohy a utíkat před takovou špínou, jako byli Zirrové?

Pche! Zatímco mě honili, moje vlastní, malá, ale věrná armáda pronikla do mého domu, na všechna stanoviště a za hradby! Vysoko ve skalách jsem se otočil ke svým pronáslédovatelům, vysmál se jim a několik jsem jich zabil. Pak jsem se vrhl, do noci a slétl na svůj hrad jako zastara. Janose jsem tam našel chyceného v pasti a srazil jsem ho na kolena.

Když se Zirrové začali trousit zpět, moji lidé je hned zabíjeli. Někteří z nich přesto unikli masakru, a tak se to rozneslo; po čase už nikdo nepřišel. Ti, kteří přežili, uprchli do noci, rozptýlili se po okolí a stali se znova Kočovniky jako kdysi…

Tehdy jsem odhalil několik dalších Janosových zájmů, kterými se zaobíral, když jsem byl pryč. Uvědomil jsem si, jak těžce jsem ho podcenil. Můj hrad jsem postavil na základech jiného, staršího hradu, jehož sklepení János objevil. A postaral se, aby byla rozšířena do okolních skal a dolů, do základů samotné hory. Ale proč?

V této oblasti jsem ho velmi podcenil. Janos mi řekl, že chce být Vampýrem… ale hloubka jeho touhy byla nesmírná!

V těch dobách byla nekromancie uměním. Objevilo ji několik obyčejných lidí a prováděli toto umění, podobně jako upíři, ale bez jejich citu pro věc. Janos věděl, že jsem obratný nekromant, a napodoboval mě. Odmítl jsem ho učit své techniky. Proto se rozhodl najít si vlastní metody. Nepochybně pohlížel přes rameno mnoha nekromantům.

Rozsáhlá sklepení hradu tvořila bludiště. Měla spousty tajných schodišt a průchodů, které znal pouze Janos a hrstka jeho lidí. Ti byli teď na útěku nebo mrtví. Sešel jsem s ním dolů, abych viděl, co se tam skrývá a našel jsem kořist z vyloupených hrobů celého Valašska, Transylvánie a okolních zemí. Ne poklady, ale kořist z hrobů!

Věděl jsi, že v dávné historii lidé spalovali své mrtvé a jejich popel pohřbívali v nádobách? Samozřejmě, že to víš, vždyť ten zvyk přetrval. Dokonce i dnes se zpopelňuje a pohřbívá stejným způso-bem! Thrákové takto pohřbívali většinu svých mrtvých a Janos je opět vykopal! A znova se můžeš ptát: Proč?

Aby z nich dostal jejich tajemství! Aby mrtvé přivedl opět k životu a mučil je! Aby proměnil jejich prach v tělo, které mohl týrat! Protože Thrákové vlastnili spoustu zlata, a jak jsem už říkal, Janos byl nenasytný. Nic nového, že? O sto, dvě stě, dokonce tři sta let později nekromanti stále vyvolávali duchy, aby odhalili jejich poklady. Dva z nich znáš, byli to obyčejní lidé: Edward Kelly a John Dee, ale oba byli podvodníci. Vím to jistě, protože jsem se s oběma svého času radil.

Janosova metoda byla prostá: Nejprve odnesl pohřební urnu do hradních sklepení: Tam použil své umění a popel znovu přetvořil. Pak takto získaného ubožáka svázal řetězy a mučil ho, aby z něj dostal vědomosti o jeho známých a příbuzných, o tom, kde leží jejich hroby, a konečně, kde ukryli své poklady. A pořád dokola. V důsledku takového jednání Janos nashromáždil rozsáhlý hřbitov naloupených uren, nádob a džbánů, které zaplňovaly několik velkých místností!

Fascinoval mě ten postup a trval jsem na tom, aby mi své umění předvedl. (To jistě chápeš, protože to nebyla nekromancie, jak ji prováděli Vampýři, ale něco úplně nového – alespoň pro mě.) Janos, který věděl, že se s ním chci stále vypořádat, a snažil se mi zalíbit, souhlasil. Navršil na zem hromádku popela a pomocí podivných slov vyzývajících síly –a hle – vykouzlil z popela thráckou ženu nebývalé krásy! Její jazyk byl archaický, přesto jsem jí porozuměl, ostatně, byl jsem Vampýr a odborníkv na jazyky. Věděla, že je mrtvá, a tohle pro ni bylo rouhání. Prosila Janose; aby ji znova nezneužíval. Z toho jsem poznal, že ten parchant, můj syn, nedával mrtvým jejich bývalou podobu, jen aby je vyslýchal ohledně – jejich zakopaných pokladů, ale ze některé z nich využíval i jinak.

Jak skvělé! Vzrušilo mě to tak, že jsem ji musel mít, než jsem mu dovolil proměnit ji zpět v popel!

„Tohle mě musíš naučit;“ řekl jsem mu. „Tim můžeš začít, abys aspoň částečně odčinil tu spoustu hříchů, kterými ses proti mně provinil.“

Souhlasil a ukázal mi, jak smísit určité chemikálie a lidský popel dohromady. Pak na napjatou kůži napsal dvě řady slov. První bylá označena šipkou nahoru, takovou 1, což bylo povolání a druhá, označená I znamenala zavržení.

„Bravo!“ vykřikl jsem, když jsem jeho umění ovládl. „Musím to vyzkoušet.“

„Jak vidíš,“ ukázal na všechny ty nádoby a urny, „máš velký výběr.“ „To skutečně mám,“ odpověděl jsem a podrbal se na bradě. Dříve než pochopil, co mám v úmyslu, vytáhl jsem zpod svého pláště dřevěný kůl a příbodl ho ke zdi! Ta rána ho neměla zabít, ne. Protože měl v těle upíra, pomohla ho pouze znehybnit. Povolal jsem dolů několik věrných mužů z hradu a spálil Janose na popel, zatímco on se svíjel a sténal, až nakonec slábě vykřikl. Když jeho popel – ta základní látka – vychladl, posypal jsem ho jistými ingrediencemi… a použil jsem jeho vlastní magii, abych ho znovu povolal!

Jestli pak křičel? Tomu věř! Žár ohně, ten milosrdně krátký konec, nebyl ničím v porovnání s nekonečnou agónií skutečnosti, že je teďa navždy v mé moci! Tehdy jsem tomu věřil…

Bohužel, jeho křik se nezrodil z poznání, ale z kroucení, trhání a rozdělení bytosti – což za okamžik vysvětlím.

Ze suchých, práškovitých pozůstatků stoupala oblaka dýmu – kouř se zvedl do výše – a z něj s křikem vyklopýtal nahý Janos. Ale… jaký div! Nebyl sám: S ním, ale zcela oddělený, byl jeho upír: Ten můj plivanec vyrostl v živou věc, vzniklý tvor měI jen malou, téměř žádnou vlastní inteligencí.

Byla to pijavice, plž, had, velký, slepý slimák, samostatně zcela nepoužitelný. Také kňoural, aniž jsem věděl jak. Ale odpověď na záhadu vzniku dvou bytostí jsem znal: když jsem upálil Janose, zničil jsem tvory, dva a při novém stvoření vznikli také oba – ale odděleně!

Pak… jsem se zamyslel. Poslal jsem na něj své strachem přikrčené muže a nařídil jsem jim, aby Janose srazili na zem a přidrželi ho. „Chtěl jsi být Vampýrem, že?“ řekl jsem a přistoupil jsem k němu s mečem. „Tak budeš. Ten tvor tady je upír, ale nemá rnozek. Bude mít tvůj!“ Znovu zaječel, ale jen jednou, než jsem mu uťal hlavu. Roztal jsem lebku a vybral jsem jeho mokvající, živý mozek.

Jsem si jist, že zbytek si už snadno domyslíš. Odstranil jsem Janosovo tělo a smísil popel z.jeho hlavy s upířím popelem v jediné urně, kterou jsem postavil mezi ostatní. A pak jsem se smál a smál, až jsem plakal! Protože, kdyby byl nějakou šťastnou náhodou vrácen zpět, byl by… čím vlastně? Chytrým slimákem? Inteligentní pijavicí? Docela by mě bavilo vyvolat ho znova a podívat se!

Nestalo se tak, protože mě nakonec přechytračil. Kůže, na které napsal runy, byla stažena ze znovu vzkříšené oběti. Runy kata-bolismu jsem četl přímo z oné kůže a zároveň se zničením Janose se i ona rozpadla v prach! Magická slova byla složitá a já jsem se je, až na jediné jméno nějakého starodávného, temného boha z vnějších sfér, nenaučil. Nicméně, měl jsem pořád tělo toho parchanta, svého syna:

Spálil jsem ho také –, ano, podruhé – a popel z něj jsem poslal po větru a rozptýlil do všech čtyř světových stran. Jednou provždy skončil. Tak jsem se vypořádal s Janosem. A to je i konec mého příběhu…

Dvanáctá kapitola

První a druhá krev

Faethor skončil, právě když se ozvalo v kabině upozornění, že letadlo začíná klesat k Aténám. Harry řekl:

Faethore, za deset, patnáct minut budeme přistávat a kolem bude ruch letiště. Všiml jsem si, ze tvůj hlas slábne vlivem vzdálenosti a slunečních paprsků, které zalévají trosky tvého domu. Brzy budu na cestě na Rodos, který je ještě dál. Takže to je nejspíš moje poslední příležitost, abych řekl pár slov.

Ty mi chceš něco říct? (Harry si představil Faethorovo zvednuté obočí.)

Za prvé… dlužím ti své díky, pokračoval Harry, ale, za druhé, nemohu si pomoct, dobře si uvědomuji, že nikdo z nich – Tibor, Dragosani, Julian Bodescu a teď Janos – by bez tebe nikdy neexistovali. Dobrá, jsem tvým dtužníkem, ale zároveň vím, jak černé máš srdce a jaké stvůry jsi na tento svět přivedl. Lhal bych, kdybych ti neřekl, že podls mého názoru ty jsi ta největší stvůra že všech!

Tohle považuji za kom pliment, odpavěděl Faethor bez zaváhání. Chtěl bys vědět ještě něco?

Ano, několik věcí, řekl Harry. Když jsi Janose zničil, jak se mu poda řilo vrátit se? Jaký trik to udělal – jaké temné kouzlo tu po sobě zanechal – aby ha vrátilo do našeho světa? A proč čekal tak dlouho? Proč až Teď?

Není to jasné? Faethor byl skutečně udiven Harryho naivitou. Viděl daleko do budoucnosti a na tom založil své plány. Věděl, že když se vrátím do hor, zničím ho. Ano, a taky věděl, že kdyby se vrátil zpět za mých časů, našel bych způsob, jak ho zlikvidovat znovu! A tak musel počkat, dokud nezmizím z tohoto světa. Čas má pro Vampýry jen malý Vvznam, Harry. Chceš znát, jak jeho důmyslný trik fungoval?

Mohou za to ti prokletí Zirrové! Irm, že to byli oni, protože mi vše prozradili moji věrní, kteří si mezi sebou ve svých hrobech šeptají stejně jako ostatní lidé. Řeknu ti, jak se to stalo.

Dlouho poté, co jsem se svými lidmi opustil hrad ve skakích, se někteří z Janosových lidí vrátili a ukryli jeho upíří popel na tajném místě, jež si pro tuto možnost připravil. Tohle bylo jedno z kouzel, kterl se ža těch tři sta let mé nepřítomnosti naučil. V té době zneužil ten parcháni spoustu žen z klanu Zirrů a široce rozséval své semeno. Čtyřprstý syn jeho syna měl jednoho dne uslyšet jeho volání a přijít nahoru do starého hradu v horách… ale dolů by sešel Janos! Tak si to naplánoval či tak se to i stalo… ‘

A všechny ty poklady, které naloupil ze starověkých hrobů, jsi nikdy nénašel? Naléhal Harry. Neprohledal jsí vlastní hrad?

Trochu jsem ho prohledal, odpověděl Faethor. Ale copak jsi mě neposlouchal? Poklady byly jinde, zakopány nebo potopeny v moři, do…doby, než si je bude moči znovu vyzvednout.

Samozřejmě, přikývl Harry; zapomněl jsem.

Co se týká prohledání celého toho místa: ne, neprohledal jsem ho, neproštoural jsem každou díru, kterou ten pes vykopal. Už jsem nemél i pocit, že mi dům patří, pošpinil ho svou přítomností. Všude jsem cítil jeho pach. Hrad nesl jeho znamení, ohavný znak byl vytesán do kamene, netopýr s rudýma očima vylétající z urny. On tam žil a udělal z něho své sídlo. Už jsem ho nechtěl. Zkrátka, odstěhoval jsem se. Pak už začíná moje vlastní historie a ta se tě netýká.

Takže ten hrad stále stojí, pomyslel si Harry. A v jeho základech zůstalo něco z Janosovy kořisti, kterou naloupil na hřbitovech? Nehat 'pokusů s tiekromancií? Zajímalo by mě, kolik toho zbylo. Koneckonců, zdá se, že právě odtamtud přišel po svém oživení… A Faethor poznal, ze Harry přemýšlí o dalším hradě v Karpatech, ale na ruské straně, v oblasti kdysi zvané Chorvatsko a kterému i dnes někteří říkají Bukovina. Protože tam také měl Faethor svého času svůj domov a to, co tam zbylo, skučící , a hnisající v zemi, bylo přišerné, takže Harry věděl, že v některých zriceninách se skrývá pohřbené nebezpečí.

Chápu tvé obavy, řekl upír, ale myslím, že jsou bezdůvodné. Můj hrad, ve skalách nad Halmagiu a lrrfuriliem už neexistuje. Zřítil se za impozantního zvukového doprovodu v říjnu roku 1928.

Ano, vzpomínám si, odpověděl Harry. Slyšel jsem o tom od Ladislauva Giresciho. Zjevně došlo k nějakému výbuchu, nejspíš metanu, nahromaděného ve sklepení, pokud bylo tak velké, jak jsi tvrdil, odpovídálo by to. Ale když explozi přežily Janosovy – pozůstatky – kdo může říct, že nepřežilo ještě něco jiného?

Už jsem ti vysvětlil, řekl Faethor, Janos měl pomocníky. At' už zahynulo cokoli, když hrad spadl, on ne... Jeho Szganyové nejspíš odnesli popel někam jinam a pak, když hrad ležel v troskách, ho tam vrátili, nevím. Možná jej tam dopravili, když se hrad stal majetkem někoho jiného. Sám nevím.

Koho jiného? zeptal se Harry.

Faethor si povzdechl, ale pak pokračoval ve vyprávění: Ano, jeden tady byl. Poslouchej, budu ti o něm vyprávět:

Během patnáctého, šestnáctého, sedmnáctého a dokonce i osm-náctého století si domněle civilizovaný svět začal stále více uvědo-movat takzvané čarodějnice a černou magii. Čarodějnice, nekromanti, démoni, upíři a ostatní podobná stvoření – at' už skutečná nebo vymyšlená, vinná nebo nevinná – byla pronásledována neúnavnými lovci čarodějnic,pordrobena mučení a zničena. Pravý upír si vždy dobře uvědomoval svou smrtelnost a toho velkého nepřítele svého druhu, zvaného Výjimečnost! A zvláště v šestnáctém století nebyla zrovna příhodná doba, abv byl člověk příliš starý nebo odlišný nebo samotářský nebo dokonce nápadný. V krátkosti, anonymitu vždy Vampýři považovali za synonymum

dlouhověkosti a nikdy to neplatilo více než právě v tom temném a zhoubném šestnáctém a sedmnáctém století!

Od poloviny do konce sedmnáctého století se lovci čarodějnic rozmohli i v Americe a odtud, z místa zvaného Salem, přišel muž jménem Edward Hutchison. Pronajal si můj starý hrad v horách a žil v něm… příliš dlouho! Byl satanista, nekromant a pravděpodobně upír. Možná dokonce Vampýr! Jak jsem již naznačil, byl neopatrný; žil příliš dlouho na jednom místě a stal se nápadným.

Studoval historii domu a sám sobě dal několik velkých pseudonymů: kromě jména Edward si zvykl používat Baron nebo Janos, ano, dokonce i Faethor! A nakonec se rozhodl pro barona Ferenczyho. Dovedeš si představit, že tím upoutal mou pozornost. Urážel mě tím, stejně jako zabráním mého hradu. Tehdy jsem si myslel, že bych se jednoho dne sem mohl vrátit, až se věci změní a pach Janosovy nečisté přítomnosti s léty trochu vyvane. Jak víš, Vampýři jsou teritoriální. Přísahal jsem si, že až přijde čas a vhodná příležitost, tu záležitost s Hutchisonem urovnám.

Ale vhodná příležitost nikdy nepřišla, protože jsem se musel starat sám o sebe a svět kolem byl pořád v pohybu a plný změn. A tak žil více než dvě stě let tento cizinec v hradu, který jsem postavil, zatímco já jsem žil osaměle ve svém domě v Ploješti.

Jak jsem již řekl, byl svvm způsobem zvláštní. Určitě by byl brzy vyzván, aby se dostavil do Bukurešti, kde by jej vyslýchali, kdyby nebylo té obrovské exploze, která navždy ukončila jeho práci i život. Kde se v té době ukrýval Janos, nevím. Mohu se jen dohadovat, že ležel v své nádobě nebo urně na tajném místě a čekal, áž nadejde jeho čas a jistý čyřprstý syn Cikánů ho najde a oživí,

Já sám… jsem se tam vrátil jen jednou – myslím, že v roce 1930 neptej se mě proč. Asi jsem chtěl vidět, co z mého hradu zůstalo; možná bych se tam dokonce znovu usadil, kdyby byl obyvatelný. Ale nestalo se k tak, Janosova přítomnost byla pevně vtisknuta do skály, jeho nečistý dotek lpěl na maltě, jeho nenáviděná památka se stále vznášela v ovzduší a mezi ruinami. Samozřejmě, že to tak muselo být, neboť sám Janos tam pořád byl! Ale já jsem to nepoznal.

Myslím si, že ke konci byl Janos svému vampýřímu původu blíže, než bych si kdy dokázal představit. Přestože jsem tehdy prozkoumal trosky jen zběžně, našel jsem pozůstatky činnosti, které… ale už dost. Oba jsme unaveni a ty mi už věnuješ jen málo pozornosti. Nevadí, to hlavní víš, zbytek počká do příště.

Máš pravdu, řekl Harry, jsem unaven. Myslím, že hlavně psychicky. Slíbil si, že na cestě mezi Aténami a Rodem se prospí.

A to taky udělal.

Probudil se těsně před přistáním. Když vystoupil z letadla do žhavého slunečního svitu a šel spolu s ostatními cestujícími k celnici, vnitřně cítil, že něco není v pořádku. A když spatřil za zábradlím v příletové hale Manolise Papastama a Darcyho Clarka, kteří na něj čekali, srdce se mu rozbušilo trochu rychleji, protože měli špatné, zvěsti vepsány ve tvářích. Přes všechen sluneční svit a horko byly jejich obličeje bledé a vypadaly chladně a nezdravě.

Díval se na ně, jak tam čekají, a hledal v jejich tvářích odpověď. Úředníkovi, který mu podával zpět jeho padělaný pas, ho málem vytrhl z ruky. Pak, když k nim pospíchal, ho napadlo: Někdo tu chybí, Sandra, ale to je přece v pořádku. Měla by být zpátlty v Londýně… že? „Jde o Sandru?“ zeptal se, když k nim dorazil. Pohlédli na něj a odvrátili se. „Řekněte mi, co se stalo“ pronesl překvapivě klidně, přestože se čítil mizerně.

A tak mu to řekli…

# # #

O jednadvacet hodin dříve:

Darcy dovezl Sandru na letiště za městem a zůstal s ní, dokud nevyvolali její let – skoro. V posledním okamžiku byl nucen uposlechnout volání přírody. Toalety byl trochu vzdálené od odbavovacích přepážek, takže musel běžet celým terminálem, aby jí mohl zamávat na rozloučenou. Zatímco si hledal výhodné místo, poslední cestující vystupovali po schůdkách do dveří letadla. Nezahlédl ji, ale stejně mával a doufal, že ho uvidí z okna.

Když letadlo odletělo, vrátil se zpátky do vily a začal si balit věci. Vyrušil ho telefonát z policejní stanice. Volal Manolis. Byl to Manolisův nápad, že když Sandra odletí, neměl by Darcy zůstávat sám. Řecký

policista měl ve středu městá pronajatý pokoj v hotelu; Darcy bude vítán. Ale předtím než zajel do vilky, aby Darcymu udělal průvodce k hotelu, zavolal nejdřív na letiště. Čas od času se totiž stávalo, že lety měly zpoždění. Manolise napadlo přesvědčit se, zda Sandra v pořádku odletěla. Zjistil, že vůbec neodletěla, vlastně nenastoupila na palubu letadla.

„Cože?“ zděsil se Darcy. „Ale… já jsem tam byl. Chci říct, že jsem šel…“

„ No?“ „Do prdele!“ vydechl Darcy, když ho zasáhlo poznání. „Ty jsi šel do prdele?“

„Ne, na hajzl,“ zasténal Darcy, „což je v tomhle případě totéž! Manolisi, nechápeš? Mé nadání na mě – proti mně zapůsobilo. Rozhodně proti té ubohé dívce.“

„Tvé nadání?“

„Můj anděl strážný, to, co mě drží dál od nebezpečí. Nedokážu jej ovládat. Funguje různě. Tentokrát spatřilo za rohem nebezpečí – a já jsem musel jít na ten zatraceríý záchod!“

Konečně Manolis pochopil a věděl, že došlo k nejhoršímu. Dostali ji?“ zasyčel. „Ta stvůra Lazarides a jeho upír získali první krev?“ „Bože, ano!“ odpověděl Darcy. „Žádné jiné vysvětlení nemám.“

Z Manolise vytryskl dlouhý tok slov v řečtině; nejspíš kletby, napadlo Darcyho. Pak Manoliš řekl anglicky: „Hele, zůstaň kde jsi, hned za tebou jedu.“

„Ne,“ odporoval Darcy. „Setkáme se tam, kde jsme minulou noc večeřeli. Kristepane, jak já se potřebuji napít!“

„Dobrá,“ souhlasil Papastamos. „Za patnáct minut…“

Darcy pil třetí Metaxu, když Manolis dorazil. „Chceš se opít?“ zeptal se. „To ti nepomůže.“

„Ne,“ odpověděl Darcy. „Potřeboval jsem se vzpamatovat; ni víc. Víš, na co myslím? Co řeknu Harrymu? To tedy nevím!“

„Ty jsi žádnou chybu neudělal,“ uklidňoval ho Manolis. „Musíš na to přestat myslet. Harry bude zpátky zítra. Pak se ujme vedení. Zatím bude každý policajt na ostrově hledat Lazarida, jeho posádku, loď – a samozřejmě Sandru. Než jsem přijel sem, telefonoval jsem na pár míst a vydal jsem rozkazy. Bohužel kompletní hlášení o tom… praseti, o tom vrykoulakovi, budu mít až ráno! Nejen z Atén, ale i z Ameriky. Lazaridova pravá ruka se jmenuje Armstrong a je Američan.“

Darcy pohlédl na Manolise a napadlo ho: Díky Bohu za tohohle chlapíka! Darcy nebyl tajný agent, dokonce nebyl ani policista. Celé toky jej zaměstnávala pobačka E ne proto, že by jeho talent byl nepostradatelný, ale jednoduše proto, že je zajímala všechna podivná a tajemná nadání. Svůj talent nemohl používat tak, jako telepaté a vyhledávači používali svůj, a kromě určitých okolností byl zcela nepraktický. Naopak, Darcymu se zdálo, že při několika příležitostech tento talent využívá jeho. Občas ho to trápilo: například během Bodeskova případu, když ho jeho nadání drželo v bezpečí a místo něj přišel o život jiný esper. Jeho smrt si Darcy dodnes nepřestal vyčítat. V rutinní policejní práci byl nezkušený, takže kdyby Papastamos nepřevzal vedení a opravdu něco neu-dělal… Darcy by nevěděl, co má dělat…

„Co navrhuješ?“ vyzvídal.

„Co můžeme dělat?“ odpověděl Papastamos. „Dokud o nich nic nevíme… netušíme, kde Lazarides a ta dívka jsou – nemůžeme podnikat nic. I potom budu potřebovat zatykač, abych na tu kreaturu mohl skočit. Ledaže… vždycky bych mohl tvrdit, že jsem měl silné podezření na pašování drog, a sbalit ho i bez zatykače! Ale nějaká akce bude mít smysl, až o něm budeme vědět všechno, zítra ráno. Harry Keogh by také mohl mít nějaké nápady. Takže momentálně-“ pokrčil rameny, ztěžka a očividně ustaraně, „-nic.“ „Ale-“

„Žádné ale. Můžeme jen čekat.“ Vstal. „Pojď, zajedeme pro tvé věci.“

Přijeli k vilce, kde Darcy zjistil, že se mu vůbec nechce vystoupit z auta. „Víš,“ řekl, „cítím se úplně vyřízený, jak se říká, ‚grogy’ ! Nejspíš za to může vzrušení posledních dní.“

„Já bych řekl, že je to z Metaxy!“ odpověděl suše Manolis.

Ale když přicházeli po zahradní cestičce ke dveřím vilky, Darcy náhle poznal, že to nebylo ani jedno ani druhé. Popadl Řeka za paži a chraplavě zašeptal: „Manolisi, někdo tam uvnitř je!“

„Cože?“ Manolis na něj pohlédI a pak bleskl pohledem směrem k vilce. „Ale jak to víš?“ „Vím to, protože nechci jít dovriitř. zase na mě dohlíží můj anděl.

strážný, moje nadání. Někdo tam vevnitř na nás čeká – rozhodně alespoň na mě. Moje chyba. Byl jsem

v takovém stavu, že jsem odešel a nechal jsem dveře otevřené.“

„A teď na sto procent víš, že tam uvnitř někdo číhá, že?“ vydechl tiše Manolis, když vytahoval švoji pistoli. Na hlaveň upevnil tlumič a pak natáhl kohoutek.

„Bože, ano!“ zasípal Darcy. „Vím to na beton. Je to, jako by mě někdo zkoušel otočit a nakopnout, až bych odsud odletěl! Nejdřív se mi nechtělo vystoupit z auta a ted, s každým dalším krokem, můj odpor vstoupit dovnitř čím dál více sílí. Věř mi, ať je tam kdokoli, je smrtelně nebezpečný!“.

„Pak ho dostanu,“ řekl Manolis a ukázal Darcymu pistoli. „Protože tohle je taky smrtelně nebezpečné!“ Natáhl se a strčil do dveří, které se tiše otevřely. „Pojďza mnou.“ Přitiskl se ze strany k zárubni dveří, trochu se přikrčil a vklouzl dovnitř.

Všechny Darcyho smysly, každé nervové zakončení celé jeho bytosti ječelo UTÍKEJ!… ale on následoval Manolise dovnitř. Tentokrát své nadání nenechá, aby z něho udělalo zbabělce. Už měl na svědomí dva lidi. Nastal čas ukázat té zatracené věci, kdo je tady pánem!

Manolis rozsvítil světlo.

Obývací pokoj byl prázdný, vypadal stejně, jako když ho Darcy opustil. Manalis pohlédl na Darcyho, naklonil tázavě hlavu na jednu stranu a lehce pokrčil rameny. „Kde?“ jeho šepot byl tak tichý, že dotaz Darcy pouze odečetl ze rtů.

Darcy se rozhlédl po pokoji, díval se na postele naskládané ve středu pokoje, na tapisérii na zdi, na dvě zdobené olejové lampy vystavené na poličce, na Harryho kufr pod postelí, kterou nikdy nevyužil. A na zavřené dveře vedoucí do ložnic, také nepoužívaných. Až doTeď…

Jého oči se vrátily k Harryho kufru a přimhouřily se. „No?“ utvořila znovu Manolisova ústa.

Darcy si přitiskl ukazováček na rty, přešel k posteli a zpod ní vytáhl ven Harryho kufr. Víko nebylo zamčené; zvedl ho, vytáhl ven kuši a nabil ji, pak se vztyčil. Manolis souhlasně přikývl.

Darcy přešel ke dveřím do jedné z ložnic, natáhl ruku a strčil do nich. Jeho chvějící se špičky prstů mu neřekly nic, kromě toho, že je k smrti vyděšený. Poručil svým nohám, aby ho zanesly ke druhým dveřím, a chtěl se jich také dotknout. Ale ne, takovou odvahu mu už jeho talent nedovolil. NE! něco na něj zaječelo. DO PRDELE, NE!

Na pažích mu vyskočila husí kůže, když se napůl otočil k Manolisovi, aby řekl: „Je tam!“ Nestihl to už vyslovit.

Dveře se rozletěly, srazily Darcyho stranou a ve dveřích se objevil Seth Armstrong. Při pohledu na jeho opičí, hrozivý vzhled by niko-mu nemohlo uniknout, jak zvláštně vypadá a ani ze je všechno, jen ne člověk. V tlumeném osvětlení místriosti mu jeho obrovské, žluté, levé oko lezlo ven z důlku a pravé zakrývala černá páska.

Manolis zařval: „Zůstaň stát; kde jsi! Stůj klidně!“ Ale Armstrong se v pouze divoce zasmál a rozběhl se směrem k němu.

„Střílej!“ zakřičel Darcy, který se škrábal na nohy. „Proboha, zastřel ho!“

Manolis neměl na výběr, protože Armstrong byl už skoro u něj – a cenil na něj takové zuby, v jaké Řek prostě nemohl uvěřit! Vystřelil dvakrát skoro bez míření, první kulka zasáhla velkého Američana do ramene a nadzvedla ho, druhá zasáhla břicho, zlomila ho v pase a trochu odhodila dozadu. Jeho postup však nezastavily. Znovu se napřímil, popadl Manolise za rameno a udeřil jím o zeď. Manolis si uvědomil, kdy dříve takovou sílu už pocítil, ale to poznání mu nikterak nepomohlo. Jeho zbraň obloukem odletěla a Armstrong s vyceněnými zuby se k němu opět blížil!

„Hej, ty!“ zařval Darcy. „Zparchantělej upíre!“

Armstrong, sklánějící svou přišernou tvář k Manolisovi, se otočil, a Darcy, který mu mířil na srdce, zmáčkl spoušť kuše.

Výstřel Manolise zachránil. Když se do Američana zabodla šipka, pustil ho a odletěl ke zdi. Dusil se, lapal po dechu a pokoušel se sevřít šipku a vytáhnout ji ven. Ale nedařilo se mu to. Vězela příliš blízko srdce,toho nejdůležitějšího orgánu. Srdce pumpovalo upíří krev, která byla zdrojem jeho strašlivé síly.Chrčel, kašlal, potácel se dopředu a dozadu a plival krev. Levé oko mu zářilo jako kapka síry vypálená do jeho obličeje!

Manolis už zase stál na nohou. Zatímco se Darcy zuřivě snažil znovu nabít kuši, Řek vypálil do ochromeného upíra čtyři dobře mířené rány. Nyní měly kulky daleko větší účinek. Každá z nich jím

mrštila jako rána beranidlem a poslední ho vrhla proti oknu, které se ve sprše skla s třeskotem roztříštilo. Rozbité okenice se rozletěly a Armstrong byl vržen do ztemnělé zahrady.

Darcy znovu nabil. Vypotácel se ven z vily a Manolis ho následoval. Armstrong ležel na zádech mezi střepy rozbitého okna a rukama bezvýsledně tahal za šipku z tvrdého dřeva, kterou měl zabodnutou v hrudi. Uviděl přicházet Darcyho a nějak se mu podařilo posadit se!

Darcy mu nedal šanci; ze vzdálenosti necelého půldruhého metru vyslal do upírova srdce druhou šipku, ta ho nejenže znovu složila, ale také přibodla k zemi, takže zůstal tiše ležet.

Manolis s pootevřenými ústy pokročil vpřed. „Má…..dost?“

„Jen se na něj podívej,“ těžce oddechoval Darcy. „Copak vypadá, že by bylo po něm? Možná v ně věříš, Manolisi, ale nevíš o nich to, co já, Nemá dost – ještě ne!“

Armstrong ležel tiše, ale jeho prsty sebou cukaly, čelisti cvakaly a zářivě žluté oko je sledovalo, kamkoli se pohnuli. Černá páska se smekla a prázdný oční důlek temně zíral do světla, proudícího rozbitým oknem.

Darcy přikázal: „Hlídej ho!“ a pospíchal dovnitř. O chvilku později se vrátil s dlouhým, těžkým a jako břitva ostrým.sekáčkem na maso, který také pocházel z Harryho kufru. Manolis spatřil, jak se stříbřitě leskne a řekl: „Cože?“ Horní ret mu nervózně zacukal a odhalil zuby.

„Kůl, meč a oheň!“ odpověděl Darcy prostě. „Chceš ho setnout?“

„Okamžitě. Jeho upír ho už léčí. Vidíš, nekrvácí. Každého nor-málního člověka by tvé kulký – kterákoli z nich – zabily už jen šokem, a to nemluvím o škodách, které nadělaly. Jeho trefilo šest, a ani nekrvácí! Dostal dvě šipky, jednu rovnou do srdce, a ruce mu pořád slouží. Oči také… a uši!“

Měl pravdu: Armstrong jejich rozhovor slyšel a hnusná bulva jeho levého oka se stočila a upřeně zírala na sekáček v Darcyho ruce. Opět začal chrčet, tělem tloukl o zem a patou pravé nohy rytmicky bušil do vyschlé půdy zahrady.

Darcy poklekl vedle něj na jedmo koleno a Armstrong se ho pravou rukou pokusil křečovitě zachytit. Nemohl na něj dosáhnout, protože své údy nedokázal pořádně ovládat. Pěna, hleny a krev stoupaly vzhůru upírovým hrdlem. Pravá ruka popoběhla směrem k Darcymu jako pavouk, dokud ji tíha paže nestrhla zpět. Zkusil to potřetí, pak se náhle svalil zpět a zůstal tiše ležet.

Darcy zatnul zuby a zvedl sekáček

Membrána v důlku Armstrongova pravého oka se napjala, praskla a na jeho tvář se vyplazil modrošedý pulzující prst!

„Ježíši!“ Darcy ucouvl, téměř upadl a Manolis převzal velení. Začal pálit do Armstrongovy tváře, mačkal spoušť pistole s tlumičem tak dlouho, dokud příšerný prst i obličej nebyly skoro na kaši. A když byl zásobník prázdný, vzal z Darcyho ztuhlých prstů sekáček a uťal Armstrongovi hlavu.

Darcy se odvrátil a zvracel. Mezi návály nevolnosti vykřikoval: „Teď toho… hnusného parchanta… musíme spálit!“

Manolis se do toho bez prodlení pustil. Koneckonců, lampy ve vilce nebyly jen na ozdobu. Obsahovaly petrolej a v kuchyni viděl ještě náhradní plechovku. Když začaly Armstrongovy pozůstatky hořet, dostal konečně Darcy svůj žaludek pod kontrolu. Manolis stál a díval se, dokud ho Darcy nepopadl za paži a neodtáhl do bezpečné vzdálenosti.

„Nikdy nevíš,“ varoval ho a utíral si ústa kapesníkem, „jestli v něm není víc odpornosti než jen ten hnusný prst!“ Ale nebylo…

„Doufám, že jste ho tam nenechali jen tak;“ řekl Harry. „Petrolej ho nemohl dokonale spálit.“

„Manolis měl vak na převoz mrtvol,“ vysvětlil Darcy. „Vzali jsme ho do spalovny odpadků v průmyslové části města. Řekli jsme, že nešeme prašivého psa, který se připlazil na naši zahradu a chcípl.“

„Žár spalovací pece spálil jeho kosti na popel,“ dodal Manolis. „Druhou krev jsme dostali my!“ zavrčel Harry, ale s tak neobvyklou divokostí, že na něj ti dva udiveně pohlédli. Všiml si jejich pohlédů a odvrátil se, ale Darcy si stačil povšimnout, že jeho oči byly odu-ševnělejší – nebo bezcitnější – než kdy předtím. A samozřejmě, věděl proč..

„Harry, ohledně Sandry,“ začal znovu vysvětlovat.

Harry ho přerušil. „Neudělal jsi žádnou chybu,“ řekl. „Pokud je to něčí vina, pak moje. Měl jsem se

osobně přesvědčit, že je ze zdejších nepříjemností venku. Ale my teď na ni myslet nemůžeme a já na ni myslet nesmím – ne, pokud chci přemýšlet o čemkoli jiném. Manolisi, přišly už informace, na které jsi čekal?“

„Z větší časti ano,“ odpověděl Řek. „Skoro všechny, až na tu nejdůležitější.“ .

Manolis řídil a Harry s Darcym seděl na zadním sedadle. Mířili do středu rodského Nového města, kde se Manolis ubytoval. Ještě riebylo šest večer a venku se už začali promenádovat nastrojení turisté. „Podívejte na ně,“ řekl Harry chladným hlasem. „Jsou štastní, smějí se a parádí, celý den se nad nimi klene modré nebe, mohou plavat v modrém moři a svět vypadá báječně. Neví, že se tou modří proplétají šarlatové nitky. Ani by nám nevěřili, kdybychom je s tím seznámili.“ Prudce se otočil k Manolisovi a úsečně dodal: „Řekni mi všechno, co ses dověděl.“

„Lazarides je velmi úspěšný archeolog,“ začal Manolis. „Do popředí se dostal asi před čtyřmi lety několika důležitými nálezy na Krétě, Lesbu a Skiru. Co dělal předtím… se jen domníváme. Ale má řecké občanství a rumunské! To je velmi zvláštní, řekl bych unikátní. Úřady v Aténách to prověřují, ale-“ pokrčiIrameny „-tohle je Řecko. Všechno zabere čas. A Lazarides má přátele ve vysokých kruzích. Občanství si nejspíše koupil, že? Určitě má dost peněz, pokud fámy nelžou. Fámy? Těch je až až! Říká se, že si ponechal – nebo prodal bezskrupulozním sběratelům – přinejmenším půlku vykopaných pokladů, je prý jako – jak se to říká? – Midas! Vše, na co sáhne, se změní ve zlato. Jemu stačí podívat se na ostrov a ví, jestli tam je ukrytý poklad. Dokonce i teď jeho lidé provádějí vykopávky ve starém křižáckém hradě na Chálki!“

Harry přikýv.l. „Tomu všemu rozumím a později vám jeho úspěchy vysvětlím. Teď pokračuj.“

Manolis zabočil z rušné ulice vlevo do úzké uličky a ještě jednou vlevo na malé soukromé parkoviště za hotelem. „Promluvíme si uvnitř,“ řekl.

Bydlel v prostorných pokojích; majitel očividně dlužil místní policii pár služeček a Manolis toho využil; zatímco mluvil, připravoval studené nápoje jen s trochou alkoholu. Přestože byl Řek, silně se potil. Darcy na to upozornil a Manolis pokrčil rameny.

„Jsem zločinci,“ vysvětloval. „Pardon: zločinec. Jsem vrah a trápí mě svědomí.“

„Armstrong?“ prohodil Harry. „Za celý svůj život jsi neudělal užitečnější věc!“

„Trápí mě, že jsem to udělal a neoznámil.“

„Zapomeň na nějaké výčitky!“ trval na svém Harry. „Možná si tu práci budeš muset zopakovat, a to dřív, než si myslíš. Řekni mi víc o tom Lazaridovi.“

Manolis přikývl. „Kupuje si ostrov. No, spíše skálu, v dodékánské oblasti poblíž Sýrny! Zvláštní! Chcí říct, k čemu ostrov? Jedna malá pláž a z moře se zvedající skály. Na největším skalisku chce postavit dům. Kdysi tam stála křižácká věž, maják. Co tam bude dělat se můžeme jen dohadovat. Není tam voda; všechno se musí přivézt lodí; bude tam jediným, velmi osamělým tvorem!“

„Orlí hnízdo;“ poznamenal Harry, „nebo alespoň něco hodně podobného. Stále touží být Vampýrem!“

„Cože?“ „Zapomeň na to. Pokračuj.“

Manolis opět pokrčil rameny. „Na Kárpathu má malé soukromé letadlo, Skyvan. Je tam přistávací dráha. Používá letadlo k výletům do Atén, na Krétu, kamkoli. Možná i do Rumunska, že? Což znamená, že jeho loď může občas kotvit u Kárpathu. Nebojte se, mám tam svého člověka. Každý den odlétají turisté z Rodu na Kárpathos. Také používaji Skyvan. Vypadájako létající krabička zápalek! Ale velmi bezpečná. Pilot bude hledat Lazaridovu loď. Jsem s ním v neustálém kontaktu…“

„Ještě něco?“ Harry byl velmi chladný a velmi bledý. Jako by se ho slunce ani nedotklo.

„Ted zprávy o Armstrongovi,“ řekl Manolis. „Před pěti a půl lety on a jeho američtí přátelé cestovali po Evropě… to je skoro všechno, co jsme o něm zjistili. Došlo tehdy k neštěstí, nějaký pád ze skály nebo co, a pár lidí při tom zahynulo. Sám Armstrong přežil, ale do Ameriky se nevrátil. Místo toho skončil tady, v Řecku, a požádal o řecké občanství. Další věc, kterou o něm víme, ze pracoval pro Lazarida.“

„Víc nevíte?“ Harry ponurý, skoro prázdný výraz, se nezměnil.

„To je všechno,“ řekl Manolis. „Jo, ještě jedna věc. Mám povolení pronásledovat toho psa vrykoulaka třeba do pekla, pokud ho najdu!“ Darcy přikývl. „Moc jsme toho včera v noci nenaspali. Manolis strávil spoustu času telefonováním do Atén. Tlačili jsme problém drog do popředí, jak nejvíc jsme mohli. A proto teď máme k dispo-zici všechny síly, které potřebujeme, abychom vypátrali a zatkli Lazarida a jeho

posádku.“

„Pokud je najdeme,“ zopakoval Harry po Mánolisovi.

„No, o dvou nebo třech vím zcela jistě!“ řekl Řek. „Provádějí na Chálki ve zříceninách vykopávky.“

Harry znovu přikývl. „Ano, tam můžeme začít. Taky bych rád viděl ty skály u Dodekánu. Dobrá, teď vám povím, co jsem zjistil já. Sami uvidíte, jak jednotlivé kousky skládačky do sebe zapadají. Varuji vás, moje historka vám bude znít neuvěřitelně.“

Vyprávěl jim všechno a oni fascinovaně poslouchali až do konce.

„A tak teď mám svou řeč mrtvých zpátky,“ zakončil, „což je alespoň jeden krok správným směrem.“

„Ty jsi ale chladnokrevný,“ vyčítal mu Manolis. „Myslel jsem si to o tobě od našeho prvního setkání. Mluvíš o krocích správným směrem a celou tu dobu Sandra, tvoje milenka

„Manolisi,“ zarazil ho Harry. „Žádný člověk neztratil víc než já. Ne, nedělám ze sebe mučedníka, jen konstatuji skutečnost. Nepří-jemnosti a zvláštní věci se mi stávaly, když jsem byl ještě chlapec, a dosud mě provázejí životem. Ztratil jsem každého, koho jsem miloval. Dokonce jsem ztratil syna na odlehlém světě, kde propadl jiné víře: právě té proklaté víře zvané vampyrismus! A čím víc ztrácíš, tím tvrději jdeš za svým cílem. Zeptej se hazardních hráčů. Nehrají proto, aby vyhráli, ale aby prohráli. Kdysi vyhrávali, ale teď, když vyhrají, vracejí se ihned zpátky k hracím stolům.“

„Harry,“ chytil ho Darcy za paži, „uklidni se.“

Ale Harry jeho ruku setřásl. „Nechej mě dokončit myšlenku.“ Otočil se zpátky k Manolisovi. „Také jsem kdysi vyhrával. Hrál jsem zatracenou hru, kde jsou všechny karty proti tobě. Chceš, abych pro Sandru truchlil? Možná budu – později. Chceš, abych se sesypal a ukázal, že jsem dobrej kluk? Ale co dobrého z toho vzejde, když se v téhle situaci složím? Ano, myslím, že jsem Sandru miloval. Ale pro ni je už příliš pozdě cokoli udělat. Připočtu ji k tomu, co jsem ztratil. Jen tak se na její ztrátu můžu dívat a pokračovat pořád dál. Možná, že teď začnu znova vyhrávat. Možná, že my teď začneme mít navrch. Sandra ne, protože už je mrtvá. Pokud není, bylo by pro ni lepší, kdyby byla. Já už teď toho Janose Ferenczyho znám, takže vím, o čem mluvím. Říkáš mi, jak jsem chladný, ale nevíš, jak uvnitř celý hořím. Teďtě požádám o laskavost: přestaň se starat o to, jak věci vidíš. Nestarej se o Sandru. Je příliš pozdě. Tohle je válka a ona byla obětí. Co teď musíme.udělat, je začít vracet rány, dokud ještě máme šanci!“

Dlouhou chvíli Manolis neříkal nic. Pak promluvil velice měkce: „Příteli, dostal jsi těžkou ránu. Neseš na svých ramenech velikou tíhu a já jsem velký hlupák. Je mi jasné, že nemůžu pochopit, co pro tebe ta ztráta znamená nebo jaký vůbec.jsi. Nejsi obyčejný člověk. Neměl jsem žádné právo s tebou takhle mluvit ani mít o tobě takové myšlenky.“

Harry seděl velmi tiše a jen Řeka pozoroval a Manolis si povšiml jak Harryho oči pomalu vlhnou. Než mu po tváři stačila stéci slza, Harry vstal, odkopl židli a nejistě se odpotácel do koupelny…

# # #

Později. „Nejvíce mě štve,“ řekl Harry, „že se nám vysmívá – nám všem, celému lidstvu – nejvíce asi mně. Má velké upíří ego. Nazývá se Lazarides po biblickém Lazarovi, který díky Ježíši vstal z mrtvých. Schválně se rouhá křesťanské víře. Nestačí mu to. Aby urážku znásobil, nazývá stejným jménem svou loď! Vyzývá nás, abychom ho našli, křičí: ‚Hej, koukejte, vrátil jsem se!’ Porušuje první pravidlo upírů – být nenápadný, a to mnohá způsoby. Myslím si, že nás dráždí schválně.“ „Ale proč?“ zeptal se Darcy.

„Protože si to může dovolit!“ odpověděl Harry. „Protože lidé už v upíry nevěří. Tím nemyslím nás, ale všechny lidi. V dnešní době si může dovolit být nápadným, jelikož je před davem v bezpečí. Dráždí nás také proto, že ví, že lidé, kteří věří – a to jsou ti, kteří ho hlavně zajímají, ti nebezpeční, vy, já, pobočka E a další přátelé – půjdou proti němu.“

„Chceš říct, že… se chce s námi střetnout?“

„Ach ano, protože vidí do budoucnosti! V tomhle umění je nejlepší, díky němu přelstil Faethora. Ví, že se s ním musíme utkat. Proto se snaží řídit události tak, aby byly všechny výhody na jeho straně. Použije mé vlastní zbraně proti mně a proti každému, kdo půjde se mnou..Má Kená Layarda, a tak dokáže více méně libovolně vyhledat každého z nás. Ochromil Trevora Jordaná tak, že je k nepoužití, unesl Sandru, ne kvůli své nenasytností nebo chtíči, ale aby mě lépe poznal, protože pak bude znát nejen mé silné

stránky, ale i mé slabiny: A incident, který se odehrál minulé noci: poslal svého otroka Armstronga, aby vás otestoval a připadně zničil, aby mi odepřel použít jednu z mých poslednich opor.“

„Když může vidět do budoucnosti, proč nevěděl, že Armstronga dostaneme?“ použil Manolis policejní logiku. „A pokud ano, proč ho tedy obětoval?“ .

„Jak už jsem řekl,“ odpověděl Harry; „testoval nás. Armstrongovo zničení nevidí jako oběť. Upíři nemají přátele, jen otroky. Kromě toho, Armstrong byl jen jedním z jeho hráčů; má jich o hodně víc. Například Kena Layarda, který může dělat všechno, co Armstrong, a ještě daleko víc. Vím na co se chceš zeptat: proč provokovat šarvátku, kterou nemůžeš vyhrát, že?“

„Správně.“ Harry zavrtěl hlavou. „Takhle to s budoucností nechodí,“ řekl. „Není snadné ji číst, a už vůbec ne bezpečné, ale není způsob, jak se jí vyhnout. Každý by si měl zapamatovat, že nic není jisté, dokud se to nestane. Dříve žil jeden člověk, ruský esper, který se jmenoval Igor Vlady. Jednou jsem se s ním setkal v Möbiově kontinuu. Za života byl prognostik, četl budoucnost. Když zemřel, pokračoval v tom, časem se stal mistrem ve čtení budoucnosti a minulosti. Jako byl veškerý prostor Möbiovi k dispozici jako otevřená kniha, Vladyho hřištěm byl zase všechen čas. Jako nehmotný putoval navždy proudem času. Vlady mi prozradil, že za života považoval svou vlastní budoucnost za nedotknutelnou; nečetl ji, cítil, že kdyby to udělal, pokoušel by osud. Nechtěl vědět, kdy a jak nadejde jeho čas, protože byl přesvědčen, že by se jenom trápil, jak se jeho konec čím dál víc přibližuje. Nakonec ve slabé chvilce porušil vlastní pravidlo a předpověděl svou smrt. Věřil, že ví, z které strany přijde, a pokusil se jí vyhnout. Ale mýlil se a vběhl jí přímo do náruče! Byl jako člověk, který přechází přes koleje, vidí přijí-ždět vlak a uskočí, aby se mu vyhnul – do cesty jinému vlaku.“

Darcy řekl: „Chceš říct, že Janos nemůže tomu, co vidí v budoucnosti, věřit?“

„Může tomu věřit do puntíku. Ale vidí jen široké schéma a ne drobné detaily. A ať vidí cokoli, ví, že se tomu némůže vyhnout. Například: věděl, že ho Faethor zničí, ale v budoucnosti viděl i svůj návrat. Nemohl Faethora zastavit, a ani se o to doopravdy nepokoušel, protože nevyhnutelnému se nedá uniknout, ale mohl se postarat o to, aby se vrátil, a to také udělal.“

Manolis se s tím vším zatím vyrovnával, jak nejlíp dovedl, ale nyní začal cítit cosi jako beznaděj. Zeptal se: „Jak si můžeme myslet, že takové stvoření porazíme? Mně se zdá… nepřemožitelný!“

Harry se usmál podivným, divokým úsměvem. „Nepřemožitelný? Tím si nejsem tak jist. Ale jsem přesvědčen, že by chtěl, abychom si to mysleli! Zeptej se sám sebe: jestliže je nepřemožitelný, proč se o nás vůbec zajímá? Proč se o mne tak stará? Ne, Igor Vlady měl pravdu: budoucnost je vždy nejistá a jen čas ukáže. A kromě toho, jaký je v tom rozdíl? Jestli ho nebudu hledat já, vyhledá on mě.“ Přikývl. „Ano, naše střetnutí se blíží. Prozatím za provázky tahá Janos. Můžeme jen doufat, že přitom šlápne vedle a udělá stejnou chybu jako Igor Vlady… a vkročí pod vlak.“

Pět minut po osmé přišel Manolisem očekávaný telefonát od pilota Skyvanu na lince Rodos – Kárpathos; vyšlo najeyo, že letoun Jianniho Lazarida, pilotovaný jeho zaměstnancem, vzlétl z Kárpathosu a s Lazaridem na palubě zamířil neznámo kam. Lazaridovu společnost tvořili muž a žena odpovídající popisu Sandry a Kena Layarda!

Harry se zatvrdil, protože něco podobného čekal, a nebyl tedy příliš šokován, ale spíše zmaten. „Co znamená, neznámo kam? Tady se neprochází celnicí nebo tak něco? Nezapsal se někde, proclili ho snad, nebo co tady vlastně dělají?“

Manolis si odfrkl. „Říkám znovu, tady je Řecko. A Kárpathos je malý ostrov: Letiště tvoří dřevěná bouda! Stojí tam teprve rok nebo dva a nebyla by tam vůbec, kdyby nebylo turistů. Ty říkáš celnice? Pche! Někdo ti orazítkuje pas, když jsi cizinec a přiletíš do země, možná, ale ne když jsi Řek a odjíždíš ze země! A ve 3:00 ráno – udivuje mě, že se vůbec někdo uráčil zapamatovat si přesný čas!“

„To je v háji,“ řekl Darcy. „Mohl odletět kamkoli.“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne, můžu ho najít. Problém je v tom, že pro mě nebude tak snadné jít za ním. Skočíme po něm, až na něj dosáhnemé. Zatím musím mluvit s Armstrongem:“

To vyvedlo oba, Darcyho i Manolise, na chvíli z míry. Darcy se vzpamatoval jako první, protože už dříve viděl nekroskopa při práci. „Chceš, abychom tě k němu zavezli?“

„Ano, hned teď. Ne, že by nás honil čas, to si nemyslím. Kola se roztočila a jsem si jist, že všechno nakonec dospěje k cíl . Ale kdybych tady jen seděl a točil si palci mlýnek… myslím, že bych se zbláznil.“

Manolis mu skočil do řeči: „Říkáš, že si půjdeš promluvit s mrtvolou?“

Harry přikývl. „Ano, do spalovny. To je místo, kde teď je a kde zůstane už navždy.“‘

„A…..a on s tebou bude mluvit?“

„Mrtvé neobtěžuje mluvit se mnou,“ vysvětloval Harry. „Armstrong už není Janosovým otrokem. Možná, že by měl dokonce chuť mi některé věci vyjasnit. Později v noci se pokusím spojit ještě s někým.“

„S Möbiem?“ zeptal se Darcy. „Upír spoutal mou mysl a vzal mi řeč mrtvých a jiný upír uvedl ten zmatek do pořádku. Ten, kdo napáchal tu škodu, byl také velkým matematikem: můj syn, který svůj talent zdědil po mně. Zatímco byl v mé mysli, zavřel určité dveře a já teď nedokážu počítat: No a jestli byl Faethor schopen vrátit mi řeč mrtvých, možná Möbius dokáže oprávit mé další nadání. Jestli ano, Janos se doopravdy zapotí.“

Spalovna byla stále v provozu. Mladý řecký dělník pracoval přesčas a házel lopatou kousky dřevěného odpadu do rudožluté zářící tlamy řvoucí bestie. Z vysokého komína vystřelovala ven oblaka černého kouře a jisker. Darcy a Manolis se postavili stranou a pozorovali topiče při práci. Harry se posadil opodál na starou bednu a jeho upřený pohled byl téměř prázdný. Jeho mysl však rozhodně prázdná nebyla. Instinkt nekroskopa ujišťoval, že duch Setha Armstronga je přítomen. A skutečně, uslyšel jeho naříkavé výkřiky.

Armstrongu, zavolal měkče Harry, už jsi z toho venku. Osvobodili tě. Tak proč ten smutek?

Nářek a vzlyky ihned ustaly a vzápětí se Harrymu ozvalo v hlavě: Harry Keoghu? Armstrongův mrtvý hlas byl plný údivu a nedůvěry. Ty se mnou mluvíš?

Mluvil jsem s daleko horšími, než jsi byl ty, Sethe, řekl mu Harry. Myslím si, že jsi byl jen další obět, jako mnoho jiných. Nemohl jsi zabránit tomu, aby ses stal tím, čím jsi byl.

Nemohl, opravdu nemohl! odpověděl Američan a v hlase mu zazněla úleva. Pět dlouhých let jsem,byl jen… mouchou v jeho síti. On byl pán; já jeho otrok; nic z toho, co se stalo; jsem neudělal ze své vlastní, svobodné vůle.

Hm, řekl mu Harry, ale oni rádi předstírají, že to tak je. Myslím, že i když vědí, že je to lež, je to balzám na jejich svědomí: že jim patříš ze své vlastní, svobodné vůle.

Svědomí? Armstrongův hlas zněl hořče. Nechtěj mě rozesmát, Harry. Stvůry, jako je Janos Ferenczy, nic tak lidského nemají!

Takže jsi rád, že jsi konečně volný, ne? Proč tedy ta lítost? teď jsi jedním z mrtvých. Což, jak mi mnozí z nich řekli, neří takzlé, jak by se mohlo zddt.

Opravdu? řekl Armstrong. Opravdu věříš, že by mrtví chtěli mít se mnou něco společného?

Harry chvíli přemýšlel a pak odpověděl: Přinejmenším o dvou z nich si to myslím. A bude jich pravděpodobně víc. Co tvoji rodiče, Sethe? Vycítil Američanovo přikývnutí. Ano, zemřeli před několika lety. Ale… myslíŠ…?

Myslím, že až se dáš trochu dohromady, stálo by za to pokusit se je kontaktovat, řekl Harry. A všichni ti ostatní na věčnosti: kdo ví? Možná tě neodsuzují tolik, jak si myslíš.. Určitě za tebe můžu ztratit slovíčko. Udělal bys to?

Proč se na mě nezeptáš mrtvýeh, poradil mu Harry. Myslím, že ti prozradí, že nejsem zase tak špatný. Zatím chci po tobě jednu laskavost, kterou bys pro mě mohl udělat.

Armstrongovy myšlenky opět zhořkly. Něco za něco, že? Dokonce i tady.

Ne, špatně jsi mě pochopil, Sethe, namítl Harry. Když mě odmítneš, nebude v tom žádný rozdíl. tak jim doporučím, aby s tebou zacházeli mírně. Jsi mrtvý a spálený na popel. Všichni mrtví vědí, že víc už nemůžeš být potréstán.

Co chceš vědět?

Janos odletěl z Rodu, vysvětlil mu Harry. Nejspíš úplně opustil ostrovy. Vzal s sebou ženu – předpokládám, že víš, že Sandra byla mojé žena. Chci vědět, kam odletěl.

Ona má být návnadou v pasti, to jsi pochopil, ne? Ano, vím. Ale stejně po něm půjdu.

Pak jdi do Rumunska.

Harry si povzdechl. Tohle byl ten nejhorší možný scénář. Z Rumunska jsem se právě vrátil, řekl. Podruhé už to nebude tak snadné.

Nieméně právě tam teď je. Na svém hradu v horách nad Halmagiu. Říkal, že ty jsi jeho jediný žijící nepřítel a největší možný nepřítel a že vaše setkání musí proběhnout tam. V čase, který určí on, a na jeho území. Takhle to viděl a takhle to bude hrát, ale Harry… doufám, že jsi tu dívku nemiloval.

Dost! Harry zaskřípal zuby, zavrtěl hlavou a vypudil z mysli nepředstavitelné obrázky, které evokovaly Armstrongova slova. Byla to instinktivní reakce na věc, ktera, jak doufal, nepřijde na přetřes. Nic o tom nechci vědět.

Armstrong byl tiše, ale Harry cítil jeho účast, a dokonce jeho… výčitky svědomí? A Harry náhle věděl. Předpokládal, že by to tak mohlo být, ale pokoušel se podezření vypudit ze své mysli. Až do této chvíle. Tys ji pro něj unesl, že?

Armstrong začal znovu vzlykat, To mění všechno, že? Ale nebyla to otázka, pouze konstatování faktu. Ano, on pronikl do její mysli a já jsem ji unesl.

Harry nezuřil, neklel, prostě vstal a se sklopenou hlavou odcházel pryč.

Darcy a Manolis se k němu přidali, pohlédli na něj, pak na sebe a raději se na nic neptali. Za nimi syčela a řvala spalovací pec a muž hlasitě vzlykal, ale slyšet ho mohl jen Harry Keogh.

Navzdory svým slibům na jeho volání Harry nedbal…

# # #

Později v hotelu, kde si Harry sjednal vlastní pokoj, pokusil se kontaktovat Möbia. Vyslal své vědomí nekroskopa do místa, jež velmi dobře znal: na hřbitov v Lipsku, kde ležely pochovány již sto dvacet let smrtelné pozůstatky Augusta Ferdinanda Möbia, že kterých ale jeho nesmrtelná mysl matematika a astronorna odcházela zkoumat vesmír.

Pane? Ohlásil se Harry s obvyklým respektem. Auguste? To jsem já, Harry Keogh. m, že uběhl nějaký čas, co jsme byli naposledy v kontaktu, ale doufal jsem, že si s vámi budu moci opět promluvit.

Čekal, ale odpovědi se nedočkal, slyšel jen prázdné ticho. Předpokládal, že to tak bude: člověk, který ho naučil jak používat pátý rozměr, dimenzi, o níž se ostatní jen dohadovali, byl pryč i nyní a bádal kdesi v Möbiově kontinuu. Harry nedokázal odhadnout, jak dlouho byl pryč, dokonce se ani neodvážil hádat, kdy se vrátí. Jestli se vůbec vrátí.

Ale pokud měl Harry dosáhnout rovnováhy sil mezi ním a Janosem, Möbius byl jeho jedinou nadějí. Zkoušel navázat kontakt dál; hodinu, dvě, dokud mu konečně nezaklepal na dveře Darcy. „Podařilo se?“ zeptal se, když mu nekroskop otevřel dveře.

Harry zavrtěl hlavou. A za téhle situace překvapivě řekl: „Mám hlad.“ Všichni tři jedli venku, v taverně, kterou doporučil Manolis; během jídla jim Harry nastíniI, jak vidí další postup:

„Manolisi;“ řekl, „potřebuji se dostat do Maďarska. Pro začátek do Budapešti a odtud přes hranice do Halmagiu. Je to asi sto padesát mil daleko. Jakmile tam budu, pojedu dál autobusem nebo vlakem; přijedu tam, samozřejmě, jako turista. Zatím nevím, jak se dostanu přes rumunské hranice. Až budu na místě, něco vymyslím. Jak dlouho potrvá, než mě vybavíte dokumenty?“

Manolis pokrčil rameny. „Žádné nepotřebuješ. Tvůj anglický pas říká, že jsi ‚spisovatel’; je v něm řecké razítko; zcela jasně jsi normální turista nebo spisovatel, který hledá náměty. Můžeš prostě letět z Atén do Budapešti. Třeba zítra, jestli chceš. To není žádný problém.“

„To je to tak prosté?“

„Maďarsko není Rumunsko. Tam neplatí tak přísné předpisy. rumuni létají do Maďarska běžně. Kdy chceš letět?“

„Za tři, čtyři dny,“ odpověděl Harry. „Hned jak tady skoňčíme. Ale jak už jsem říkal, pro Janose už není čas důležitý. Jsem přesvědčen, že se prostě zakope v transylvánských horách a bude na mě čekat.„Ví, že tam nakonec přijdu.“

Manolis na něj pohlédl a odvrátil se. „Čas není důležitý,“ zamumlal Řek a trochu potřásl hlavou.

„No dobře,“ řekl Harry okamžitě a jeho hlas zazněl nezvykle drsně, „vím, co tě trápí. Zkusím ti to vysvětlit nejjednodušeji, jak to půjde. A pak už toho, pro Kristovy rány, nech! Janos ze Sandry buď už udělal upíra nebo ne. Jestli ne, má ji jako eso v rukávu pro případ, že bych vyrukoval s něčím nečekaným a pak by ji použil pro vyjednávání. Ale v to jenom doufám, ve skutečnosti si to nemyslím. A pokud už ji

proměnil… pak nejlepší, co pro ni můžu udělat, je zabít ji! Pro její dobro. Když se teď soustředím na Sandru místo na to ostatní, nebudu moci jasně myslet. Všichni musíme mít čistou mysl. Vím, že si o mně myslíš, že jsem bezcitný, ale je ti už všechno jasné?“

Manolis závrtěl hlavou: „Ne bezcitný,“ odporoval, „ale velmi silný. Prostě jen potřebuji, aby mi to někdo připomněl. Víš, Harry, někteří z nás nejsou tak silní.“

Harry si povzdechl a přikývl. „Myslím, že ty jsi,“ řekl. Pozvedl sklenici sytě rudého vína.

Darcy si upřesňoval: „Takže za tři čtyři dny odletíš do Maďarska, žé? A do té doby? Máš v úmyslu se pustit do těch, co tu zbyli, že?“ „Přesně to mám na mysli,“ odvětil Harry. „Janos má své lidi nebo upíry na vykopávkách na Chálki. Je možné, že na osirově jsou ještě další, a pak je tu posádka jeho lodi. Není jich zrovna málo a my nevíme, jak jsou nebezpeční. Chci říct, že jestli jsou všichni upíři, pak jsou velice nebezpeční, ale nejsou upíři jako upíři. Janos je… zatraceně nebezpečný upír! V porovnání s ním vyřídit ty ostatní nebude příliš těžké. Rozhodně ne těžší, než to bylo s Armstrongem.“

„Kristepane!“ děsil se Manolis a pokřižoval se. „Tobě se nezdál ten Američan dost tvrdý?“

„Ale ano,“ uklidnil ho Harry. „Jen jsem myslel nahlas a připomněly se , mi některé věci, které jsem viděl na Hvězdné straně. Manolisi, už jsi t viděl, jak mohou být účinné šipky z tvrdého dřeva vystřelené z kuše. Můžeme na Rodu sehnat nějakou speciální výzbroj?“

„Kuše? Myslím, že ne. Ale můžeme sehnat něco podobného: oštěpomety na vystřelování harpun!“

Harry začal vrtět hlavou, ale pak se zarazil a přimhouřil oči. „S kovovými šipkami, že?“ „Ano, s ocelovými harpunami;“ přikývl Manolis a byl zvědav, o čem Harry přemýšlí. Nekroskop ho dlouho nenapínal.

„Dají se tu někde postříbřit? Znáš nějakou továrnu nebo firmu, která by nám postříbřila pár barpun?“

Manolis vytřeštil oči. „Jasně!“ rozzářil se.

„Výborně, kupme si dva nebo tři oštěpomety. Můžeme ten nákup nechat na tobě?“

„Hned zítra ráno to zařídím. Už jsem s nimi rybařil a znám je dobře. Nejlepší model se jmenuje ‚Champion’, je italské výroby a má jednu nebo dvě gumy. Při použití jednoduché šipky s kovovou západkou, která se při výstřelu otevře, budou. stejně účinné jako tvoje kuše.“

„Gumy?“ Darcy se ve vodních sportech příliš nevyznal.

Harry mu to vysvětlil: „Tyhle zbraně používají k vystřelování šipek gumu. A jsou zatraceně smrtící. Ale nabíjení je pomalé, takže potřebujeme zbraně s jednou, ale silnou gumou. Manolisi, raději sežeň těch zbraní půl tuctu. Myslím, Darcy, že je čas zavolat pro pomoc. Předpokládám, že nebude příliš těžké sehnat tři nebo čtyři dobrovolníky z té tvé party v Londýně.“

„Z pobočky E?“ řekl Darcy. „Ti jen čekají na pokyn. Zavolám chlapy, kteři dělali na případu Bodescu. Můžu to zařídit hned, jak tady skončíme.“

„Dobrá,“ přikývl Harry. „Ale asi by byl dobrý nápad začít ještě dřív, než sem dorazí. Myslím, že naše hlavní priorita je Chálki. Víme, že tam je jen pár Janosových stvůr. Kromě toho ani nevíme, jestli to jsou stvůry. Docela klidně to mohou být lidé, hlupáci, které platí a kteří nevědí, pro koho pracují. Musím je vidět, abych to poznal. Manolisi, kdy budeme mít ty postříbřené šipky – harpuny?“

„Zítra večer?“

„A jak dlouho trvá cesta na Chálki?“

„Rychlou lodí dvě, maximálně dvě a půl hodiny,“ pokrčil Manolis rameny. „Chálki leží jen několik mil od ostrova Rodos, ale padesát mil podél pobřeží od města Rodos, kde jsme právě teď. Je to malý ostrůvek. Velká skála v moři. Jedna vesnice s několika malými tavernami, jednou krátkou cestou, několika kopci a jedním křižáckým hradem.“

„Zítra je středa,“ řekl Harry. „Pokud můžeš zajistit loď s kapitánem na čtvrteční ráno, snadno tam můžeme být před polednem. Takže tohle se pokusíme vyřešit tímto způsobem. Je nějaká možnost podívat se mezitím na ‚útes’, který Janos u Dodekánu koupil?“

Manolis zavrtěl hlavou. „Prohlídka ostrova by zabrala většinu dne. Navrhuji jet na Chálki ve čtvrtek ráno a pak pokračovat přímo na Kárpathos. Tam v zátoce, poblíž letiště, kotví Lazarus. Mimochodem, Chálki i Kárpathos leží v moři, kterému se říkalo ‚Karpatské’. Ten upír by se tam rád cítil jako doma, že?“

Harry přikývl. „Myslím, že je to náhoda. Zábavná, ale jen náhoda. Ale š tím ostatním, co jsi říkal,

souhlasím. V každém případě bychom ve čtvrtek večer měli mít posily z pobočky E. Stačí, když se na Janosovo orlí hnízdo z dvacátého století podíváme v pátek."

Harryho velký, krvavý steak bez zeleniny už musel být úplně studený. Zatím se ho ani nedotkl, zatímco ostatní už dávno dojedli, Pokrčil rameny. a stejně ho snědl. Bylo to už dávno, co ochutnal maso tak syrové a krvavé. Vlastně si na to ani nemohl vzpomenout. A sytě rudé víno mu také chutnalo. Hořce si pomyslel: Když je nemůžeš porazit, přidej se k nim!

Možná měl Manolis pravdu a skutečně byl tak bezcitný…

Po návratu do hotelu na ne čekal vzkaz: vrchní sestra z ústavu pro choromyslné žádala; aby jí inspektor Papastamos zavolal. Manolis to okamžitě udělal. Mluvil do telefonu svou obvyklou kulometnou řečtinou s dlouhými pauzami mezi jednotlivými výbuchy a Harry a Darcy pozdrovali, jak se mu ve tváři mění různé výrazy: z obezřetného a tázavého na udivený, pak nedůvěřivý a nakonec na zcela jasně radostný. Konečně jim byl schopen hovor přetlumočit.

„Stav Trevora Jordana se velmi zlepšil!" téměř vykřikl s širokým úsměvem ve tváři. „Je při vědomí, mluví a to, co říká, dává smysl! Nebo alespoň byl při vědomí. Dali mu najíst a pak dostal injekci, aby se na noc uklidnil. Ale než usnul, Harry, přál si tě vidět. Říkali, že tě chce vidět hned ráno."

Darcy a Harry se na sebe udiveně podívali a Darcy řekl: „Co si o tom myslíš?"

Harry byl očividně vyveden z míry. Zamračil se a poškrábal se na bradě. „Možná… možná, že je z Janosova dosahu? myslel jsem, že jeho stav je trvalý – že jeho mysl byla zmatená stejně jako moje – ale možná, že Janos toho není schopen. Třeba není tak dobrý. Sakra, záleží na tom? ať už to způsobilo cokoli, připadá mi to jako dobrá zpráva. Abychom to zjistili, musíme počkat do rána…"

Třináctá kapitola

První kontakt – Výzva – Otroci

Dříve než usnul, pokusil se Harry znovu kontaktovat Möbia. Bezvýsledně; vyslal svou řeč mrtvých k Möbiovu hrobu v Lipsku, ale odpovědi se nedočkal. Jedním z důvodů, proč Harry odkládal pronásledování Janose, byla naděje (zoufalá), že se mu vrátí jeho matematické schopnosti – a tím i přístup do. Möbiova kontinua. Takový byl jeho plán, ale… Teď se zdálo, že na to může zapomenout.

Nakonec ztrápeně usnul.

Ale jeho současná posedlost ho pronásledovala i ve snu. Oddělen od menších problémů a vyrušení bdělého světa, pokračoval Harry ve vysílání myšlenek přes velkou temnou propast, kterou lidé nazývají smrt. Mnoho mrtvých ve svých hrobech jej slyšelo, mohli odpovědět nebo ho potěšit, ale neodvážili se. Žádný z nich nebyl ten, kterého hledal; rozhovor pro své vlastní potěšení by byl nevhodný. Věděli, že jejich politování nebo i přání úspěchu by byl jen překážkou v Harryho cestě. Nekroskop nebyl nikdy schopen odmítnout rozhovor s mrtvými, neboť jako jediný z živých lidí chápal jejich utrpení osamělosti.

Nicméně byla mezi mrtvými jedna osoba –ta, která ho z nich milovalá nejvíce – která k němu cítila mnohem menší úctu. Vlastně ho už mno hokrát vyplísnila. Matky už takové bývají.

Harry? ozvala se řečí mrtvých. Synku, slyšíš mě?

Povzdechl si a přestal hledat Möbia. V jejím tónu bylo něco, co ho k tomu přimělo. Co je, mami?

Co je? (dokázal si představit, jak se zamračila) Takhle se mnou mluvíš, Harry?

Mami, povzdechl si znovu a pokusil se jí to vysvětlit: Mám moc práce. To, co teď dělám, je důležité. Ani nevíš, jak je to důležité.

Tohle si myslíš? odvětila. Ty si opravdu myslíš, že to nevím? Kdo tě zná líp,než já, Harry? Nicméně vím alespoň to, že maříš čas!

Harryho spící mysl si s těmi slovy pohrávala a nenacházela pro ně žádné vysvětlení. Vlastně ani o žádné nestál. Matka jeho myšlenky okamžitě zachytila a obořila se na něj téměř vztekle: Cože!? Takhle se k tomu stavíš? Máš pocit, že tě zdržuji? Mrtví si tě váží, ale neznají tě tak dobře jako já. A ty… Harry… máš… problém!

Mami, já-

Já, já, já! Pořád jenom já! Copak jsi na světě jediný? Kdo je ten já, o kterém pořád mluvíš, Harry? A

proč nikdy neřekneš ‘my‘? Proč si stále myslíš, že jsi sám? Ze všech lidí, co jich jen je, právě ty nejsi sám. Lidé umírají milion let a leží tiše v temnotě, hlavou se jim honí myšlenky a promítají si své osamělé nápady, odděleni od sebe, ale spojeni vírou, že smrt je nehybnost, temnota (ale také konec bolesti), nekonečné vězení… dokud se neobjeví malé jasné světélko jménem Harry Keogh a neřekne:

, Proč se mnou nemluvíte? Poslouchám. A pak bys mohl zkusit s každým promluvit! Áááách! Jaká nádhera!

Harry zůstal tiše, protože nevěděl, co na to říct. Chválila ho, nebo kárala? Ještě nikdy ji takhle mluvit neslyšel, ani když byl vzhůru. Nikdy nebyla takhle rozzlobená. Tohle jeho maminka také zachytila.

Proč se zlobím? Nemůžu tomu uvěřit! Léta jsi se mnou nemohl hovořit i i když jsi chtěl – ne bež toho, aby ses kvůli tomu téměř nezabil – a když se mnou konečně mluvit můžeš.

Konečně to pochopil a věděl, že má pravdu. Doufal, že ví, jak se s tím vypořádat. Mami, řekl, ti ostatní se o mně musí dozvědět, musí vědět, že existuje něco víc než jen osamělost smrti. A také musí vědět, že v tom je i bezpečí. Před takovými, jako byl Dragosani a Ferenczyové a jim podobní. Ale je tolik mrtvých –, mám mezi nimi mnoho dobrých přátel – že není žádná naděje promluvit si se všemi. Rozhodně ne, dokud nejsem jedním z nich. Ale to ti nemusím říkat, protože ty to už víš! Ano, a taky jsi, mami, vždycky věděla… ze tě mám rád. Mlčela.

Takže jestli někdy příjde čas, kdy se s tebou nespojím, je to proto, že mi do cesty vstottpilo něco velmi, velmi důležitého. A mami,- takhle to prostě vždycky bude… mami?

Neodpověděla, protože měla slzy na krajíčku, ale naštěstí se nerozplakala. Harry doufal, že plakat nezačne. Nakonec řekla: Já vím, synku. Jde o to, že… o tebe mám strach. Mrtví se po tobě… ptají. Ano, protože tě milují a udělali by pro tebe cokoli. Copak to nevíš? Copak nechápeš, že ti chceme všichni pomoci? Copak nevíš, že jsou mezi námi odborníci – na všechny oblasti – a ty marníš jejich talent?

Cože? Marní talent? Mrtví mu chtějí pomoci? Ale copak to nechtěli vždycky? Co mu to chtěla říct? O co jde mami? zeptal se. To s mrtvými? Co jsi tím chtěla říct, že marním svůj čas?

Jak zkoušíš kontaktovat, Möbia, odpověděla okamžitě. Kdybys byl zůstal v kontaktu, věděl bys to! Zkoušíme zachytit Möbia od té chvíle, kdy jsť získal zpět svou řeč mrtvých!

Caže? Ale… jak? Möbius tady není..Je někde venku. Může být kdekoli. Doslova všude!

My víme, odpověděla. Také víme, že všude je hodně velké místo. Zatím jsme ho nenašli. Ale jestli ho najdeme, dostane tvůj vzkaza doicfáme, že se k tobě vrátí. O tohle se starat nemusíš. Můžeš se klidně pustit do něčeho jiného.

Mami, řekl Harry, ty to nechápeš. Poslouchej: Möbius je nejspíš v Möbiově kontinuu. Mrtví – dokonce ani myšlenky vše.ch mrtvých – tam k němu pravděpodobně nemohou dosáhnout. To místo není z tohoto vesmíru. Takže to nejsem já, kdo mařf svůj čas, ale spíše ty!

Vycítil, jak zavrtěla hlavou. Synku, řekla, když ti Harry junior vzal řeč mrtvých a matematickou intuici, vzal ti snad i zdravý rozum?

Cože?

Když používáš Möbiovo kontinuum, kolik času v něm skutečně strávíš? Okamžitě poznal, že má pravdu, a podivil se: Je v lidské mysli logika spojena se schopností počítat? Snížil můj syn také mou schopnost uvažovat? Žádný, odpověděl. Je to okamžitá záležitost. Mábius není v Möbiově kontinuu – pouze ho používá, aby se s jeho pomocí dostál tnm, kam potřebuje.

Přesně. Proč bys tedy marnil čas a zaměřoval své myšlenky na jeho hřbitov v Zipsku, že? Měl jsi pravdu: je tam někde venku. Za života byl astronom a smrt ho nezměnila. Takže právě teď mnoho z nás směřuje své myšlenky nahoru ke hvězdám! Jestli tam je, nakonec ho najdeme.

Harry jí musel dát za pravdu. Mami, co bych si bez tebe počal?

Jen jsem tě správně nasměrovala, Harry. Řekla jsem ti, že prozatím by ses měl pustit do něčeho jiného.

Do čeho?

Harry, máš přístup do největší knihovny na světě. Ty knihy nejenže obsahují vědomosti, ale mohou ti je i předat. Mysli mrtvých jsou jako knihy, které si můžeš přečíst a naučit se všechna jejich umění. Tak jako seš učil od Möbia, můžeš se učit i od ostatních.

Jenže to bylo něco, co Harry již před dlouhou dobou zvážil a zamítl. Dragosani se také učil od mrtvých.

Tibor Ferenczy ho školil v tom, jak být zlý. Stejně tak Dragosani, coby nekromant ukradl nadání Maxi Batuovi a tajemství sovětské pobočky E Grigoriji Borowitzovi. A stejně mu nakonec žádná z těch věcí nepomohla. Batuův smrtí.cí pohled nakonec dokonce posloužil k jeho zničení! Ne, byly určité věci, jako například budoucnost, které Harry raději nechtěl znát. Veškeré jeho přemýšlení sesamozřejmě odehrávalo v řeči mrtvých a jeho matka je okamžitě zachytila.

Možná máš pravdu, řekla, ale měl bys na to pamatovat. Ta nadání tu stále jsou, Harry, a kdybys potřeboval, stačí jen říct…

Jeji hlas se začal vytrácet, rozplývat se ve snu. Ale tentokrát si Harry alespoň jejich rozhovor zapamatoval.

Konečně se Harry, znavený na těle i na duchu, uvolnil, zanechal všech snah a začal se propadat do snu ještě hlouběji. Jen tak ležel a prostě spal.Ale jen chvíli.

Haaarry? To byl Möbius! Jeho řeč mrtvých by Harry poznal kdekoliv. Ale i podle měřítek snů byl Möbi ův hlas… zasněný. Tohle byl však jiný Möbius, změněný Möbius..

Auguste Ferdinande? Jste to vy? Hledal jsem vás. Chci říct, že nás bylo opravdu hodně, kteří jsme vás všude hledali.

Jsem, Harry. Byl jsem… pryč. Ale ty jsi měl pravdu a oni se mýlili. Byl jsem vkontinuu. Alespoň tak dlouho, jakjsem to dokázal snést. Myšlenky – tvých mrtvých přátel ke mně dolehly, když jsem vvstoupil ven.

Harry mu nerozuměl: Co jsi musel snášet? zeptal se. Möbiovo kontinuum je tím, čím je.

Skuteěně? Möbiův hlas byl stále trochu zmatený a bloudící, jako hlas náměsíčníka nebo člověka, který je v transu. Skutečně, Harry? Nebo je to mnohem víc, než se zdá? Ale je… podivné, .můj hochu, tak podivné. Promluvil bych si s tebou o tom – chtěl jsem – ale tys liyl, Harry, tak dlouho pryč…

Nebyla to má chyba, odpověděl Harry. Nemohl jsem se s vámi spojit, nebylo to možné. Něco se mi stalo – něco se stalo s mou schopností … mluvít s mrtvými – a já jsem zůstal od všech odříznut. To byl také jeden z důvodů, proč jsem vás musel nyní vyhledat, já jsem neztratil pouze svou schopnost hovořit s mrtvými, ale také schopnost používat Möbiovo kontinuum. A já ho teď potřebuji tak jako nikdy předtím.

Kontinuum? Potřebuješ? Möbius stále nebyl zcela ve své kůži. Všichni ho potřebujeme, Harry. Ve skutečností by bez něj nebylo nic! Kontinuum je VŠECHNO! A… a… a je mi líto, Harry, ale už se tam budu muset vrátit.

To je v pořádku, odpověděl zoufale Harry, neboť cítil, že Möbiův hlas klouže pomalu pryč. Přísahám, že bych vás neobtěžoval, kdyby to nebylo absolutně nezbytné, ale- ‘

Ono… ono ke mně promlouvá! Möbiův hlas zachvácen bázní se začal vzdalovat a mizet, jak se jeho pozornost přesunula jinam: Myslím, že vím, co to je. Může to být jen jediná věc. Ted… musím… jít… Haaarry.

Vzápětí byl pryč. Zmizel a nezůstala po něm ani ozvěna. Takže Harry teď věděl, že se Möbius vrátil na jediné místo, kam on sám měl v současné době přístup zakázán. Do Möbiova kontinua.

Konečně byl Harry ponechán po zbytek noci sám v náručí bezesného, přesto však neklidného spánku…

Ráno, když jeli Manolisovým autem za Trevorem Jordanem, náhle vyplula na povrch věc, která Harryho už dlouho trápila. „Manolisi,“ vyhrkl, „já jsem ale pitomec! Měl jsem si na to vzpomenout už dříve.“

Řek na něj letmo pohlédl: „Na co sis měl vzpomenout, Harry?“ „KGB vědělo, že pojedu do Rumunska. Věděli to ještě dříve, než jsem tam dorazil. Když jsem přistál, už tam na mě ti jejich hrdlořezové čekali. Takže jim to někdo musel říct. Někdo tady na Rodu!“

Manolis se chvíli tvářil imateně, pak se zazubil a plácl se do stehna. „Harry,“ řekl, „ty jsi velmi zvláštní člověk s extrémně tajemnými silami – ale nemyslím, že bys byl někdy dobrý policajt! Včera, když jsi nám vyprávěl svůj příběh, musel jsem pochopitelně dojít ke stejnému závěru. A samozřejmě sem k němu došel. V dalším kroku jsem se sám sebe zeptal; kdo jiný než lidé z okruhu tvých nejbližších věděl, že odjíždíš? Odpověďzněla: Nikdo – kromě úředníka, který na letišti bral tvou rezervaci! Místní policie to právě vyšetřuje. Jestli existuje odpověď, oni ji najdou.“

„Výborně!“ řekl Harry. „Ale jde o to, že to poslední; co bych si přál, je, aby mě někdo podobný čekal

na letišti v Maďarsku. Tedy pokud to dopadne tak, že tam budu muset jet.“

Manolis přikývl. „Já tě chápu. Doufejme, že místní hoši na něco přijdou.“

Manolis, Harry ani Darcy nemohli vědět, že právě v té chvíli byla policie na letišti a hovořila s mužem, který pracoval v informační kanceláři. S ním a s jeho bratrem, vůči nimž měli již delší dobu určitá podezření. Hovořili snimi a příliš se nestarali o to, co odpovídají, byli si jisti, že nakonec stejně začnou dávat ty správné odpovědi.

# # #

V ústavu pro choromyslné na ne čekala vrchní sestra, aby všechny tři odvedla do Jordanova pokoje. Vypadal spíš jako cela: malá místnost s vysokými zamřížovanými okny a dveřmi se špehýrkou. Ty byly zamčeny zvenčí; lékaři byli zjevně stále ještě opatrní. Vrchní sestra nahlédla skrze špehýrku, usmála se a kývla na Harryho, aby se šel podívat. Následoval jejího příkladu a nahlédl do pokoje. Jordan rázoval sem a tam v omezeném prostoru, rúce složené za zády. Harry zaklepal a Jordan ihned přestal přecházet a vzhlédl. Jeho tvář byla nyní živá, bdělá a netrpělivá. „Harry?“ zavolal. „Jsi to ty?“ . „Ano, já,“ odpověděl Harry. „Vydrž ještě chvilku.“

Sestra odemkla dveře a všichni tři vstoupili do pokoje. Sama zůstala na chodbě.

Uvnitř Jordan uchopil Darcyho za ruku a potřásl mu jí. Plácl Manolise po zádech, pak zůstal stát a pomalu se na Harryho začal usmívat. „Tak,“ řekl, „a máme nekroskopa zpátky v našem týmu, že?“ .

„Na chvilku,“ odpověděl Harry a úsměv mu vrátil. „Vyděsil jsi nás, Trevore,“ dodal. „Mysleli jsme, že ti úplně zmrzačil mysl.“

Po úvodním potřesení rukou Darcy Clarke nenápadně trochu ustoupil. Teď zamumlal: „Omluvíte mě na okamžik?“ Vyšel ven na chodbu a Manolis ho rychle následoval. Na chodbě stál Darcy vedle vrchní sestry – nebo se spíše opíral o zeď. Jeho tvář byla bílá.

„Co se děje?“ sykl Manolis. „Všiml jsem si výrazu tvé tváře.“ „Zavolej Harryho ven,“ zašeptal Darcy. „Rychle!“

Sestra se okamžitě zatvářila vyděšeně, ale Darcy ji varoval ukazováčkem přitisknutým na rty.

„Harry,“ Manolisův hlas zněl nenuceně, když se naklonil zpět do pokoje. „Šel bys na chvilku sem?“

„Nevadí?“ zvedl Harry obočí a pohlédl na Jordana.

„Vůbec ne,“ zavrtěl telepat hlavou a podivně, vědoucně se usmál. Harry vyšel ven za ostatními.

„Co se děje?“

Darcy zavřel dveře a otočil klíčem. Pohlédl na Harryho a ohryzek mu poskakoval: „Všechno!“ vyrazil ze sebe. „Něco… s ním není v pořádku. Vlastně s ním není nic v pořádku!“

Harryho hluboké oči se upřely do jeho protáhlé, chvějící se tváře. „Tvoje nadání?“

„Jo. Můj anděl strážný ho necítí jako Trevora. Vypadá sice jako on, ale necítí ho tak. Mé nadání mi nedovolilo tam zůstat.“

„Harry?“ ozval se z pokoje Jordanův hlas. „Proč to otálení? Podívej, chci ti něco říct – ale jen tobě. Můžeme si promluvit, ty a já, mezi čtyřma očima?“

Manolis se zorientoval rychlě. Ukázal sestře svůj policejní odznak a Darcy ji prstem na rtech upozornil, aby byla zticha. Manolis vytáhl svou berettu a podal ji Harrymu. „Nechej za sebou pootevřené dveře, budeme hned za nimi,“ řekl.

„Ale,“ řekl Darcy a hlas se mu chvěl, „zastaví ho to?“ Ukázal na zbraň v Harryho ruce.

Harry přikývl. „On není upír,“ řekl. Zasunul si pistoli do náprsní kapsy saka, odemkl dveře a vešel dovnitř.

Uvnitř místnosti seděl v křesle Jordan. Další křeslo stálo proti němu a Jordan vyzval Harryho, aby se posadil. Harry usedl… ale opatrně, ostražitě a ani na okamžik nespustil oči z muže naproti. „No,“ řekl konečně, „tak jsem tady. Co je to za velké tajemství, Trevore?“

„Najednou se o mě už tak moc nezajímáš,“ řekl telepat stále s tím tajemným, vědoucím úsměvem. Harry si povšiml, jak pomalu a opatrně vyslovuje slova, aby si byl jist, že je řekl správně.

Právě tehdy nekroskop pochopil, jaký problém má Jordan, a rozhodl se podrobit ho zkoušce. „Ale to víš, že se o tebe zajímám,“ přinutil se k úsměvu. „Ve skutečnosti ani netušíš, jak se o tebe zajímám!

Trevore, vzpomínáš si, jak jste vy v pobočce říkali Harrymu juniorovi, když jste se o něj tenkrát starali?“

Podivný, skoro podlézavý výraz se z Jordanovy tváře okamžitě vytratil. Zachmuřil se a rysy mu ochably, oči měl prázdné, ale jen na chvilku. Pak se mu do tváře vrátil život a řekl: „Samozřejmě. Říkali jsme mu Šéf!“

„Přesně tak-“ přikývl Harry a sáhl do kapsy pro pistoli, „-ale trvalo ti to, než sis vzpomněl. Zrovna tobě, který jsi byl k němu zvláště laskavý. Nepotřeboval bys čas, aby sis to mohl rozmyslet – nebo se zeptat? – kdybys to byl ty!“

Jakmile začal Harry vytahovat pistoli, Jordan se pohnul. Až do této chvíle se jeho pohyby zdály pomalé stejně jako jeho řeč… ale to se zdají pohyby chameleona také, než jeho jazyk ožije smrtící rychlostí. Janosovo sevření na Jordanově mysli bylo velmi silné. Vyskočil s rychlostí blesku, levou rukou stiskl Harrymu hrdlo a pravou se opřel o jeho ruku s pistolí, aby mu ji zatlačil zpět do saka.

Nekroskopovy reflexy se probudily. Když Jordan vstával z křesla, Harry ho prudce kopl mezi nohy… marně. Mysl, která řídila Jordanovo tělo si prostě bolesti nevšímala. Jordan však pustil Harryho hrdlo a pěstí tvrdou jako železo ho udeřil ze strany do tváře. Než Harry stačil znovupohled zaostřit; útočník ho napůl zvedl z křesla a pokusil se ho udeřit čelem do obličeje. Harry si to uvědomil v posledním okamžiku a podařilo se mu uhnout hlavou na stranu, ale i tak jím drtivá síla úderu telepatovy hlavy proti jeho spánku otřásla a lehce ho omráčila. Dříve než se moh vzpamatovat, nechal ho Jordan padnout zpět do křesla a vyškubl mu ze saka ruku s pistolí. Pak… Dveře se rozletěly a do pokojé vpadl Manolis. Darcy mu byl v patách, překonávaje sílu svého nadání, jež ho nutilo dát se na útěk. Jordan, který se naposled bezvýsledně pokusil vytrhnout Harrymu z ruky ‚pistoli, zklamaně zavrčel. Pak ho Manolis udeřil. Statný řecký policista věděl přesně, jak má udeřit. Strhl Jordana z Harryho, nakopl ho a srazil k zemi. Když se pokusil opřít o ruce a postavit se na nohy, strhl mu je dozadu. Pak mezi ne skočil Harry a namířil zbraní přesně doprostřed Jordanova čela. „Nenuť mě k tomu!“ zařval jako šílený a jeho slova byla ostrá jako břitva. Jordan se posadil a na všechny tři zavrčel…

„Já jsem tě nenapadl!“ vyprskl a jeho hlas už nepatřil Jordanovi, jak jej znali. „To ty jsi na mě zaútočil!“

„To je pravda,“ odvětil Harry, „ještě jsi mě osobně neohrozil, ale dříve nebo později bys to udělal… Janosi Ferenczy!“ Pokynul telepatovi pistolí, aby povstal.

Janos v Jordanově těle to udělal a zamračeně stál, obklopen ostatními. „No dobrá, Harry Keoghu,“ zavrčel nakonec, „Teďuž mě znáš. Výborně, přetvářky stranou, konečně jsme se setkali. Chtěl jsem, abys mě poznat, Chtěj jsem, abys pocítil něco z mé moci. Vidíš, jak snadno jsem se zmocnil této mysli? Telepatie? Pche! Trevor Jordan byl ten nejubožejší amatér!“

„Síla tvých schopností mě neohromuje,“ lhal Harry. „Stejně silný je smrad z mrtvého prasete!“

„Ty… jak se opovažuješ!“ tělo telepata udělalo krok vpřed. Harry zaskřípal zuby a pistoli pečlivě namířit přesně mezi Jordanovy oči. Posedlý muž se křivě usmál a váhavě zůstal stát. Pak… zakolísal.

Harry přimhouřil oči. „Copak…?“

„Zašel… jsem s ochablým tělem toho slabocha příliš daleko,“ zavrčel Janos Ferenczy ústy Treyora Jordana. „Dovol mi posadit se.“

„Sedni si “ řekl mu Harr Když padl do svého křesla a zůstal tam ochable sedět, nekroskop se znovu posadil naproti němu. „A Teď, Janosi, ven s tím,“ řekl. „Proč jsi mě chtěl vidět? Abys mě zabil?“

„Zabít tě?“ zasmál se Janos štěkavým smíchem. „Kdybych byl tak zoufalý, že bych tě chtěl vidět mrtvého, věř mi, že bys byl už dávno po smrti! Ne, já tě chci živého!“

„Počkej!“ Manolis přistoupil blíž. „Harry, ty říkáš, že tohle je Janos Ferenczy? To je opravdu ten vrykoulakas?“

Janos – Jordan se na něj zaškaredil. „Řeku, ty jsi ale htupák!“

Manolis postupoval stále blíže, ale Darcy ho chytil za paži. „To jeho mysl,“ řekl, „jeho telepatie má pod kontrolou Trevorovo tělo.“

„Hned ho zabij!“ vyhrkl okamžitě Manolis.

„O to Právě jde,“ odvětil Harry. „Nezabil bych jeho, ale chudáka Jordana:“

Janos se znovu zasmál. „Jste bezmocní,“ řekl. „Měl bych odsud odejít, jen tu ztrácím čas, jste jako malé děti!“ Pak se přestal smát a zamračil se na Harryho. „Tak ty jsi ten mocný nekroskop, co? Člověk, který mluví s mrtvými, ten proslulý zabíječ upírů. Podle mě nejsi nic!“

„Skutečně?“ řekl Harry. „To jsi tady proto, abys mi to řekl? Fajn, tak jsi mi to řekl. A ted táhni zpátky na svůj hrad v Karpatech. Vypadni s tou svou hnusnou myslí pijavice ven z hlavy mého přítele!“

Jordanovy oči zíraly tak upřeně, až se zdálo, že vypadnou z důlků a jeho ruce se na opěradlech křesla třásly vztekem. Nakonec ze sebe vypravil: „Bude… mi… velkým potěšením, setkat se s tebou, Harry Keoghu, znovu,“ vycenil zuby. „Ale tváří v tvář; muž proti muži.“

Harry byl zkušený ve vampýřích hrátkách. Věděl, jak zasadit těžkou urážku. „Muž proti muži?“ posměšně si odfrkl. „To se tedy povyšuješ pěkně vysoko, Janosi. A tváří v tvář? Na tomhle světě stojí švábi výše než ty!“

Manolis poklekl na jedno koleno vedle Harryho křesla a natáhl se po své zbrani. „Dej mi to,“ řekl, „a řekni mi, co chceš vědět. Věř mi, že až ho zmáčknu, řekne ti to!“

„Já teď odcházím-“ řekl Janos“ -ale odcházím s vědomím, že za mnou přijdeš.“ Otevřel ústa, zasmál se, vyplázl jazyk a začal jím divoce, obscénně kroutit jako šílenec. „Vím to tak jistě, jako vím, že dnes v noci – ách, už dnes v noci – se bude sladká Sandra svíjet v mém loži, vzrušená a zvlhl.á z našeho laškování!“

Hlasitě se zachechtal a pak v křesle ochabl. Oči se mu zavřely, hlava padla na stranu a čelist poklesla. Z jednoho koutku úst mu vytekl pramínek slin a levá ruka se mu trochu chvěla, jak se houpala podél opěradla křesla…

Harry, Darcy a Manolis na sebe krátce pohlédli. Harry konečně uvolnil stisk a podal berettu Manolisovi… V tom okamžiku se Jordanovy oči prudce otevřely! Znovu se zasmál, bystře vyskočil a pistoli jim vyškubl. „Chacha!“ zavřeštěl. „Děti, pouhé děti!“

PřiložíÍ si pistoli k právému uchu a stiskl spoušť.

Harry uskočil a překotil křeslo ve snaze dostat se z dosahu, ale Darcy a Manolis byli postříkáni sprškou krve a mozku, jak se levá strana Jordanovy hlavy roztříštila. Zaječeli hrůzou a začali couvat.

Tři milosrdné sestry, které stály v otevřených dveřích, si zakryly rukou ústa a vyjekly. Všechno viděly, nebo alespoň závěr toho všeho. „Můj B-B-Bože!“ Darcy vyklopýtal z pokoje a zanechal uvnitř Harryho a Manolise zírajícího s otevřenou pusou na Jordanovu zkrvavenou mrtvolu…

Harry a Darcy nechali Manolise, aby tu záležitost vyřídil s místní policií (byla to jasná ‚sebevražda’, kterou mohlo potvrdit hned několik svědků) a odešli pěšky do svého hotelu.

Ještě nebylo ani deset hodin dopoledne a slunce už pálilo; žár jako by se linul i z kočičích hlav v úzkých uličkách Starého města. Darcy hodil své zakrvácené sako do vozíku na odpadky a sám se cestou u fontánky s pitnou vodou umyl, jak nejlíp to šlo.

V hotelu se osprchovali a Harry si prohlédl své pohmožděniny. Po zbytek času pak jen seděli a nedělali vůbec nic…

Těsně před poledňem se k nim přidal Manolis: „Tak, co Teď?“ chtěl vědět. „Jedeme dál podle plánu?“

Harry si to už dříve promyslel. „Ano a ne,“ odpověděl. „Vy dva jedete dál podle plánu: zítra pojedete na Chálki, pak na Kárpathos a uvidíte, co se dá dělat. Potom k vám dorazí posily z pobočky E. Já nemohu čekat. Musím si to s tím párchantem vyřídit: Jde o to, co nakonec řekl. S tím nemohu žít. Tohle se musí dát do pořádku.“

„Pojedeš do Maďarska?“ Manolis vypadal utahaně, doslova vyčerpaně. „Ano,“ řekl mu Harry. „Podívej, poté, co byla Sandra unesená, jsem si myslel, že už na tom nezáleží, ze z ní prostě bude upír a není jí pomoci. Ale neuvědomil jsem si, jak ji může využívat. Je možňé, že jí je to už jedno, ale ne mně. Nedělám to dokonce ani kvůli ní, ale kvůli sobě. Už nemohu mít to, co mi vzal, ale nemůžu mu ji nechat.“

Darcy zavrtěl hlavou. „To není dobrý nápad, Harry,“ řekl. „Podívej se, Janos tě vyprovokoval. Vyzval tě na souboj, o kterém si myslí, že nemůžeš vyhrát. A tys mu na to skočil. Se Sandrou jsi měl pravdu. Co se stalo, stalo se. Teďnastal čas dát se dohromady a začít myslet, jak dál. Je čas na přípravu a plánování. Ale není čas zbrkle vyletět a nechat se zabít! Sám víš, jak těžké bude dostat se za Janosem do Karpat. Víš také, že pokud ho necháš na pokoji, dříve nebo později tě sám začne hledat. Pak se s ním budeš moci utkat tam, kde sám budeš chtít. Bude to muset udělat, pokud se bude chtít na tomhle světě cítit v bezpečí.“

„Harry,“ řekl Manolis, „myslím, že Darcy má pravdu. Stále nechápu, proč ten maniak zabil sebe a ne

tebe, ale to, co teď plánuješ… to je, jako bys strkal hlavu do oprátky!“

„Darcy má nejspíš pravdu,“ souhlasil Harry, „ale já to musím hrát po svém. Co se týče zabití Jordana: Janos mi ukázal, jak je ‚mocný', a zároveň mě zranil. Ale zabít mě? To ne. Je to tak, jak řekl: chce mě živého. Já jsem nekroskop; mám podivné nadání; v mé hlavě jsou uzamčena tajemství, ke kterým se Janos chce dostat. Svým příšerným nekromantickým způsobem může hovořit s některými mrtvými – s těmi ubožáky, kteří se mu dostali do spárů – ale nemůže si získat jejich úctu tak jako já. To by se mu líbilo, protože je marnivý jako všichni ostatní, ale pořád se necítí být skutečným Vampýrem. Takže… nejspíš nebude uspokojen, dokud se nestane nejmocnějším upírem, jakého kdy svět viděl. A proto, pokud může najít nějaký způsob, jak mi ukrást mé schopnosti-“ Konec věty nechal viset v tichu.

Pak rychle pokračoval lehčím tónem:

„Nicméně vy sami toho máte naloženo až až. Přestaňte se o mě strachovat a začněte se starat o sebe. Manolisi, jak je to s těmi harpunami? Také bych byl rád, kdybys mi rezervoval letenku na příští letadlo do Atén – řekněme na zítra ráno? – s přípojem na Budapešť. A ty Darcy-.“

„Tak prr!“ řekl Darcy. „Měníš téma nějak moc rychle, Harry. Podívejme se pravdě do očí. To, proti čemu budeš stát ty v Karpatech, je nesrovnatelné s tím, co budeme na tom ostrově dělat my. My s Manolisem jsme dva a zítra večer nás tu bude celá parta. Ale ty budeš po celou dobu sám.“

Harry na něj pohlédl svýma absolutně čestnýma, neuvěřitelně nevinnýma očima a řekl: „Úplně sám? Ne tak docela, Darcy. Mám spoustu přátel na spoustě míst a ti mě nikdy nezklamali.“

Darcy na něj pohlédl a pomyšlel si: Jasně, máš pravdu! Vždycky zapomenu, kdo – co – jsi.

Nicméně Manolis Harryho neznal tak dobře. „Jaké přátele?“ zeptal se Řek, který to zatím nepochopil. „V Maďarsku, v Rumunsku?“ Harry na něj pohlédl. „Tam také,“ řekl a pokrčil rameny. „Všude.“

Vstal. „Teď jdu do svého pokoje. Musím se pokusit spojit s několika lidmi…“

„Všude?“ zopakoval Manolis, když odešel.

Darcy přikývl a přes všechno to ukolébávající horko středomoří se otřásl, „Harryho přátel jsou celé legie,“ vysvětlil. „Úplně na celém světě, jsou jich plné hřbitovy.“

Harry se pokusil kontaktovat Möbia, bohužel stejně neúspěšně jako jeho mrtví spojenci, naverbovaní k témuž úkolu jeho matkou. Také se pokusil promluvit s Faethorem – aby si ověřil některé rady, které mu dlouho mrtvý upír dal a ktero se nyní zdály dosti pochybné – a ani v tomto případě neuspěl. Asi to bylo spalujícím žárem poledního slunce, které svítilo v Rumunsku stejně jako tady a které odrazovalo Faethorova vampýřího ducha. Zklamaný Harry nakonec vyslal své myšlenky do rodského ústavu pro choromyslné. Tam ležel v márnici, nyní už v klidu a míru, mimo trýzeň a mučení čistě fyzického světa, Trevor Jordan. Tady se Harry konečně dočkal úspěchu.

To jsi ty, Harry? v Jordanově mrtvém hlase nejprve zazněla úzkost, ale pak úleva, když si uvědomil, že se nemýlí. Samozřejmě, že ano, kdo jiný by to mohl být? vydechl a pak dychtivě pokračoval: Harry, jsem rád, že jsi přišel. Chci, abys věděl, že jsem to nebyl já. Chci říct, že ooh riikdy nemohl

„Samozřejmě, že bys nemohl!“ přerušil ho Harry. Mluvil nahlas, jak bývalo jeho zvykem, když to čas, místo a okolnosti dovolovaly. „Já to přece vím, Trevore. To byl jeden z důvodů, proč jsem s tebou chtěl mlúvit: aby ses uklidnil a abys věděl, že to chápeme. Byl to Janos, kdo tě využíval k přenosu svých myšlenek – a provedení toho bezbožného činu. AIe, (byl upřímný jako vždy) je to zatracená smůla, že tě musel – zabít, aby si byl jist, že po něm půjdu!“

Harry, řekl Jordan, už se stalo a já vím, že se to vrátit nedá. Počítám, že mě to zasáhne později, až mi dojde, co všechno jsem ztratil. Předpokládám, že oni – chci říct my – všichni to musíme dotáhnout do konce. „ Ale právě teď mě zajímá jen pomsta. Podívejme se pravdě do očí: nedopadl jsem tak zle jaka někteří jiní. Bůh ví, že jsem raději mrtvý než nemmrý otrok té příšery!

„Jako chudák Ken Layard.“

Ano, jako Ken. Harry ucítil, jak se mrtvý muž otřásl.

„Je tu ještě něco, co se musím pokusit dát do pořádku,“ povzdechl si nekroskop. „Ken Janosovi nyní patří, je jeho vyhledávačem, ale víš, Trevore, Sandra je teď taky jeho…“

Chvilku bylo, jen prázdné, strašlivé ticho. Ach.Bože, Harry… to je mi líto!

Harry vycítil jeho soustrast a mlčky přikývl.

Bože, zdá se to neskutečné! ozval se konečně Jordan, jako by mluvil sám k sobě: Přijeli jsme do

Řecka, abychom našli nějaké drogy – a podívej se, co jsme nalezli. Smrt, zmara nákazú, která může kdykoliv propuknout. A jak je mocný?Julian Bodescu je ve srovnání s ním jako kapesní svítilna proti laseru. š, že jsem ho vyhmátl náhodou? bylo !o, jako když malinký pavouček spadne do umyvadla plného vody a nějaký parchant vytáhne zátku! Nebyl to žádný boj. Harry, jeho mysl je obrovský černý neodolatelný vír. A poněkud starší než já… Spadl jsem po hlavě příma doprostřed!

„To je další věc, o které s tebou chcí mluvit," řekl Harry. „To, jak tě řídil i na dálku. Jak něco takového mohl dokázat? Ty sám jsi byl mocný telepat."

V tom to je, odpověděl hořce Jordan. Harry, my všichni jsme jako vysílačky: takové jsou naše mysli. Většina z ňás pracuje na svých vlastních, velmi osobních kanálech. Jen mezi sebou mluvíme. Myslíme na sebe. Většina z nás. Telepaté mají schopňost naladit se na vlnovou délku jiných lidí. Ale Janos je nndřazená a daleko důmyslnější stanice. Stačí, když někdo zachytí jeho vlnovou délku a on jejich přenos zablokuje, vystopuje, odkud signál přichází a doslova převezme kontrolu! Čím je jejieh vysílání silnější, tím rychleji je najde. Ano, a tím tvrději to schytají. Takhle prosté to je.

„Chceš říct, že se k tobě dostal, protože jsi telepat? Ostatní lidé jsou tedy v bezpečí?" .

To s jistotou nemůžu říct, ale myslím si to. Jedno vím jistě: s takovouhle myslí musí být i mocný hypnotizér. Nejspíš bude mít všechny obvyklé – nebo spíš neobvyklé? – podivuhodné vampýří schopnosti!

„Takhle jsem to slyšel," řekl Harry zamyšleně. „Ale v tom, co mi řekl Faethor, něco nehraje."

Faethor? Ty jsi už zase mluvil s tím proklatým parchantem? Harry, vždyť to byl Janosův otec!

„Já vím," řekl Harry. „Ale když s nimi nebudeš mluvit, nic se o nich nedozvíš. To je moje nejlepší zbraň: poznání upírů."

No, počítám, že sám nejlíp víš, co děláš. Ale, Harry, nikdy ho nevpusť do své mysli. Drž si toho parchanta pěkně daleko od těla. Jak ti jednou pronikne do mysli, zůstane tam už nadobro!

Což byl přesný opak toho, co mu radil Faethor. „Budu na to pamatovat," řekl Harry suše a nevesele. „Trevore, můžu pro tebe něco udělat? Nějaké vzkazy?"

Měl jsem pár přátel. Dej mi čas a já si promy lím, co bych jim vzkázal. Ale ne ted. Možná, že se ke mně někdy vrátíš. Rozhodně v to doufám. „Trevore, ty jsi byl zaživa telepat. Tady to nekončí. Nikdy nebudeš sám. Uvidíš, že mám pravdu. A ještě poslední věc. Ano?

„Chci… chci zajistit, abys byl zpopelněn. Jestli všechno vyjde, myslím, že bych si rád ponechal tvůj popel."

Harry, ozval se po chvilce Jordan, už ti někdo řekl, že jsi morbidní? Pak se zasmál; i když trochu roztřeseně. Sakra, je mi úplně jedno, co se stane s mým popelem! Ačkoliv předpokládám, že takhle s tebou budu moci mluvit častěji, že? Tím myslím z římsy nad krbem.

Harry se zazubil, aby zakryl pohnutí. „Myslím, že ano," řekl.

Během odpoledne se věci začaly rýsovat. Harrymu se stále nedařilo kontaktovat Möbia ani Faethora, ale Manolis a Darcy se vrátili z města s náručí plnou oštěpometů. Byly to modely Champion italské výroby, které doporučil Manolis, s jednou velmi silnou gumou.

„Kdysi jsem viděl, jak se jeden chlap neštastnou náhodou střelil do stehna," vyprávěl Řek: „Museli mu rozříznout nohu a hrot harpuny vyříznout ven! Ty naše právě postříbřují. Večer si je budeme moci vyzvednout."

aby zjistili, zda se nechtějí přidat. Budeme mít zatraceně dobrý tým, Harry. Není absolutně žádný důvod, p oč bys měl odjíždět do Maďarska sám. Někdo by mohl alespoň část cesty jet s tebou, Řekněme, dobrý telepat nebo prognostik."

„Zek Foenerouá?" při vyslovení toho jména se Harry prudce otočil k Darcymu a zamračeně se na něj podíval: „A Michael Simmons? Tomu věř, že se budou chtít přidat!" Zatím neměl příležitost podat zprávu o tom, co mu Trevor Jordan řekl o upírově úžasném mimosmyslovém nadání; teď to udělal a svou řeč zakončii slovy: „Neuvědomujete si, kdo a co Zek Foenerová je? Jeden z nejschopnějších telepatů na světě. Stačí jen, aby se její mysl dotkla Janosovy, a má ji! A co se týká Jazze… takového chlapa bylo zatraceně dobré mít sebou na Hvězdňé straně, ale tohle není Hvězdná strana. Faktem je, že se neodvážím vzít jediného našeho nadaného člověka proti Janosovi. Dostal by je jednoho po druhém a využil ve svůj prospěch. Tohle je hlavní důvod, proč tam chci jet sám. Příliš mnoho dobrých lidí si už

vytrpělo svoje, než aby museli znovu riskovat krk.“

„A co můj let do Atén?“ Harryho rozhodnutí bylo, jako vždy, nezvratné. Manolis si povzdechl: „Stejně jako posledně. Zítra ve 2:30. Jestli nebudeš mít problémy s přípojem, budeš v Budapešti kolem tři čtvrtě na sedm. Ale my oba bychom si přáli, aby sis to rozmyslel.“

„To je pravda,“ souhlasil Darcy. „Zítra už tu budou naši lidé z pobočky E. Zkusí kontaktovat Zek Foenerovou a Jazze Simmonse na Zakinthosu.“

„Samozřejmě, máš pravdu,“ přikývl Darcy. „Ale ty jsi naše největší naděje, Harry, náš největší trumf. Proto je dvojnásob skličující neříct ani slovo a nechat tě jít riskovat krk! Víš, bez tebe… bychom se potáceli v temnotě!“ Zdálo se, že to hodně vypovídá o tom, co si Darcy myslí o Harryho šancích…

„Nebudu se s tebou přít,“ řekl tiše Harry. „Jdu sám.“ Jeho hlas byl rozhodný a jeho rozhodnutí nesneslo odpor…

Celý den nejedli, večer zašli vyzvednout postříbřené harpuny a cestou zpět se zastavili v taverně, aby se najedli a napili. Chvíli jedli mlčky a pak Darcy řekl: „Začíná přihořívat, cítím to. Mé nadání si přeje, aby ten zatracený zítřek nikdy nenadešel, ale ví, že přijde.“

Harry vzhlédl od svého velkého, polosyrového steaku. „Nejdřív musíme přežít noc, že?“ V jeho hlase se ozvalo nezvyklé ostré zavrčení, které Darcy nikdy předtím neslyšel. To je z toho napětí, pomyslel si, jsou to jen nervy. Ale… kdo by to Harrymu mohl mít za zlé?

Harry netušil, že ho nečeká zrovna příjemná noc. Usnul takřka ještě dříve, než mu hlava klesla na polštář, a okamžitě upadl do podivných snů: byly to povětšinou ‚skutečné’ sny, ale nejasné a mlhavé, které si po probuzení pravděpodobně nevybaví.

Když se Harrymu jaka dítěti začal rozvíjet nekroskopický talent, zdávaly se mu dva druhy snů. ‚Skutečné’ sny, podvědomá míchanice událostí a vzpomínek z bdělého stavu, jež se zdají každému, a metafyzické ‚zprávy ve formě varování, znamení a občasných vizí nebo záblesků, buď dávno uplynulých skutečných událostí a nebo těch, které teprve měly nastat. Ty druhé předznamenaly jeho rozvíjející se řeč mrtvých, neboť umožnily mrtvým v jejich hrobech proniknout do jeho spící mysli. Naučil se tyto dva typy snů oddělovat, aby věděl, které z nich jsou důležité, a měl by si je zapamatovat, a které má vyřadit jako nesmyslné. Nicméně se občas oba druhy snů překrývaly. Rozhovor s mrtvým přítelem se mohl přeměnit ve ‚skutečný’ sen nebo noční můru – takovou, jako když se jeho matka změnila v ječícího upíra! Nebo to fungovalo opačně: obtížný sen se zmírnil zásahem mrtvého přítele.

Dnes v noci zažil oba tyto typy oddělené i smíšené dohromady a všechny byly příšerné. Zpočátku vypadaly docela nevinně, ale jak noc pokračovala, začal cítil určitý mentální tlak. Kdyby s ním někdo sdílel pokoj, viděl by, jak sebou hází a jak se převaluje, když jeho nadpřirozená mysl produkovala řadu podivných představ.

Nakonec Harryho toto převalování unavilo a upadl hlouběji do snů, jak se v jeho případě často stávalo, brzy se ocitl na zanedbaném hřbitově. To nebylo samo o sobě nic hrozivého, stačilo, aby oznámil, že tam je a věděl, že tam hned bude mít přátele. Nicméně, jak už to ve snech bývá, neudělal to a jen bezcílně bloudil mezi zarostlými hroby a nakloněnými náhrobky, ozářenými stříbrným svitem měsíce…

Přízemní mlha visela nad hrbolátými kořeny zakrslých stromů a v mléčně bílých chuchvalcích se převalovala po vyšlapaných chodnících mezi hroby. Harry pokračoval tiše v cestě, měsíc mu svítil na cestu jako veliká lucerna a mlha se mu téměř hmatatelně ovíjela kolem kotníků.

Pak… náhle věděl, že tam není sám, a ucítil takový chlad a tichou hrůzu, jakou nikdy předtím na hřbitově nepoznal. Zadržel dech a na- slouchal: Dokonce i tlukot jeho vlastního srdce se zdál na tomto nyní tak strašidelném místě tlumený. Vzápětí poznal, proč je to tam tak děsivé. Nebyl to nadpřirozený chlad a ticho, ale povaha ticha.

Mrtví mlčeli… leželi ztuhle ve svých hrobech v hrůze z něčeho, co mezi ně přišlo. Ale co to bylo?

Harry chtěl odtamtud utéct. Cítil nebývalé nutkání prchnout od toho, co by pro něj v nejisté snové zemi mělo znamenat bezpečné útočiště.

Zároveň byl přitahován k mlhou pokrytému rohu hřbitova, kde vyrůstala bujná, zelená, dužnatá vegetace, vlhká převalující se mlhou.

Výpary z hrobek, pomyslel si, jako dech mrtvých, pronikající vzhůru ze všech těch hrobů! Byla to neobvyklá myšlenka, neboť Harry věděl, že ve smrti není žádný život… nebo ano?

Ne, samozřejmě, že ne, protože tyto dva stavy byly u člověka zcela odlišné. Život a smrt byly od sebe vzdálené jako dva okraje bezedné propasti. Harry byl jedinou bytostí, která měla moc tuto propast překonat. Opravdu? A co nemrtví?

Jeho jeho noha na něco došlápla a ozval se zvuk, jako když praskne plynový měchýř chaluhy a Harry se podíval dolů: Stál na okraji bujné vegétace, přes kterou se převalavala a kypěla nadpřirozená mlha, vycházející nejspíš z nějakého neudržovaného hrobu. U nohou mu… chomáč malých černých hub nebo pýchavek vypouštěl své šarlatové výtrusy, když mezi nimi kráčel.

Čípak je to asi hrob, divil se, z kterého tyhle prašivky vysávají svou odpornou výživu? Popošel přes koberec husté vlhké zeleně. Ztěžklé listí a popínavé rostliny se mu zachytávaly o kalhoty, jako by ho nechtěly pustit dál. Uvolnil se a prošel na druhou stranu… a bylo to, jako by vyšel někde úplně jinde!

Nebyla tam žádná hrobka. Žádné nakloněné, lišejníkem porostlé náhrobky nebo zarostlé hroby, ale… močál?

Ano, bažina. Harry stál na okraji rozlehlé, mlhou pokryté slatiny. Kolem se povalovaly shnilé stromy a bujely popínavé rostliny. Rozbahněnou nepevnou půdu pokrývály černé prašivky, které vyrůstaly v chorobně vyhlížejících, odporných chomáčích a vypouštělydo vzduchurudé výtrusy.

Pohnul se, aby se otočil a vrátil ve svých stopách. Náhle zůstal stát, jako vrostlý do země, zaujat pohybem v leprózně šedém bahně. Přímo před ním se močál začal chvět a tvořily se na něm pomalé, líné vlnky, jako by s přímo pod povrchem pohybovalo něco velikého a způsobovalo, že na povrch vystupovaly odporné černé bubliny, praskaly a vypouštěly smrduté plyny.

Vzápětí se z hlubiny močálu vynořil… kamenný kouřící náhrobek zároveň s obdélníkovým hrobem s příšerně se chvějící půdou!

Až dosud se Harryho neklidný sen odvíjel v tempu podivně pomalého baletu – nyní přešel do nervy drásající rychlosti a divokosti.

I když se chtěl otočit a utéct, zůstal stát jako přimrazený. Jen pozoroval, Harry se přinutil otevřít křečovitě zavřené oči, vzhlédl a pokusil se jak bahno močálu stéká ze stoupajícího náhrobního kamene, skapává pochopit podivnost toho, co uviděl.

Z okraje zvedajícího se náhrobku a odhaluje jeho pravou podstatu…tožnost jeho obyvatele! Nápis vytesaný v kameni, ze kterého steklo slizké bahno, nebyl rozhodně neznámý. Byl prostý, říkal:

HARRY KEOGH: NEKROSKOP

Pak pohřební mohyla hrobu náhle vybuchla a velké hroudy hlíny se rozletěly na všechny strany! V otevřeném hrobě, jako nějaký morbidní parazit v mokvající ráně, ležel dvojník nebo groteskní karikatura samotného Harryho… ale celá pokrytá přezrálými houbami plnými výtrusů!

Harry se pokusil vykřiknout, ale neměl ústa. Dvojník to udělal za něj. S příšerným zavrčením se ve svém otevřeném hrobě posadil, otevřel žluté, zhnisané oči a řval tak dlouho, dokud neshnil na bublající černý pahýl.

Harry zvedl ruku, aby si zakryl oči před tím pohledem… ruku měl pokrytou černými hlízami jako příšernými nádory, které před jeho zděšeným zrakem vyrůstaly a klíčily přímo z jeho těla! Vzápětí zjistil proč nemůže utéct: sám byl zakořeněný, srostlý s tou houbovitou věcí, jejíž úponkovité spáry byly zafatý do břehu prohnilé země nad chvějícítn se močálem!

Otočil tvář vzhůru k měsíci a pak zaječel, ne svými prašivkami ucpanými ústy, ale svou myslí:

Bože! Bože! Bože! A než se mu slizká houbovitá blána přeplazila i přes oči a zakryla je, spatřil, že ve skutečnosti se na něj z krvavého nebe namísto měsíce směje lebka! Ale néž se na něj spustil krvavý déšt, lebka měsíce natáhla dolů kostnaté paže, popadla ho, vytáhla z přilnavého močálu a upravila jeho údy zpět do lidského tvaru.

Haarrry! zazpíval k němu měsíc Sandřininým hlasem. Harry! Proč mi neodpovídáš?

Starý sen se spěšně vzdálil a byl nahrazen novým. Harry se v posteli převaloval, potil a do temnoty noci vysílal rozechvělé myšlenky řeči mrtvých.

Ne, ne, Harry, ozval se znovu naléhavý mentální hlas Sandry. To není nutné, protože já nejsem mrtvá.

Asi by bylo lepší, kdybych byla, ale nejsem. Stačí, když se na mě pbdíváš, Harry, jen se nci mě podívej!

Scéna byla tajuplná a gotická, přesto Harry lidi v ní dobře znal:
Sandra rázovala sem a tam, sem a tam, lomila rukama a rvala si vlasy.

Layard se hrbil nad dřevěným stolem, podivně zhroucený a pokroucený drtil svou hlavu v rukou s drápy a horečnatě zíral do neodhadnutelných jeskýní své vlastní mysli. Telepatka Sandra a vyhledávač Layard byli nyní Janosovými stvůrami.

Zcela? Harry byl nehmotný, neměl tělo. Okamžitě to poznal: zakoušel stejný pocit necitlivosti nebytí, jaký zažil v těch podivných časech mezi smrtí fyzického Harryho Keogha a vtělením jeho mysli do mrtvého mozku Aleka Kylea. Nebyl zde tělesně, ale jen duševně. Přenesla jej sém bez použití metafyzického Möbiova kontinua neuvěřitelná, opravdu neskutečná schopnost snů. Harry instinktem nekroskopa poznal, že to je více než jen pouhý sen.

Prohlédl si své okolí.

Byla to veliká ložnice s masivní postelí s nebesy v klenutém výklenku přírodní kamenné zdi. I romě toho pokoj obsahoval malé lůžko se slamníkem a rozpadajícími se pokrývkami, široká dřevěná křesla, hrubý stůl, veliký krb se zčernalým komínem a starověké zetlelé tapisérie na holých kamenných zdech. Nebyla tam okna, jen jedny masivní dveře pobité železem. Byly zavřené a nebyla na nich klika; Harry odhadoval, že bylyzvenčí zajištěné závorou.

Jediné světlo vrhala dvojice částečně vyhořelých svící, připevněnýchskapaným voskem ke stolu, u něhož seděl v horečnaté koncentřaci Layard. Svíce svým mihotavým světlem osvětlovaly klenutý,Strop, kde maltu mezi masivně tesanými kamennými bloky pokrývaly krystalky ledku. Podlaha byla vykládána kamennými dlaždicemi, všude panovala atmosféra chladu a nevlídnosti a celá scéna působila dojmem hrozivého podzemního žaláře. To místo byl žalář nebo něco velmi podobného. Žalář v troskách Ferenczyho hradu.

„Harry?“ Sandřin hlas byl tlumený, vyděšeně šeptala z obavy, že přiláká něčí pozornost. Přestala chodit a pevně se objala pažemi. Její zmučené tělo se nedobrovolně roztřáslo hrůzou a pak náhlým uvědoměním. Brada jí překvapeně poklesla, tvář se napjala a zírala do prázdna. „Harry, jsi to… ty?“

Ken Layard náhle vzhlédl a řekl: „Máš ho?“ Tvář měl přepadlou, zkřivenou jakousi nesnesitelnou bolestí, na čele se mu perlil studený pot. Když promluvil, scéna se začala vlnit a Harry se, i když neochotně; začal vzdalovat.

„Nenech ho uniknout!“ zasyčela Sandra. Vrhla se ke stolu, chytila Layardovu hlavu do dlaní a přidala svou vůli k jeho, aby mu pomohla v mimosmyslové činnosti, kterou prováděl. Místnost se opět ustálila a nehmotný nekroskop to konečně pochopil.

Zatím nebyli zcela Janosovými otroky. Ano, patřili mu, ale musel je sledovat, a když nebyl poblíž, zamykat… jako teď. Věděli, že jsou odsouzeni sloužit mu jako nemrtví úpíři, proto spojili svá mimosmyslová nadání v téhle poslední snaze vzepřít se mu, dokud jim jejich mysli alespoň částečně patřily. Layard využil svůj talent vyhledávat a ‚zachytil’ Harryho v jeho posteli v rodském hotelu.a Sandra sledovala Layardovy souřadnice, aby se mohla s nekro-skopem telepaticky dorozumět. Se svými schopnostmi zvětšenými nebo zesílenými upíří hmotou, kterou do nich Janos vložil, dosáhli úspěchu, jenž převyšoval jejich očekávání. Nejenže vyhledali a zkontaktovali Harryho, ale také mu umožnili telepatický a vizuální přístup do jejich podzemního vězení!

Sandra byla oděna do jakéhosi průsvitného hávu, jímž snadno pro- nikalo světlo svící. Byla bosa a neměla ani spodní prádlo. Na prsou a na hýždích měla temné skvrny, které mohly být jedině modřinami. Layardůvoděv byl trochu důkladnější: hrnbá pokrývká, kterou.měl v pase přeyázanou jako sutanu. Na tom tajném místě v podzemí sta-rého hradu muselo být příšerně chladno, ale Harry správně před-pokládal, že chlad už na ne nepůsobí.

„Harry! Harry!“ sykla znovu a stočila pohled směrem k místu, odkud je jeho nehmotné tělo pozorovalo. „Harry, víme, že tě máme! Tak proč mi neodpovidáš?“ Strach a zklamání bylo z jejich vytřeštěných očí zřejmé.

„Ano… máte mě,“ konečně promluvil. „Jen jsem si na to musel chvilku zvyknout.“

„Harry!“ vydechla a v chladném vzduchu se objevil obláček páry. „Můj Bože, skutečně tě máme!“

„Sandro,“ řekl nyní trochu živěji, „já spím a tohle se mi zdá. Ale kdykoli se můžu probudit nebo být

probuzen. Potom… se možná budeme moci zkontaktovat znovu, nebo taky ne. Předpokládám, že jste se se mnou spojili z nějakého důvodu, takže teď by bylo nejlepší, kdybyste mi ho řekli."

Připadalo mu, že po jeho slovech – tak chladných, vzdálených a prázdných – ztuhla: Nechoval se tak, jak by od něj očekávala. Přistoupila ke stolu a padla do křesla vedle Layarda. „Harry, byla jsem využita, změněna a nakažena. Jestli jsi mě někdy miloval – jestli jsi ke mně něco cítil – pak jsem čekala, že teď budeš plakat. Ale ty, Harry, nepláčeš."

„Necítím nic," řekl. „Neodvažuji se něco cítit! Jen s tebou mluvím, ale nevyptávám se tě. Nechtěj po mně, Sandro, abych se začal vyptávat." Složila hlavu do dlaní a začala trhaně vzlykat. „Chladný, jsi tak chladný. Byl jsi někdy ve svém životě vřelý, Harry?"

„Sandro," řekl, „jsi úpír. Ačkoliv to asi ještě nevíš, máš už některé vlastnosti upíra. Oni si jen zřídka povídají, ale často hrají slovní hrátky. Útočí na city, které sami nemají nebo je nechápou. City takové, jako je láska, poctivost, čest. Jiné city zase znají velmi dobře, jako je nenávist a chtíč. Snaží se problém překroutit a tak zmást mysli svých protivníků. Pro upíra je každý jiný tvor, který není otrokem, protivníkem. Vyhledala jsi mě, protože jsi mi nepochybně chtěla říct nějaké důležité věci, ale teď tě upír v tobě zdržuje a rozptyluje: Způsobuje, že odbíháš od problému."

„Nikdy jsi mě nemiloval!" obvinila ho. Vyplivla ta slova a odha-lila přeměněné zuby. Poprvé spatřil, jak jsou její oči, i oči Kena Layarda, žluté a divoké. Později se zbarví do ruda… jestli zklame a dovolí jim dožít se toho.

Nyní se Harry pozorněji zadíval na oba Janosovy vězně. Jeden z nich býval jeho milenkou a druhý přítelem. Viděl, jak dobrou práci na nich upír vykonal: Stejně jako jejich oči, i jejich těla v sobě měla už jen málo lidství. Byli nemrtví a měli toho v sobě z Janose víc než dost. Sandřina krása, až dosud přirozená, byla nyní zcela nadpozemská. Layard vypadal jako trojrozměrná kreslená postava, častečně pomačkaná.

Harryho myšlenky byly stejně dobré jako slova. „Ale já jsem byl rozmačkán, Harry!" vzhlédl Layard a promluvil do prázdna. „Na Kárpáthosu, v okamžiku, kdy Janos nedával pozor, zlomil jsem kus naplaveného dřeva a pokusil jsem se ho probodnout. Zavolal své muže z Lazara a nechal mě na pláži svázat. Pak na mě z nízkého útesu házeli balvany! Zastavil je, až když jsem byl celý polámaný a zasypaný. Upíří hmota v mém těle mě teď léčí, ale už nikdy se nebudu moci zcela narovnat."

V Harrym se vzedmula vlna lítosti, která hrozila, že ho pohltí. Podařilo se mu ji však překonat. „Proč jste mě zavolali? Abyste mi poradili, nebo abyste mě oslabili výčitkami a lítostí – a strachem o sebe? Patříte ještě sobě, nebo jste už zcela v jeho moci?"

„V tuto chvíli patříme sobě," odpověděl Layard. „Na jak dlouho… to nikdo neví. Dokud se nevrátí. A potom… změna pokračuje a nelze ji zvrátit. Máš pravdu, Harry: my jsme upíři. Chceme ti pomoci, ale temné síly v nás nám v tom chtějí zabránit."

„Nikam jsme nepokročili," připomenul mu Harry. „Řekni jen, že jsi mě miloval!" prosila Sandra. „Miloval jsem tě," odpověděl Harry.

„Lháři!" zasyčela.

Harry se cítil rozervaný. „Neumím milovat," řekl zoufale a poprvé v životě si uvědomil, že je to asi pravda: Kdysi to možná uměl, ale teď už ne. Manolis Papastamos měl přece jen pravdu: byl bezcitný.

Sandra. se schoulila do klubíčka. „V tobě není žádná láska;" řekla. „A my bychom ti měli radit, abys nás pak možná zabil?"

„Ale nejde právě o to?" řekl Layard. „Nechceme právě tohle, dokud si ještě můžeme vybrat?"

„Opravdu? Opravdu?" stiskla jednu jeho zlomenou ruku. Otočila se k Harrymu: „Myslela jsem si, že už nikdy nebudu chtít žít, ne takhle. Ale teď nevím, Harry, nevím: Janos… mě… on mě měl. Měl mě! V mém těle není místečka, které by nevyplnil! Nenáviděla jsem ho… ale zároveň jsem ho chtěla! A to je to nejhorší: toužit po příšeře.. Ale koneckonců touha patří k životu a já jsem život vždycky milovala. Co bude, jestli vyhraješ? Uděláš se mnou to co s vládkyní Karen?"

„Ne!" ta myšlenka mu byla odporná. „Nic takového bych už znova udělat nedokázal. Ne tobě ani nikomu jinému, už nikdy. Jestli vyhraju, usnadním ti to, jak jen to půjde."

„Až na to, že vyhrát nemůžeš!" zaúpěl Layard. „Přál bych si, abys mohl." „Ale mohl by! Mohl!" vyskočila Sandra. „Možná se Janos mýlil!" „V čem?" Harry cítil, že nastal průlom a že se konečně někam

dostanou. „V čem se možná mýlil?“

„Pátral v budoucnosti,“ řekl Sandra. „To je jedno z jeho nadání. Četl v budoucnosti a spatřil své vítězství.“

„Co spatřil? Co přesně spatřil?“ .

„Že přijdeš,“ odpověděla, „a s tebou přijde oheň a smrt a hřmění, které probudí mrtvé, že živí, mrtví a nemrtví budou spolu bojovat. Z chaosu vyjde jediný vítěz, nejstrašnější, nejmocnější upír ze všech. Ne pouhý upír, ale… Vampýr!“ .

„Je to paradox,“ vzlykl Layard. „Protože nyní znáš důvod, proč nesmíš přijít!“

Harry přikývl (i když jen pro sebe) a řekl: „Tak to vždycky chodí, když čtete v budoucnosti.“

PakTěžké dveře kobky se rozletěly! V nich stál Janos, krásný jako ďábel a zlý jako peklo. V očích mu hořel oheň pekelný. Dříve než se celá scéna rozplynula a zmizela v temnotě, uslyšel Harry, jak říká:

„Tak, dal jsem vám kus provazu a vy jste se oběsili sami: Věděl jsem, že se s ním spojíte! A to, co jste udělali kvůli sobě, bezpochyby můžete udělat i pro mě: Staniž se!“

Čtrnáctá kapitola

Druhý kontakt – Hrůza na Chálki – Záporný náboj

Nemám přístup do Möbiova kontinua. A nyní to kontinuum potřebuji víc než kdy jindy,“

Nedokážeš počítat! zopakoval užasle Möbius. Ale jak to mám chápat? Jak tomu mám úvěřit? Tvs byl můj nejlepší žák! Poslyš, zkus tohle. A na obrazovce Harryho mysli napsal složitou matematickou řadu.

Harry na ni pohlédl, zkontroloval po řadě každé číslo, každý symbol a bylo to stejné, jako by se snažil pochopit cizí jazyk. „Nejde to,“ řekl.

Harry se na posteli v rodském hotelu převalil a málem se probudil. Jeho kontakt mezi Sandrou a Layardem byl přerušen, ale do, snů mu vzápětí pronikl další, daleko vítanější hlas:

Harry? Volal jsi? Volal jsi Jeho jméno, Harry, do prázdnoty?

Byl to Möbius, ale závan a šepot jeho hlasu řekl nekroskopovi, že je duchem nepřítomný a jako vždy bloudící. „Jeho jméno?“ zamumlal a dál sebou házel a převalovál se na zpoceném prostěradle, ale postupně se uklidňoval. „Myslíte, vaše jméno? Nejspíš. Ale to už je nějaký čas.“

Ne, Jeho jméno! Trval na svém Möbius. „Nevím, o čem to mluvíte,“ Harry byl zmatený.

Möbius si povzdechl částečně úlevou, ale hlavně zklámáním. Na okamžik jsem si myslel, že jsi dospěl ke stejnému závěru. Nebylo by to nemožné, dokonce ani nepravděpodobné. Jak víš, Harry, vždy jsem tě považoval za sobě rovného.

Harrymu to stále příliš nedávalo smysl, ale nechtěl o tom mluvit. Jeho úcta k Möbiovi byla bezmezná. „Za sobě rovného?“ řekl nakonec. „To těžko, pane, ať už jste dospěl v poslední době k jakémukoli novému závěru, já jsem nic podobného dokázat nemohl. Už ne, protože už nejsem tím, čím jsem býval. Proto vás taky hledám.“

Ach, ano! Teď si vzpomínám: něco o tom, že jsi ztratil schopnost mluvit řečí mrtvých? Že nejsi schopen počítat? O to první jsi očividně nepřišel.

Jak jinak bychom spolu nyní mohli mluvit? A že nejsi schopen počítat? Ty, Harry Keogh? Möbius se zachichotal. Takhle bych tě rozhodně necharakterizovl.

Teď bylo na Harrym, aby si s úlevou oddechl. Möbiova mysl, zpočátku zamlžená, k němu konečně přicházela ve své obvyklé krystalické čistotě. Vyložil mu svůj problém.

„Přesně tak to je, jedině takto se dá charakterizovat to, co se mi při,hodilo. Nejsem schopen počítat; nedokážu si ty rovnice představit.

Neuvěřitelné! vykřikl Möbius. Tohle byl, Harry, velmi jednoduchý problém. Zdá se, že je to s tebou

skutečně vážné. '

„Vždyt jsem vám to říkal;“ Harry se pokoušel být trpělivý. „Proto potřebuji vaši pomoc.“

Stačí, abys mi řekl, co mám udělat.

Nyní si Harry opravdu oddechl, neboť se zdálo, že konečně získal plnou Möbiovu pozornost. Rychle mu vysvětlil, jak Faethor pronikl do jeho mysli a rozpojil propojení stimulující příšernou bolest, kdykoliv se Harry pokusil řeč mrtvých použít.

„Faethor byl pravděpodobně jediný, kdo to mohl opravit. V první řadě proto, že to způsobil jeden z jeho druhu. Tak jsem získal zpět řeč mrtvých, Ale to nebýl jediný problém, který tam Faethor našel. Oblasti ovládající mé základní a instinktivní chápání čísel byly téměř zcela uzavřeny. Objevil uzavřené, závorami zaklíněné dveře – za nimi jsou uzamčeny všechny mé matematické schopnosti. Přestože Faethor není žádný matematik, silou vůle jedny z těch dveří otevřel. Jen na okamžik, ale to mu stačilo, hned potom je opět přibouchl. Za nimi bylo… Möbiovo kontinuum! To na něj bylo příliš, a tak odtamtud raději, zmizel.“

To je fascinující! zvolal Möbius. Pak dodal: Zdá se, že s tvým vzděláním budeme muset začít zase od začátku.

Harry nespokojeně zabručel. „To není přesně to, o co mi jde,“ řekl. „Víte, doufal jsem, že najdeme nějaký rychlejší způsob. Podívejte se, já to potřebuji zpátky teď hned, nebo budu velmi brzy vyřízený. Jde o to, že Faethor mohl odemknout pouze ty oblasti, v kterých se vyznal. Myslel jsem si, že vy byste možná-“

Ale Harry, Möbius byl šokován, já nejsem upír! Tvá mysl je tvá vlastní, soukromá a nedotknutelná a-

„Ale už ne na dlouho,“ přerušil ho Harry. „Ne, jestli mi nepomůžete!“ Zoufale dodal: „Auguste Ferdinande, musím se postavit něčemu strašlivému a potřebuji veškerou pomoc, kterou mohu sehnat. Nedělám to jen pro sebe, dělám to pro všechny, pro všechno. Jestli svou mysl ztratím, získá ji celou můj nepřítel – dokonce i samotné Möbiovo kontinuum! Věřte mi, já nepřeháním. Jestli dveře v mé hlavě nemůžete otevřít vy, on je otevře. A… a… a potom

Ano? „Co bude potom, nevím.“ Möbius byl chvíli zticha a pak řekl: Je to opravdu vážné, že?

„Ano, opravdu vážné.“Ale Harry, jsou tam všechna tvá tajemství, všechny tvé ambice a nejtajnější myšlenky.

„Také mé touhy, mé neřesti, mé hříchy. Tohle není peepshow, Auguste. Nemusíte se dívat tam, kam nechcete.“

Möbius si povzdechl, ale podvolil se. Dobrá. Tak jak to provedeme? Harryho se zmocnilo vzrušení. „Auguste Feřdinade, vy jste jediný člověk mezi všemi mrtvými, který může jít kamkoliv – doslova kamkoliv – v trojrozměrném vesmíru. Byl jste mezi hvězdami, byl jste,v největších hlubinách oceánů. Pomocí Möbiova kontinua jste odhodil okovy hrobu. Takže…to provedeme jednoduše. Alespoň v to doufám. Vyčisti svou mysl, nechám se unášet spánkem a jednoduše vás pozvu dovnitř. Řeknu: Möbie, vstupte do mé mysli. Vstupte ze své vlastní, svobodné vůle a udělejte, co je nezbytné…“

ÁCH! zazněl v Harryho mysli temný, bublavý, klihovitý, zcela podmanivý hlas Janose Ferenczyho. JAKÉ TO VÝMLUVNÉ POZVÁNÍ,NIKDO NEMÚŽE. ŘÍCT, ŽE BYCH BYL Z TĚCH, KTEŘÍ BY HO ODMÍTLI!

Möbius a řeč mrtvých byli okamžitě smeteni stranou. Paraly-zovaný Harry nebyl schopen udělat vůbec nic. Ucítil, jak Ferenczy vstoupil do jeho hlavy, stejně jako ryba cítí háčky ve své bystřině a není schopna s nimi cokoli dělat. Připadal si, jako by mu nějaký nepopsatelně hnusný slimák vlezl uchem do hlavy, aby mu vyžral mozek, a teď vychutnával poslední okamžiky, než se pustí do hostiny. Harry se pokusil zatáhnout okenice své mysli, ale byly zaseknuté, vetřelec je bez námahy držel otevřené. OHO? řekl Janos a bavil se hrůzou kterou ve svém hostiteli cítil. SNAD SES NEVYDĚSIL? POKOUŠEL SES MĚ ZBAVIT? A TOHLE MĚLA BÝT UKÁZKA TVÉ SÍLY? JESTLI ANO, PAK SE TADY. NEMÁM ČEHO BÁT! ALE JE TO OSTUDA, HARRY KEOGHU! VŽDYŤ JSI MĚ POZVAL, A HNED MĚ ZASE VYHAZUJEŠ? CO JSI TO ZA HOSTITELE?

„Mé… pozvání… neplatilo pro tebe!“ Harry se přinutil přemýšlet a uvědomit si, že je to jen další upír. Janos se usadil na jediné myšlence jako sup na mršině.

„JÁ JSEM NEBYL POZVÁN? ALE VŽDYŤ TVÁ MYSL BYLA ROZEVŘENÁ JAKO KLÍN

KURVY A STEJNĚ TAK LÁKAVÁ! Harryho hrůza trochu polevila, vzchopil se a přinutil svou mysl vytvořit jakési provizorní obranné linie. Takřka cítil upírův odporný dech a vnímal jeho kradmé kroky v nejtajnějších chodbách své mysli. JEŠTĚ STÁLE MĚ OBVIŇUJEŠ, ŽE SMRDÍM! zasmál se vetřelec.

K ČEMU JSI MĚ TO NAPOSLEDY PŘIROVNAL? K MRTVÉMU PRASETI? TY, ZE VŠECH LIDÍ, BYS MĚL VĚDĚT NEJLÉPE, ŽE JÁ JSEM NEMRTVÝ…

Náhle se Harry uklidnil úplně. Dosud mu připadalo, že se dusí, ale nyní měl pocit, jako by někdo všechnu zbabělost jeho mysli vyhodil otevřeným oknem ven. Naplnil si plíce závanem toho tajemného, nadpřirozeného éteru a cítil se mnohem silnější. Z daleko opti-mističtějšího, i když záhadného pohledu se sám začal podivovat odvaze upíra, že se zde cítí tak bezpečně a sebejistě se tu… prochází.

Všechny tyhle myšlenky byly chráněny, takže Janos Harryho mlčení považoval za známku naprostého děsu. TAK TOHLE MÁ BÝT TEN MOCNÝ NEKROSKOP, řekl upír. JAKPAK SE CÍTÍŠ S MOU ‘MYSLÍ NEČISTÉ PIJAVICE’ VE SVÉ HLAVĚ, HARRY?

Harry si nepřestával chránit své myšlenky: Nebylo to těžké, bylo to stejné jako s řečí mrtvých, kdy vynakládal jen minimální úsilí, aby mrtví slyšeli pouze to, co měli slyšet. Opět ucítil zvláštní vlnu sebedůvěry, která zde jistě nebyla na místě. Spící a snící nemohl ani zdaleka kontrolovat svou mysl tak jako v bdělém stavu. Přesto vycítil, že Janos začal být alespoň trochu opatrnější…

SAMOZŘEJMĚ, VÍŠ, ŽE TĚ MOHU OHNOUT DLE SVÉ VŮLE STEJNĚ, JAKO JSEM OHNUL – A ZLOMIL – TOHO HLUPÁKA JORDANA? Konstatoval Janos fakta, nebo si jen kladl otázku?

„Zeptej se sám sebe,“ řekl Harry nevzrušeně. „Ale pamatuj si: vstoupil jsi ze své vlastní, svobodné vůle.“

COŽE? Nyní byl v Janosových myšlenkáeh cítit slabě ustáraný podtón, jako by poprvé zvažoval důsledky své přítomnosti v něm.

A na pozadí Harryho mysli, skrytá před Janosem, jako by se znovu vynořila rada, kterou mu Faethor poskytl v ruinách domu na předměstí Ploješti: Až vycítíš, že je nablízku, neuhýbej před ním, ale vyhledej ho sám! Chce vniknout do tvé mysli? Vnikni do jeho! Bude očekávat, že budeš mít strach, buďodvážný! Bude vyhrožovat, na jeho výhrůžky neber ohled a udeř! Hlavně nedovol, aby tě jeho zlo oslabilo. Tvá mysl může být silnější, než sám čekáš, Harry…

Janos si to, také začínal myslet. TVÁ MYSL… JE JINÁ NEŽ MYSLI JINÝCH LIDÍ. BUDE MI VELKÝM POTĚŠENÍM JI PROZKOUMAT. A PRO TEBE TO BUDE VELKOU BOLESTÍ!

„No, z Vampýrů máš alespoň jejich marnivost,“ řekl Harry, „Ale k čemu je marnivost bez něčeho, o co by se mohla opřít?“

TY NÁS ZNÁŠ… DOBŘE, řekl Janos ostřeji než předtím. MOŽNÁ PŘÍLIŠ DOBŘE.

„Že by ti to docházelo, můj synu?“

COŽE?! ozval se nyní vztekle…

„Ale no tak, nebuď tak nervózní. Mluvím s tebou spíše jako strýček než jako pravý otec. Ale je pravdou, že mám vlastního syna. Až na to, že on je opravdový Vampýr! Ale podívejme se, cítím, jak se chvěješ. Copak, snad se nebojíš? Jakpak to? Koneckonců ukázku mé síly jsi viděl. Nepronikl jsi snad do mé mysli? Kde je má obrana? Čím se mohu bránit? Právě jsi pronikl do hradu celé mé bytosti. Ale není hrad jako hrad – a do některých se snadněji dostaneš, než se z nich pak dostaneš ven!“ A Harry konečně přirazil okenice své mysli.

Janos byl zmatený; tohle nebyl pouhý člověk; bylo to… jako by mluvil s něčím daleko větším, než je člověk. Ve své panice začal být upír agresivní.

TY UBOHÉ PŘEKÁŽKY, KTERÉ JSI VZTYČIL… JSEM OBKLOPEN DVEŘMI… ALE JÁ MÁM DOST SÍLY, ABYCH JE VŠECHNY PRORAZIL, JEDNODUŠE JE VYRVU Z PANTŮ!

Harry ho slyšel, ale slyšel také tohle: Když rozevře své veliké čelisti, projdi skrz ně, protože uvnitř je daleko měkčí!

„Tak je tedy všechny proraz,“ odpověděl. „Vyrvi je z pantů – jestli máš odvahu!“

Janos ji měl. Prolétl Harryho myslí a rozdrtil každou překážku, kterou mu nekroskop postavil do cesty. Strhl okenice a přepážky jeho nejniternější bytosti. Byla tam celá Harryho minulost, jeho lásky a nezdary, jeho naděje a touhy a to vše bylo podupáno, když upír vtrhl do dříve tajných chodeb Harryho mysli. Na

kterémkoli místě se ta příšera mohla zastavit, pohrát si, přinutit Harryho k smíchu, pláči, křiku – nebo aby zemřel. Ale nyní zjistil, že se s Harrym skutečně může měřit, a ťak se nezastavil a jen tam divoce pobíhal.

COPAK? COPAK? Zasmál se, když konečně dorazil k místu, které bylo zabezpečeno více než celý zbytek dohromady. TOHLE MŮŽE BÝT JEDINĚ POKLADNICE! JAKÁPAK SKVĚLÁ TAJEMSTVÍ SE TAM SKRÝVAJÍ, HARRY KEOGHU? JE TO SNAD TREZOR TVÝCH NADÁNÍ?

A dříve než mohl Harry odpovědět – pokud odpovědět chtěl – Janos s trhnutím dvoje dveře otevřel. Za prvními z nich byla pra-původní NICOTA, takže v jediném okamžiku Janos náhle zjistil, že balancuje na prahu Möbiová kontinua. A za těmi druhými… byl Faethor Ferenczy, který odtamtud skrytě řídil Harryho hru a nyní v Janosovi vyvolal ten nejstrašnější děs!

Vetřelec vyděšeně couval – pryč od Faethora, který vyrazil ze svého úkrytu a pokoušel se ho vtlačit do dveří věčnosti Möbiova kontinua a při tom ohromeně a nevěřícně klel. Protože se svou, z větší části lidskou myslí, setkal nejen s nepochopitelným a děsivým, ale také se zrůdnou a nelidskou myslí svého dlouho mrtvého otce!

Děs ho vyburcoval k činu: vytrhl se Faethorovi, vyštěkl na něj proud nepříliš souvislých oplzlostí a uprchl. Prorazil Harryho záta-rasy a v okamžení byl pryč. Nenadělal žádné vážnější škody a nekroskop předpokládal, že se to již nikdy neodváží zopakovat. Ale- „Faethore!“ zavrčel Harry a jeho mentální hlas vztekle skřípal jako stazá křída na nové tabuli – jeho vlastní hlas, teď už neovlivňovaný ani vedený myslí tajného nájemníka. „Faethore!“ zopakoval.

Žádná odpověď se neozvala, snad jen vzdálené zachechtání, jako olejovité bublinky praskající na jezeru dehtu. Nebo spíše kradmé víření netopýřích křídel ozývající se z nejhlubší, nejtemnější jeskyně.

„Ach, ty parchante… ty lháři!“ zavyl Harry. „Ty jsi tady! Byl jsi tady od té chvíle, kdy jsem tě vpustil dovnitř! Ale já tě najdu a vyhodím ven…“

Konečně se ozval Faethorův vzdálený, zkažený šepot: Není třeba, můj synu. První bitva byla vybojována až k vítězství. Vychází slunce, já… odcházím!

Poté se Harry začal pomalu a klidně probírat ze svých snů, takže pot, který mu vyrazil po těle, měl čas uschnout, a když na dveře zaklepal Darcy Clarke a mumlal něco o snídani, byl už zcela vzhůru, ale také již věřil, že konečně přišel na to, jak má celou tu záležitost dál hrát….

# # #

V 8:15 se město Rodos sotva probouzelo, ale Harry byl už na molu v přístavu Mandraki, aby sledoval odjezd svých přátel. Když jejich člun odplouval do neskutečně modrých klidných vod Egejského moře, Darcy a Manolis mu několikrát zamávali, ale on jim nezamával. Pouze kývl hlavou a pozoroval je, dokud nezmizeli z dohledu. Pak jim tiše popřál štěstí.

Potom si zajel na pláž v Kritice a hodinu si zaplaval, než se vrátil do hotelu a osprchoval se. I když se zuřivě vydrhl ručníkem dosucha a navzdory skutečnošti, že venku bylo na slunci přinejmenším dvacet čtyři stupňů, stále cítil chlad. Tento pocit chladu neměl nic společného s venkovní teplotou. Přicházel zevnitř.

Harryho postel byla čerstvě povlečena, s rukama za hlavou na ni ulehl a chvíli přemýšlel, pomalu vyprázdnil svou mysl a nechal se unášet… Pak udeřil na Faethora!

Chytil ho dříve, něž se stačil skrýt z dohledu. Faethor byl v jeho mysli právě teď, v době, kdy bylo něco po půl desáté a žhnoucí slunce stálo vysoko na nebi. Takže slunce ho neodradilo. Harryho to mělo napadnout: duchové přece nemohou shořet. Mohlo Faethorovi způsobit pár ošklivých snů, ale fyzicky ho to nemohlo zranit, protože nic hmotného – z něj nezůstalo. Tohle Harrymu mohl říct kdokoli z jeho mrtvých přátel.

„Ty starý dáble!“ řekl, ale chladně, protože mu nenadával, ale jen konstatoval fakt. „Ty starý parchante, ty starý lháři. Myslíš si, že tak, jako se Tibor přilepil na Dragosaniho, ty se přidáš ke mně, že?“

Že bych si to myslel? Faethor se ukázal a Harry cítil, že je tak blízko, jako by stál vedle něho. Kdepak. To je hotová věc, Harry. Budeš si na to muset zvyknout.

Harry zavrtěl hlavou a nevesele se usmál. „Zbavím se tě,“ řekl. „Věř mi, Faethore, zbavím se tě, i kdyby

to mělo znamenar ze se zbavím sám sebe.“

Sebevražda? Posmíval se Faethor. Ne, Harry, ty ne. Jsi houževnatý jako ti, které honíš a zabíjíš! Nezabiješ se, dokud bude naděje, že zabíješ dalšího z nich.

„Chceš říct dalšího z vás? Ale můžeš se mýlit, Faethore. Jsem jenom člověk. Můžu zemřít velice snadno. Třeba kulkou do spánku, jako Trevor Jordan… Ani bych o tom nevěděl. Věř mi, je to lákavé.“

Vím, že v tvých myšlenkcích není žádná skutečná představa sebevraždy, pokrčil Faethor rameny, tak proč ta přetvářka? Myslíš si, že mě vystrašíš? Jak mě můžeš vystrašit, Harry? Vždyt' já už mrtvý jsem!

„Ale žiješ ve mně, že? Dávej pozor a já ti něco řeknu: ty ve skutečnosti nevíš, co si myslím. Dokážu své myšlenky skrýt dokonce i před tebou. Jde o řeč mrtvých, pomocí ní jsem se to naučil, některé své myšlenky jsem před mrtvými skrýval. Dělal jsem to proto, abych je nezranil, ale mohu to snadno udělat i že zcela jiného důvodu.“ Na okamžik – na jedno tiknutí hodin – Harry ucítil, jak Faethor zaváhal. Sebevědomě přikývl. „Vidíš? Já vím, co máš na mysli, starý ďáble. Ale víš ty, co mám na mysli já, když to před tebou skryju… co?’’

V hloubi Harryho duše obklopila otce upírů nicota. Padla na něj jako deka, jako by ho chtěla zadusit. Měl pocit, jako by byl zpátky v zemi poblíž Ploješti, kde byly spáleny jeho zlé ostatky tu noc, kdy mu Ladislau Giresci vzal život.

„Vidíš,“ řekl mu Harry a znovu rozsvítil světlo své mysli, „mohu tě zavřít venku.“

Ne venku, Harry. Můžeš mě izolavat. Ale v okamžiku, kdy tvá pozornost poleví, budu zpátky.

„Vždycky?“ Chvilku byl Faethor zticha, pak řekl: Ne, protože máme dohodu. Dokud ji budeš dodržovat, dodržím ji i já. Až buď po Janosovi, pak se mě zbavíš.

„Slibuješ?“ Na mou duši! zabublal Faethor jako močál temný jak noc a usmál se nehmotným úsměvem.

Byl to přirozený sarkasmus upíra, ale Harry jen řekl: „Beru tě za slovo.“ A jeho mentální hlas byl chladný jako vesmír mezi hvězdami. „Pamatuj, Faethore, beru tě za slovo…“

Manolis řídil loď. Měla malou kabinu a velký motor a zanechávala za sebou brázdu nízkých bílých vodních stěn rozplývajících se zpět do modři moře. Vždy na dohled země obepluli mys Koumbourno a vyhnuli se vodním lyžařům z pláže Kritika dříve, než tam Harry skočil do vody.

Kolem deváté minuli mys Minas a s pevninou po levoboku zamířili k Alímii. Darcyho napadlo, že by mohl mít problémy se žaludkem, ale protože moře bylo hladké jako sklo a do tváře mu foukal větřík… připadal si spíše jako na drahé dovolené. Kdyby si ovšem dobře neuvědomoval, k jakým hrůzám se blíží.

Kolem desáté před přídí lodi, která rozrážela klidnou hladinu, dováděl párek delfínů; tou dobou propluli mezi téměř holými útesy Alímie a Makri a před očima se jim vynořila Chálki (o které Manolis tvrdil, že by se měla vyslovovat ‚Chalký podle křídových vrstev, po kterých byla pojmenována.

O patnáct minut později zakotvili v přístavu a Manolis si šel poklábosit s dvojicí rybářů, kteří spravovali své sítě. Zatímco se Manolis zdánlivě nahodile vyptával, Darcy v maličkém stánku přímo na nábřeží koupil mapu ostrova a zkoumal, co se z ní dá vyčíst. Nebylo toho mnoho.

Ostrov byla jen velká skála o něco menší než třináct kilometrů krát šest, s delší osou vedoucí. od východú k západu. Dva nebo tři kilometry západně se zvedal divoký pustý horský hřeben, kde se, zjevně bezcílně, klikatila jediná uvedená cesta ostrova. A Darcy věděl, že jeho a Manolisův cíl leží tam nahoře, vysoko na konci té cesty. K tomú nepotřeboval mápu, aby to poznal: jeho talent mu to řekl ještě dříve, než vystoupil z lodi na suchou zem.

Konečně Manolis ukončil rozhovor s rybáři a přidal se k němu. „Žádné dopravní prostředky tu nejsou,“ řekl. „Je to asi tři kilometry, pak budeme muset šplhat a samozřejmě poneseme náš – jak bych to řekl – piknikový koš? Vypadá to jako dlouhá horká procházka, příteli, a pořád do kopce.“

Darcy se rozhlédl. „A copak je tohle,“ řekl, „když ne dopravní prostředek?“ Z úzké uličky na parkoviště v ‚centru města’, což bylo nábřeží s bary a tavernami, vyjela s řinčením tříkolka, která rachotila jako parní stroj a táhla čtyřkolový vozík.

Řidič byl hubený, malý Řek kolem pětačtyřicítky, sklouzl ze sedadla a vešel do obchodu s potravinami. Darcy a Manolis počkali, až se vrátí. Jmenoval se Nikos; vlastnil tavernu a několik pokojů na pláži na druhé straně soutěsky v předhůří za městem. Právě teď se obchody příliš nehýbaly, takže je za malou odměnu mohl na konec cesty odvézt. Když Manolis uvedl sumu patnáctí set drachem, oči se mu rozzářily jako žárovky, a sotva naložil své ryby, potraviny, kořalku a další pro tavernu nezbytné věci, vyjeli.

Sedět v zadní části vozíku muselo být lepší než jít pěšky – ale ne o mnoho. Cestou Nikos zastavil v taverně, vyložil nákup, otevřel svým pasažérům pár piv a pak pokračovali dál.

Po chvíli, když se Darcy pořádně usadil a obrnil proti otřásání, upil piva a zeptal se: „Co jsi zjistil?“

„Jsou tu dva,“ odpověděl Manolis. „Večer přicházejí dolů nakoupit maso – ne ryby, syrové maso – a občas k pití láhev vína. Pořád jsou spolu

* Chalky – anglicky křídový, pozn. překladatele

a mnoho toho nenamluví, ve.svém táboře si vaří sami… pokud si vaří!“ Pokrčil rameny a přimhouřenýma očima pohlédl na Darcyho. „Pracují hlavně v noci, když vane vítr správným směrem, vesničané slyší čas od času výbuchy. Nic velkého, jen malé nálože na odstranění kamení. Během dne… nejsou příliš vidět. Poflakují se v jeskyních tam nahoře.“

„A co turisté?“ vyptával se Darcy. „Neobtěžují je? Jak k tomu Lazarides – nebo Janos – vlastně přišel? Myslím, jak to, že může v těch zříceninách kopat? Vaše úřady jsou šílené, nebo co? Vždyt to jsou… historické památky!“

Manolis znovu pokrčil rameny. „Ten vrykoulakas má zjevně vlivné přátele. Kromě toho nekopou přímo ve zříceninách. Za hradem, který se tyčí na hřebeni, spadají dolů velmi příkré útesy. Dole jsou římsy a jeskyně. A tam oni kopou. Vesničané si o nich myslí, že jsou blázni. Cože, tam a poklad? Hlína a kamení, nic víc.“

Darcy přikývl. „Ale Janos to ví lépe, že? Jéstli to tam ukryl, měl by vědět, kde to hledat!“

Manolis souhlasil. „Pokud jde o turisty, těch je tu právě teď kolem třiceti. Čas tráví v tavernách, na pláži, potulují se kolem. Vždyf jsou na dovolené, že? Občas někdo vyšpl há na hrad, ale nikdo neleze na druhou stranu.’A nikdy ne v noci.“

„To bude příšerné,“ řekl po hvíli Darcy.

„Co?“

„Jít tam nahoru a ty stvůry pozabíjet.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Manolis. „Ale jen pokud to bude nezbytné. Chci říct, pokuď to jsou stvůry!“

Darcy se mimovolně otřásl a krátce pohlédl na dlouhý, úzký proutěný koš, který ležel mezi nimi. Uvnitř byly oštěpomety, dřevěné kůly, kuše Harryho Keogha a galon bénzínu v plastikovém kanystru. „Jsou,“ řekl pak a stroze přikývl. „Věř mi, že jsou…“

O patnáct minut později Nikos zastavil svoje vozidlo na konci cesty. Po levé straně vedly prudce vzhůru stezky pobořénýrni ulicemi starověkého, dávno opuštěného města, jež byly nyní pouhými chodníčky horských koz. Nad zříceninami stál zářivě bílý klášter, který se zjevně ještě stále využíval. A ještě výše téměř na samém vrcholku hory stál-

„Hrad!“ vydechl Manolis:

Když Nikos s podivuhodným tříkolovým vozidlem provedl nemotorný oblouk a s rachotem a řinčením sjížděl zpět do údolí, Darcy si zastínil oči, aby si prohlédl zlověstné hradní zdi, které toto místo chránily po všechna ta dlouhá staletí. „Vede tam nahoru vůbec nějaká cesta?“

„Ano,“ přikývl Manolis. „Kozí stezka. Je samá serpentina, ale je celkem bezpečná. Alespoň podle těch rybářů.“

Vzali koš mezi sebe a dali se do šplhání. Za klášterem, předtím než měli začít doopravdy šplhat, si udělali přestávku –a ohlédli se zpět. Za údolím rozeznali hranice dlouho opuštěných políček a ruiny starých domů, kde již dlouho divocé rostly olivové hájky a ovocné sady, jež vracely přírodě to, co jí lidé kdysi vzali.

„Houby,“řekl Manolis na vysvětlenou. „Tihle lidé byli lovci mořských hub. Ale když v moři už žádné houby nebyly, odešli i lidé. Teď, jak vidíš, jsou tu povětšinou ruiny. Možná to jednoho dne turisté přivedou zpět k životu.“

Darcy měl na mysli jiné věci než život: „Jdeme dál,“ řekl. „Už teďse mi nechce, a jestli tu zůstaneme trčet ještě chvíli, nebude se mi chtít už vůbec!“

Pak už to byly jen samé okrové balvany, žluté pásy horniny a klikaté kozí stezky. Výhledy mezerami mezi skalami jim způsobovaly téměř závráť. Konečně dorazili do stínu obrovských zdí a pod masivním

nakloněným kamenným překladem prošli do samotných zřícenin. To místo bylo mnohonárodnostní a Darcy měl pravdu o jeho historické hodnotě. Byly tam patrné vlivy starověkého Řecka, Byzantské říše a také křižáků. Vyšplhali na zdi tlusté asi jeden metr a naskytl se jim fantastický pohled. Celé pobřeží Chálki a okolních ostrovů se před nimi rozkládalo jako na talíři.

Přelezli přes hromady kamenné suti v kostře křižácké kaple, jejíž zdi stále nesly zašlé fresky svatých s vybledlými svatozářemi. Nakonec zůstali stát na okraji zřícenin a shlíželi dolů do trachijské zátoky.

„Jsou tam dole," řekl Manolis. „Podívej, vidíš ty známky kopání, tam kde suť tvoří na zvětralé skále ten tmavý pás? Tam jsou. Teď musíme najít stezku dolů.. Darcy, jsi v pořádku? Už zase vypadáš divně."

Darcy rozhodně v pořádku nebyl. „Oni… oni jsou tam dole," řekl. „Mám pocit, jako bych přirostl k zemi. Mám nohy jako z olova. Kruci, to moje nadání je ale zbabělec!"

„Chceš si tady chvilku odpočinout?"

„Bože, jen to ne! Když bych teď zůstal stát, už bych se nepřinutil jít dál. Pojďme na to."

Na zemi leželo několik prázdných balíčků od cigaret, na skalách byly odřeniny, v písčité půdě byly vytlačeny otisky bot, cestu dolů nebylo těžké objevit ani ji zdolat. Záhy našli zrezivělý trakař a zlomený krumpáč, jenž stál opřený na široké plošině přírodní kamenné římsy, která byla vymleta ve vrstvě horniny. V polovině římsy se vršilo nakopané kamení vyházené z ústní několika šklebících se jeskyní. Tiše se přiblížili k jeskyni, která jevila nejčerstvější známky kopání, a ve vchodu zůstali stát.

Když ze svého koše vytáhli oštěpomety a nabili je. Manolis zašeptal: „Jsi si jist, že je budeme potřebovat, že?"

„Ano," přikývl Darcy a tvář měl popelavě šedou.

Manolis vkročil dovnitř a ozvěna jeho kroku se nesla jeskyní. „Počkej!" vydechl Darcy a ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů. „Bude bezpečnější, když je vylákáme ven."

„Aby zjistiĺi, že tady jsme?"

„Ve slunečním svitu budeme mít výhodu," polkl Darcy naprázdno. „Kromě toho mě moje nadání nutí, abych odsud vypadl a šplhal nahoru rovnou po té strmé skále. Což pravděpodobně znamená, že už o nás vědí!"

Měl pravdu. Z temnoty jeskyně vystoupil stín a blížil se ostražitě ke vchodu, kde stáli. Rozšířenýma očima se podívali jeden na druhého, oba odjistili své zbraně a varovně je pozvedli. Muž pokračoval v chůzi, ale natočil se k nim trochu bokem a přikrčil se jako šelma.

Manolis vychrlil proud štěbetavých řeckých kleteb, vyškubl z podpažního pouzdra svou berettu a oštěpomet si přehodil do levé ruky. Ten muž, stvůra, upír se k nim stále přibližoval. Vynořoval se z temnoty, takže si ho nyní mohli lépe prohlédnout. Jeho silueta byla vysoká, hubená a podivně otrhaná. Na sobě měl pytlovité kalhoty, košili, jejíž rozepnuté rukávy mu volně plandaly kolem zápěstí, a na hlavě měl kloboul s širokou střechou. Ze všeho nejvíc vypadal jako strašák, který utekl ze své tyčky. Ale nebyli to ptáci, koho děsil.

„Je tu… jen jeden?" vydechl Darcy – a ucítil, jak mu vlasy vstávaj m hlavě, a na římse za sebou uslyšel šramot oblázků!

Muž v jeskyni vyrazil vpřed; Manolisova pistole vydala ohlušu-jící ránu a objevil se oslepující záblesk; Darcy se ohlédl a uviděl druhou stvůru jak se na ně žene. Byla už velice blízko. Stejně jako, jeho kolega v jeskyni, měl měkký klobouk a v jeho stínu mu svítily žluté, zlé, divoké oči. A co hůř, nad hlavou držel napřažený krumpáč. Tvář se mu zkroutila do vzteklé grimasy, když ho namířil na Darcyho záda!

Darcy se otočil – nebo ho spíše otočilo jeho nadání – aby odvrátil útok, naslepo zamířil a stiskl spoušt oštěpometu. Harpuna si sama našh cíl v upírově hrudi. Náraz ho zastavil, stvůra upustila krumpáč, rukama sevřela šipku, která ji probodla, zapotácela se a zády,se opřela o stěnu útesu. Darcy, který na okamžik ztuhl, jen pozoroval, jak se kymácí, sténá a kašle krev.

V jeskyni Manolis klel a pálil z pistole ránu za ránou při pronásledování svého cíle dále do temnoty . Pak… Darcy uslyšel nelidský výkřik, po kterém následoval svist postříbřené šipky a konečně mlaskavý zvuk, jak se Manolisova harpuna zabodla do masa. Tento zvuk ho vytrhl ze strnulosti a uvědomil si, že jeho i Manolisova zbraň jsou teď prázdné. Sklonil se, aby vytáhl z otevřeného koše harpunu, vtom ale muž na římse vrávoravě vyrazil vpřed a odkopl celý koš i s jeho obsahem přímo dolů z útesu!

„Ježíši!" Darcymu se z hrdla, drsného jako smirkový papír, vydralo chraptivé zaječení, když se ta stvůra

s plamennýma očima znovu otočila jeho směrem. Pak se upír zarazil, rozhlédl se a uviděl krumpáč, který ležel poblíž okraje útesu. Pohnul se, aby ho zvedl, a Darcy vyrazil. Jeho nadání mu říkalo utíkej, utíkej, utíkej! Ale on zaječel „Polib mi…!“ a vrhl se jako šílenec na sehnutého upíra. Odstrčil ho stranou a sám popadl krumpáč. Nástroj byl těžký, ale Darcy byl tak vyděšený, že měl pocit, že drží v rukou hračku.

Manolis vyšel nejistě z jeskyně právě včas, aby spatřil, jak Darcy
švihl svou zbraní v smrtícím oblouku a zarazil širší konec hlavice do čela svého nemrtvého protivníka. Křeatura vydala bublavé, přidušené zvuky a sklouzla na kolena, pak klesla ke stěně útesu.

„Benzín,“ vydechl Manolis. „Ten je dole,“ zachroptěl Darcy.

Manolis se podíval přes okraj římsy. Hluboko dole, možná o pátnáct metrů níže, zapadl proutěný koš do vyvezeného kamení, které na úpatí hory tvořilo příkrý sesuv. Víko bylo otevřeňé a několik věcí leželo rozházeno kolem. „Ty zůstaň tady, dávej pozor a já to přinesu,“ řekl Manolis.

Podal Darcymu svou pistoli a začal šplhat dolů. Darcy jedním okem sledoval upíra s krumpáčem v hlavě a druhým pošilhával po ústí jeskyně. Tvor, se kterým se vypořádal – člověk, ale zárovéň příšera – nebyl ‚mrtev’. Měl by být, ale byl nemrtvý. Malá část jeho těla, kterou tvořila upíří protoplazma, v něm stále fungovala a zoufale se snažila vyléčit jeho zranění. Když ho Darcy pozoroval, upír se otřásl, otevřel žluté oči a rukou nejistě zašmátral po harpuně zabodnuté v hrudníku.

Darcy zaskřípal zuby a přistoupil blíž. Jeho anděl strážný na něj řval, pumpoval mu adrenalin do žil a ječel: Utíkej, utíkej! Ale on na varování nedal, pevně uchopil konec harpuny a trhal s ní sem a tam, až stvůra vycenila zuby, začala vykašlávat chuchvalce krve, pak klesla k zemi a zůstala opět ležet bez hnutí.

Darcy na roztřesených, rosolovitých nohou couvl od upíra – a srdce se mu leknutím zastavilo, něco ho popadlo za kotník!

Ohlédl se dolů za sebe a uviděl toho z jeskyně, jak se vyplazil ven a rukou jako ze železa sevřel Darcyho nohu. Šipku měl zabodnutou v hrdle těsně pod ohryzkem a pravou polovinu obličeje měl z poloviny ustřelenou, ale stále se pohyboval a jeho šílené oko nepřestávalo zírat z černého důlku ve změti rudého masa. Darcy málem omdlel; namísto toho však začal padat pryč od té nemrtvé věci a s bouchnutím se posadil na římsu. Namířil pistolí mezi svýma nohama a vystřílel zásobník přímo do sešklebené poloviny tváře.

Vtom už se Manolis vrátil. Koš táhl za sebou, trhnutím otevřel víko a prudce vyškubl ven kuši Harryho Keogha. Bleskově ji nabil. Právě včas… neboť upír na římse si už vytrhl krumpáč z hlavy a teď se pokoušel vytrhnout si z hrudníku harpunu!

„Ježíši! Ježíši Kriste!“ zaskřehotal Manolis. Přistoupil k příšeře, které šla od úst krvavá pěna, z necelého metru namířil a vpálil jí dřevěný kolík přímo do srdce.

Zatím se Darcy plazil pryč od druhé stvůry. Manolis ho pevně popadl, postavil ho na nohy a výstěkl: „Dokončeme to, dokud ještě můžeme.“ Odvlekli upíry zpět do jeskyně, jak nejdál se odvážili, a pak pospíchali ven do slunečního světla. Ale Darcy už dál nemohl, jeho nadání ho definitivně vyřadilo ze hry. „To je v pořádku,“ ujistil ho chápavě Manolis. „Zvládnu to sám.“

Darcy se po římse odplazil pryč, rozechvěle se posadil a opřel se zády o stěnu útesu. Manolis vzal kanystr s benzínem a znovu vešel do jeskyně. Za okamžik se vrátil a za sebou nechával tenoučkou stružku benzínu. Všechno v jeskyni polil benzínem, takže teď byl kanystr skoro prázdný. Couval směrern k Darcymu, vytřásl posledních pár kapek, odhodil kanystr daleko přes okraj římsy a vytáhl z kapsy zapalovač. Žehl a plamen přiložil k stružce benzínu.

Modrý oheň, tak slabý, že byl téměř neviditelný, vyrazil zpět po římse a stočil se do ústí jeskyně. Z jeskyně vyšlehl plamenný jazyk jako z nějaké obří pochodně a vzápětí za ním následovala strašlivá exploze, která vyplivla z ústí jeskyně kusy kamení a rozbité skály. Shora se sesypala lavina oblázků. Bylo to tak překvapivé, že Manolis klopýtl a posadil se vedle Darcyho.

Podívali-se jeden na druhého a Darcy řekl: „Co to-?“

Manolis jen zíral s pokleslou čelistí. Pak si olízl okoralé rty a řekl: „Jejich výbušniny. Museli tam mít nálože.“

Vstali a roztřeseně se vydali zpět k zasypanému ústí jeskyně. Dole pod niW i se balvany ještě stále kutálely z horského srázu a padaly do moře. Stovky tun kamene se zřítily dolů a jeskyni zatarasily. Bylo zřejmé, že nic živého – vlastně vůbec nic – se odtamtud už nikdy ven nedostane….

„A je to," řekl Manolis a Darcy v sobě našel sílu souhlasně přikývnout.

Když odcházeli pryč, všiml si Darcy, že se v troskách cosi žlutě leskne. Hned vedle zřícené jeskyně byla ještě jedna menší, že které ještě stále vycházela oblaka prachu a trocha kouře. Kamenná stěna mezi oběma jeskyněmi se zřítila a rozbitá skála se vyvalila na římsu. Ale mezi troskami toho leželo mnohem více než jen kamení.

Darcy a Manolis přikročili blíže k sutinám, aby lépe viděli, co se to vlastně objevilo. V rozbité zdi, pečlivě zabalený a ukrytý za chytře tvarované bloky kamene, ležel poklad, po kterém Jianni Lazarides – alias Janos Ferenczy – pátral. Tentýž poklad, který tam on sám před všemi těmi staletími uložil. Jedině skutečnost, že obrysy hory byly změněny vlivem povětrnostních podmínek a zemětřesení, ho zmátlo a způsobilo jeho neúspěch. Jako značku použil starý křižácký hrad, ale i jeho masivní obrys se rozpadal a během dlouhých let se proměnil. I tak minul svou značku ne o víc než tři čtvrtě metru.

Oba muži rozhrnovali prach a úlomky kamení a jejich vzrušení po prožité hrůze pomalu opadávalo. Spatřili starověký poklad: thrácké zlato! Misky a poháry… zlaté nádoby přetékající prsteny, náhrdelníky a náramky… bronzová helmice s postranními kryty, spony a hrudní pláty… dokonce vypuklý náprsní štít z ryzího zlata!

Konečně Manolisovl došlo, co našli. „Co s tím budeme dělat?" „Necháme to tady," narovnal se Darcy. „Patří to duchům. Nevíme, co stálo Janose dostat to sem a zakopat – a hlavně kde a jak to získal. Ale můžeš si být jist, že na tom lpí krev. Časem ty dva bude někdo hledat a místo nich riajde poklad. Nechme úřady, ať se o to postarají. Nemám chuť se toho ani dotknout."

„Máš pravdu," řekl Manolis a oba začali šplhat zpátky k hradu.

Kolem půl jedné dorazili dolů do vesnice, kde Manolis před cestou na Kárpathos doplnil palivo ve člunu, zatímco pracoval, přidali se k němu jeho přátelé, rybáři a vyptávali se ho na kopáče. „Prováděli odstřel,"odvětil po chvilce Manolis, „tak jsme je nechtěli rušit. Kromě toho jsou útesy velmi příkré a člověk by snadno mohl spadnout dolů."

„Stejně to jsou zatracení buzíci," poznamenal jeden z rybářů. „Nestaráme se o ně a oni o nás také ne!"

Manolis skončil s doléváním paliva, koupil litr ouza a všichni se posadili na terasu taverny, kde obsah láhve sprovodili ze světa. Později, když jejich loď odrazila od kamenné přístavní hráze, poznamenal Řek: „To jsem potřeboval."

Darcy si povzdechl a přikývl: „Já taky. Byla to hnusně žíznivá práce."

Manolis na něj pohlédl a dodal: „A ještě mnohem větší nás čeká, než to dokončíme, příteli. Ještě, že je ouzo tak levné, že? Hele, se vším tím zlatem, které jsme tam nechali, jsme si mohli postavit palírnu!"

Darcy se otočil a pozoroval vzdalující se skalnatou vyvýšeninu, která se nazývala Chálki, a pomyslel si: Ano a možná si budeme přát, abychom ji měli…

Cestou, kterou vybral Manolis, to bylo z Chálki na Kátpathos o něco méně než šedesát mil, dával přednost tomu držet se v dohledu pobřeží, jak to jen šlo, a raději plul zvolna a nehonil lodní motor. Když minuli skály Ktenie a Karavolu, nasadil Manolis kurz více na jihozápad, zanechali za sebou Rodos a zamířili ke Kárpathu.

To znamenalo vyplout na otevřené moře a Darcyho žaludek začal trochu vyvádět. Byla to čistě fyzická nevolnost a nebyla ani příliš zlá, potom, co zažil, se už ani nepozvracel. Alespoň, že ho jeho talent nevaroval před potopením lodi nebo nějakou podobnou událostí.

Aby Darcymu ulehčil v jeho trápení, vyprávěl mu Manolis o ostrovu Kárpathos.

„Je druhý největší z Dodekánských ostrovů," řekl. „Leží v polovině cesty mezi Rodem a Krétou. Chálki se táhne z východu na západ a Kárpathos ze severu na jih. Je možná padesát kilometrů dlouhý, ale jen sedm nebo osm široký. Je to jen vrcholek pod-mořských hor. Skutečně není velký a žije tam jen pár lidí. Ale má bouřlivou historii!"

„Opravdu?" zahuhlal Darcy, který sotva poslouchal.

„Ano! Skoro každý ho kdysi řídil, vlastnil nebo na něm vládl. Arabové, italští piráti z Janova, Benátčané, křižáčtí rytíři řádu svatého Jana, Turci, Rusové – ďokonce i Britové! Vážně! Nám, Řekům, to zabralo sedm století, než jsme ho dostali zpátky!"

A když nedostal odpověď: „Darcy? Jsi v pořádku?" „Jakž takž. Za jak dlouho tam budeme?"

„Už za sebou máme skoro polovinu cesty, příteli. Ještě jen asi hodinu a budeme u přistávací dráhy. Tam

bychom měli najít Lazara. jen si ho obhlídneme. Možná pozdravíme někoho – nebo něco – na palubě a uvidíme, co si o něm myslet."

„Právě teďsi nemyslím o nikom nic," zahučel Darcy.

Ale když tam dorazili, ukázalo se, že se Manolis mýlil: Lazarus tam nebyl. Prohledali malé zátoky na jižním okraji ostrova, ale po bílé lodi nenašli ani stopu. Manolisovi brzy došla trpělivost. V okamžiku, kdy začalo být jasné, že jejich námaha je zbytečná, zamířili severně k písčité mělčině pláže u Amoupi, zakotvili a přebrodili se na břeh. V taverně na pláži si dali řecký salát a vypili spolu jednu malou láhev retsiny. Když Darcy na židli pod bambusovou střechou taverny usnul, Manoli si povzdechl, pohodlně se opřel a zapálil si cigaretu. Vykouřil jich několik, zatímco obdivoval houpání opálených ňader anglických dívek, které si hrály v moři. Když vypil ještě jednu láhev vína, řekl si, že je pomalu čas probudit Darcyho.

Brzy po páté vyrazili zpět k Rodu.

Když se toho večera, unavení a opáleni sluncem, vrátili, s trochu strnulými úsměvy přivítali čtyři lidi, kteří na ne čekali v sálonku jejich hotelu.

V prvním okamžiku byl Darcy zmaten. Dva z přibyvších znal dobře, protože Ben Trask a David Chung byli jeho vlastní lidé, ale Zekinthu Foenerovou (nyní Simmonsovou) a jejího manžela Michaela ‚Jazze', neznal a věděl o nich pouze z doslechu. Darcy očekával čtyři lidi a v souladu s tím rezervoval ubytování, ale z téhle zvláštní skupiny čekal jen ty dva. Na radu Harryho Keogha se pokusil poslat ek a Jazzovi zprávu, aby se do toho nemíchali, ale buď ji nedostali nebo se rozhodli ji ignorovat. To zjistí později. Dva chybějící muži byli agenti z pobočky E, kteří dokončovali svou práci v Anglii a po skončení úkolu měli okamžitě přiletět…

Všichni čtyři příchozí si již ve svých pokojích odložili zavazadla, vzájemně se představili a byli více méně připraveni začít projednávat případ. Darcymu zbývalo jen představit Manolise a seznámit ostatní s úlohou řeckého policisty v celé záležitosti, pak zopakovat průběh akce a jak by měla pokračovat. Nicméně předtím se Darcy a Manolis omluvili a zašli si dát osvěžující sprchu. Pak se přidali opět k agentům pobočky E a Manolis je zavedl do jedné dražší restaurace v jirié časti města, která nebyla zaplavena turisty. Tam zařídil, aby si mohli sednout stranou k velkému rohovému stolu s výhledem na noční moře. Zde je Darcy rychle znovu představil a tentokrát vyzdvihl i různá nadání členů své skupinky.

Byl tam manželský pár Zek a Jazze Simmonsových, kteří byli s Harrym Keoghem na Hvězdné straně. Zek měla nebývalé telepatické schopnosti a byla odborník na upíry. Měla zkušenosti jako málokdo jiný, neboť se v zcela jiném světe setkala s myslí nejvyššího stadia upírů, samotných Vampýrů. Vypadala velmi dobře. Byla to štíhlá modrooká blondýnka vysoká sto sedmdesát tři centimetrů. Její řecká matka ji dala jméno po Zante (nebo Zakhintu), ostrově, na kterém se narodila. Jejím otcem byl východoněmecký parapsycholog. Zek měla přes třicet a byla o dva roky starší než její manžel.

Jazz Simmons neměl žádné zvláštní nadání, kromě toho, čím ho zcela normálně obdařila Matka příroda a co ho naučila britská tajná služba. Po návratu z Hvězdné strany se rozhodl opustit tajnou službu, aby mohl zůstát se Zek v Řecku. Jazz měřil téměř sto osmdesát centimetrů, měl nepoddajné zrzavé vlasy, trochu propadlé tváře, šedé oči, pravidelné silné zuby a hranatou bradu. Pevné ruce se štíhlými prsty umělce zakončovaly jeho dlouhé paže, které mu dodávaly trochu klátivý vzhled. Hubený, opálený a atletický muž, trochu klamně působil bezstarostným dojmem… i když za normálních okolností, pokud na něj nebyl vyvíjen tlak, i bezstarostný byl. Byla by však chyba jej podceňovat. Absolvoval dokonalý trénink v pozorování, maskování, únicích a útěcích, vedení boje v zimě, schopnosti přežít, zacházení se zbraněmi (na úrovni elitního střelce), zacházení s trhavinami a boji beze zbraně. Jediná věc, které se Jazzovi nedostávalo, byly zkušenosti, a ty získal na tom nejlepším – nebo nejhorším – možném místě: na Hvězdné straně.

Pak tu byli dva muži z pobočky E: David Chung, vyhledávač a věštec, a Ben Trask, lidský detektor lži. Chung měl dvacet šest a byl to nefalšovaný čínský Londýňan. Zrozen za zvuku Bow bells, pracoval v pobočce E již téměř šest let a během té doby se vypracoval ve výjimečně citlivého vyhledávače drog, zvláště kokainu. Kdyby nepracoval na dlouhodobém případě v Londýně, bylo by velmi pravděpodobné, že by. zde byl místo Kena Layarda.

Ben Trask byl zavalitý, sto sědlndesát pět centimetrů vysoký, šedovlasý muž se zelenýma očima. Měl

nadváhu, povislá ramena a na tváři měl obvykle výraz, který by se dal popsat jedině jako truchlivý. Jeho specialitou byla pravda, pokud se setkal se lží nebo úmyslně překroucenou pravdou, Trask to okamžitě poznal. Pobočka E ho půjčovala policejním orgánům na důležité případy a byl hlavně vyžadován ministerstvem zahraničních věcí, aby prokoukl politické postoje jistých ne zrovna upřímných členů mezinárodního spole-čenství. Ben Trask znal vchody a východy zahraničních velvysla-nectví v Londýně lépe, než většina lidí zná svou vlastní dlaň. Také se zúčastnil případu Juliana Bodesca a nic nebral na lehkou váhu.

Zatímco čekali na jídlo, Darcy svému týmu doplnil všechny chybějící informace a pozoroval, jak jim tuhnou rysy, když jim situace v celé hrůze začala docházet. Pak se zeptal, proč se Jazz a Zek dobrovolně přidali k téhle akci.

Jazz odpověděl za oba: „Jde o Harryho, že? Harryho Keogha? Za ním půjdeme kdykoliv. Pokud má Harry problémy, nepadá v úvahu, abychom mu já a Zek nepomohli:“

„Jste velmi loajální,“ řekl jim Darcy, „ale sám Harry doporu-čoval, abyste se od téhle záležitosti drželi dál – kvůli vám samým. Ne, že bych si stěžoval… nutně potřebuji pár správných lidí a vy evidentně dokonale splňujete podmínky. Harry měl starosti kvůli tomu, že Janos Ferenczy je velmi mocný mentalista. Už zabil Tre-vora Jordana a ovládá Kena Layarda. Hlavně se obává, co by se sta-lo, kdyby Janos vystoupil proti tobě, Zek. Nicméně Janos je zatím v Rumunsku – alespoň takové máme infor mace – a Harry se ho tam vydal stíhat…“ pokrčil rameny Darcy. „Osobně jsem velmi potěšen, že vás mám v týmu!“

„Tak kdy to všechno propukne – tím chci říct, kdy začneme?“ David Chung byl dychtivý zapojit se do akce.

„Pro vás to začne zítra,“ řekl mu Darcy. „Alespoň ‚aktivní služba’.

Dnes v noci, až tady skončíme a vrátíme se do hotelu, nastane čas na přípravy a plánování. Probereme si detaily, kdo co udělá – a komu!“ Zpozoroval číšníka, který k jejich stolu tlačil vozík naložený jídlem. „Pokud jde o tuhle chvíli, navrhuji, abychom si vychutnali jídlo a odpočinuli si, jak jen to půjde, protože vemte jed na to, že zítra bude perný den.“

Zatímco Darcy Clarke a jeho tým promýšleli postup pro zítřek, Harry Keogh rekapituloval právě skončený den.

Jeho let do Atén proběhl bez zvláštních příhod. Nicméně na palubě letadla do Budapešti, když ještě před odletem zavřel oči a rozhodl se urvat alespoň hodinu spánku…

V okamžiku, kdy začal upadat do snu, je ucítil: cizí tápavé pokusy dotknout se jeho mysli. A protože zjistil, že tam jsou, přinutil se zůstat vzhůru a ve střehu, ale zároveň tu skutečnost před telepaty; kteří ho našli, pečlivě ukryl. Mohli to být jedině Ken Layard a Sandra, ale jejich mimosmyslové nadání bylo nyní chladné a zkažené. Byli už téměř zcela v područí Janose Ferenczyho, jejich váhavé doteky byly slizké jako stěny stoky, takže se Harry musel přemáhat, aby se od nich neodtáhl. Ale pamatoval si, co mu řekl Faethor, a kupodivu připustil, že to byla nejspíš dobrá rada:

Až vycítíš, že je nablízku, neuhýbej před ním, ale vyhledej ho sám! Chce vniknout do tvé mysli? Vnikni do jeho!

Když se upíří agenti osmělili a dychtivě ho začali sledovat, on naopak začal sledovat je. Vlastně neslyšně zašeptal: „Kene? Sandro? Vidím, že jste s ním začali spolupracovat. Odvedli jste pro něj dobrou práci. Ale proč takhle tajně? Já jsem vás očekával. Věděl jsem, že vás použije, protože jinak by to nedokázal. Cože, on? Muž proti muži, tváří v tvář? Kdepak. Ten váš upíří superman je zbabělec! Bojí se, že se k němu za noci připlížím. Jediný člověk proti němu a všem, které tam nahoře ve své noře v horách shromáždil, a on se mě bojí. Varovali jste mě, že četl v budoucnosti a tam uviděl své vítězství. Můžete mu ode mě vzkázat, že takhle budoucnost vždycky nefunguje.“

Ách! Vycítil nássss! zasyčela Sandra v Harry mysli jako had. Poznal nás. Jeho myšlenky jsou silné. Jeho skiýté síly vycházejí napovrch. Měla pravdu, Harry se skutečně cítil nezvykle. Byl silnější a neznal zdroj své nové vitality. Že by Faethor? podivil se. Asi. Ale momentálně s Faethorem nemohl nic dělat a v bouři je každý přístav lepší než žádný. Vyhledávačská mysl Kena Lyarda byla soustředěna na Harryho jako naváděcí paprsek. Ten nechal svou vlastní přenést (ale tajně) k jejímu zdroji a vyhlédl ven Layardovýma očima.

Harry si připadal, že tam je fyzicky… a opravdu byl, v Layardově těle! Nacháze i se ve stejné podzemní místnosti jako předtím. Sandra seděla u stolu proti němu (proti Layardovi) a Janos zuřivě rázoval sem a tam, sem a tam. „Kde je? Co si myslí?“ netvor se otočil k Sandře a oči mu rudě plály. Očividně měl starosti a snažil se je zakrýt maskou zuřivosti.

„Je na palubě letadla,“ odpověděla Sandra, „a blíží se.“

„Tak brzy? To je blázen! Copak neví, že zemře? Copak nevidí, že plány, které s ním mám, sahají až za hrob? Jaké jsou jeho myšlenky?“ „On je přede mnou skrývá.“ „

Janos přestal rázovat, vrhl se k ní a zblízka ji pohlédl do tváře. Jeho napůl pohlédný a napůl příšerný obličej byl zkřivený vztekem. „On své myšlenky skrývá? A ty ze jsi mentalistka, zlodějka myšlenek? Chceš si snad ze mě dělat blázny? Copak jsem tě nevaroval; jak skončíš, když mi budeš dál házet klacky pod nohy? teď se tě ptám ještě jednou: jaké jsou – jeho –myšlenky?“ "

Hlavní upír se předklonil, opřel se oběma rukama a o stůl a ze vzdálenosti jen několika centimetrů upřeně zíral do dívčiných očí. Ze špičatých zubů podobných tesákům jakéhosi mrtvého dravce ohrnul rty jako kožnatý svraštělý čenich, takže jeho hrozba byla velmi názorná. Ona však pro něj neměla jinou odpověď: „On – on je na mě příliš silný!“

„Je na tebe příliš silný?“ zuřil. „Příliš silný? Poslouchej: v nitru tohohle hradu leží popel chlípníků, kteří se za svých časů dívoce prohánělitouto zemí a prznili k smrti ženy, muže i děti!“ zařval na ni. „A když všechny své oběti povraždili, jejich chtíči neunikla ani hospodářská zvířata! Přes dva tisíce let se tihle tvorové – jejichž slabiny a kosti se změnily v prach a popel – museli bez své zábavy obejít. Já ti říkám tohle: teď splň mé příkazy, než se rozzlobím, pozvednu je z přachu a přikážu jim, jak s tebou mají naložit! Bude to nekonečné mučení, ano, Sandro, protože je postavím před tebe do řady a tak rychle, jak tě budou trhat, bude tvůj upír léčit tvá zranění! Jen si to představ: tvé něžné tělo vydané na pospas všem těm oplzlým špinavcům bude ničeno zas… a zas… a zas!“

Harry na něj pohlédl Layardovýma očima, sebral v Layardových ústech sliny a plivl upírovi do tváře. Když se příšera otočila, zavrčela a sáhla si na tvář, řekl jí Harry Layardovým hlasem: „Jsi stejně hluchý jako šílený, Janosi Ferenczy? Nemůže nahlížet do mých myšlenek protože já jsem zrovna tady a nahlížím do tvých!“

Udivený a zděšený Layard se chytil za hrdlo, ale Harry ho za okamžik už zase držel ve svém sevření.

Janos se, připotácel zpět ke stolu a tázavě a nevěřícně naklonil hlavu na stranu. „Cože?“ zíral na Layard šílenýma očima. „Cože?“ Zvedl ruku opatřenou drápy.

„Jen do toho,“ vysmíval se Harry. „Udeř! Zraníš jen svého otroka a ne toho, kdo ho ovládá!“

Janosovi poklesla čelist. Konečně pochopil. „Ty?“ vydechl.

Harry přinutil Layardovu tvář, aby se roztáhla v neveselém úsměvu. „Teď už snad chápeš,“ řekl, „že ty tvoje hrátky s cizí myslí nejsou jen nezdravé a nepříjemné, ale i nakažlivé. Myslel jsem, že už jsi dostal lekci, Janosi, ale očividně jsem se mýlil. Dobrá… tak se teď podíváme, co se děje ve tvé hlavě!“

„Pusť ho!“ zavyl Janos, popadl se za hlavu svými pařáty a vrhl se pryč od stolu. „Pošli toho nekroskopa pryč! Já ho ve své mysli nechci!“ „Neboj se,“ řekl mu Harry, když se Layard začal v křesle laoutit a svíjet. „Opravdu si myslíš, že bych se chtěl vykoupat v žumpě? Stačí, když si zapamatuješ tohle, Janosi Ferenczy. Chtěl jsi znát mé plány. Dobrá, já ti je teď řeknu. Jdu si pro tebe, Janosi. Jak vidíš, naše síly jsou více méně vyrovnané.“

Stáhl se z Layardovy mysli a otevřel oči. Letadlo bylo ve vzduchu a mířilo na sever a mírně na západ k Budagešti. Harry byl velmi spokojen. Ani ne před týdnem se v Edinburghu divil svým věšteckým záblesků jakési nejasné a děsivé budoucnosti a cítil, že stojí na prahu podi něho nového nadání. Nyní zakusil pocit zadostiučinění: jeho nekroskopické síly rostly, rozšiřovaly se a zaplňovaly mezery, které tam nadělal Harry junior…

Alespoň takhle si to Harry vysvětloval…

Uběhla polovina léta – Harry nyní bez obav usnul na sedadle – ve spánku použil svou řeč mrtvýcli a našel Möbia, který odpočíval na hřbitově v Lipsku, kde byl pochován. Möbius ho okamžitě poznal a řekl: Harry, já jsem tě volal, ale ty ses neozýval. Popravdě, trochu jsem se bál tě kontaktovat. Posledně, Harry… to bylo děsivé.

Harry přikývl. Teďvíte, proti čemu stojím. Právě před chvílí jsem ho zahnal na útěk; není si jist, co

dokážu, ale ví, že at'už proti mně naplánuje cokoli, bude to muset být spíš fyzického než duševního rázu. Fyzicky jsem stále velmi zranitelný. Proto taky potřebuji Möbiovo kontinuum.

Möbius byl okamžitě svolný. Chceš, abych pokračoval, kde jsem přestal? Ano.

Dobrá, otevři mi svou mysl.

Harry tak učinil a řekl: Vstup ze své vlastní, svobodné vůle. Vzápětí ucítil Möbiův plachý dotek v labyřintu sklepení své mysli. '

Ty jsi jako otevřená kniha, řekl Möbius. Mohl bych v tobě číst, kdybych chtěl.

Najděte slepené stránky, požádal ho Harry. Rozlepte je. Tohle je ta část, o kterou jsem přišel. Jen ty dveře odemkněte, a já získám přístup ke svým největším trumfům.

Möbius vešel hlouběji do rozšklebených jeskyní nadlidské mysli. Uzamčené? řekl pak. To bych řekl, že jsou – a zamkl je skutečný odborník!

Harry, tohle nejsou jen obyčejné zámky, závory a mříže. Stojím na prahu tvých znalostí a zde je zablokována celá oblasl…je to skutečně zdroj tvé intuitivní matematiky, ale je uzamčen symboly, které jsem v životě neviděl! ať to udělal kdokoli… byl to génius!

Harry ponuře přikývl. Ano, byl. Ale Faethor Ferenczy a jeho syn Janos byli oba sehopni tyto dveře otevřít pouhou silou vůle.

Möbius byl realista. Oni jsou Vampýři, Harry. A já jsem byl pouhý člověk. Byl jsem odhodlaný a trpělivý. Ale nebyl jsem monstrum! Nedokážete to? zadržel Harry dech.

Ne silou vůle. Možná rozumem.

Tak dělejte, co umíte, vydechl znovu Harry. Možná budu potřebovat tvou pomoc.

Jak vám mohu pomoci? Zatímco budu pracovat, ty můžeš studovat.

Jak studovat?

Čísla, řekl Möbius udiveně. Co jiného?

Ale já toho vím méně než retardované dítě! namítál Harry. Samotné slovo čísla ve mě vyvolává jen mlhavou a nepříjemnou představu. Ale stejně je studuj, řekl mu Möbius a rozsvítil před jeho vnitřním zrakem obrazovku. Jednoduché součty a násobení čekaly na vyřešení a nekompletní tabulky zářily na Harryho prázdnýma bílýma očima a čekaly, až na jejich zřítelnice yytiskne odpovědi.

Já… já ty zatracené odpovědi neznám! zasténal Harry.

Tak je vyřeš, zavrčel Möbius nevrle, protože sám měl svých starostí dost.

Čtyři řady před Harrym, přes střední uličku, se kdosi otočil a krátce se podíval na jeho bledou, ustaranou, spící tvář. Ten muž byl štíhlý jako dívka a choval se zženštile. Kouřil Marlbora v cigaretové špičce a zapadlé oči pod těžkými víčky měl stejně temné jako myšlenky.

Nikolaj Žarov udělal v Anglii velkou chybu a tohle měl být jeho trest. Tam, kde neuspěl Norman Harold Wellesley a rumunská Securitate, byl teď na řadě Žarov. Jeho nadřízení mu řekli jasně: jdi do Řecka a zabij Keogha sám. Jestli to nezvládneš… vracet se nemusíš.

Řecko bylo nyní daleko za nimi, ale Žarov předpokládal, že na tom příliš nezáleží. Řecko, Maďarsko, Rumunsko – komu by záleželo na tom; kde Keogh mře? Vůbec nikomu

Hlavně, že bude mrtev.

# # #

Po půl sedmé turista Harry Keogh opustil budapeštské letiště, nasedl na vlak a zámířil na sever k místu zvanému Mezobereny. Tam pro něj cesta končila a na zastávce vystoupil. Za Mezobereny se koleje stáčely na jih k Aradu, který byl příliš vzdálen od cíle jeho cesty. Od nynějška musel Harry pokračovat autobusem, taxi, povozem, pěšky – čímkoli, co bylo po ruce.

Na předměstí Mezobereny si našel malý rodinný hotel nazývaný podle čtvrti Sarkad a tam si pronajal na noc pokoj. Sarkad si vybral kvůli velkému starému hřbitovu, který ležel za prašnou vesnickou cestou hned naproti hotelu a byl obehnán hradbou vysokých stinných stromů. Pokud by mělo dojít k nějakým nočním návštěvám – jeho nepřátelé by chtěli proniknout do jeho snů nebo by šlo o nějaké hmotnější návštěvníky – Harry chtěl mít po ruce své přátele. Proto také, než se uložil k spánku, přistoupil k oknu a pomocí řeči mrtvých se spojil s mrtvými v jejich hrobech.

Samozřejmě, že o nekroskopovi slyšeli, ale stěží mohli uvěřit, že je právě zde; spousty otázek ho zaměstnávaly až do pozdních nočních hodín. Když minula půlnoc, byl Harry nucen říci jim, že je unaven a že si skutečně musi odpočinout, aby byl zítra v pořádku. Když uléhal do postele, pomyslel si: Jaká to ukázka ohleduplnosti!

Harry nebyl špion v pravém slova smyslu. Kdyby byl, všiml by si muže, který ho sledoval od železniční stanice k hoteIu Sarkad a ubytoval se ve vedlejším pokoji.

Dříve, když Harry přešel k oknu, Žarov jeho pohyby po pokoji sledoval a následoval jeho příkladu. Světlo z pokojů dopadalo na silnici a vrhalo na ni stín stojícího Harryho, který vyhlížel ven. Žarov se vrátil zpět, zhasl světlo a vrátil se k oknu. Pak pohlédl tam, kam se díval i Har

Tehdy si Žarov poprvé všiml hřbitova. Zachvěl se, zatáhl závěsy, zapálil si cigaretu, posadil se na okraj postele a kouřil. Žarov znal nadání Harryho Keogha. Byl v Bonnyrigu, když se Wellesley pokoušel nekroskopa zabít. Viděl, co z Keoghovy zahrady vyšlo ven poté, když pokus toho zrádce nevyšel. Přidal si k tomu některé podrobnosti z hlášení těch rumunských kreténů ze Securitate a… no, nejspíš tohle nebylo zrovna to pravé místo a čas na vraždu.

Ale zdálo se, že je přesně ta správná doba na kontrolu zbraní: Otevřel tajnou schránku na dně svého kufru, vytáhl odtud součástky malé, ale přesto smrtící auto natické pistole a smontoval ji dohro-mady. Do pažby zasunul zásobník o šestnácti nábojích a náhradní zásobník si strčil do kapsy. Také měl nůž s dvaceticentimetrovou čepelí, úzkou jako šroubovák, a garotu, sestávající z držátek a půlmetrové struny od piána. Kterákoli z těchto metod byla vhodná, ale Žarov musel vědět, že až nadejde čas, bude také smrtící. Keogh nesmí dostat ani tu nejmenší příležitost promluvit s kýmkoliv. Nebo spíše s čímkoliv.

A opět Žarovovi nechtěně hlavou bleskl obrázek těch dvou – lidí? kteří vyšli z Keoghovy zahrady, když v Bonnyrigu sledoval přes řeku Keoghův dům. Vzpomínal si, jak se pohybovali – každý ktok byl ukázkou nadpřirozené síly vůle – a jak se zdálo, jeden z nich ztrácel kousky těla, které ho samy následovaly do noci.

Bylo brzy, když si Rus tyhle věci promýšlel, ještě se mu nechtělo do postele; znovu si oblékl plášť, sešel do hotelového baru a dal si skleničku. Vlastně několik skleniček…

Stejně jako Harry hovořil se svými novými přáteli přes ulici, když byl vzhůru, nyní s nimi mluvil ve svých snech, až na to, že teď nebyla konverzacé tak zřetelná, spíše mlhavá, jako už většiná snů bývá. ale nespal tak tvrdě, aby necítil mysl vyhledávače Kena Layarda, jak se motá kolem (což se pravidelně stávalo) nebo nedokázal rozlišit mezi obvyklým tlacháním mrtvých a životně důležitými. informacemi. Takže když jeho myšlenky v řeči mrtvých poprvé zachytily ten nový hlás, instinktivně poznal, že tohle bude důležité.

Proto se ze.ptal: Kdo jsi? Hledáš mě?

Harry Keoghu? Hlas zazněl silněji: Díky bohu, že jsem tě našel! Nyní ho Harry poznal a uvědomil si, proč mu to nedošlo dříve. Bylo to prosté: byl to hlas, který si normálně spojoval s živým člověkem rožhodně až dosud. Nebyl to, nebo by ťo alespoň neměl být; hlas mrtvého muže. Wellesley? řekl. Co se stalo?

Chceš říct, jak to, že jsem mrtvý? Dali mi do těla, Harry. Nic fyzického, samozřejmě, ale spousta otázek – však víš. Fyzicky bych to nejspíš zvládl, ale duševně ne. Čím hlouběji šli„tím jasněji jsem si uvědomoval, co jsem to za hájzla. Bylo toho na mě moc. Do důchodu daleko, kařiéra v troskách„ vyhlídky nulové. hím, zní to banálně, ale skutečňost byla taková, že se ze mě stala troska, Tak… jsem se oběsil. Podívej, dnes už ti nenabídnou pistoli, abys mohl zemřít čestnou smrtí, a tak jsem použil kožené tkaničky od bot. Skoro jsem se bál, že prasknou, ale vydržely.

Harry zjistil, že mu toho muže není vůbec líto. Koneckonců byl to zrádce. Co ode mě chceš? řekl. Chceš, abych tě politoval? Mám tě přivinout na rameno, aby ses mohl vyplakat? Hej, já mám mezi mrtvými spousty přátel, kteří se mě nepokoušeti zabít!

Proto tady nejsem; Harry, řekl mu Wellesley. Ne, já jsem dostal to, co jsem si zasloužil. Myslím, že to dostáváme všichni. Přišel jsem ti jen říct, že je mi to lito. Omluvit se, že jsem nebyl silnější.

Harry si odfrkl. Skvělé! řekl. ‚Páni, larry, je mi líto, že jsem nebyl silnější. Hele, kdybych byl, nepodělal bych to a zabil bych tě! 'Wellesley si povzdechl. No, stála za to alespoň to zkusit. Promiň, že jsem tě obtěžoval. Jde jen o to, že když jsem se zabil, netušil jsem, že mi těžké časy teprve nastanou. A začal se stahovat.

Jak to myslíš? zadržel ho Harry. Ty máš těžké časy? Pak mu došlo, co má Wellesley na mysli. Mrtví tě nechtějí znát, že?

Wellesley pokrčil rameny. Byl zcela vyčerpaný člověk. Tak nějak. Ale jak už jsem řekl: všichni dostaneme to, co.si zasloužíme. Promiň, že jsem tě obtěžoval, Harry.

Ne, počkej… Harry dostal nápad. Poslouchej, co bys říkal na to, kdybys dostal příležitost si to u mě vyžehlit? A u mrtvých obecně?

A to by šlo? (Ve Wellesleyově hlase zazněla náhlá naděje.) Mohlo by to jít. Přijde na to.

Stačí říct.

Tys měl ten svůj druh negativního..nádání, že?

To je pravda. Nikdo mi nemohl nahlédnout do mysli. Ale… jak víš, mé nadání zemřelo se mnou.

Harry zavrtěl hlavou. Možná, že ne. Podívej, to, co Teďděláme, je něco jiného. Tohle není telepatie, ale řeč mrtvých. Tu sám ovládáš. Nemusíš se mnou mluvit, pokud sárn nechceš. To nadání, které jsi měl, bylo neovladatelné. Dokonce jsi ani nevěděl, že ho máš. Kdyby si někdo nevšiml, že tvá mysl je jako kamenná zeď, dodnes bys o tom neměl ani tušení, Mám pravdu?

Předpokládám, že ano. Ale o co ti jde?

To přesně nevím, řekl,Harry. Dokonce si ani nejsem jistý, jestli je to možné. Ale získal bych zatracenou výhodu, kdybych ten tvůj talent měl! No, to je jasné, odpověděl Wellesley. Ale jak jsi právě sám řekl, to nebyl talent. Byl to jakýsi druh záporného náboje. Bylo to tam pořád a fungovalo to nezávisle na mých znalostech nebo mé vůli…

Možná ano, ale někde v tvé mysli je mechanismus, který to ovládal. Já bych jen rád věděl, jak to funguje. Pak, pokud bych to mohl napodobit, bych se to pokusil naučit podle libosti iapínat a vypínat…

Ty se chceš podívat do mé mysli? Říkáš, že je způsob, jak toho dosáhnout?

Možná ano, řekl Harry, s tvou pomocí. Možná proto to nikdo jiný nedokázal, držel jsi je venku… řekni mi, četl jsi mé záznamy? Samozřejmě, hořce se pousmál Wellesley. V té době jsem si myslel, že to je nemožné. Vzpomínám si, jak si jeden esper všiml, že na, mém stole leží tvá složka a řekl: „Nechtěl bych být při tom, když mrtví mluví s tímhle chlápkem!“

Vůbec to není tak strašné! zasmál se Harry. Ale hned zase zvážněl. Četl jsi i o Dragosanim a o tom, jak ukradl Maxi Batuovi jeho smrtící pohled?

Ano, odpověděl Wellesley. Ale on ho vyrval z jeho srdce, vyčetl z jeho vnitřností vyčenichal z jeho krve…

Ano; přesně tohle udělal, řekl Harry, ale nemusí to jít vždycky tímhle způsobem, vždycky byl rozdíl mezi mnou a takovými jako Dragosani. To je ten rozdíl mezi nekromantem a nekroskopem. Nekromant si to, co chee, vezme silou. Své oběti mučí, ale já o to pouze žádám.

Cokoliv mám, ti ochotně poskytnu, řekl mu Wellesley.

Harry opět přikývl. Vydáš se pak s mrtvými na dlouhou cestu, řekl. Tak jak to uděláš? Wellesley teď hořel nedočkavostí.

Vlastně jsi to ty, kdo to musí udělat, řekl Harry. Opravdu? Tak mi řekni jak.

Prostě nech svou mysl prázdnou a pozvi mě dál, odvětil Harry. Uvolni se; jako bych byl hypnotizér, který tě uspává, a řekni: Vstup ze své vlastní, svobodné vůle.

To je tak snadné?

Rozhodně alespoň začátek, řekl Harry. Výborně, souhlasil Wellesley. Tak to zkusme…

Patnáctá kapitola

Thrákové – Nemrtví ve středomoří – Szganyové

Později se ozval Möbius:

Harry? Poslouchej; chlapče, omlouvám se, že to trvá tak dlouho. Ale ty tvoje mentální dveře byl opravdu těžký oříšek. Nicméně, jak dobře víš, čím složitější problém, tím více mě fascinuje. Byl jsem se

poradit s několika přáteli a dohodli jsme se, že jde o nový druh mcitematiky.

Jaký? Harry byl zmaten. A s jakými přáteli?

Dveře v tvé mysli jsou uzamčeny a žapečetěny čísly! vyšvětloval Möbius. Ale jsou zapsány jako symboly, je to určitý druh algebry. A představují nejkomplikovanější simultánní rovnici, jakou si dokážeš představit. Pokračujete.

Nedovedu si představit, že bych to vyřešil sám – ledaže bych na tom strávil dalších sto let, tohle je problém, který lze vyřešit pouze metodou pokusů a omylů. Takže poté, co jsem tě opustil, jsem vyhledal některé kolegy a o tvůj problém jsem se s nimi podělil.

Kolegy?

Möbius si povzdechl. Harry, přede mnou byli jiní. A někteří z nich žili už velmi dávno. Ale ze všech lidí právě ty musíš nejlépe vědět, že prostě jen tak neodešli. Pořád jsou tady a po smrti dělají dál to, co dělali za svého života. Takže jsem jim předal časti problému. A dovol, abych ti řekl, že to nebylo vůbec jednoduché! Nicméně naštěstí všichni o tobě šZyšeli a byl jsem potěšen, že mě přivítali jako kolegu, i když služebně mladšího.

Vy a služebně mladší?

Ano, ve společnosti takových jako Aristoteles, Ptolemdios, Koperník, Kepler, Galileo, Sir Isaac Newton, Ole Christensen Roemer… jsem dokon‘ ce i já služebně mladší. A Einstein je úplný mladík!

Harrymu v hlavě vířily myšlenky. Ale nebyli to hlavně astronomové? A filozofové, matematici a mnoho dalšího, řekl Möbius. Vědní obory se proplétají a vzájemně se ovlivňují, Harry. Takže jak vidíš, měl jsem spoustu práce. Kromě toho tady byl jeden člověk, se kterým bych si rád promluvil, ale neodvážid jsem se. A představ si, že mě sám vyhledal! Zdálo se, že je dotčen, že byl opomenut!

A kdo to byl? Harry byl vzrušen. Pythagoras!

Harry byl ohromen. Pořád je zde?

A pořád je velikým mystikem a stále trvá na tom, že Bůh je konečná rovnice. Ale tady se Möbiův hlas velmi ztišil Problém je v tom, že si už nejsem jist, že se mýlí.

Harry nevycházel z údivu. Pythagoras pracuje na mém případě? Matka mi říkala, že si spousla tidí přeje mi pomoci, ale Pythagoras? Möbius mu skočil do jeho přemítání: Hmm? Ano. Ano!

Ale… má na to čas? Chci-říct, nemá něco naléhavějšího?

Ne, přerušil ho Möbius, pro něj má tohle nejvyšší důležitost. Neuvědomuješ si; kdo a čím Pythagoras byl? V šestém století před naším letopočtem už předvídal filozofii čísel! Byl hlavním obhájcem teorie čísel, jako podstaty všech věcí, metafyzického princípu racionálníha uspořádání vesmíru. A co víc, jeho vůdčí teologickou doktrínou bylo stěhování duší!

Harry jen zmateně vrtěl hlavou. A co to má společného se mnou? Möbius si znovu povzdechl. Chlapče, ty mě neposloucháš. Ne, vím, že posloucháš!Je to tou tvou zatracenou neschopností porozumět číslům, která způsobuje, že nerozumíš tomu, co ti říkám! Co to má společného s tebou? Všechno! Protože po dvou a půl tisíci letech jsi ty živým důkazem všeho, co Pythagoras obhajoval. Ty, Harry, jediný člověk z masa a krve na světě, který aplikoyal svou metafyzickou mysl na fyzický vesmír!

Harry se pokusil, pochopit, co mu Möbius řekl, ale nedokázal to. Jeho handicap mu to nedovolil. Takže… bu.du v pořádku, že?

Ano, Harry, my ty dveře prolomíme. Ale, samozřejmě, chce to čas. Kolik času?

Tady však mohl Möbius pouze pokrčit rameny. Hodiny, dny, týdny. Nemámé jak, to zjistit…

Týdny nic neřeší, řekl mu Harry. Ani dny. Hodiny? To už mi zní lépe. Zkoušíme to, Harry. Zkoušíme…

Ve výšinách nad Halmagiu, poblíž zříceniny svého hradu, Janos Ferenczy, pokrevní syn Faethorův; žvanil a chvástal se. Vyvlekl Sandru a Kena Layarda na strmý vrcholek skály, který čněl jako klín do prostoru několik set metrů nad příkým úbočím a sráznýmivtesy horského masivu. Samotný noční vítr byl rozrušen Janosovým hněvem: skučel kolem vysoké skály a hrozil, že všechny tři strhne a smete do propasti.

„Ztichni!“ pohrozil Janos živlu. „Ztichni!“ A když se vítr uklidňoval a mraky se hnaly jako vyděšené stádo přes tvář měsíce, otočil se rozzuřený upír ke svým otrokům.

„Ty.“ Přitáhl si Layarda blíž, popadl ho za krk, tak jako matka kočka nosí svá koťata, a šmýkl jím směrem k okraji příkrého srázu. „Už jednou jsem ti nechal zlámat kosti. Musím to udělat zase? Řekni mi:

kde je? Kde – je – Harry – Keogh?“

Layard se svíjel v jeho sevření a úkazoval na severozápad: „Byl tam, přísahám! Ani ne před hodinou byl sto mil daleko. Cítil jsem ho. Byl… silný, zářil jako maják! Ale teď tam není nic.“

„Nic?“ zasyčel Janos a otočil Layarda tváří k sobě. „Děláš si ze mě blázny? Byl jsi nadaný člověk, vyhledávač, a když ses stal upírem, tvé síly mnohonásobně vzrostly. Cokoli, co lze nalézt, ty nalezneš. Jak mi tedy můžeš tvrdit, že jsi ho ztratil? Jak tam může být a pak náhle zmizet? Pokračoval v cestě v noci? Je někde na půl cesty? Mluv!“ A zatřásl Layardem, až mu kosti zachrastily.

„Byl tam!“ zaječel Layard. „Cítil jsem ho tam. Byl sám, na jednom místě, asi se ubytoval na noc. Vím, že tam byl. Našel jsem ho, motal jsem se kolem, ale neodvážil jsem se tam zůstávat dlouho, protože jsem se bál, že by mě mohl vysledovat zpátky k tobě. Zeptej se jí. Řekne ti, že je to pravda!“

„Vy – jste – domluveni!“ srazil ho Janoš na kolena, pak ze Sandry strhl její průsvitný hábit. Krčila se nahá v měsíčním světle; pokoušela se zakrýt a v bledém oválu obličeje ji zářily žluté oči. Ale vzápětí se vzchopila. Zakusila už od Janose horší věci; vzhledem k prožité hrůze už její tělo nic necítilo.

„Mluví pravdu,“ řekla. „Nemohla jsem vstoupit do nekroskopovy mysli, aniž by on nevstoupil do mé a skrze mě do tvé. Ale když jsem vycítila, že spí, napadlo mě, že bych mohla ri kovat letmé nahlédnutí. Zkusila jsem to a on už tam nebyl. A pokud byl, jeho mysl byla uzavřena.“

Janos si ji dlouhou chvíli prohlížel, pak jeho šarlatový pohled vzplál a pronikl do ní, aby se přesvědčil, že mluví pravdu. Pak-

„Takže přichází,“ zavrčel. „Přesně to jsem si přál.“

„Přál?“ usmála se na něj Sandra možná trochu příliš sebevědomě. „Možná kdysi? Ale teďuž ne, že, Janosi?“

Zavrčel na ni, popadl ji za rameno a přinutil pokleknout vedle Layarda. Pak se otočil tváří k severozápadu a pozvedl paže do noci: „Pokládám mlhu do údolí;“ zadeklamoval. „Vyzývám plíce země, aby pro mne dýchaly a jejich dech se srážel ve vzduchu, aby ten, který přichází, neviděl na cestu. Volám své netopýry, aby po něm pátrali a jeho úmysly sdělili mně i samotné skály hor, aby mu vzdorovaly.“

„A tyhle věci ho mají zastavit?“ Sandra se zoufale pokoušela krotit svou upíří jízlivost.

Janos k ní stočil svůj karmínový pohled a ona spatřila, že se mu nos zploštil a svraštěl jako čenieh netopýra a že se lebka a čelisti prodloužily jako u vlka. „Nevím,“ odpověděl jí nakonec a jeho příšemý hlas zavibroval na jejich nervových zakončeních. „Ale jestli ne, věř mi, že vím, co ho zastaví!“

Janos a jeho tři upíří otroci (správci panství v době jeho nepří-tomnosti. a hlídači jeho tajemství) sestoupili do nitra země, do příšerného, málem zapomenutého místa. Tam použil svých nekro-mantických schopností a povolal z popela thráckou dámu. Řetězy ji nahou připoutal ke zdi a povwolal jejího manžela, mohutného vůdce bojovníků, který by byl i v dnešních časech považován za obra a ve své době to musel být učiněný Goliáš. Obá dva povolal Janos, z různých důvodů, už dříve, ale dnes byly jeho požadavký zcela jiné: Vykrádání hrobů zanechal před nějakými pěti sty lety a v téže době ho začala unavovat nekrofilie i mučení.

Zatímco se křičící thrácký bojovník zmateně a dezorientovaně potácel v dýmu a purpurovém kouři svého znovuzrození, Janos ho spoutal a přivlekl před jeho manželku. Když ji uviděl, okamžitě ztichl, v očích se mu objevily slzy a stékaly mu po vousaté, neštovicemi poďobané tváři.

„Bodrogu,“ promluvil k němu Janos jeho vlastním jazykem, „vidím, že jsi svou ženu poznal, že? Všiml sis, jak pečlivě jsem se o její popel postaral? Její tělo je stejně dokonalé jako za života – ne jako tvé, celé zjizvené a popálené, protože část tvého materiálu chyběla. Asi bych měl být pečlivější, až budu tvůj a její popel sbírat, když vás znovu pošlu do vašich uren. Ale jak jistě víš, ona mi byla daleko užitečnější než ty. Protože tys mi mohl dát jen zlato, ale ona mi dala-“

„Ty pse!“ zařval na něj Thrák a jeho hlas hřměl jako lavina kamení. Vzepjal se v řetězech a pokoušel se dosáhnout na svého tyrana:

Janos se začal smát a jeho otroci tvrdě bojovali s Bodrogem, aby se neuvolnil z řetězů. Konečně Janos ztichl, vytáhl skleněný džbán a ukázal ho bojovníkovi. „Teďmlč a poslouchej mě,“ nařídil mu ostře. „Jak vidíš, tahle tvá oblíbená žena je téměř dokonalá. Jak dlouho takovou zůstane, záleží jen na tobě. Zůstala nezměněná dva tisíce let a taková bude, dokud si to budu přát – a ani o chvilku déle.“

Zatímco mluvil, jeho stvůry rychle upevnily Bodrogovy řetězy ke skobám na zdi. Pak od něj ustoupili.

„Dávej pozor," řekl Janos. Vzal skleněnou tyčinku a namočil ji do tekutiny ve džbánu, pak rychle stříkl kapky na mohutnou Thrákovu hruď.

Bodrog pohlédl dolů na svůj hrudník, čelist mu poklesla a oči vylézly z důlků, když uviděl, jak se mu z míst, kdě jeho zarostlou hrud zasáhla kyselina, vinou proužky dýmu; zařval a začal lomcovat řetězy, pak se zhroutil na kolena v mučivé agónii. Kyselina mu vyžírala maso, které se rozpouštělo a stékalo v rudožlutých praménccích dolů na jeho rozechvělá stehna.

Jeho žena, poslední z šesti žen, které v životě měl, vykřikla na Janose, aby Bodroga ušetřil tohoto mučění, a pak se s nářkem také zhroutila v řetězech. Nakonec se Bodrog namáhavě postavil na nohy: Očima, zarudlýma bolestí a nenávistí, zíral na Janose. „Vím, že je mrtvá," řekl, . „stejně jako já: A ty jsi ghúl a nekromant. Ale zdá se, že dokonce i po smrti existuje ponížení, mučení a bolest. Proto ji toho ušetři a řekni, co ode mě chceš. Pokud budu znát odpověď, řeknu ti ji. Pokud dokážu provést skutek, který žádáš, bude proveden."

„Dobrá!" zabručel Janos. „Mám šest tvých mužů v jejich pohřebních urnách. Zbyl z nich prach, popel a soli. Teď je vysypu z jejich džbánů a povolám je. Bude to moje osobní stráž a ty budeš jejich velitelem."

„Potřebuješ více těl k mučení?" zavrčel Bodrog.

„Jakže?" Janos nasadil ukřivděný výraz. „Měl bys mi být vděčný! Kdysi to byli tví bratři ve zbrani, bojovali jste bok po boku. Ano a nejspíš budete zase. Protože až sem přijde můj nepřítel, nevím, jestli bude sám. Dokonce mám i tvou zbroj, kterou jsi v minulosti nosil a kterou pochovali s tebou. Tak vidíš, budeš znovu bojovníkem. A znovu opakuji, měl bys být vděčný. Teď povolám ostatní a tebé, Bodrogu; pověřuji velením. Tvá žena zůstane zde. Stačí, když jediný zrádný Thrák proti mně pozvédne ruku… a ona bude pykat."

„Janosi," Bodrog na něj nepřestal upřeně hledět, „udělám všechno, co po tnně žádáš. Za života jsem byl nejen bojovník, ale i čestný muž. A právě moje čest mě nutí, abych ti řekl: starej se dobře o to pouto .Vím, že jsi upír a že jsi silný, ale také znám svou vlastní sílu, která je veliká.

Kdybys zde nedržel Sofii v řetězech, bez ohledu navšechnu tvou kyselinu bych tě roztrhal na kousky. Ona je jediným poutem, které zadržuje mou ruku."

Sklepením se rozlehl Janosův smích jako štěkot obrovského psa. „Ten čas nikdy nenadejde," řekl. „Ale já budu také čestný, až tohle skončí, a skančí to dle mého přání, pak smísím váš prach dohromady a nechám ho navždy rozprášit ve větru."

„Tohle mi stačí," řekl Thrák: „Staniž se!" pravil Janos. „

Když slunce namalovalo na východním horizontu zlatý pás, Harry Keogh ještě spal. Ale v Egejském moři nedaleko Rodu Darcy Clarke a jeho tým byli na palubě trochu větší a rychlejší lodi než minule a právě míjeli přístav na ostrově Tilos a mířili západně k Sirně. Darcy pozoroval moře, které ubíhalo kolem jako modré hedvábí stříhané nůžkami lodní přídě, znovu si v duchu probíral plány, jež stanovili minulé noci, a hledal mezery v jejich logice.

Vzpomínal, jak David Chung seděl za stolem v jejich hotelovém pokoji, ostatní ho obklopovali a pozorovali jeho představení. Chuňgovi rodiče byli kokainisté; tato droga zničila jejich mysli i těla- zabila je v době, kdy byl David téměř ještě dítě. Takže když vstoupil do služeb pobočky E, směřoval své nadání v tomto jediném specifickém směru: zničit každého, kdo kšeftoval s lidským neštěstím. Občas tomuto vyhledávači dávali i jiné úkoly, ale každý v pobočce věděl, že právě tohle je jeho silnou stránkou. Minulou noc použil trochu právě té látky, kterou tak nenáviděl; méně než nejmenší dávku sněhově bílého kokainu. Na stole ležela velká mapa dodekánské oblasti, na mapě tenký hnědý cigaretový papírek a v něm malé množství drogy. Chung požádal o ticho, pak několik minut seděl a zhluboka dýchal.

Občas si navlhčil prst, nabral pár bílých zrnek a položil si je na jazyk. Pak prudce vydechl ústy, smětl cigaretový papírek i s jeho jedovatým obsahem se stolu a vzápětí do mapy zabodl ukazováček. „Tady!" řekl. „A je toho zatraceně hodně!"

Manolis Papastamos a Jazz Simmons začali tleskat, ale Zek, Darcy a Ben Trask nevypadali příliš udiveně. Samozřejmě, že to na ne udělalo dojem, ale s mimosmyslovým vnímáním už pracovali řadu let. Ani zdaleka je to nepřekvapovalo.

Pak se Manolis podíval blíže na mapu, na místo, které označil Chung, a přikývl. „Lazaridův ostrov," řekl.. „Teď víme, kde se Lazarus skrývá. Na palubě má všechno to svinstvo, které vrykoulakas ukradl

na staré Samothráki.“

Pak už bylo jejich plánování minimální. Cílem bylo dorazit na ostrov hodinu po rozbřesku, kdy by neměla být upíří posádka bílé lodi příliš aktivní. Přímo v kotvišti zničit upíry, Lazara a všechno, co veze…

David Chúng byl teď už mimo hru, splnil svou úlohu a nyní záleželo jen na něm, jak stráví zbytek času, ostatní členy týmu neuvidí; dokud nedokončí svou práci. A oni teď byli na čestě ji dokončit.

Manolis vrátil Darcyho zpátky do přítomnosti: „Ještě půl hodiny a jsme tam. Chceš si to projít ještě jednou?“

Darcy zavrtěl hlavou. „Ne, všichni znáte svoje úkoly. Pokud jde o mě: tentokrát jsem jen pouhý pasažér – alespoň do té doby, než vstoupíme na ostrov a do Janosova sídla.“ Podíval se na svůj tým.

Zek si rozepnula a svléklá lehké šaty. Pod nimi měla oblečené žluté plavky tak miniaturní, že téměř nic neskrývaly. Stěží vypadala na svůj věk, kypěla zdravím, byla opálená a vypadala úžasně. Měla modré oči, blond vlasy, třpytící se jako zlato a zářivě bílý úsměv. Nebylo muže, živého nebo nemrtvého, který by na ní nenechal oči!

Její manžel na ni pohlédl a zazubil se. „Co tě tak pobavilo?“ zeptala se ho a nedbale pohodila hlavou.

„Myslel jsem, že jsme ty chlapy chtěli potopit i s jejich lodí,“ odpověděl. „Ne ze je máš přimět, aby za tebou naskákali po hlavě do vody!“ „Tohle jsem se naučila na Hvězdné straně od vládkyně Karen,“ řekla mu. „Pokud se mi podaří odvrátit jejich pozornost, vy ostatní budete moci provést svou práci daleko snáze a bezpečněji. Karen byla expert na odvrácení pozornosti.“

„Ty tedy roz odně jejich pozornost odvrátíš!“ ujišťoval ji Manolis. Zatím Ben Trask otevřel malý rozdělený kufřík a vytáhl čtyři z šesti lesklých kovových disků; kťeré byly zhruba pět centimetrů silné a měly osmnáct centimetrů v průměru. Na spodní straně každého disku byl černý magnét a na horní byla připevněna pojistka a časovač. Manolis pohlédl na magnetické miny, které Trask začal upevňovat k páru potápěčských opasků místo obvyklých olověných závaží a zavrtěl hlavou. „Pořád nechápu, jak se ti povedlo je vyvézt z Anglie,“ řekl.

Trask pokrčil rameny. „V diplomatickém zavazadle. Můžeme být tichými společníky, ale koneckonců jsme pořád součástí britské tajné služby.“

„Tam vpředu je nějaké skalisko,“ vykřikla Zek, která nyní seděla na gumové rohoži pokrývající úzkou plošinu střechy kajuty před čelním sklem. Ukázala před sebe: „Manolisi, je to ono?“

Přikývl. „Ano. Darcy, můžeš převzít kormidlo?“

Darcy se ujal řízení člunu a trochu zpomalil, Manolis a Jazz se svlékli do plavek a sestoupili dolů do malé kajuty. Tam přezkoušeli své dýchací přístroje a zkontrolovali ploutve. Ben Trask si sundal sako, nasadil si sluneční brýle a slamák. Ve své havajské košili vypadal jako nějaký bohatý turista, který si vyrazil na jednodenní zábavní plavbu. Darcy by klidně mohl být jeho bratrem.

Ostrov se začal zvětšovat a zdálo se, že Zek měla pravdu: bylo to sotva víc než pouhá velká skála: rostlo tam pár křovisek, občas tymián a ostřice a všude se táhla spousta kamení… uprostřed, nad pobřežními útesy se prudce zvedala do výšky snad padesáti metrů strmá žlutá, větry ošlehaná homole.

Zek si zaclonila dlaní oči a prohlédla si ji. „Tohle je jen záro-dek budoucího orlího hnízda,“ řekla, „ale i tak z něj mám mrazení. Jsou tam lidé – ne, upíři. Přinejmenším dva.“

Člun obeplul skalnatý výběžek a Darcy spatřil, co se za ním skrývalo.

Ale i kdyby ta neviděl, jeho talent mu to už napověděl. „Zůstaňte dole,“ zavolal do kajuty na Manolise a Jazze. „Zatáhněte záclonky. Dělejte, že tu nejste. Jsme tady jenom tři.“

Udělali, co jim řekl.

Zek se pohodlně natáhla na střeše kajuty a nasadila si sluneční brýle. Trask se posadil do lehátka a jednu nohu si volně přehodil přes zábradlí. Darcy mířil s člunem přímo da ústí malé zátoky. A tam v záťoce byla zakotvena – bílá loď, Luzarus.

Trask si otevřel láhev piva a zaklonil hlavu. Pouze si smočil rty, ale při tam pozorně sledoval ostrov. Byla to součást jeho práce. Darcy a Zek různými způsoby zkoumali Lazarus.

Na ostrově se mezi dvojicí skalnatých ostřohů rozprostírala malá pláž, táhnoucí se k moři a k ústřední homoli stoupala téměř holá strmá skála.

Z téhle strany se zdálo, že na vrcholku homole se nacházejí trosky opevnění nebo majáku. K nim se

klikatily zbytky silně erodovaných schodů.

V polovině homole byla vytesána široká plošina, jako by v minulosti horní část byla rozseknuta na půl a jedna polovina se překotila dolů. Podle masivních zdí vybudovaných kolem plošiny, za nimiž se tyčila jehlovitá skála, to očividně bývala křižácká pevnost. Staré zdi se na mnoha místech zřítily, ale bylo zřejmé, že se na jejich místech budují nové. Kolem obou výběžků a zachovalé horní části homole bylo postaveno lešení.

Darcy zatím uvažoval o Gazarovi. Bílá loď kotvila v hluboké vodě uprostřed malé zátoky nedaleko pláže. Kotevní řetěz se mihotal v modrém moři. Na palubě pod černým vroubkovaným baldachýnem stálo několik židlí a na jedné z nich seděl muž. Když se objevil motorový člun, vstal a přiložil si k očím dalekohled, který mu visel na krku. Na hlavě měl měkký klobouk s širokou střechou a na očích sluneční brýle. Zatímco dalekohledem pozoroval jejich člun, nepřestával se držet ve stínu.

Zek se opřela o loket a vzrušeně zamávala, ale pozorovatel ji ignoroval – zpočátku.

Darcy zpomalil a stočil člun v širokém oblouku kolem bílé lodi. Také začal mávat. „Ahoj!“ zavolal s přízvukem anglické honorace. „Ahoj vy tam, na Lazaru!“

Muž přešel ke dveřím do velké kajuty a napůl se naklonil dovnitř, pak se vrátil zpět. Nyní zaměřil svůj dalekohled na Zek, která stálé mávala; jistě to nebylo nutné, protože kroužící člun nebyl vzdálen více než čtrnáct, patnáct metrů. Ucítila na sobě jeho pohled a navzdory žhavým paprskům slunce se zachvěla. K prvnímu muži se přidal druhý, který by mohl být jeho dvojčetem, a tiše sledovali kroužící člun ,- ale hlavně pozorovali Zek.

Darcy ještě více zpomalil a třetí muž vystoupil z kajuty bílé lodi. Ben Trask vstal a zvedl láhev směrem k nim. „Napijeme se?“ zvolal a napodobil Darcyho strašný přízvuk. „Možná bychom mohli k vám na palubu?“ No to jistě! pomyslel si Darcý.

Zek prověřovala loď a nejen palubu, ale i podpalubí. Napočítala jich všehovšudy šest. Tři spali. Sami upíři. Pak…

Jeden ze spáčů se pohnul a probudil se. Jeho mysl byla v pohotovosti, byl to už téměř dokonalý upír, ne jako ti ostatní; dříve než Zel dokázala skrýt své telepatické špéhování, ‚uviděl' ji!

Přestala mávat a řekla Darcymu: „Jedem: Jeden z nich mě zachytil. Moc toho neviděl, jen to, že jsem víc, než čím se zdám být. Ale jestli teď utečou, ztratíme je.“

„Uvidíme se později,“ zavolal Ben Trask; když Darcy stočil člun a spěšn'e zamířil ke vzdálenějšímu výběžku.

Když pozorovatelům z Gazarci zmizeli z dohledu, úplně zastavil a nechal člun unášet k ploché, řasama porostlé skále, jejíž vrcholek sotva vyčníval z moře. Jazz a Manolis vyšli z kajuty, nasadili si masky a povolili ventily, počkali, až Darcy vypne motor, a potom slezli z lodi na skalisko a do moře.

„Jazzi,“ zavolala Zek, „buď opatrný!“

Možná ji slyšel a možná ne; hlava mu zmizela pod hladinou a objevil se proud bublinek; oba potápěči sestoupili do čtyř a půl metru a zamířili zpět k Lazarovi.

„A jedem pokračoyat v odvracení,“ řekl Darcy ponuře, když nastartoval aby se vrátil zpátky na moře.

„Darcy,“ zavolala na něj Zek, „tentokrát se drž trochu dál. Vsadím se, že budou ostražití.“

Když Darcy zamířil přímo na voiné moře a Lazarus se opět objevil na dohled, Ben Trask poklekl a z brašily pod lehátkem vytáhl samopal značky Sterling. Odklopil pažbu a zasunul do zbraně zakřivený zásobník riábojů ráže 9 mm. Pak si žbraň položil mezi nohy a zakryl ji brašnou.

O kilometr dál Darcy stočil člun zpět k přístavu a začal se rychle přibližovat k bílé lodi. Na„její palubě nyní panoval ruch. Ti tři pospíchali kolem zábradlí; každých pár kroků se zastavili a ňahlížéli do vody. Manolis a Jazz.by tam měli být každou chvíli. Darcy zrychlil a Zek začala mávat jako předtím. Muži se shromáždili u zábradlí a Zek opět ucítila, jak dalekohled zkoumá její téměř nahé tělo. Tentokrát však jejich zájem nebyl sexuální.

Když se člun naklonil na bok, jak Darcy začal kroužit, uslyšeli rachot vytahovaného kotevního řetězu a zakašlání motorů, které se probudily k životu. Nyní se z kajuty vynořil čtvrtý muž… a v rukou svíral, krátký, mohutný samopal!

„Ježíši!“ zaječel Ben Trask. jeho varovný výkřik mohl být docela dobře signálem k rozpoutání boje.

Muž se samopalem se zapřel nohama o palubu Lazara a pokropil menší loď proudem olova. Zek se

skulíla že střechy kajuty. Přikrčeně se vrhla do malé kajuty a čelní sklo se rozletělo na kusy. Darcy ucítil, jak bič žhavého.olova práská všude, kolem. Pak vyskočil Ben Trask a opětoval palbu. Střelee na Lazaru byl odhozen zpět, jako by ho zasáhlo beranidlt . Odrazil se od stožáru, přepadl přes zábradlí a plácl sebou do vody. Další lodník se rozběhl pro jeho zbraň.

Darcy objel bílou loď, a když zamířil na širé moře, vzdálenost mezi nimi se začala zvětšovat. Zek vyskočila z kajuty, popadla kor-midlo, prudce jím zatočila a vykřikla: „Podívej! Podívej se!“

Darcy jí přenechal kořmidlo a pohlédl zpět: Na palubě Lazaru střílel muž se samopalem dolů do vody. Mířil na něco, co se pomalu vzdalovalo od boku bílé lodi. To mohl být pouze Jazz nebo Manolis. Nebo oba dva.

„Vezmi to za mě!“ zaječel Darcy a rozběhl se k pálícímu Traskovi. Zpod lehátka vytáhl další brašnu. Když nabíjel druhý samopal, ozvalo se vzteklé bzučení další spršky kulek a Trask vykřikl. Zapotácel se a jen tak tak se mu podařilo nespadnout do moře. Ve svalu levé ruky měl čistý průstřel, který okamžitě zrudl a zaplnil se krví. Darcy vyskočil na nohy a začal palbu opětovat.

Ale Lazarus už byl v pohybu; couval ze zátoky a přitom se otáčel kolem své ošy. V místech, kde vířily jeho lodní šrouby, voda divoce pěnila. Nyní už ho nemohli zastavit, a tak ho nechali být. Zek přiskočila k Traskovi, aby se podívala, jak by mu mohla pomoct. Trask se zašklebil a řekl: „Budu v pořádku. Stačí, když mi to obvážeš.“

Když Zek roztrhla Traskovi košili na zádech, aby mu mohla udělat obvaz, vynořily se nad hladinu dvě hlavy. Darcy trochu couvl a zastavil védle Jázze, který vyklouzl z popruhů kyslíkové bomby a šlapal vodu. Darcy mu pomohl vyšplhat na palubu a Manolis zkušeně víříl ploutvemi. Vzápětí i on byl vytažen na palubú člunu – a tehdy vyrazil motor bublavé zákašlání a zhasl.

„Zahltil se!“ výkřikl Darcy.

Ben Trask ukázal na moře a zaječel: „Ježíši! Ježíši!“

Lazarus se otočil a vracel se zpět. Když se nyní hnal na menší loď, tepot jeho motorů byl hlasitější a rychlejší. Jeho úmysl byl zcela zřejmý. Mariolis se zuřivě pokoušel nastartovat motor a letmo sledoval vodotěsné hodinky, které měl na zápěstí. „Teďby měla vyletět do vzduchu!“ zajéčel. „Miny by měly- .“

Když byl Lazarus vzdálen jen o něco méně než, patnáct metrů, miny vybuchly. Nebyla to jedna exploze, ale čtyři krátce odstupňované výbuchy.

První dvě miny explodovaly na zádi bílé lodi asi sekundu po sobě, což způsobilo, že se loď naklonila nejprve na jednu, pak na druhou stranu. Celá zádse nadzvedla z vody. Motory ztichly a Lazarus kolébavě pokračoval setrvačností v dřívějším kurzu. Pak vybuchla třetí a čtvrtá magnetická mina úmístěná na trupu a to celou situaci změnilo. Záď už byla pod vodou a loďse začínala potápět. Nyní však byla příď vržena vzhůru na hřebeni bílé zpěněné vlny, a když sebou její příď plácla do rozbouřeného moře, explodovaly motory. Zadní čast plavidla se okamžitě roztrhla a vysoko k nebi se vznesl ohnivý déšt pokrouceného horkého kovu a hořícího paliva.

Když záře požáru zeslábla a k nebi, jako poslední vzdech bílé lodi, vyrazil prstenec kouře, začala se pomalu potápět pod hladinu. Do zpěněného moře se snášelý zbytky hořícího baldáchýnu. Hustý dým se rozptýlil. Moře bublálo a zvedala se z něj oblaka páry. Voda ještě chvíli pěnila a pak všechno ztichlo…

„Hotovo!“ řekl Darcy, když se mu podařilo popadnout dech. „Správně,“ přitakal Jazz Simtnons. „Ale pojďme se přesvědčit, jestli něco nezbylo. Jestli šla její posádka také ke dnu.“

Manolis nastartoval motor a zamířili k místu, kde se Lazarus potopil. Na hladině plula olejová skvrna a tam, kde se na povrch dostaly bubliny; zářila duhovými barvami. Před jejich zraky se vynořila hlava a ramena. Žčernalé tělo se pomalu převrátilo na záda a objevila se i jeho dolní polovina. Muž ležel ve vodě jaka ukřižovaný. Ruce měl rozpažené a na krku, ramenou a stehnech měl veliké žluté puchýře. Když na něj vyděšeně zírali, oči se mu.náhle otevřely a pohlédly na ně. Muž začal vykašlávat hleny, krev a slanou vodu.

Manolis se dvakrát nerozmýšlel. Vypnul motor, popadl oštěpomet a poslal harpunu přímo ďo upírovy hrúdi. Stvůra vyjekla a pak na hladině znehybněla: Pořád si však nemohli být jisti, proto přitáhli tělo k boku lodi. Zek se raději odvrátila. Ostatní mu přivázali na kotníky olověné závaží a pak ho nechali pomalu zmizet pod hla-dinou.

„Je tu hluboko,“ konstatoval Manolis nevzrušeně. „Dokonce i upír je jen z masa a kostí. Když nemůže

dýchat, nemůže žít. Nicméně dno je tady skalnaté, tam dole bude spousta velkých kaniců. Dokonce i kdyby dokázal přežít pod hladinou, nedokáže se léčit rychleji, než ho oni dokážou žrát!“

Ben Trask byl bledý a roztřesený, ale ovládal se. Nyní měl rameno už úplně ovázané. „A co ten, kterého jsem srazil přes palubu?“ zeptal se. Manolis zamířil s člunem do středu zátoky, do míst, kde kotvíval

Lazarus. Náhle Darcy vykřikl a ukázal na něco, co sebou chabě plácalo ve vodě. I když byl upír postřelen, podařilo se mu dostat se už ná. půl cesty k pevnině. Rychle to s ním skoncovali. Do srdce mu střelili harpunu, vytáhli ho z moře a vypořádali se s ním stejně jako s předchozím.

„A je s nimi konec,“ zavrčel Ben Trask.

„Ne tak docela;“ připomněla mu Zek a ukázala na homoli, která se nejasně rýsovala na žlutobílých skalách ostrova. „Tam nahoře jsou další dva.“ Přiložila si ruku k čelu a zavřela oči. Pak se zamračila a řekla: „Možná… tam je ještě něco. Ale nevím co.“

Mánolis zakotvil nedaieko břehu a pozvedl oštěpomet: Byl rád, že ho má. Darcy si ponechal automat, se kterým uměl docela dobře zacházet, a Zek si vzala další oštěpomet. Jazzovi postačila kuše Harryho Keogha; kterou si během cesty oblíbil. Mohli si vzít s sebou i druhý samopal, ale Ben Trask byl teď ze hry vyřazen a alespoň pro jistotu mu nějakou zbraň ponechat museli. Jeho úkolem bylo střežit loď.

Přebrodili se na břeh a začali šplhat do skal. Udusaná stezka byla mezi balvany dobře viditelná a na příkřejších místech byly do skály vytesány stitpně. Na poloviční cestě k homoli zůstali stát, aby popadli dech a přitom se ohlédli. Ben Trask pozoroval dalekohledem střídavě je a homoli. Zatim on ani oni nezpozorovali žádné známky života, ale když dorazili k.úpatí, Jazz si povšiml pohybu ve starověké střílně.

Okamžitě vtáhl Zek do úkrytu a mávl na Darcyho a Manolise, aby seskryli mezi rozházené balvany. „Jestli ty stvůry tam náhoře mají pušky,“ vysvětloval, „mohli by nás postřílet jako králíky.“

„Jenže je nemají, protože jinak by to už udělali,“ upozornil Manolis. „Mohli nás dostat, když jsme kotvili. Nebo když jsme bojovali s Lazarem. „

„Ale pozorovali nás,“ řekla Zek. „Cítila jsem je.“

„Teďtam nahoře na nás čekají,“ zašilhal Jazz směrem k strmým, oslnivě bílým stěnám.

„Bruslíme po velíni tenkém ledě,“ řekl Darcy ostatním.. „Cítím, jak mi mé nadání říká, že jsem zašel už tak dost daleko.“

Ozvěnou k nim dolehlo volání z pobřeží. Ohlédli se a uviděli, jak k nim po svahu šplhá Ben Trask. „Stůjte!“ křičel: „Počkejte!“

Dorazil na vzdálenost čtyřiceti, padesáti metrů, padl za balvan a v jeho stínu si chvilku odpočinul. Když se vzpamatoval, zahulákal: „Dival jsem se dal’ekohledem na to opevnění. Něco tam není v pořádku. Cesta nahoru vypadá docela bezpečně – po těch starověkých kamenných schodech – ale není. Je to klam, past!“

Jazi se vrátil zpět, setkal se Benem v půli cesty a vzal si od něj dalekohled. „Ják to myslíš, že je to past?“

„Je to, jako bych poslouchal policejní výslech podezřelého,“ odvětil Ben. „Hned poznám, když začne lhát, i když nevím, co z toho, co říká, je lež. Neptej se mě, co tam nahoře není v pořádku, ale věř mi, že to tak je!“

„Dobře,“ řekl Jazz. „Vrať se zpátky do člunu. Dáme si pozor.“

Když se Ben vydal na zpáteční cestu, Jazz se dalekohledem zadíval na strmé kamenné schody, které se klikatily od úpatí homole až k staro-“ bylým hrádbám. Téměř až nahoře ze zejícího ústí jeskyně vyhřezávala hromada balvanů a suti, před pádem ze závratného srázu na schody je zadržovala bariéra sítě z tlustého drátu, napjatá mezi železnfmi tyčemi hluboko zaraženými do skály. Takřka neviditelné kabely visely dolů z hradeb a mizely v šeru jesky-ně. Jazz si kabely chvíli prohlížel. Dráty na odpálení náloží? Mohlo by to tak být.

Přidal se k ostatním, kteří už na něj čekali. „Myslím, že do jedné pasti právě míříme,“ řékl: „Přesněji řečeno bychom do ní vlezli, kdyby chom šli po těch schodech.“ Vysvětlil jim, co tím myslí.

Darcy si od něj vzal dalekohl,ed, vyštrčil hlavu z úkrytu a ještě jednou si prohlédl povrch strmé stěny. „Mohl bys mít pravdu… musíš mít pravdu!

Když Ben řekl, že něco není v pořádku, tak to tak je.“

„Kabely v, žádném případě nedokážeme přeřezat," řekl Jazz. „Ti nahoře mají výhodu. Neunikne jim ani myš, která by se pokoušela lézt po schodech nahoru."

„Poslouchejte," řekl Manolis, který také sledoval kamenné schody"Proč s nimi nesehrajeme jejich vlastní hru? Nechme je, ať si myslí že jsme jim na to skočili a vyplýtvají svou léčku nadarmo."

„Jak?" zeptal se Darey

„Půjdeme nahoru," řekl Manolis, „ale trochu se rozestoupíme a jeden z nás bude hodně vpředu. Stezka zahýbá zrovna pod jeskyní s balvany Těsně před zatáčkou je ve skále velká díra, říká se tomu – výklenek? Jeden z nás už zahne za roh a ostatní se budou tvářit, že jdou za ním. Ty stvůry v pevnosti budou stát před dilematem: mají zmáčknout knoflík a jednoho „ z nás najisto dostat, nebo mají počkat na ostatní, až zahnou za roh?

Tehdy ten vpředu zrychlí, mine místo největšího ohrožení a ostatní budou předstírat, že jdou za ním! Ale oni se tam jen ukážou, ve skutečnosti nezačnou šplhat nahoru. Upíři už nebudou moci dále čekat: jeden z nás jim už unikl, a tak musí zkusit dostat ostatní tři; zmáčknou knoflík. Bum!"

Jazz se do toho vložil: „Ti tři vzadu se v tu chvíli objeví za zákrutem. Nebudou věnovat pozornost těm chlápkům nahoře, ale počkají, co se stane. Když nálož vybuchne, ti tři uskočí zpátky za roh a ukryjí se ve výklenku ve skále."

„Ano," přikývl Manolis, „tak to vidím já."

„Nebo," řekl Darcy a jeho tvář byla náhle bledá, „to necháme na večer a – „

„To promluvil tvůj anděl strážný?" Manolis se zatvářil zhnuseně.

„Tenhle tvůj pohled jsem už dříve viděl!"

Darcy věděl, že má Manolis pravdu, a tiše si pro sebe zaklel.

„Tak kdo půjde přivázat kočce zvonec na ocas?" zeptal se.

„Cože?"

„Kdo půjde první a bude riskovat, že sletí dolů v záplavě kamení?"

Manolis pokrčil rameny. „To je snad jasné, ne? Samozřejmě,ty!"

„To tvé nadání skutečně funguje?"

„Ano, jsem odražeč," odpověděl Darcy s povzdechem.

„Tak v čem je problém?"

„Problém je, že můj talent nefunguje jen tu a tám, ale pořád," odpověděl Darcy. „Což ze mě dělá zbabělce. I když vím, že se mi nemůže nic stát, pořád používám k zažehnutí ohňostrojové rakety dlouhou zápalnou šňůru! Vy říkáte: Běž, Darcy, hybaj nahoru po těch schodech. Ale on mi říká: Mazej pryč, synku –utíkej, jako by ti za patami hořelo!"

„Takže se musíš zeptat sám sebe," řekl Jazz: „kdo je tady šéf, ty, nebo tvé nadání?"

Darcy ponuře přikývl, zacvakl plný zásobník do svého samo-palu a vystoupil z úkrytu přímo do výhledu těch, kteří ho shora mohli pozorovat. Dorazil k úpatí kamenného schodiště a vydal se po něm nahoru.

Ostatní se na sebe podívali a pak Manolis vyrazil za ním. Jazz počkal, až byl z doslechu, a pak řekl: „Zek, ty zůstaň tady."

„Cože?" podívala se na něj. „Potom, co jsme zažili na Hvězdné straně,mi říkáš, že bych tě něco takového měla nechat udělat samotného?"

„Nejsem sám. A kromě toho, co nám budeš platná jen s oštěpometem? poířebujeme tě tady dole, Zek. Kdyby někdo z nich pronikl kolem nás, ty ho budeš muset zastavit.

„To je jen výmluva," řekla. „Sám jsi to řekl: co tady budu platná jen s oštěpometem?"

„Zek, já- "

„Tak jo!" řekla. „Běž, už na tebe čekají."

Políbil jí a vyrazil za ostatními. Nechala ho dojít ke schodům, a když začal stoupat vzhůru, začala se škrábat za ním. Pohádat se mohli později…

Právě před kritickou zatáčkou, kde úzké schody zahýbaly vlevo a stoupaly skalní stěnou přímo pod jeskyni, která hrozila vysypat svou přehradu kamení, se Darcy zastavil a nechal ostatní trochu přiblížit. Přerývavě oddechoval a nohy se mu třásly jako rosol, ne proto, že byl sráz tak příkrý, ale proto,

že každý centimetr cesty bojoval se svým nadáním.

Ohlédl se, a když se Manolis a Jazz objevili v dohledu, zamával jim. Pak zahnul za roh a vyrazil vpřed. Vzpomněl si, jak ho lákala výduť ve skále, kterou míjel. Zbytek týmu v ní najde úkryt. Ale věděl, že kdyby do ní vlezl, ven by ho dostali jedině dynamitem!

Zaklonil hlavu, pohlédl přímo vzhůru a trhl sebou. Ani ne tři metry nad hlavou spatřil drátěnou síť, zadržující smrtící náklad kamení. Byl nejvyšší čas dostat se na druhou stranu. Přidal a rychle přešplhal zonu bezprostředního nebezpečí. Pak se ohlédl zpět a uviděl Jazze a Manolise, jak vyšli zpoza rohu. Právě v tom okamžiku mu pod nohama uklouzly oblázky a on padl jak široký tak dlouhý.

Ucítil, jak mu nohy sklouzly přes okraj srázu. Stačil se ještě zachytit skalnatého výčnělku a vzápětí věděl, že se to stane. „Do prdele!“ zaječel a přitiskl se ke skalní stěně a schodům. Poblíž zazněla ohlušující exploze a její tlaková vlna ho málem srazila do propasti. Pak všude létaly kusy kamení, jako by se zřítila celá homole. Ohlušený a napůl udušený prachem se Darcy mohl pouze tisknout ke skále a čekat až mu přestane zvonit v uších. Uběhla minuta, dvě a hřmění odumřelo.

Darcy se ohlédl… a spatřil, jak Jazz a Manolis riskantně šplhají po schodech pokrytých sutí nahoru směrem k němu.

Ale shora někdo – byli dva – sestupoval dolů!

Darcy se s obtížemi zvedl na nohy a v tom je spatřil: vrčeli a oči jim žhnuly; když se blížili k vetřelcům. Jeden z nich měl pistoli druhý třímetrovou tyč na lov chobotnic opatřenou trojzubcem. Její hroty musely být nejméně čtyřicet centimetrů dlouhé…

Darcyho automat byl uvězněn pod sutinami a kamením. Zaškubal řemenem, ale bezvýsledně. Upír s pistolí se zastavil a zamířil. Darcymu něco zasvištělo nad hlavou a stvůra, která na něj mířila, upustila pistoli zavrávorala a narazila do stěny útesu. Obě ruce jí vylétly k šipce z tvrdého dřeva, kterou měla zabodnutou v hrudi. Stvůra zalapala po dechu, vydala podivný, syčivý výkřik, pak klesla na kolena a pomalu přepadla do prázdna.

Druhý útočník zaklel a bodl po Darcym syou strašnou zbraní. Tomu se jaksi podařilo odrazit ostrý trojzubec stranou. Pak se za ním objevil Manolis. Řecký policista zařval: „K zemi!“ a Darcy sebou znovu praštil na schody. Uslyšel bang! – bang! – bang! Manolisovy beretty a upírovo syčení se změnilo ve výkřiky vzteku a. bolesti. Příšera, zasažená třikrát z bezprostřední blízkosti, zavrávorala. Darcy upírovi vytrhl z rukou trojzubec a vší silou mu zasadil násadou ránu do hrudi. Stvůra zavrávorala na okraji útesu, pak přepadla přes jeho okraj, s jekotem se několikrát převrátila ve vzduchu, než dopadla na úpatí homole.

Tehdy k nim dorazil Jazz Simmons. „Nahoru, nebo dolů?“ supěl.

„Dolů,“ okamžitě vyhrkl Darcy. „Neboj se, tentokrát to neříká mé nadání. Já jen vím, jak těžké je tyhle věci zabítl“ Pohlédl za své dva přátele. „Kde je Zek?“

„Dole,“ odvětil Jazz.

„Další důvod, proč jít zpátky,“ řekl Darcy. „Až je spálíme, uvidíme, co tam nahoře ještě je.“

Ale Zek nebyla dole, právě vycházela zpoza rohu. A když uviděla, že jsou ušichni v pořádku… její ulehčené vydechnutí řeklo víc než jakákoliv záplava slov.

Přinesli ze člunu benzín a spálili oba zle polámané upíry. Před výstupem do staré pevnosti si trochu odpočinuli. Tam nahoře Janos vybudoval prostorný, spartánský útulek; nebylo to pravé vampýří orlí hnízdo, tak jak si na ne Zek pamatovala, ale bylo to místo stejně pochmurné a zlověstné.

Zek se nechala vést svým telepatickým nadáním přes hromady zdiva, skrze napůl postavené zdi a kolém hlubokých výkienků střílen s fantastickým výhledem na zakřivený horizont moře. Zavedla ostatní k padacím dveřím, ukrytým pod fošnami a dehtovým papírem. Otevřeli je a spatřili prastaré schody, vedoucí dolů do sklepení křižácké pevnosti. Muži, vybavéni svítilnami, sestupovali po schodišti do páchnoucího nitra homole a Zek je následovala. Dole našli dvojici zakrytých studní s nízkým okrajem, které se nořily do hlubin homole. Zek zalapala po dechu a celá roz-třesená se opřela zády o ledkem pokrytou stěnu sklepení.

„Co se děje? zazněl ozvěnou Jazzův hlas a světla svítilen začala prudce poskakovat všemi směry.

„V těch studnách,“ vydechla Zek a jednou rukou se rozechvěle držela za hrdlo. „Na Hvězdné

straně byla v orlích hnízdech takováhle místa. Vampýři tam chovali svá… zvířata.“

Studny byly zakryty víky, stlučenými z prken. Manolis k jednomu víku přiložil ucho a naslouchal, ale neuslyšel nic. „V těch studnách má něco být?“ zamračil se.

Zek přikývla. „Teď jsou tiše, bojí se, vyčkávájí. Jejich myšlenky jsou tupé, těžkopádné. Mohli by to být sifoneři, plynovci nebo cokoliv jiného. Neví, kdo jsme. Ale bojí se, že by to mohl být Janos! Jsou to… věci; pocházející z Janose, vyrostly z něho.“

Darcy se otřásl a řekl: „Takové, jako ten tvor, kterého Julian Bodescu pěstoval ve sklepě. Ale… jen se na ne podívat by nemělo být nebezpečné. Kdyby bylo, poznal bych to.“

Manolis a Jazz zvedli kryt z jedné studně a opřeli ho o nízký okrej. Pohléd.li dolů do temnoty podsvětí, ale neviděli nic. Jazz se otočil k ostatním, pokrčil rameny, vzal svou svítilnu a pustil ji do studny.

Náhle jako by se probudilo samo peklo!

Ozvalo se vytí, řev, skučení, slintání a bolestné kňourání..Na okamžik – jen na kratičký okamžik – záře svítilny dopadla na příšernost na dně vyschlé studny. Spatřili stovky očí, rozšklebených čelistí a zubů a prudké švihání gumovitých údů. Tam dole kňučelo, svíjelo se a blábolilo cosi naprosto ňepředstavitelného. Vzápětí svítiIna zhasla, což bylo jen dobře, protože toho viděli víc než dost. Zatímco kakofonie příšerných zvuků pokračovala, Jazz a Manolis opět zakryli šachtu víkem.

Když se vraceli po schodech zpátky, Manolis řekl: „Budeme potřebovat všechno palivo, které můžeme. postrádat.“

„A pěknou hromadu toho jejich stavebního dříví k tomu,“ dodal Jazz. „A taky ty zbylé miny,“ pritakal Darcy“,abychom měli jistotu, že jsme ty studny zatarasili navěky. Je nejvyšší čas, abychom ty věci poslali tam, kam patří.“

Když se dostali na vzduch, Zek Jazzovi stiskla ruku a řekla:. „Jestliže tohle Janos dokázal v krátkém čase stvořit zde, co asi může mít přichystáno v těch transylvánských horách?“

Darcy pohlédl na přátele a jeho tvář byla stále zachmuřená a popelavá. V krku měl sucho, když vyjadřoval své vlastní myšlenky: „Bože, nechtěl bych být na Harryho místě… za nic na světě!“

Harry se probudil s jistotou, že se hodně daleko stalo něco strašného. V uších mu zněly nelidské skřeky a před očima plápolal řvoucí oheň. Ale když se na posteli posadil, uvědomil si, že těmi skřeky bylo jen ranní kokrhání kohoutů a ten oheň byla jen zář slunce, která pronikala okny do jeho pokoje.

Teď, když byl vzhůru, začal vnímat i jiné věci: zvuky snídaně z přízemí a vůni jídla, která stoupala z kuchyně.

Vstal, umyl se, oholil a rychle se oblékl. Právě když chtěl sejít ze schodů, ušlyšel podivně známé cinkání, skřípání a klapot kopyt na silnici. Vyklonil se z okna, pohlédl dolů a překvapil ho žár slunce, jehož paprsky mu dopadly na odhalenou kůži paží. Zamračil se. Horký, žlutý sluneční svit slunce ho dráždil a způsoboval mu svědě-ní.

Dole se po silnici valila v řadě za sebou karavana asi pěti koňmi tažených maringotek. Cikáni, Kočovníci, mířili ke vzdáleným horám. Harry s nimi náhle ucítil s řízněnost, neboť sám měl namířeno stejným směrem.

Byl zvědavý, jak překročí hranici. Měli to snad povoleno? Bylo by to podivné, protože Ceausescu na Cikány nikdy příliš nedržel.

Harry pozoroval, jak projíždějí kolem. Povšiml si, že poslední vůz je pokryt věnci a pohřebními girlandami podivných tvarů, uvitých z vinné révy a česneku. Malinká okna maringotek byla pečlivě zakryta závěsy, po stranách vozů šly se sklopenými hlavami černě oděné ženy a tiše naříkaly. Tato maringotka byla pohřebním vozem a její obyvatel zesnul , docela nedávno.

Harry pocítil soucit a vyslal před sebe řeč mrtvých. „Jsi v pořádku?“ Myšlenky neznámého mrtvého byly klidné, vyrovnané, ale Harryho otázka ho trochu rozrušila. Nemyslíš, že je to od tebe neslušné? řekl, takhle mě vyrušovat?

Harry se ihned omluvil. „Promiň,“ odvětil, „ale chtěl jsem si s te-bou promluvit. Jistě se ti to přihodilo nedávno… a ne všichni mrtví to berou tak stoicky.“

Smrt? Já už jsem ji očekával dlouho. Ty musíš být nekroskop.

„Ty jsi o mně slyšel? V tom případě víš, že jsem nechtěl být dotěrný. Neuvědomil jsem si, že mé jméno je známé i mezi Kočovníky. Vždycky jsem vás považoval za národ, který se drží tak trochu stranou.

Chci říct, že máte své zvyky, které se ne vždy slučují s…ne, tak jsem to nemyslel! Asi máš pravdu, bylo to neslušné.“

Mrtvý se zachechtal. Vím, dobře, co máš na mysli. Ale mrtví jsou mrtví, Harry, a ted, když se spolu naučili dorozumívat, spolu mluví! Hlavně vzpomínají, i když se životem – s výjimkou tebe, samozřejmě – nemají žádný opravdový kontakt. Takže se mluví hodně i o tobě. Jistě, že jsem o tobě slyšel.

„Jsi vzdělaný muž,“ řekl Harry, „a jak vidím, i velmi chytrý. Tobě tedy smrt ňepřipadá tak strašná. Jaký jsi byl za života, takový budeš i po smrti. Všechny věci, o kterých jsi v životě přemýšlel, ale které jsi nikdy zcela nevyřešil, na těch budeš přacovat teď, protože jsi mrtvý.“

Snažíš se mi to usnadnit a já si toho vážím, řekl Cikán, ale toho opravdu není potřeba. Zestárl jsem a mé kosti již byly unavené; počítám, že jsem na to byl připraven. Nyní jsem na cestě na místo pod horami, tam,kam patřím a kde mě přivítají mí předchůdci Kočovníci. Také oni byli za svých časů cikánskými barony, jako jsem já… nebo jsem alespoň byl.

Těším se, až si poslechnu historii našeho národa z první ruky. Myslím, že bych ti za to měl poděkovat, protože nebýt tebe, leželi by tam všichni jako starý, vyschlý písek v pouští. Překypovali by napětím, tvary a barvami, kterým by nebyli schopni dát formu. Pro mrtvé znamenáš déšt' na poušti.

Harry se vyklonil dále z okna, aby mohl pozorovat pohřební vůz, jak za zatáčkou prašné cesty mizí z dohledu. „Rád jsem tě poznal,“ řekl, „Věř mi, že kdybyeh věděl, žes byl baronem, oslovil byeh tě daleko uctivěji.“

Harry…Řeč mrtvého doletěla zpět k nekroskopovi a ten vycítil, že je teď trochu rozzlobený. Zdá sé, že jsi velice neobyčejný člověk: svým způsobem dobrý, soucitný a moudrý, přestože tak mladý. Říkáš, že jsi ve mně rozeznal moudrost starších. Dobrá, tak já tě teď požádám, abys přijal rozumnou radu starého, cikánského barona. Jdi, kam chceš, ale ne tam, kam míříš! Dělej, co chceš, ale ne to, co ses vypravil vykonat!

Harryho to zmátlo a vyvolalo v něm nemalé starosti. Cikáni měli podivná nadání a mrtví – dokonce i nedávno zesnulí – je mají také. A co tenhle mrtvý, cikánský baron? „Věštíš můj osud? Už dlouho jsem nepožehnal kočovnickou dlaň stříbrem.“

Cikán se toho- chytil: Ano, stříbrem! Mé dlaně již nikdy ten pocit nezakusí – ale věř, že mé oči jsou jím zatíženy! Ne, přežehnej stříbrem sebe, Harry, přežehnej jím sebe!

Nyní už nebyl Harry jen zmatený, ale začal být i podezřívavý. Co ten mrtvý stařec ví? Co ví a co se mu pokouší říct?

Harry své myšlenky neskrýval, a tak je cikánský baron zachytil a odpověděl: Už jsem toho řekl příliš mnoho. Někteří by mě považovali za zrádce. At' si myslí, co chtějí. Protože ty máš pravdu: jsem starý a mrtvý, a tak si mohu dopřát tu poslední radost. Byl jsi ke mně milý a smrt mě postavila mimo trest.

„Tvé varování je zlověstné,“ řekl Harry. Odpovědi se však už nedočkal. Jen malý obláček prachu se usazoval tam, kde maringotky zmizely z dohledu.

„Můj směr je daný!“ zavolal za nimi. „Je to cesta, kterou musím jít!“ K němu se donesl vzdálený povzdech. Jen povzdech.

„Stejně děkuji,“ Harry si také povzdechl a ucítil, jak mu trochu.poklesla ramena. „Sbohem.“

A vycítil, jak mrtvý cikánský baron pomalu a smutně zavrtěl hlavou.

V jedenáct hodin se odhlásil z hotelu Sarkad v Mezobereny a počkal na kraji silnice na svůj taxík. Sebou měl jen neforemný vak, ve kterém si nesl několik nejdůležitějších věcí: spací pytel, v boční kapse mapu oblasti a balíček s obloženými chleby, které mu připravila dcera majitele hotelu.

Slunce žhnulo a zdálo se, jako by jeho žár byl ještě zesílen zaprášenými okny starého kostitřasu. Harry měl pocit, že mu dopadající paprsky spalují ruce a způsobnjí bodavou bolest. Při první příležitosti, ve vesnici jménem Bekes, nechal krátce zastavit. Tam si zakoupil slaměný létní klobouk s širokou střechou.

Z Mezobereny to k cíli jeho cesty poblíž rumunských hranic bylo kolem dvaceti kilometrů. Tam vystoupil. Dříve než řidiče propustil, prohlédl s ním svou mapu, aby se přesvědčil, zda je přesná a hraniční přechod leží skutečně jen o dva nebo tři kilometry dále ve vesnici zvané Gyula.

„Ano, Gyula,“ potvrdil řidič a ukázal neurčitě směrem, kterým vedla silnice. „Gyula,“ zopakoval, „z toho kopce je uvidíte obě – hranici i Gyulu.“ Harry pozoroval, jak řidič otočil taxík a odjel. Pak si hodil vak

přes rameno a vydal se pěšky na cestu. Mohl taxíkem přijet blíže, ale nechtěl, aby ho viděli vystupovat z auta. Na ven-kovských cestách není pěší člověk tak nápadný.

A tady to venkov byl. Lesy, zelená pole, obilí, živé plotý, pasoucí se zvířata: vypadalo to tam příjemně. Ale vpředu, za hranicí: tam ležel transylvánský střední masiv. Asi ne tak temně zlověstný jako Meridionali, ale i tyto hory byly samy o sobě dostatečně děsivé a výhrůžné. Tam kde cesta křižovala hřeben nízkých, zvlněných kopců, spatřil Harry modrošedé štíty a vrcholky hor, vzdálené snad jen dvacet pět mil. Na tu vzdálenost nejasné mlžné útesy se táhly k horizontu a nad nimi uháněly nízko letící mraky. Tam ležel jeho cíl.

Z tohoto výhodného místá také viděl hraniční přechod. Z dřevěné chaty téměř rakouského stylu vycházela červenobílě pruhovaná hraniční závora, která křížila silnici. V době, kdy mohl používat Möbiovo kontinuum, Harryho hranice příliš netrápily. Nyní ho trápily velmi. Bylo mu jasné, že se do Rumunska po silnici nedostane. Ve svém jednoduchém plánu s tím však počítal. Teď, když přesně věděl, kde se na mapě nachází (a kde přesně leží hranice), bude se dál vydávat za turistu. Stráví den v nějaké malé vesničce. Tam si prostuduje mapu, dokud ji nebude dokonale znát, a vybere si bezpečnou cestu přes hranice do Rumunska. Věděl, že Securitate bedlivě střeží Rumuny, aby neutíkali ven, ale kdo kdy viděl, aby šel nějaký cizinec dovnitř! To by musel být snad jen něja-ký šílenec jako Harry Keogh.

Na úpatí kopce byla křižovatka, kde se silnice třetí třídy (nebo alespoň štěrková cesta) prořezávala zalesněnou krajinou směrem na sever. Gyula musela být vzd lená ani ne kilometr lesem. Harry viděl mlhavý modrý dým, který stoupal z nedalekých komínů a lesklé baňaté kopule – pravděpodobně věže kostelů. Vypadalo to tam jako klidné místo, jež ideálně poslouží jeho záměru.

Když sešel dolů ze sv u a otočil se vlevo do lesa, uslyšel znovu povědomé cinkání a uviděl ve stínu stromů maringotky právě těch Cikánů, kteří mu ráno projeli pod nosem. Nebyli tady dlouho a stále ještě rozbíjeli tábor. Jeden z mužů, v černých botách, kožených kalhotách a červenohnědé košili seděl na opřeném hrazení a žvýkal stéblo trávy. Kolem čela měl uvázaný černě kropenatý šátek, aby mu dlouhé, černé, lesklé kadeře nepadaly do očí. když Harry došel na jeho úroveň, usmál se a kývl na pozdrav.

„Halo, cizinče!“ zahulákal. „Chodíte sám. Proč se na chvíli neposadíte a nespláchnete prach kapkou kořalky?“ Zvedl dlouhou úzkou láhev slivovice. „Slivky byly ten rok, kdy tuhle vypálili, pěkně ostré!“

Harry začal vrtět hlavou ale pak ho napadlo: proč vlastně ne? Mohl studovat mapu stejně dobře ve stínu stromů jako kdekoliv jinde. Ani tak nebude přitahovat zbytečnou pozornost. „To je od vás velmi milé, „ odvětil a ihned dodal, „vy mluvíte mým jazykem!“

Cikán se usmál. „Mnoha jazyky. Od každého trochu. Co jste čekal, my jsme Kočovníci.“

Harry s ním vešel do tábora. „Jak jste poznal, že jsem Angličan?“ li „Protože nejste Maďar a protože Němců tady moc nechodí. A kdybyste byl Francouz, byli byste dva nebo tři a jeli na kolech. Nicméně. jsem to nevěděl. A kdybyste mi neodpověděl, nemohl bych si být jist! Ale… vypadáte tak anglicky.“

Harry pohlédl na pestrobarevné maringotky vyzdobené zvláštními vyřezávanými erby. Různé symboly byly stylizovány tak, že se zdálo, jako by se slévaly a stával se součástí hlavní fantaskní dekorace, Skoro to vypadalo, že jsou úmyslně skryty v malbě. Když se podíval zblízka – ale přesto pohledem náhodného pozorovatele – všiml si, že měl pravdu: Skutečně byly takto maskovány. – ‘

V tomto ohledu zaměřil svou pozornost na pohřební vůz, který stál od ostatních trochu stranou. Na schůdcích maringotky seděly vedle sebe dvě ženy v černých smutečních šatech. Hlavy měly sklopené na prsa, paže jim unaveně visely po stranách. „Mrtvý baron,“ řekl Harry… a koutkem oka zahlédl, jak sebou jeho nový přítel trhl. V hlavě mu věci začaly do sebe zapadat,jako kousky skládačky, že kterých se začne utvářet obrázek.

„Jak to víte?“

Harry pokrčil rameny. „Pod všemi těmi věnci a česnekem je vidět, že je to přepychová maringotka, vhodná pro cikánského barona. Je v ní jeho rakev, že?“ .

„Dvě, rakve,“ odvětil Cikán a upřeně se na Harryho zadíval novým, snad trochu pozornějším pohledem.

„Skutečně?“ .

„Ta druhá je pro jeho ženu. To je tamta hubená na schodech. Má zlomené srdce. Nemyslí si, že by ho příliš dlouho přežila.“

Posadili se na vyvýšený kořen mohutného stromu a Harry vytáhl obložené chleby. Neměl hlad, ale chtěl

je nabídnout cikánskému ‘příteli’ na oplátku za jeho slivovici. „Kde je pochováte?“ zeptal se konečně.

Cikán kývl hlavou dost neurčitě k východu, ale Harry na sobě cítil pohled jeho tmavých očí. „Pod horami.“

„Viděl jsem tam hraniční přechod. Nechají vás projít?“

Cikán se usmál vrásčitým snědým úsměvem a ve slunečních paprscích pronikajících skrze listoví se mu zableskl zlatý zub. „Chodili jsme tudy dříve, než vůbec nějaký hraniční přechod posta-vili. Dříve, než tu byly ukazatele! Myslíte si, že by zastavili pohřeb? A riskovali by, že na ne padne cikánská kletba?“

Harry se usmál a přikývl. „Ta stará cikánská kletba, to je pěkný trik, že?“

Ale Cikán se vůbec neusmál: „Účinkuje to!“ řekl prostě.

Harry se rozhlédl, znovu přijal podávanou láhev a pořádně se napil. Uvědomoval si, že ho ostatní Cikáni kradmo pozorují, zatímco ostentativně stavěli tábor. Cítil v nich napětí a měl pocit rozpolcenosti. Zdálo se, že Harry našel cestu přes hranice. Věřil, že by ho Cikáni přes ne ochotně dostali; více než ochotně, ať už by chtěl jít s nimi nebo ne!

Zvláštní bylo, že k tomuto muži necítil nepřátelství. Najednou si byl jist, že tady tito lidé nebyli náhodou, ale proto, aby ho polapili do pasti. Vůbec se jich nebál, ve skutečnosti se cítil mnohem bezpe-čněji, než za celý svůj život! Jeho problém byl prostý: měl by lhostejně, dokonce pasivně čekat, až ho uvězní, nebo by se měl pokusit odejít z tábora?

Zkrátka, bylo by lepší to ‚udělat v tichosti’, nebo by měl udělat rozruch a nechat si namlátit?

Jednou věcí si byl jist: Janos ho chtěl živého, tváří v tvář, muž proti muži – což znamenalo, že by se mu Szganyové rozhodně neodvážili ublížit. Teď, když už Harry zabral, by bylo asi nejlepší zůstat tiše ležet a nechat tu příšeru točit navijákem. Alespoň část cesty.

Když rozevře své veliké čelisti, projdi skrz ně; protože uvnitř je daleko měkčí…

To napadlo mě? použil Harry řeč mrtvých, nebo jsi to byl zase ty, Faethore?

Asi jsme to byli oba, odpověděl z hlubin bublavý hlas.

Harry si pro sebe přikývl. Takže jsi to byl ty. Dobrá, budeme to hrát po tvém.

Výborně! Věř mi, máš – máme? – tu hru pevně v rukou.

„Myslíte, že bych si tady mohl na chvíli odpočinout?“ zeptal se Harry Kočovníka, který s ním seděl pod stromem. „Je to tu tak mírumilovné. Mohl bych tady studovat mapu a naplánovat si zbytek výletu.“ Naposledy se pořádně napil slivovice.

„Proč ne?“ odvětil Cikán. „Můžete si být jist, že tady vám nikdo neublíží.“

Harry se natáhl, položil si hlavu na svůj vak a zadíval se do mapy. Halmagiu bylo možná šedesát mil vzdálené. Slunce bylo právě za zenitem, takže bylo asi hodinu po poledni. Jestliže se Kočovníci vydají na cestu kolem dvou hodin odpoledne (a pokud budou udržovat rychlost šest mil za hodinu, mohli by do Halmagiu dorazit kolem půlnoci. A Harry s nimi. Netroufl si ani hádat, jak bude cestovat, ale byl si zcela jist, že najdou způsob, jak ho dostat přes hranice. Věděl to, hned jak spatřil erb netopýra s rudýma očima, vylétajícího z urny, jenž byl namalován na dřevěné stěně baronovy pohřební maringotky.

Zavřel oči, nahlédl do svého nitra a vyslal myšlenky k Faethorovi. Myslím, že jsem Janose dostatečně vyděsil – když jsem mu pohrozil, že vniknu do jeho mysli.

To bylo od tebe odvážné, okamžitě odvětil mrtvý upír. Chytrý bluf. Ale mýlil se a měl jsi štěstí, že ti to wšlo.

Jen jsem se řídil tvými radami! namítl Harry.

Pak jsem se zřejmě nevyjádřil dostatečně jasně, opáčil Faethor. Chtěl jsem říct, že tvá mysl je tvůj hrad, a že pakud se pokusí do ní vniknout, ty se musíš snažit pochopit jeho důvody. Musí, nahlédnout do jeho mysli a pokusit se zjistit, jak to funguje. Nemyslel jsem doslova, abys vstoupil dovnitř! Stejně bys to nedokázal. Nejsi telepat, Harry.

To dobře vím, připustil Harry, ale Janos si sám tak jistý nebyl. Koneckonců v mé mysli spatřil podivné věci. Přinejmenším tebe. A jestli jsi rízi radil ty, pakzcela jistě musel našlapovat opatrně. Poslední věc, kterou by chtěl – poslední uěc, kterou by chtěl kdokoli, mě nevyjímaje – je mít tě ve-své mysli. Nicnténě předpokládám., že máš pravdu a tohle byl jen bluf. Ale cítil jsem se… silný! Cítil jsem, že to mám pevně v rukou!

Ty jsi silný, odpověděl Faethor. Ale pamatuj, že jsi měl navíc i sílu té dívky a Layarda. Yýužil jsi jejich

zesílených schopností.

Já vím, řekl Harry, ale nebylo to jeri tohle, cítil jsem, že je to něco víc. Mohl to být, samozřejmě tvů j vliv, ale to si nemyslím. Cítil jsem, že to byla jen má vlastní síla. A věřil jsem, že kdybych byl opravdový telepat, pak bych se dovnitř dostal. Třeba jen proto, abych udělal Janosovi to, co on udělal Trevoru Jordanovi.

Vycítil Faethorův souhlas. Bravo! Ale nezkoušej běhat, když ještě neumíš chodit, můj synu… A dříve než stačil Harry odpovědět, dodal: Pojedeš s těmi Szganyi, s těmi nečistými Zirry?

Skrz jeho čelisti? odvětil Harry. Ano, myslím, že ano. Když se nemohu dostat do jeho mysli, pak se dostanu do jeho těla, pokud to půjde, a možná cештou otupím pár jeho zubů. Ale odpověz mi na tohle:

Když jsem ho odradil od všech způsobů mtentální invaze nebo obluzení,co udělá příště? Co bys udělal ty, kdybys byl na jeho místě?

Co mu zbývá? odvětil Faethor. Teď věří, že v obratném využití schopností – právě těch, které ti chce uloupit – jste si rovnocenní. Takže tě nejprve musí porazit fyzicky. Co bych udělal, kdybych byl na jeho místě? Zavraždil bych tě a pak bych s použitítn nekromancie vyrval tvé vědění přímo z tvých křičících vnitřností!

Pomocí svého…umění? řekl Harry. Tohle uměli Tbora Dragosani, ale ne Janos.

Má něco jiného: podivnou, starověkou magii. Může tě spálit na popel a pak tě z něj povolat zpět. Potom tě bude mučit, dokud z tebe nebude troska neschopná obrazty – a nakonec vnikne do tvé mysli. A vezme si, co chce.

Když to Harry uslyšel, už si zdaleka nepřipadal tak silný. Také slivovice byla silnější, než čekal, a vypil jí povážlivě mnoho. Náhle ho zachvátil pocit závrati, podivná alkoholická lehkost a vzápětí ucítil, jak mu někdo hodil na nohy a spodní polovinu těla přikrýyku. Pod stromy bylo chladno. Zdálo se, že se, alespoň zatím, někdo staral o jeho pohodlí. Otevřel na štěrbinku oči a spatřil svého cikánského ‚přítele', jak tam stojí a shliží na něj. Muž kývl hlavou, usmál se a odkráčel pryč.

Jsou zatraceně chytří, tihle zrádní psi, poznamenal Faethor. Ano! přisvědčil Harry. Ale mají své rozkazy…

Ačkoliv Harry necítil skutečnou potřebu spánku, s chutí si zdřiml. Už dva nebo tři dny se cítil lehce unavený, jako by prodělal ínenší virové onemocněřlí nebo ho na řeckých ostrovech bodl nějaký hmyz. Byla to však jen slabá nevolnost, která způsobovala, že se cítil na jednu stranu silnější, a na druhou ho to znepokojovalo! Asi to byla změna podťiebí a celá ta mentální aktivita; kterou nyní prováděl, včetně nedávno riavráeené řeči mrtvých. Mohlo to být něco z toho. Nebo… možná něco jiného.

Zrovna když se ňechal unášet spánkem a začal se mu zdát podivný sen – o světě močálů, hor a orlích hnízd, vytesaných z kamene, kostí a chrupavek – přišel ho navštívit Möbius.

Harry? Jsi v pořádku, chlapče?

Jistě, odvětil, Jen jsem odpočíval. Dost možná, že budu potřebovat veškerou sílu, kterou se mi povede nashromáždit. Boj přichází za noci, starý příteli.

Möbius byl zmatený: Používáš podivné výrazy. Nejsi zcela ve své kůži.

Když se Harryho sen o Hvězdné straně rozplynul, stala se Möbiova řeč mrtvých zřetelnější. Cože? řekl. Říkal jste něco? Jaké výrazy? ze se necítím ve své kůži?

To už je lepší! vydechl Möbius úlevou. Na okamžik jsem měl dojem, jako bych mluvil s někým úplně jiným!

Mezi snem a probuzením přimhouřil Harry oči. Asi jste mluvil, konstatoval.

Vyhledal ve své mysli Faethora a zavinul ho do pokrývky izolace. Tak, řekl. Pak se vrátil k Möbiovi: Mohu ho tak držet, pokud budeme mluvit.

Nějaký cizí podnájemník?

Ano, nezvaný a nevítaný. Ale pro tuhle chvíli jsem zakryl jeho krysí díru. Daleko více dávám přednost soukromí. Tak co jste mi přišel říct, Auguste?

Už to skoro máme! okamžitě odpověděl matematik. Kód se hroutí, Harry, a sám vyplouvá na povrch. Brzy budeme znát odpověd: Přišel

jsem ti dát naději. A požádat tě, abys svůj boj ještě trochu odložil, abychom mohli-."

Na to je příliš pozdě, přerušil ho Harry. Buď teď, nebo nikdy. Dnes v noci budu stát proti němu.

A opět ucítil z matematikovy mysli zmatek. Zdá se, že se na to skoro těšíš!

Vzal mi, co bylo moje, vysmíval se mi a velmi mě urazil, odpověděl Harry: Chce mě spálit na popel a pak mě zase vyvolat a mučit, aby získal má tajemství – dokonce chce proniknout do Möobiava kontinua! A to není jeho teritorium.

To tedy skutečně ne! To nepatří nikomu. To prostě je… Möbiova řeč mrtvých se opět stala snovou, což Harryho přinutilo se koncentrovat a zkonsolidovat se se svou vlastní osobností.

To prostě je? zopakoval zmateně po Möbiovi. Ale samozřejmě, že je! Co tím myslíte, že je?

Ono to myslí… o všem, odpověděl Mdbius. Pt oto… je to… všechno! Ale něco se v něm spustilo. Začal se ztrácet, odlétat, vracet se do rozměru čistých čísel.

A Harry neudělal jediný pokus, aby mu v tom zabránil. Prostě ho nechal jít…

Šestnáctá kapitola

Tváří v tvář muž proti muži

„Harry!“ někdo jím naléhavě třásl. „Harry, vstávejte!“

Nekroskop byl okamžitě vzhůru, skoro jako by prošel Mčibiovými dveřmi z jédnoho stavu do druhého, že snu do bdělosti. Spatřil Cikána, se kterým rozmlouval, se kterým se rozdělil o jídlo a jehož pokrývka mu zakrývala nohy. Jeho první myšlenkou bylo: Jak to, že zná moje jméno? Hned nato se ale uvolnil. Samozřejmě, že musel znát jeho jméno. Janos mu ho řekl. Řekl všem svým otrokům, sluhům a spřízněným tvo rům jméno svého největšího nepřítele.

„Co je?“ posadil se Harry.

„Spíte už hodinu,“ oďvětil Cikán. „Brzy pojedeme dál. Chci si vzít svou deku. Kromě toho je tu něco, co byste měl vědět.“

„Opravdu?“ Cikán přikývl. Oči měl nyní pronikavé, temné a vážné. „Máte přítele, který by vás hledal?“

„Cože? Přítele, tady?“ Přijel sem snad za ním Darcy Clarke nebo někdo jiný z Rodu? Harry zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne.“

„A co nepřítele, který by vás sledovah autem?“ Harry vstal. „Vy jste někoho viděl? Ukažte mi ho.“

„Pojďe za mnou,“ řekl Cikán. „Ale přikrčte se.“ Poklusem proběhl mezi stromy k živému plotu. Harry klusal za ním a uvědomoval si ostatní Cikány rozptýlené po celém táboře. Všichni byli tiší, ale napjatí v zelených stínech stromů. Všechny věci již měli sbalené a byli připraveni vydat se na cestu.

„Támhle,“ řekl Harryho průvodce. Postavil se stranou, aby nekroskop mohl vyhlédnout z křoví.

Na druhé straně silnice za volantem starého brouka seděl muž a hleděl k táboru. Harry ho neznal, ale poznal ho. Teď, když si ho po-řádně prohlédl, vzpomněl si. Tenhle muž s ním letěl v letadle. A… byl také v Mezobereny? Nejspíš. Ta cigaretová špička ho prozradila. Stejně jako hadí, zženštilý styl. Teď si Harry vzpomněl i na tu dřívější srážku se Securitate v Rumunsku. Byl tenhle muž jejich spojkou na Rodu? Agént pracující pro sovětskou pobočku E?

Rychle pohlédl na Cikána vedle sebe a řekl: „Nejspíš nepřítel.“ Ale pak spatřil v Cikánově ruce nůž a zvedl obočí: „Copak?“

Ten druhý se nevesele pousmál. „Szganyové nemají šmíráky rádi.“ Harryho napadlo, jestli měl ten nůž na něj, kdyby se pokusil utéct. Měla to být výhrůžka, která ho měla varovat? „Co Teď?“ zeptal se: „Dívejte se,“ řekl Cikán.

Cikánská dívenka v pestrých šatech a v šátku přešla přes cestu k autu. Nikolaj Žarov se za volantem napřímil. Ukázala mu košík naplněný cetkami a tretkami a začala k němu promlouvat. Ale on zavrtěl hlavou. Pak jí ukázal nějaké papírové peníze a teď pro změnu začal on promlouvat k ní. Na něco se jí ptal. Vzala si peníze, dychtivě přikývla a ukázala do lesa. Žarov se zamračil a zeptal se jí znova. Dívka trvala na svém a dupla si při tom nohou. Znovu ukázala směrem ke Gyule, kam vedla lesní cesta. Nakonec se Žarov zamračil, přikývl, nastartoval auto a odjel zahalen mračnem prachu. Harry se otočil k Cikánovi a řekl: „Přece jen to byl nepřítel. Ta dívka ho poslala na špatnou stopu, že?“

„Ano. Teď se vydámé na cestu.“ „My?“ Harry na něj nepřestával zírat.

Muž zastrčil nůž do pochvy. „My, Kočovníci," odvětil. „Kdo jiný? Kdybyste byl vzhůru, mohl jste se s námi najíst. Ale-" pokrčil rameny, „-nechali jsme vám trochu polévky."

Přišel další muž s miskou polévky a dřevěnou lžící a nabídl Harrymu. Harry na ně pohlédl.

Ne! zazněl v jeho hlavě hlas mrtvého cikánského barona. Jed? zeptal se Harry. Tví lidé se mě pokoušeji zabít?

Ne, chtějí jen, abys byl hodinku nebo dvě tiše. Stačí, abys to snědl, a budeš potichu! Onemocním?

Ne. Asi tě trochu bude pobolívat hlava, ale to spraví sklenice studené vody. Ale jestli tu polévku sníš, pak je vše ztraceno. Převezou tě přes hranice a zavezou do těch kopců a skalnatých hor, které se tam už od nepaměti tyčí – a které, jak dobře víš, patří starému Ferenczymu!

Ale Harry se jen usmál a spokojeně zabručel. Staniž se, řekl a naráz polévku vypil…

# # #

Nikolaj Žarov dojel až do Gyuly a zamířil do středu městečka. Teprve pak věnoval pozornost tichému hlásku v koutku své mysli, který mu stále naléhavěji říkal, že je hlupák. Nakonec otočil auto a zuřivě zamířil směrem odkud přijel. Jestli šel Keogh do Gyuly, mohl prověřit později. Ale zatím, pokud mu ta cikánská holka lhala…

Kočovnický tábor byl prázdný – jako by tam Cikáni nikdy nebyli. Žarov zaklel, strhl auto doleva na hlavní silnici a dupl na plyn. Vpředu uviděl první maringotku líně projíždět hraničním přechodem.

Smykem zabrzdil před stavením ve stylu hořské chaty o jediné místnosti, vyskočil z auta a vtrhl dovnitř. Policista, který měl za zvýšeným pultem službu, popadl plochou čepici se štítkem a narazil si ji na hlavu. Chvíli zíral na Žarova a Rus zíral na něj. Za zaprá-šenými, mušinci pokrytými okny projížděla poslední maringotka pod zdviženou závorou.

„Co čumíš?" zaječel Rus. „Zbláznil ses, nebo co? Co jsi zač, Maďar, nebo Rumun?"

Policistá byl mladý, růžolící a měl veliké břicho. Transylvánec, vesničan který se přidál k Securitate, protože to byla lehčí práce než na poli. Žádné velké peníze to neneslo, ale alespoň mohl tu a tam někoho trochu buzerovat. Docela rád lidi buzeroval, ale nelíbilo se mu, když to někdo dělal jemu.

„Kdo jste?" vyštěkl a prasečí očka se mu vyděšeně záleskIa. „Hňupe!" zuřil Žarov. „Ti Cikáni – copak můžou jen tak přijít a přejít na druhou stranu? Není to snad hraniční přechod? Ví prezident Ceaucescu, že tahle chátra přechází jeho hranice jen tak, pouze s tvým svolením? Zvedni tu svou tlustou prdel, pojď za mnou, v těch jejich maringotkách se skrývá špion!"

Výraz v policistově tváři se rázem změnil. Bylo mu jasné (navzdory drsnému cizímu přízvuku), že Žarov může docela dobře být nějaký vysoce postavený důstojník Securitate, alespoň se tak choval. Ale co to povídal o špionech? Ještě více zrudl, vyrazil zpoza pultu, upravil. si rozepnutý knoflík na propocené košili a nervózně si poškrábal dvoudenní strniště na bradě. Žarov ho vedl ven z boudy. Pak nasedl do vozu, prudce otevřel dveře na straně spolujezdce a vyštěkl: „Nastup!"

Zmatený muž se nasoukal na malé sedadlo a začal horlivě protestovat: „Ale Cikáni nepředstavují žádný problérn. Nikdo se o ně nikdy nestará. Už tudy jezdí roky! teď jedou jednoho z nich pochovat. Rozhodně by nebylo dobré si něco začínat s pohřebním průvodem."

„Blázne!" Žarov prudce sešlápl plyn, nebezpečně rychle dojel kolonu maringotek a začal ji předjíždět. „Podíval ses vůbec, jestli něco nepřeváží? Samozřejmě, že ne! Říkám ti, že u sebe mají britského špiona jménem Harry Keogh. Je hledán jak v Sovětském svazu, tak v Rumunsku. No a teď je v Rumunsku a tedy v tvé pravomoci. To by ti mohlo zajistit povýšení – ale jen pokud budeš do písmene vykonávat mé rozkazy,"

„Rozumím," zamumlal Rumun, ačkoli tomu ve skútečnosti rozuměl jen vélmi málo.

„Máš zbraň?"

„Cože? Tady? A na co bych střílel, na veverky?"

Žarov něco zavrčel, dupl na brzdu a smykem zastavil před první, koněm taženou maringotkou. Kolona okamžitě zpomalila a začala zastavovat, a když se prach usadil, Žarov a brunátný rumunský policista vystoupili z auta.

Příslušník KGB ukázal na uzavřené maringo,tky, že kterých na silnici seskakovali zachmuření Cikáni.

„Prohledej je“ nařídil.

„Ale co mám prohledat?“ zeptal se stále zmatený Rumun. „Jsou to maringotky. Vpředu kozlík, vzadu dveře a uprostřeď jeden pokoj. Stačí tam jen nahlédnout.“

„Máš najít prostor, ve kterém by se mohl ukrýt člověk!“ vyštěkl Žarov, „Ale jak vypadá?“ rozhodil policajt rukama.

„Blbče!“ zařval Žarov. „Ptej se, jak nevypadá! Nevypadá jako zatracenej Cikán!“ Cikáni byji rozladěni a jejich nálada se ještě zhoršila, když Rus a jeho rumunský nohsled začali procházet kolem maringotek, otevírat dveře a nahlížet dovnitř. Když došli k poslední, k pohřebnímu vozu, do cesty se jim postavila skupinka Cikánů.

Žarov vytáhl pistoli a zamával s ní. „Z cesty. Jestli neuhnete, nebudu váhat a použiji tohle. Je to věc státní bezpečnosti a tím pádem i nejvyšši důležitosti. Teď otevřete ty dveře.“

Cikán, který mluvil s Harry Keoghem, postoupil vpřed. „Byl to náš baron. Jedeme ho pochovat. Nesmíte vstoupit do téhle maringotky.“ Žarov mu vrazil pistoli pod bradu. „Okamžitě ty dveře otevři,“ zavrčel, „nebo vás budou pochovávat dva!“

Jeden z Cikánů otevřel dveře. Žarov spatřil dvě rakve, ležící vedle sebe na nízkých podstavcích připevněných k podlaze. Vyšplhal po schůdcích a vešel dovnitř. Rumunský policista a mluvčí Cikánů ho následovali. Ukázal na rakev na levé straně a řekl: „Tuhle… otevři ji.“

„Buď proklet!“ vykřikl Cikán. „Buď proklet po všechny dny, které ti zbývají, a není jich mnoho.“

Rakve zhotovili z tenkých prken sami Kočovníci. Žarov podal svou pistoli k smrti vyděšenému rumunskému policistovi, který najisto očekával, že další kletba bude určena jemu, a vytáhl nůž s kostěnou střenkou. Zmáčkl knoflík a ven vyskočila ocelová, dvacet centimetrů dlouhá úzká čepel. Bez zaváhání Žarov zvedl ruku a zarazil nůž až po rukojeť do dřevěného víka v místě, kde by měl mít ten, kdo v rakvi leží, obličej.

Uvnitř rakve někdo nesrozumitelně zahuhlal. Pak se ozvalo bušení a škrábání na víko.

Cikánovy temné oči vylezly z důlku, pokřižoval se a na roztře-sených nohou začal ustupovat; stejně tak i policista. Ale Žarov si toho nevšiml. Nevšiml si ani silného zápachu, který rozhodně nepocházel jen z česneku. Divoce se zašklebil, vytáhl nůž a vrazil ho pod okraj víka. Viklal jím tak dlouho, dokud se neuvolnilo. Pak si kostěnou střenku zasunul mezi zuby, popadl víko oběma rukama a napůl ho nadzvedl.

Zevnitř mu někdo pomohl… ale nebyl to Harry Keogh! Pak Rus zbledl a vytřeštil oči. Vasile Zirra ve své rakvi zakašlal, zachrčel, natáhl svrasklé ruce, popádl Žarova za klopy a přitáhl se vzhůru! „Bože!“ vyjekl příslušník KGB. „B – B – Bože!“ Nůž mu vypadl z ochablých čelistí a spadl do rakve. Starý mrtvý cikánský baron jej okamžitě uchopil a vrazil do Žarovova vypouleného levého oka – čepel prošla mozkem a zaskřípěla o lebeční kost. To stačilo, více než stačilo.

Z Žarovových úst vytekla slina, pozpátku zavrávoral na zmrtvělých nohou, narazil na stěnu maringptky a skácel se stranou. Když padal, z úst se mu vydral chraptivý zvuk a na zemi sebou ještě několikrát škubl. Pak zůstal tiše ležet.

Všechno ostatní se dalo do pohybu.

Cikáni odtlačili Žarovův vůz z cesty do příkopu. Policista ze Securitate prchal směrem k hraničnímu přechodu a řval: „Já s tím nemám nic společného – vůbec nic!“ Mluvčí Cikánů překročil Žarovovo mrtvé tělo a vystrašeně pri tom pokukoval na starého barona, který opět ležel v rakvi, ztuhlý a mrtvý. Ještě jednou se pokřižoval a vrátil víko zpět na své místo. Někdo zakřičel: „Hyjé!“ a kolona se dala opět do pohybu.

O kilometr dál, kde byly okraje cesty, zarostlé kopřivami a bodláčím, nechali mrtvolu NikoIaje Žarova. Shodili ji na cestu a pak do příkopu,kde zmizela v zeleni bujné vegetace.

# # #

Když Harry vypil z misky polévku i drogu do poslední kapky, aktivoval Wellesleyem předané nadání a úzavřel svou mysl před jakýmkoliv kontaktem. Cikánský elixír účinkoval rychle, ani si nepamatoval, jak ho přenesli do pohřebního vozu a ‘uložili k odpočinku’ ve druhé rakvi.

Ale tato mentální izolace měla i své nevýhody. Hlavně proto, že mrtví k němu nemohli proniknout. Ori s

tím samozřejmě počítal, ale podle toho, co mu Vasile Zirra řekl o krátkodobém účinku drogy, předpokládal, že to bude trvát nanejvýš hodinu nebo dvě. Co mu starý cikánský baron neřekl, bylo, že stačí jedná dvě lžičky té polévky. Tím, že nekroskop vypil celou misku, spal mnohem tvrději.

Nyní pomalu přicházel k sobě. V polospánku odstranil Wellesleyův štít a dovolil, aby k němu dolehlo šumící pozadí mumlajících mrtvých. Vasile Zirra, který ležel jen kouseк od něho, zjistil jako první, že je Harry už při vědomí.

Harry Keoghu? v hlase starého mrtvého muže byl cítit smutek a zklamání. Jsi ztřeštěný mladík. Ten pavouk číhá, aby tě chytil, a ty se mu vrhizeš sám do sítě! Protože jsi byl ke mně laskavý – a protože tě mrtví milují – dal jsem v sázku své vlastní postavení. Varoval jsem tě, a ty jsi na to nedbal. Teď za to zaplatíš.

Když Harry uslyšel o placení, začal se probouzet rychleji. I když ještě neotevřel oči, cítil kodrcání maringotky, a tak věděl, že jsou stále na cestě. Ale kolik ještě chybí do konce?

Vypil jsi všechnu polévku, připomněl mu Vasile Zirra. Nalmagiu je… už velmi blízko! Znám tuhle zem dobře; cítím ji; za hodinu je půlnoc a obrysy hor se už vynořují.

, Harry začal lehce propaďat panice, a když se probral a zjistil, že je v bedně, která může být jedině rakví, jeho panika se ještě zvětšila! Vasile Zirra ho okamžitě uklidnil:

Bylo to nutné, aby tě dostali přes hranice. Nejsi v hrobě, ale na útěku – alespoň zatím. Pak Harrymu řekl o Žarovovi.

Harry odpověděl nahlas. „Ty jsi mě chránil?“ zašeptal uvězněn v křehké bedně.

Ty máš moc, Harry, pokrčil rameny mrtvý baron. Takže jsem to udělal zčásti kvůli tobě a zčásti kvůli… němu.

„Kvůli němu?“ Ale Harry dobře věděl, koho má cikánský baron na mysli. „Kvůli Janosi Ferenczymu?“

Když jsi dovolil, aby tě omámili, odevzdal ses do jeho moci, do rukou jeho lidí. Zirrové jsou jeho lidé, můj synu.

Harry si dovolil tón, který vůči mrtvým používal jen zřídka, pokud vůbec, a řekl hořce: „Pak jsou Zirrové zbabělci! Na začátku, dlouho před tím, než ses narodil – před více než sedmi stoletími – Janos Zirry oklamal. Oblouznil je, omámil, získal si je pomocí hypnózy a dalších schopností, které měl od svého zlého otce. Způsobil, že ho milovali, aby je mohl využívat. Před Janosem si praví Vampýři hleděli svých cikánských vazalů a na oplátku od nich žádali, aby jim navěky věrně sloužili. Taková byla jejich dohoda. Ale co dal Janos vám? Nic, jen strach a smrt. A i mrtví se ho ještě bojíte.“ .

Zvláště mrtví! ozvala se odpověď. Ty nevíš, co semnou může udělat?Je to fénix, který povstal z plamenů pekelných. Pokud bude ehtít, může i mne povolat z mého popelal tyhle staré kosti už trpěly dost. Mnoho odvážných synů z našeho rodu odešlo do těchhle hor, aby ukojilo Velkého bojara, dokonce i můj vlastní syn od nás před mnoha lety odešel. Zbabělci? A eo jsme mohli dělat? Vždyt' jsme jen lidé a on je mocný Vampýr!

Harry si odfrkl. „On není Vampýr! Chtěl by být, ale podstata pravého upíra mu stále chybí. Co jste mohli dělat? Kdybyste měli srdce na správném místě, mohl jsi ty a tví lidé vylézt nahoru do hor, do jeho hradu, chytit ho a skoncovat to s ním. Mohli jste to udělat před desítkami, dokonce i stovkami let! Takže teď to musím udělat já.“

On není Vampýr? cikánský baron byl udiven. Ale… je!

„Mýlíš se! Pravdou je, že ovládá svým způsobem nekromancii – a určitě je to stejně krutá metoda jako všechny, které Vampýři používají, ale není to pravé umění. Mění tvar podle libosti. Ale dokáže změnit fvar tak, aby mohl létat? Ne, používá letadlo. Je to podvodník, mocný, nebezpečný a chytrý upír ale ne Vampýr!“

Je-tím, čím je, řekl Vasile tentokrát zamyšleně. A at' je, čím chce, je pro mne a mé lidi příliš silný.

Harry si znovu odfrkl. „Pak mě nech na pokoji. Musím si najít pomoc jinde.“ Cikánský baron, kterého Harryho pohrdání zasáhlo na citlivém místě, řekl: A vůbec, co ty o Vampýrech víš? Kdo o nich něco ví?

Ale Harry ho ignoroval, uzavřel se před ním a vyslal své myšlenky řečí mrtvých do Halmagiú, na místní hřbitov. A pak nahoru do zřícenin starého hradu ve výšinách…

Tucty černých rumunských netopýrů doprovázely cinkající kolonu maringotek. Když karavaná projížděla stoupající mlžnou transyl-vánskou krajinou, občas se některý z nich objevil v rozhoupaném,

kolísavém světle vozových luceren. Stejní netopýři se vznášeli i nad pobořenými zdmi hradu Ferenczy.

Janos si obhlížel údolí a jeho temná silueta se rýsovala na kolmém útesu. Sám jako veliký netopýr čichal do noci a pozoroval s jistým uspokojením, jak se v údolí jako mléko rozlévá mlha. Ta mlha byla jeho, stejně jako netopýři a stejně jako Szganyové klanu Zirra. Svým způsobem s nimi se všemi Janos komunikoval. „Moji lidé ho dostali“ řekl, jako by se v tom chtěl sám utvrdit. Tuhle větu opakoval často během celého odpoledne a i teď v noci. Otočil se ke svým upířím otrokům, Sandře a Kenu Layardovi, a řekl ještě jednou: „Dostali nekroskopa a teď mi ho vezou. Spí, je omámený, nepochybně proto ho nemůžete najít ani číst jeho myšlenky. Protože vaše schopnosti jsou ubohé a mají své meze.“

Ale zatímco Janos mluvil; vyhledávač sebou náhle trhl. „Ach!“ vydechl Layard: „Tam… tam je!“

Janos ho popadl za paži a vyhrkl: „Kde je?“

Layardovy oči se zavřely, soustředil se, hlava se mu naklonila směrem k horskému úbočí, které obklopovalo údolí, a k mlhou zahalené vesnici. „Blízko,“ řekl, „Tam dole. Nedaleko Halmagiú.“

Janosavy oči se rozhořely jako lucerny, když se jim povytáhne knot. Pohlédl na Sandru: „Nu?“

Mladá žena se napojila na Layardův mimosmyslový paprsek a sledovala, kam míří. „Ano,“ řekla a pomalu přikývla. „Je tam!“

„A jeho myšlenky?“ ptal se dychtivě János. „O čem nekroskop přemýšlí? Je to, jak si myslím? Bojí se? On je nadaný, to jistě, ale k čemu jsou mu jeho esoterické schopnosti proti svalům, které neznají slitování? Ano, mluví s mrtvými, ale moji Szganyové jsou příliš živí!“ A v koutku duše si pomyslel: Ano, mluví s mrtvými: Dokonce i s mým otcem, který se čas od času usídlí v jeho mysli! Což znamená, že tak jako já znám nekroskopa, ten pes zná mě! Nesmím polevit. Neskončí to… dokud s ním nebude konec. Asi bych je měl nechat, aby ho zabili teď a pak, až budu mít chvilku času, ho oživit. Ale kde by byla sláva a zadostiučinění? Takhle to nejde, pokud chci být Vampýrem! Musím to být já, kdo ho zabije, a pak ho přinutit, aby mě uznal za svého pána!

Sandra se přitiskla k Layardově paži a napojila se na signály, které vysílala Harryho řeč mrtvých. Vzápětí od vyhledávače odskočila, takže narazila do samotného Janose. Zachytil ji a podepřel. „No?“

„Mluví… s mrtvými!“

„Se kterými? Kde?“ jeho vlčí čelisti se rozevřely v očekávání. „Na hřbitově v Halmágiu,“ vydechla. „A ve tvém hradu.“

„V Halmagiu?“ Špička jeho sraženého netopýřího čenichu se zachvěla. „Vesňičané se mě po staletí bojí. Báli se mě, i když jsem byl jen popelem v urně. Tam neuspěje. A mrtví v mém hradu? To jsou převážně Zirrové.“ Příšerně se zasmál, ale znělo to i trochu nervózně. „Položili za mě své životy; ti mu naslouchat nebudou. Jen maří čas!“

Sandra, i přes svou veškerou upiří sílu, se stále třásla. „Mluví… se spoustou mrtvých a nejsou to jen Cikáni. Kdysi skoro všichni bývali bojovníky. Cítím jen slabé mumlání jejich mrtvých myslí, ale jeden jako druhý hoří nenávistí k tobě!“

„Cože?“ Janos na okamžik ztuhl – vzápětí propukl v smích, který byl spíše zavytím. „Moji Thrákové? Moji Řekové, Peršané, Skythové? Jsou, jen prach, pouhý lidský popel! Jedině stráže, které jsem povolal, mají tvar. Věřím ti, že nekroskop dokáže povolat mrtvoly, aby znovu chodily – ale nedokáže stvořit maso a kosti z hrstky prachu. A i kdyby to uměl, já je prostě znovu změním v prach! Mám ho, je zoufalý a snáží se získat spojence, jen ať si s nimi mluví.“

Znovu se krátce zasmál, otočil se k temné, nepravidelné siluetě svého pobořeného hradu a přimhouřil šarlatové oči. „Pojďte,“ zavrčel na ně. „Je třeba údělat ještě jisté přípravy.“

Hrstka Szganyů vedla Harryho lesem a kolem skalnatého pahorku, kde se pod útesem nacházela hromada kamenů duší. Ruce měl svázané za zády a často klopýtal. Hlava ho zle bolela, jako by měl pořádnou kocovinu, ale když procházeli kolem úpatí pahorku, vycítil všude kolem přítomnost duchů kdysi živých mužů.

Harry se jich lehce dotkl řečí mrtvých a okamžitě poznal, že jsou to jen ozvěny Zirrů, se kterými rozmlouval v Místě mnoha kostí v hlubinách zřícenin hradu Ferenczy. Úpatí pahorku bylo zahaleno přízemní mlhou, ale jeho klenutý vrcholek byl zřetelně viditelný a na něm se ve svitu vycházejícího měsíce rýsovala hromada vyřezá-vaných kamenů. Tyto kameny, své vlastní náhrobky, vyřezali muži, než vyšplhali do skal a obětovali se příšeře.

„Muži?“ zašeptal si Harry pro sebe. „Ovce to byly. Ovce na porážku!“ Mrtví jeho slova uslyšeli – přesně jak předpokládal – a shora z hradu přišla odpověď.

Ně všichni, Harry Keoghu. Já jsem s ním bojoval, ale on byl v mém mozku a drtil ho jako švestku. Můžeš mi věřit, když říkám, že jsem k Ferenczymu nešel dobrovolně. Nebyli jsme takoví zbabělci, jak si myslíš.

Řekni mi, už jsi někdy viděl, aby kompas ukazoval na jih? Přesně tak snadné bylo pro Zirru, kterého si vybral jeho pán, se obrátit zpět.

„Kdo jsi?“ chtěl vědět Harry. Dumitru, syn Vasila.

„No, alespoň se obhajuješ přesvědčivěji než tvůj otec!“ odvětil Harry. Jeden z Cikánů, kteří ho nenuceně strkali před sebou, do něj dloubl. „Co si to mumláš? Modlíš se? Příliš pozdě, když už tě Ferenczy zavolal.“

Flarry, řekl Dumitru Zirra, kdybych mohl, pomohl bych ti, i když by má pomoc nestála za řeč. Ate nemohu. Tady na místě mnoha kostí mě ohryzal jeden z Šedáků, kteří slouží bojaru Janosovi. Ohlodal mi nohy až ke kolenům! Mohl bych se plazit, kdybys mě zavolal, ale nemohl bych bojovat. Zbyly ze mě jen kosti, kůže a pár chrupavek. Ale stačí říct, a udělám, co bude v mých silách.

Takže jsem nakonec přece jen našel muže, odvětil Harry, tentokrát tiše, svým zvláštním způsobem nekroskopa. Ale lež klidně, Dumitru, protože já potřebuji mnohem více než tvé staré kosti, abych se mohl postavit Janosovi.

Cesta byla teď namáhavější a Cikáni rozřízli řemeny, které Harrymu svazovaly zápěstí. Místo nich mu uvázali dvě smyčky kolem krku. Ředen řemen se smyčkou držel muž, který šel vpředu, a druhý muž vzadu. „Teď zkus spadnout, Angláne, a oběsíš se,“ řekl mu jejich mluvčí. „Nebo si přinejmenším trochu protáhneš krk, než tě vytáhneme nahoru!“ Ale Harry neměl v úmyslu spadnout.

Řečí mrtvých zavolal Möbia: Auguste? Jak to jde?

Už to skoro máme, Harry! ozvala se ze hřbitova v Lipsku vzrušená odpověď'. Zabere to hodinu, dvě, nanejvýš tři.

Zkuste třicet minut, řekl Harry. O moc více mi asi nezbývá.

Harryho mysl nekroskopa zasáhla směsice hlasů. Přicházely ze hřbitova v Halmagiu:

Harry Keoghu… jsme ohromeni. Ten, kdo tě nazval přítelem mrtvých, byl velký lhář!

Bez ohledu na stráže odpověděl nahlas: „Žádal jsem vás o pomoc. Odmítli jste. Není to má vina, že ostatní mrtví vámi opovrhují!“ Cikáni, kteří zdolávali v měsíčním svitu úbočí hory, pohlédli jeden na druhého: „Zbláznil se? Vždyt mluví sám se sebou!“

Harry otevřel všechny kanály své mysli – odstranil všechny bariéry dovnitř i ven – a okamžitě se ozval rozzuřený Faethor: Idiote! Já jsem jediný, kdo ti může pomoci, a ty mě držíš zavřeného jako nějakého zlého ptáka v kleci. Proč to děláš, Harry?

Protože ti nevěřím, řekl Harry tiše. Nevěřím tvým pohnutkám, tvým metodám ani tvému černému srdci! Faethore, nevěřím jediné věci, kterou jsi kdy řekl nebo udělal. Ty nejsi jen otcem upírů, ale talcy otcem lhářů. Ale pořád máš na výběr.

Na výběr? Jaký výběr?

Odejdi z mé mysli a vrat' se domů, do Ploješti. Ne, dokud tahle věc nebude skončena! A jak si mohu být jist, že dodržíš svůj slib? Nijak, nekroskope!

Pak si tam seď potmě, řekl Harry a opět ho uzavřel.

A nyní už byli v půli cesty…

Na Rodu bylo 13.30.

Darcy Clarke a jeho tým seděli kolem stolu v hotelovém pokoji. Tam se zotavovali po své práci, jídávali všichni spolu, hovořili o svých zážitcích a jak na ně působily a budou působit ještě hodně dlouho. Ale v koutku mysli jeden jak druhý věděli, že do vlastního boje zasáhli jen minimálně a že bez úspěchu Harryho Keogha bude všechno ostatni jen drobný kosmetický zásah. Cítilí, že to byl jen vánek před opravdovou bouří…

Když se vrátili z pozdní večeře, přišla Zek s nápadem. Ona byla telepat a David Chung vyhledávač. Dohromady by mohli být schopni najít Harryho a zjistit, jak se mu daří…

Darcy začal okamžitě protestovat: „Ale právě tohle Harry nechtěl! Podívejte, jestli do vás Janos zatne své mentální háky…“

„Mám pocit, že bude mít dost práce s Harrym, než aby se staral o cokoliv jiného,“ přerušila ho Zek. „Kromě toho to chci udělat. V hradu vládkyně Karen – v jejím orlím hnízdě na Hvězdné straně – jsem měla za úkol číst mysli mnoha Vampýrů. Žádný z nich ani netušil, že tam jsem, a jestli tušil, stejně s tím nic nenadělal. Takhle to provedu i teď.“ Darcy stále nebyl rozhodnutý, „Já jen myslím na ubohého Trevora,“ řekl, „a na Sandru…“

„Trevor Jordan žádné potíže neočekával,“ odpověděla Zek, „a Sandra byla nezkušená a její schopnosti byly jen kolísavé. Já ji neshazuji, jen konstatují fakta.“

„Ale-“.

„Ne!“ znovu ho přerušila. „Jestli David bude souhlasit, já to udělat chci. Harry pro mě a Jazze hodně znamená.“

Darcy se otočil pro pomoc k Jazzi Simmonsovi.

Jazz zavrtěl hlavou. „Jestli řekla, že to udělá, tak to udělá,“ řekl. „Hele, mě do toho netahej! Já jsem se s ní jenom oženil!“

Darcy to nakonec, i když s výhradami, vzdal. Ve skutečnosti i jeho zajímalo, jak se Harrymu daří.

Ostatní tři, kteří se experimentu neúčastnili, se posadili kolem stolu a soustředili se na to, co provádělá Zek s Davidem. Chung zavřel oči a zhluboka oddechoval, ruce mu zlehka spočívaly na kuši Harryho Keogha, která ležela na stole. Zek měla ruku položenou na jeho.

Takhle zůstali minutu nebo dvě a čekali, až Chung vyhledá nekroskopa pomocí jedné z věcí, které mu patřily. Ale sekundy ubíhaly a ti dva zůstávali stále tiše, takže pozorovatelé se trochu uvblnili – dokonce sebou začali vrtět – a jejich myšlenky se rozletěly. A právě v okamžiku, kdy se Jazz Simmons poškrábal na nose, došlo k navázání kontaktu.

Byl krátký:

David Chung ze sebe vyrazil dlouhý vzdech – a Zek se v židli prudce napřímila. Její oči zůstaly několik dlouhých sekund zavřené a že tváře se jí vytratila veškerá barva. Pak… oči náhle otevřela, odtrhla se od Chunga, vyskočila na nohy a nejistě pozpátku klopýtala od stolu.

Jazz k ní okamžitě přiskočil. „Zek?“ vyhrkl znepokojeně. „Jsi v pořádku?“ Na okamžik zírala skrze něj, pak na něj zaostřila zrak a padla mu do náručí. Cítil, jak se chvěje. Konečně odpověděla: „Ano, jsem v pořádku. Ale Harry-.“

„Našli jste ho?“ Darcy také vstal od stolu.

„Ano,“ přikývl Chung. „Našli jsme ho. Co jsi viděla, Zek?“ Pohlédla na něj, pak na ostatní a vysmekla se Jazzovi z náručí. Neodpověděla.

Darcy se zeptal: „Je v pořádku?“ A se zatajeným dechem čekal na odpověď.

Konečně řekla: „Ano. Tím chci říct, že se bezpečně dostal – ke svému cíli. Viděla jsem dost, abych věděla, že se už brzy rozhodne. Ale… něco není v pořádku.“

Darcy cítil, jak mu buší srdce. „Co není v pořádku? Chceš říct, že už má potíže?“

Pohlédla na něj a její pohled byl tak podivný, jako by se dívala na nějakou cizí věc ve světě ledu mimo prostor a čas, který známe. „Potíže? Ano, má potíže, ale ne takové, jaké myslíš.“

„Můžeš to blíže vysvětlit?“

Napřímila se, otřásla a objala pažemi. „Ne, to nemohu,“ řekla a zavrtěla hlavou. „Ještě ne. A kromě toho se mohu mýlit.“

„Ale v čem mýlit?“ Darcyho zmatek rostl: „Harry jde sám proti Janosovi Ferenczymu, člověk proti… příšeře! Jestli má potíže, ještě néž se setkali; jeho nevýhoda by mohla docela dobře být rozhodující!“

Znovu na něj pohlédla tím podivným pphledem, zavrtěla hlavou a tiše řekla: “Ne, tak to není. Vlastně jsou jejich síly vyrovnané. Myslím že zjistíš, že… ze mezi těmi dvěma není velký rozdíl.“

A potom dlouhou dobu nepromluvila ani slovo.

Daleko pod nimi se rozkládalo údolí pokryté mlhou a v měsíčním svitu, který osvětloval strmé útesy, Harry věděl, že jejich výstup již brzy skončí a on stane tváří v tvář peklu. Doufal, že povolá místní mrtvé a sestaví z nich armádu, se kterou vytáhne proti Janosovi. Ale tady se báli dokonce i mrtví. Teďuž zbývalo jen málo času a naděje téměř žádná. Skutečnost, že náhle zjistil, že by už měl rád všechno za

sebou, se dala jen stěží vysvětlit. Mohlo by to, samozřejmě, znamenat, že se pod tlakem ‚zlomil', ale to si nemyslel. Nebyl ten typ.

Jeho mysl byla stále otevřená a Möbius zachytil jeho myšlenky.

Ty a zhroutit se? Nikdy! Zvláště ne teď, když už jsme tak blízko. Potřebuji se dostat do tvé mysli, Harry…

„Vstup ze své vlastní, svobodné vůle," odpověděl Harry téměř automaticky.

Möbius rychle vnikl dovnitř a hned byl zase venku. Byl rozrušen tak, jak nikdy přeiitím. Funguje to! Funguje to! Jsem si jist, že až přijdu příště, budu schopen ty dveře odemknout.

„Teď hned ne?

Obávám se, že ne.

„Možná, že už žádné příště nebude." Harry, nevzdávej to!

„Nevzdávám. Jen konstatuji fakta." Slibuji, že budeme znát odpověď za pár minut! A zatím bys mohl zkusit pomoct si sám.

„Pomoct si sám? A jak?"

Dávej si početní příklady. Řeš početní úkoly. Připrav se, že znovu získáš schopnost počítat.

„Vždyť ani nevím, jak početní příklad vypadá."

Pak ti dám jeden sám. Velký matematik na chvilku ztichl a pak řekl: teď poslouchej. Stav jedna: Nejsem nic. Stav dva: Narodil jsem se a v první sekundě své existence jsem rovnoměrně expandoval do oblasti 0 obvodu 1 880 000 kilometrů. Stav tři: po druhé sékundě mé rovnoměrné expanze je můj průměr dvakrát větší! Otázka zní: Co jsem?

„Jste blázen," vykřikl Harry, „to jste! Před minutou bych přísahal, že jsem to já, ale teď vím, že jsem dokonale normální. Alespoň v porovnání s vámi." Harry?

Harry se hlasitě rozesmál, což způsobilo, že Cikáni, drápající se k vrcholku srázu, nadskočili. „Zbláznil se," zamumlali. „Ferenczy způsobil, že zešílel!"

Nekroskop znovu použil řeč mrtvých: Auguste, když si spočítám prsty na rukou, vyjde mi devět a vy po mně chcete, abych řešil otázky vesmíru?

To bylo hodně blízko, Harry, odvětil Möbius, hodně blízko. Soustřeď se na to, a já budu zpátky co možná nejdříve. Jeho hlas se začal vytrácet a vzápětí byl pryč.

Ježíši! zabručel si Harry pro sebe a zavrtěl zhnuseně hlavou. Ježíši! Ale Möbiova hádanka mu uvízla v mysli. Teď právě se jí zabývat nemohl, ale věděl, že je pevně usazena v jeho hlavě.

Skupinka dosáhla vrcholku útesů. Někde tam, na větrem ošlehané, nechráněné plošině, se rozkládaly trosky hradu Ferenczy. Tam čekal Janos, ale tady a teď, na konci toho dlouhého výstupu… čekalo něco jiného. Bylo jich sedm nebo osm, pokud byste počítali i Šedáka, který se plížil ve stínech, mimo dopad měsíčního světla. ‚Eskorta', která měla Harryho odvést do doupěte nemrtvého upíra.

Nejdřív je uviděli dva Cikáni vpředu, pak Harry a nakonec tři zbylí Cikáni, kteří jejich průvod uzavírali. Všichni kromě nekroskopa vyděšeně ucouvli a zalapali po dechu. Harry věděl, že se nachází v přítomnosti mrtvých lidí, což pro něj nebylo nic nového. Obrázek, který uviděli, vypadal takto:

Sedm obrovitých Thráků, mrtvých více než dva tisíce let, povolaných znovu ze svých pohřebních uren, aby provedli to, co jim Janos přikázal. Vypadali trochu jako živí lidé, ale na druhé straně je smrt zřetelně poznamenala. Na hlavách měli přilby a na sobě části brnění ze své doby, ale tam, kde byla vidět jejich šedá kůže, byly patrné jizvy a znetvořeniny. Jejich přilby nahánělý strach, neboť byly navrženy tak, aby vyděsily každého pozorovatele, záře pochodní pableskovala na bronzu a v mihotavém světle se zřetelně rýsovaly oválné otvory pro oči a pásnice kryjící čelisti.

Všichni to byli velcí chlapi, ale jejich velitel se tyčil o dobrých deset centimetrů nad ostatními. Postoupil vpřed. Byl mohutný, ale oči za očnicemi měl zarudlé smutkem.

Bodrog pohlédl na Harryho Keogha a těch pět, jež se krčili za ním. „Pusťte ho," řekl. Jeho jazyk byl starobylý, ale gesto, kterým naznačil, co má na mysli – to jak se dotkl bronzovým mečem Harryho řemení – bylo zcela jasné.

Mluvčí Szganyů postoupil k Harrymu a uvolnil trochu smyčky kolem Harryho krku a směrem k Bodrogovi řekl: „Vy jste Ferenczyho stvůry?" Bodrog mu nerozuměl. Rozhlédl se kolem a divil se, co ta otázka mohla znamenat. Harry si přečetl jeho zmatenou řeč mrtvých a řekl: „Chce vědět, jestli vás poslal

Janos:“ Řekl to nahlas a řečí mrtvých to přetlumočil. Nyní se Bodrogův pohled soustředil na Harryho.

Mohutný Thrák vykročil vpřed a Cikáni ucouvli. Popadl řemeny kolem Harryho krku a přetrhl je jako nitě. Představil se a řekl: „A ty jsi nekroskop, milovaný mrtvými celého světa.“

„Ne všemi,“ zavrtěl Harry hlavou, „protože mezi mrtvými jsou zbabělci stejně jako mezi živými. Jestliže je neznám – protože se bojí se nechat poznat – nemohu se s nimi přátelit. A mimo to, Bodrogu, necítím zvláštní potěšení z toho být milován otroky.“

Bodrogovi muži postoupili vpřed a obklíčili skupinku Cikánů na kraji útesu. Nyní si jejich obrovitý velitel sundal přilbu a s řinkotem ji odhodil stranou. Měl býčí šíji a divokou zarostlou tvář. Ale tvář byla šedá jako zbytek těla a stažená nevýslovnou hrůzou. Jeho vyzáblost nejlépe vypovídala o tom, jak s ním a jeho ženou zacházel Janos.

„Slyšel jsem, jak jsi hovořil s mrtvými,“ řekl Bodrog. „Jistě víš, že ne všichni Janosovi otroci jsou zbabělci.“

„Vím, že z Thráků ve sklepeních jeho hradu zbyl jen prach, a tak mi pomoci nemohou. Říkali, že by mi pomohli, ale nemohou, protože pouze Janos je dokáže povolat, jelikož jedině on sám zná slova zaklínadla. Na druhou stranu… ty a těchhle šest nejste prach.“

„Nazýváš nás zbabělci?“ Bodrogova mozolnatá ruka dopadla na Harryho rameno nedaleko krku a druhou rukou mírně pozvedl bronzový meč…

„Já jen vím, že někteří dopustili, aby Janos zůstal naživu,“ odvětil Harry. „Já jsem přišel, abých ho zabil a navždy odstranil tuhle morovou ránu.“

„A ty, jsi bojovník, Harry?“

Harry zvedl hlavu a zaskřípal zuby. Nikdy se mrtvých neobával a nebál se jich ani teď. „Ano.“

Bodrog se podivně usmál smutným úsměvem – který, když pohlédl za Harryho, zmizel. „A ti ostatní? Zajali tě a přivedli sem, že? Jako obětního beránka.“ .

„Patří Ferenczymu,“ přikývl Hairy.

Bodrog na něj pohlédl a jeho pohled mu pronikl až do duše: „Bojovník bez meče? Tu máš, vezmi si můj.“ A vložil Harrymu do rukou svůj meč – pak se na Szganye zamračil a pokynul svým mužům. Šest Thráků se s meči vrhlo na Cikány, rozsekali je na kusy a smetli z okraje útésu. Bylo to tak náhlé a rychlé, že ani neměli čas vykřiknout. Jejich těla narážela na skály, když padala do hluboké rokle.

„Konečně přátelé,“ přikývl Harry. „Myslel jsem si, že bych jich alespoň pár mohl najít.“

„Buď ty, nebo oni,“ odvětil Bodrog. „Zavraždit čestného muže, nebo pobít hrstku psů. Otročení pod Ferenczym, nebo svoboda – navěky. Byla to snadná volba. Jediné rozhodnutí, jaké muž může udělat. Ale kdybych měl čas na rozmyšlenou… mohlo to dopadnout jinak. Kvůli mé ženě.“ Pak Harrymu vysvětlil, o co jde.

„Zvolil sis velké riziko,“ řekl Harry a vrátil mu meč.

„Mrtví na mě volali,“ odpověděl. Bodrog. „Byly jich tisíce a všichni prosili o tvůj život. A zvláště jeden zněl jako žádný jiný! Mohla to být má vlastní matka! Ale byla tvoje.“

Harry si povzdechl a pomyslel si: Mami, díky Bohu, že tě mám! „Ano tvá matka,“ řekl Thrák. „Ta mě napůl přesvědčila a o zbytek se postarala Sofie,“ '

„Tvá žena?“

„Právě ta,“ přikývl Bodrog a vykročil zpět, směrem k troskám hradu. „Řekla mi: Kdysi jsi býval mocný muž, kde je tvá čest? Raději potlesk a díky mrtvých, než být navěky Janosovým otrokem a ječícím popelem v urně ve sklepeních té příšery!“

„Zdá se, že toho máme s tvou ženou hodně společného,“ řekl Harry. A pak, bez rozmýšlení, dodal: „Bodrogu, já už mám svůj důvod, ale ona musí být tvým. Bojuj s myšlenkou na Sofii, a nemůžeš prohrát.“ A hluboko ve svém nitru, nikým neviděn a neslyšen se modlil, aby to byla pravda. I když pak připustil: „Nemám žádný plán.“

Bodrog se ponuře zasmál a odvětil: „Bojovník mez meče a bez plánu na tažení!“ Ale poplácal nekroskopa po rameni a dodal: „Už jsem dlouho mrtev, ale za svého života jsem byl velikým válečníkem, velel jsem celým armádám. Byl jsem velkým stratégem svého národa a ani všechna ta staletí, která uplynula mě nepřipravila o tuhle mou schopnost.“

Harry pohlédl na vyzáblého, ponurého, mrtvého a znovu oživeného muže, který vedle něj kráčel. „Ale

bude to dost, když tomu upírovi stačí zamumlat pár slov, a obrátit tě znovu v prach? Myslím, že bys mi raději měl říct něco o tom, jak ta jeho magie funguje a jaký máš plán."

„Slova proměny může vyslovit pouze pán, mág," řekl Bodrog.. „Janos je jedním z nich. Musí slova nasměrovat, namířit je jako šíp na svůj cíl. Aby cíl zasáhl, musí ho nejdřív vidět. Proto… proti němu půjdeme jednotlivě! Ty, já, mých šest mužů, každý zvlášť. Vnikneme do hradu z různých stran. Nesmí nás dostat pohromadě. S pouhými slovy, i když jsou to slova moci, proti tobě nezmůže vůbec nic! Některi z nás padnou. No a co? Padli jsme už dřív, chceme padnout, ale tak, abychom už zůstali mrtví! Když Janos dostane někoho z nás, ostatní – zvláště ty, Harry – mohou zůstat naživu dostatečně dlnuho, aby dostali jeho."

Harry přikývl. „To je stejně dobrý plán jako každý jiný," řekl. „Ale on určitě není sám, že?"

„Má své upíří otroky," odpověděI Bodrog. „Je jich pět. Tři jsou Szganypvé a další dva se k němu přidali teprve nedávno. Jeden z nich je žena, která má schopnosti."

„Sandra," Harry to jméno vydechl a nebylo mu lehko při představě, co to pro ni musí znamenat a co to pro ni ještě bude znamenat.

„Ten druhý je muž, který má také nadání," pokračoval Bodrog. „Zmrzačil ho, aby ho přinutil k poslušnosti. Pokud jde o tu ženu: udělal jí to, co s ženami ten pes dělává!"

„Pak se s nimi musíme také vypořádat."„Ano – a hnedl"

„Hned?" „Čekají na nás tamhlé pod stromy, za kterými leží ty prokleté zříceniny. Navrhuji, abychom tě jim naoko odevzdali. Povedou tě ke svému pánovi,"

Harry pohlédl naznačeným směrem a uviděl zkroucené, větrem ošlehané borovice, táhnoucí se k okraji útesu. Ve stínu jejich korun spatřil žluté, divoké plaménky upířích očí, zářících do noci. Harry sklouzl do řeči mrtvých a svou myslí vyslal otázku: Víš, jak se s nimi vypořádat?

A ty? odpověděl Bodrog otázkoú. Kůl, meč, oheň, odvětil ponuře Harry.

Meče máme, odvětil Bodrog. Oheň také, ty pochodně, které nesou moji muži. A kůly? Ano… pár jsme jich udělali, když jsme na tebe čekali na kraji útesu. V íš, i za mých dob bývali upíři. Tak jdeme na to.

Janosovi nemrtví vyšli zpod stromů jako duchové. Natáhli své dlouhé paže k Harrymu. Usmívali se příšernými úsměvy. Nikomu z nich se ani nesnilo, že by Bodrog mohl přeběhnout na druhou stranu. Když nekroskopa obklíčili, Thrákové se na ne vrhli a pobili je.

Byla to řezničina a netrvala dlouho. Všem třem upírům uťali hlavy a na zemi jim probodli srdce kůly. Ale jenom tři? Když Bodrogovi muži přikryli těla obětí větvemi a přiložili pochodně k vyschlému pryskyřicí pokrytému dřevu, spatřil trochu stranou přikrčenou postavu. A vzápětí vykročil vpřed Ken Layard. „Harry!" vydechl: „Harry! Díky Bohu!"

Měsíční svit zbarvil jeho bledou tvář dozlatova. Rozpřáhl široce náruč, zavřel o či a zvedl obličej směrem k nočnímu nebi. Thrákové pohlédli na Harryho; nedalo se dělat vůbec nic; přikývl a odvrátil se.

A spatřil vysokou temnou postavu, tyčící se na okraji zřícenin, vzdálenou jen asi tucet kroků.

Janos! Bodrogovi muži s Layardem rychlě skoncovali. Také oni spatřili upíra, jehož rudé oči žhnuly na temném pozadí ruin. Thrákové se rychle rozptýlili do stínů, ale dva, kteří stáli vedle sebe, nebyli dost rychlí:

Janos na ně ukázal a jeho příšerný, štěkavý hlas vykřikl do nočního vzduchu zaklínadlo.

„OGTHROD AI'F – GEB'L EE'H – YOG-SOTHOTH!"

Bylo toho ještě více, ale účinek zaklínadla rozkladu již začal být zřetelný. Dva Thrákové, kteří se stali Janosovým cílem, vykřikli, narazili do sebe, proměnili se v nehmotné duchy, kteří se s posledními slovy zaklínací formule snesli k zemi jako prach!

Harry se rychle rozhlédl, Bodroga ani ostatní čtyři nebyla nikde vidět, ale blížila se k němu další hrůza.

Vlk – Šedák, který byl součástí eskorty, ale který se držel v dostatečné vzdálenosti za skupinou Thráků – se k němu nyní plížil a tlačil ho směrem k hradnímu pánu. Nekroskop se sehnul a zvedl bronzový meč jednoho z padlých Thráků a okamžitě pocítil jeho značnou tíhu. Byl menší než Bodrogův, ale i tak to nebyl žádný kordík. Harry věděl, že touhle věcí nedokáže vládnout, ale bylo to lepší než nic.

Rozhlédl se po Janosovi a spatřil, jak netvorův stín mizí v temnotě rozvalin. Trik, lest, aby ho Harry následoval. Ale proto tady přece byl, ne?

Když vyrazil za Janosem, Šedák se vrhl za ním a chňapl mu po noze. Harry prudce kopl napjatou

nohou dozadu a ucítil cvaknutí zubů, když se jeho noha setkala s uslintaným čenichem zvířete. Zavrčel na vlka a oběma rukama pozvedl meč… a udiveně pozoroval, jak se zvíře s kňučením stáhlo zpět!

Než se nad tím Harry stačil zamyslet, Bodrog s dalším Thrákem vyskočili ze svých úkrytů a společně se na zvíře vrhli. Zvuky jejich útoku připomněly Harrymu řeznický krám. Nejdříve zvíře zmrzačili a pak ho zkrátili o štěkající a vyjící hlavu.

Harryho oči se nyní velmi dobře přizpůsobily temnotě. Vlastně viděl ve tmě pozoruhodně dobře a to ho překvapovalo. Ale teď neměl čas o tom přemýšlet. Místo toho pohlédl do nitra rozvalin a spatřil Janose, stojícího za povalenou zdí. Netvorovy oči byly zaměřeny na nějaký bod za Harryho zády – na Thráky, samozřejmě. Ale když namířil svůj veliký spár, nekroskop vykřikl:. „Kryjte se!“

„OGTHROD AI'R…“ zarecitoval Janos nakřáplým hlasem, a než Skončil, další z Thráků vykřikl, vyrazil ze sebe poslední vzdech a v dýmu se změriil v hromádku prachu. Alespoň jednomu z těch dvou se podařild zachránit. Harry doufal, že zachráněným je Bodrog.

V tuto chvíli však pomstychtivě vyrazil za Janosem. Běžel a i ve tmě bezpečně našlapoval. Viděl, jak upír začal sestupovat jakoby do země za hromadou rozvalin. Těsně předtím než zmizel z dohledu, otočil svou zrůdnou hlavu a ohlédl se zpět. Harry spatřil rudý svit jeho očí. V nich byla vepsána výzva, kterou nekroskop nemohl odmítnout.

Našel zvednuté kamenné padací dveře a schody, jež vedly dolů. Skoro bezmyšlenkovitě začal sestupovat – ale zastavil ho hlas shora. Ohlédl se a uzřel Bodroga a zbytek jeho bojovníků, který ho obklopoval. „Harry,“ zaduněl obrovitý Thrák. „Budeš dole jako první! Běž rychle! Zachraň mou Sofii!“

Přikývl a začal sestupovat dolů po točitém schodišti k prvnímu odpočívadlu. Po jedné straně měl kamennou stěnu a po druhé hluboký sráz. Když došlápl na pevnou kamennou podlahu…

Janos tam už čekal!

Upír se zjevil jakoby odnikud, vyrazil Harrymu meč z rukou a mrštil nekroskopem o kamennou stěnu takovou silou, že mu z plic vylétl veškerý vzduch. Než stačil popadnout dech, Janos se nad ním vztyčil, jednou obrovitou rukou ho popadl za obličej a udeřil mu hlavou o zeď. Fyzicky byli neporovnatelní. Harry zhasl jako svíčka.

- - -

Harry… Haaarry! volala ho jeho matka, stejně jako stovka dalších matek, dokonce ještě větší počet přátel a známých a všichni mrtví z hrobů po celém světě. Jejich hlasy sténaly v éteru řečí mrtvých; naplňovaly ho, pronikaly hradbou Harryho bezvědomé mysli a obalovaly ho svou vřelostí. Ano vřelostí, protože mysli mrtvých jsou jiné než jejich kdysi živé tělesné schránky.

Mami? odpověděl závojem bolesti a pokoušel se vrátit zpět do bdělého stavu. Mami… jsem zraněn!

Vím, synku, řekla účastně. Cítím to… všichni to cítíme. Léž klidně, Harry, a ucitiš, jak s tebou soucítíme. Za ní stoupala do crescenda stěna mentálního nářku v řeči mrtvých.

Ležet klidně nepomůže, mami, řekl. Ani zatínání zubů, které slyším. Budu se muset před vámi uzavřít. Musím se probrat. A až se mi to podaří, búdu potřebovat pomoc, abych přežil.

Ale mrtví ti, Harry, mohou pomoci! řekla mu. Jeden z. nich se s tebou pokouší spojit. On zná část řešení.

Möbius? Musela mluvit o Möbiovi.

Ne on, Harry vycítil jak zavrtěla hlavou. Někdo jiný. Někdo, kdo je ti nablízku. Až na to, Harry, že z něj mnoho nezbylo. V tomhle hluku ho neuslyšíš. Počkej, pokusím se je utišit.

Stáhla se a promluvila k ostatním. Její zpráva se šířila jako kruhy na vodě, když do tiché tůňky hodíte kámen, dokud neoběhla svět. Mentální šum rychle utichl a následovalo nezvyklé ticho. Z něj,se ozvalo: „Harry?

Ať to byl kdokoli, jeho řeč mrtvých byla tak slabá, že měl nekroskop zprvu pocit, že se mu to jen zdálo.

Hledáš mě? zeptal se konečně. Kdo jsi?

Nejsem nic, povzdechl si hlas. Dokonce ani vánek, ani duch. Přinejlepším duch ducha. I mrtví jen s obtížemi slyší můj hlas, Harry! Jmenuji se George Vulpe a před pěti lety jsem se svými přáteli objevil

hrad Ferenczy. Harrypříkývl. Zabil tě, že?

Udělal něco daleko horšího! zasténal duch hlasem tenkým jako šustění suchého spadaného listí. Vzal mi můj život, mé tělo a nenechal mi vůbec… nic! Ani místo k odpočinku,

Harry vycítil, že tohle je velmi důležité. Můžeš to vysvětlit? Hovořil jsem s mnoha Zirry na Místě mnoha kostí, řekl Vulpe. Když Ferenezy ležel ve své urně, oni jako jediní ho přicházeli sytit a krmit svou krví. Ale já jsem byl jiný. Na rukou jsem měl pouze čtyři prsty!

Harry zalapal po dechu. Ty jsi byl ten vyvolený!

Má mé tělo, řekl znovu Vulpe. A já nemohu navěky odpočívat v pokoji. Jak to provedl? chtěl vědět Harry. Jak se tě zmocnil? Jak tě vyhnal z tvého těla?

Vulpe mu to vysvětlil. Má krev ho pozvedla z jeho urny. Byl jsem synem jeho synů z kmene Zirrů. Nevěděl jsem o tom. Ale má krev to věděla. Povstal z urny? naléhal Harry. Z popela?

Má krev ho proměnila.

K tomu.Harry potřeboval vysvětlení. Proto odkryl Faethora. Jdi k čertu Harry Keoghu! začal nehmotný upír okamžitě zuřit. Uklidni se! vyštěkl Harry..A vysvětli mi, co ten člověk říká.

Faethor si vyslechl Vulpeho příběh a řekl: Copak to není jasné? Janos byl opatrný. Když jsem jeho mozek T upíra přeměnil na popel, jeho věrní Zirrové ho ukryli na tajné místo až do doby, kdy byl schopen přovést toto… toto stěhování duší. Ale nebyl to jen přenos mysli: Janosova pijavice obživla. Ten tvor pak vnikl do těla tohoto člověka! A teď…“

Ale Harry ho už zase zakryl. Georgi, řekl, děkuji ti za pomoc. Nevím, jaký z toho –budu mít užitek, ale rozhodně ti děkuji.

Odpovědí mu byl slaboúnký povzdech, který se rychle rozplynul…

Harry se pokoušel dostat z bezvědomí, probrat se, probudit se. A už se mu to téměř podařilo, když se objevil Möbius.

Harry! křičel Möbius. Máme to! Jsme přesvědčeni, že to máme! Vstoupil do Harryho mysli a vzápětí vyhrkl: Ano, ano – to musí být oňo! Ale… jsi připravený?

Nikdy jsem nebyl připravenější, odpověděl Harry.

Tak jsem to nemyslel, řekl Möbius. Chci vědět, jestli jsi připravený duševně?

Duševně? Auguste, na co?

Na Möbiovo kontinuum, Harry. Mohu ty dveře otevřít, ale ne pokud na to nejsi připravený. Tam je úplně odlišný vesmír, dveře se otevírají do neskutečnýeh míst. Harry, nechtěl bych, abys byl vysán svou vlastní myslí!

Vysán? Harry zavrtěl hlavou. Nechápu. Podívej se… vyřešil jsi můj úkol?

Úkol? Náhle Harry ucítil, jak jím zacloumal vztek a zklamání.. Váš zatracený úkol? Kdy si myslíte, že jsem měl čas na řešení vašich zatracených úkolů?

Ani jsi o něm nepřemýšlel?

Ne… Ano!… Ano, přemýšlel jsem o něm.

No a? Nic.

Harry, já otevřu jedny z těch dveří… Teď! Nekroskop necítil vůbec nic. Funguje to?

Ano, funguje, vydechl Möbius. A pokud si pamatuješ ty rovnice, zbytek bys měl už zvládnout sám.

Ale já necítím žádný rozdíl.

A cítil jsi někdy? Myslím dříve? Ne, ale…

Otevřu další dveře. Tak!

Ale tentokrát to Harry cítil. Ostré bílé kopí bolesti způsobilo výbuch ohňostroje v jeho hlavě. Bylo to něco podobného tomu, co na něj nastražil Harry junior pro případ, že by se pokusil použít řeč mrtvých. Naštěstí už v bezvědomí byl, a tak to mělo daleko menší vliv. Posloužilo to i něčemu úplně jinému.

Místo aby ztratil vědomí, probralo ho to. Probudil se do pravé noční můry!

Chladná tekutina ho pálila na tváři, pronikala mu do hrdla a dráždila ho tak, že se rozkašlal. Byl to – alkohol? Rozhodně se to rychle odpařovalo. Všude kolem něj se kouřilo a z tekutiny stoupaly výpary. A Harry v tom ležel. Zvedl se na ruce a kolena a pokoušel se nevdechovat výpary, které stoupaly vzhůru jakýmsi sopouchem přímo nad jeho hlavou… sopouch byl zčernalý… zčernalý od ohně!

Harry klečel v nádrži nebo proláklině vytesané v pevné skále. Klečel v bazénku těkavé kapaliny.

Pochopil to velice rychle. Musel se nácházet v nejhlubších sklepeních hradu, na podloží samotné hory… ve veliké jeskyni… a u protější zdi, kde hrubě tesané schody vedly do vyšších pater… stál Janos a pozoroval ho! Ve vysoko zdvižené ruce třímal hořící louč a záblesk ohně se mu odrážel v šarlatových očích.

Jejich oči se setkaly, zaklesly se do sebe a Janos v příšerném úšklebku vycenil strašlivé zuby. „Tak už ses probral, nekroskope," řekl. „Výborně, protože chci, abys ten oheň cítil. Pak mi budeš náležet navěky!" Pohlédl na pochodeň ve své ruce a pak jeho pohled sklouzl na podlahu. Harry se podíval také. Na mělké korýto nebo kanálek, který byl vytesán do skály. Běžel od Janosových nohou přes podlahu místnosti k okraji nádrže:

Ježíši! Harry se naklonii k okraji bazénku a ruce mu podklouzly. Plácl sebou do tekutiny, jednou rukou se zachytil okraje a vytáhl se nahoru. Uslyšel šílený smích a spatřil, jak Janos sklání pochodeň k zemi!

Můj úkol, Harry! zaječel hystericky Möbius; hrůzou celý bez sebe. Harrymu se podařilo potlačit děs a instinktivně si představil obrázek, který zobrazoval Möbiovu hádanku a převáděl ji do průměrů:

Stadium jedna „Nejsem nic." .

Stadium dvě (po jedné sekundě) 599 600 km

Stadium tři

Zpo dvou sekundách 1 193 200 km

A intuitivní matematické schopnosti, které se mu konečně vrátily, dokončily zbytek.

Co jsem? zavyl Möbius, když se oheň Janosový pochodně blížil k těkavé kapalině.

„Světlo!" zařval Harry nahlas. „Co jiného bych mohl být? Jedině světlo se šíří dvojnásobnou rychlostí světla – z nuly na průměr 1 199 200 kilometrů za dvě sekundy!" .

Oheň zahučel a v modrém oslňujícím záblesku prolétl po podlaze jeskyně.

, Jaké světlo? horečně vyhrkl Möbius.

„Nebyl jsi ničím, dokud jsi nezačal existovat," zaječel Harry. „Proto… jsi Prvotní světlol"

Ano!!! Möbius radostí v Harryho hlavě tančil. A mým zdrojem bylo Möbiovo kontinuum! Vítej zpátky, Harry! Právě když se prohlubenina změnila v žhavé peklo, rozběhly se v Harryho mysli počítačové obrazovky. Spalující žár řval a modrý plamenný jazyk se hnal vzhůru do sopouchu komína. Tekutý oheň mu sežehl vlasy na hlavě i tváře a začaly mu hořet šaty. Zbývala možná desetina sekundy – Harry vykouzlil Möbiovy dveře a svalil se do nich!

Věděl, kam jít. Vytvořil drulré dveře a vypadl z Möbiova kontinua do hluboké závěje sněhu na střeše světa. byl sice popálený, ale živý. Živější než kdy dřív. Naplnila ho euforie a ještě něco víc. Jeho smích – stejně hysterický jako MVbiův – mu na rtech rychle odumřel a změnil se ve vrčení, které mu v hrdle hrozivě dunělo…

Janos uviděl, jak Harry zmizel, a okamžitě ho napadlo: Je ten nekroskop nepřemožitelný? Byl pryč… kde? A vrátí se… kdy? A jaké strašlivé síly s sebou přivede? Neodvažoval se čekat, až se to dozví.

Hnal se po schodech; přes spodní patra sklepení hradního labyrintu, až konečně dorazil do velkých klenutých místností, kde měl uskladněny své urny, džbány a pohřební nádoby. A zjistil, že tam na něj Harry čeká!

Harry, Bodrog a zbývající Thrákové. Janos couvl ke zdi a přikrčil se. Zasyčel, pak se napřímil, aby znovu vyrazil vpřed. „Změním tě v prach!" vyštěkl na Bodroga a namířil na něj prstem.

Velký thrácký náčelník a dva jeho pobočníci se klenutými dveřmi vrhli do vedlejší místnosti, ale třetí byl zasažen nárazem Janosova zaklínadla:

„OGTHROD AI'F, GEB'L – EE'H, YOG-SOTHOTH, 'NGAH'NG AI'Y, ZHRO!"

Muž padl k zemi, pozvedl paže, naposledy vydechl… a rozpadl se v oblaku šedozeleného prachu.

Janos zařval šíleným smíchem a sklonil se, aby zvedl válečníkův meč. Vrhl se na Harryho s vysoko zdviženým mečem a nekroskop přesně věděl, co má udělat. Harry byl mistr, svým způsobem mág. V jeho mysli ho právě teď instruovaly hlasy tisíců mrtvých uvězněných ve svých urnách, jak použít magická slova!

Ukázal na džbány povalující se všude kolem, otočil se v kruhu a vyřkl slova vzkříšení:

„ÝAI,NG'NGAH, YOG-SOTHOTH, H'EE – L'GEB, F'AI THROĎOG, UAAAH!"

Klenutou místnost vzápětí naplnil zápach a purpurový dým, který zakryl Harryho, Janose a všechno

ostatní. Z tohoto dýmu a kouře se ozval křik mučených. Nebyl čas na míchání chemikálií, všichni oživení Thrákové, Peršané; Skytové a Řekové byli svým způsobem nedokonalí. Ale jejich touha po pomstě byla absolutní.

A Janos to také věděl. Potácel se jejich klopýtajícími, sténajícími šiky, když rozbíjeli své džbány a jako houby vyrůstali z ničeho. Ale tak rychle jak dokázal zamířit na nějakou skupinu a znovu je změnit v prach, dokázal je nekroskop povolat zpět! Upír neměl šanci vyhrát. Nedokázal křičet slova dostatečně rychle a šiky oživlých bojovníků ho rychle obklíčily.

Upír před sebou sežehl v prachu cestu a rozběhl se ke schodům vedoucím do vyšších pater, kde svým pronásledovatelům zmizel z dohledu. Příšerná znetvořená armáda ho chtěla pronásledovat, ale Harry je zarazil:

„Zůstaňte zde. Svůj úkol jste splnili. Ale tentokrát, až se opět změníte v prach, budete vědět, že můžete odpočívat v pokoji." A oni mu blahořečili, když je přeměňoval v jejich původní matérii. Všechny kromě Bodroga, krále válečníka.

Vzal Bodroga sebou do dveří Möbiova kontinua… a vystoupili ven mezi zříceninami hradu Ferenczy.

Počkali a vzápětí se objevil Janos. Vrčel, skučel a hekal do noci. vyjekl hrůzou, zalapal po dechu a potácel se od nich pryč a ven ze zřícenin, byl na dně. Nedostávalo se mu dechu. Doklopýtal ke skalní stěně za hradem a začal na ni šplhat… a když byl v polovině, zjistil, že na něj Harry a Bodrog již čekají. Veliký Thrák nesl válečnou sekeru.

Janos neměl kam utéct. Ohlédl se do noci a jeho karmínové oči za sebou spatřily sráz. V celém svém životě neovládal pouze jediné vampýří umění a nyní ho musel zkusit. Pozvedl ruce a začal se měnit. Šaty se na něm roztrhly, když se jeho tělo roztáhlo jako velká pokrývka, jako lidské křídlo. Jako netopýr se vrhl dolů ze stezky.

Povedlo se mu to! Letěl! Cáry jeho rozervaných šatů kolem něj povlávaly jako podivná křídla. Letěl… dokud Bodrog nemrštil svou válečnou sekerou, která se mu zabořila hluboko do páteře.

Harry a Bodrog se vrátili do pobořeného hradu. Tam mezi hromadami kamení našli svíjející se nestvůru. Janos lapal po dechu a vykašlával krev, ale už se mu podařilo vytáhnou sekeru a jeho upír ho již začal léčit. Nekroskop poklekl vedle něj a pohlédl mu do očí. Muž proti… muži? Tváří v tu strašlivou, vystrašenou tvář.

„Ty zatracený nekroskope!" Janosovy vyboulené oči krvácely. „Máš lidské tělo," odvětil Harry nevzrušeně, „ale tvá mysl a upír v tobě povstali z popela v urně." Napřáhl ruku a ukazováčkem namířil pevně na Janose. „Prach jsi, Janosi, a v prach se obraťl OGTHROD AI'F GEB'L – EE'H."

Upír zaječel, začal se divoce svíjet, lapat po dechu, kašlat a znovu nabývat lidskou podobu. Nekroskop pokračoval: „YOG-SOTFIOTH, ‚NGAH'NG AI'Y." „Ne!" zavyl Janos. „N-n-nééééééé!"

Když Harry dořekl poslední slovo: „ZHRO!" celé Janosovo tělo se křečovitě zazmítalo v nésnesitelné agónii. Divoce sebou škubal, chvěl se a nakonec zůstal tiše ležet. Hlava mu klesla, příšerná ústa se rozevřela a lesk v očích mu vyhasl.

Jeho mohutná hruď poklesla, když ze sebe vyraziI poslední, dlouhý vzdech. Neunikl z něj však žádný vzduch, ale oblak rudého prachu, který zavířil v povětří. Celé jeho tělo, dokonce i hlava ho musela být plná. A když se prach z mrtvého upíra začal usazovat, připomínal Harrymu nejvíce ze všeho výtrusy těch podivných hub, které spatřil v ruinách Faethorova domu na předměstí Ploješti.

Což mu připotmělo další záležitost, kterou bylo třeba uzavřít…

Ze zřícenin vyšla Bodrogova žena Sofie a s ní Sandra.

Sandra se pohybovala stejně přízračně jako všichni upíří otroci. Žluté oči jí zářily do noci a Harry věděi, že nyní už je to míň než Sandra. Nebo více. Zkrátka, vzpomněl si na svůj záblesk jasnozřivosti, který měl, když celá tahle záležitost začala, na podivné stvoření, které k němu v noci přišlo a toužilo po něm. Ale jen po jeho krvi. Tím podivným stvořením, které toužilo po mužích kvůli jejich krvi, byla nyní Sandra.

Padla mu do náručí a začala mu na rameni vzlykat. Zapotácel se a pevně ji k sobě přitiskl, aby ji uklidnil, stejně jako sebe. Pohlédl přes její sinalé rameno na Bodrogá, který objímal svou ženu, A uslyšel, jak Sofie říká; „Ona mě zachránila! Ta upíří dívka mě našla tam, kde mě Janos ukryl, a osvobodila mě!"

Harry byl zvědav, zda to byl Sandřin poslední svobodný čin před tím, než ji strašlivá nákaza v její krvi zcela ovládne.

Sandřino nádherné, téměř nahé tělo bylo v místě, kde se tiskla k nekroskopovi, studené jako led. Harry věděl, že neexistuje způsob, jak ho zahřát. Telepaticky zachytila jeho myšlenky stejně, jako by je vyslovil nahlas, a trochu se odtáhla. Ale ne dost daleko.

Tenký, ostrý kůl, štěpina že starého dubu, pronikla pod jejím ňadrém do srdce. Naposledy se nadechla, potácivě ustoupila a padla na zem. Bodrog, který viděl Harryho smutek, dokončil zbytek…

Epilog

Harry šeděl ve zříceninách celou noc. Seděl sám se svými myšlenkami a s Faethoretň uvězněným ve své mysli. Před hlasy všech, mrtvých se uzavřel. Nechtěl, aby byl někdo svědkem jeho žalu.

Harry si o sobě myslel, že je bezcitný, ale kupodivu nebyl. Myslel si, že mu temnota a stíny budou nepříjemné, ale noc mu připadala jako starý přítel.

Když se na východě začal šířit úsvit, vyhledal Bodroga a jeho ženu. Našli si chráněné místo a rozdělali oheň. Nyní si spočívali v náručí a pozorovali východ slunce. Přivítali ho sice trochu smutně, ale bylo vidět, že jsou již rozhodnuti.

„Nemusí k tomu dojít," řekl. „Volba je na vás."

„Náš svět je již dva tisíce let minulostí," odvětil Bodrog. „Celou tu dobu… jsme se modlili, abychom mohli odpočívat v pokoji. Ty máš tu moc, nekroskope."

Harry přikývl, naposledy vyslovil to tajemné sbohem a pozoroval, jak jejich smísený popel odnáší vítr pryč…

Nyní byl připraven.

Vrátil se mezi zříceniny a uvolnil Faethora.

Copak? zuřil otec upírů. Jsem tvoje poslední záchrana, Harry Keoghu? Když už všechno ostatní selhalo, žádáš mě o pomoc?

„Nic neselhalo," řekl mu Harry. A pak udělal i na své poměry nezvyklou věc. Vědomě zalhal mrtvému člověku. „Janos je zmrzačen, umírá," řekl.

Faethorův vztek neznal hranic. Beze mě? Ty jsi ho porazil beze mě? Nevěděl, že jsem v tom měl prsty? Chci ucítit, jak ten pes trpí!, Vyrazil z Harryho mýsli a našel Janose – mrtvého!

Užaslý Faethor pochopil pravdu, ale Harry už na něj byl připraven. Aktivoval Wellesleyovo nadání a izoloval Faethora venku. „Povídal jsem ti, že se tě zbavím," řekl.

Hlupáku! zuřil Faethor. Jen se neboj, já se vrátím. Stačí, abys jen na okamžik nedával pozor, a budeme zase spolu, nekroskope.

„Měli jsme dohodu," odvětil Harry mírně. „Já jsem svou část dodržel:

Vrať se do Ploješti, Faethore.

Zpět do studené země, poté co jsem poznal tvé teplo? Nikdy! Copak nevíš, co se stalo? Janos se příliš nezmýlil, když četl budoucnost. Věděl, že až všechna skončí, dolů z hor sestoupí pán upírů – největší z nich. Já jsem upír ve, tvém těte, Harry!

„Lidé by neměli číst budoucnost," řekl Harry, „protože je to zrádná věc. A teď už musím jít."

Jdu tam, kam ty!

Harry pokrčil rameny a otevřel Möbiovy dveře. „Vzpomínáš si na Dragosaniho?" řekl. A prošel dveřmi.

Faethor se trochu zachvěl, ale následoval ho.

Dragosani byl hlupák, vybuchl. Mne se tak lehce nezbavíš.

„Ještě máš čas," řekl mu Harry. „Pořád tě ještě můžu vzít do Ploješti,"

K čertu s Ploještí!

Harry otevřel dveře do minulosti, vrhl se do nich a Faethor se k němu přilepil jako příšerná smrt, kterou býval. Mne jen tak nesetřeseš, nekroskope!

Zírali na minulost celého lidstva, na myriády zářivých životních linií, které se odvíjely do dálky ke svému modrému počátku. Faethor zaúpěl:

Kam mě to vlečeš?

„Podívat se na to, co bylo," řekl mu Harry. „Dívej se, vidíš? Tamhle. Ta rudá nit mezi modrými. Ta šarlatová nit je… tvá, Faethore. A vidíš, kde končí? Tehdy ti Ladislau Giresci uťal hlavu, té noci, kdy

vybombardovali tvůj dům. Tam linie tvého života končí, a kdybys byl chytrý, skončil bys s ní.“

Vezmi… vezmi mě odsud pryč! zajíkal se Faethor, sípal a tiskl se k Harrymu jako nehmotná pijavice.

Harry se vrátil do Möbiova kontinua a zvolil dveře do budoucnosti, kde se do dálky odvíjely miliardy modrých životních linií a uháněly do žářivé nekonečné budoucnosti. Vznášel se mezi nimi a brzy ho začal unášet proud času. „Ta nit, kterou vidíš, jak se ode mě odvíjí,“ řekl, „to je moje budoucnost.“

A moje, řekl umíněně Faethor, který se už vzpamatoval.

„Vidíš, jaký má nádech do ruda,“ ignoroval jeho poznámku Harry. „Vidíš to, Faethore?“

Vidím, ty hlupáku. Ta červená, to jsem já. To dokazuje, že jsem tvou částí…

„Chyba,“ řekl Harry. „Já se mohu vrátit, protože moje linie není přerušena. Protože mám minulost, mohu se stáhnout. Ale tvoje minulost skončila v Ploješti. Nemáš nit, nemáš žádnou životní linii, Faethore.“

Cože? zaskřehotal Faethorův příšerný hlas. Potom-

Pán Möbiova kontinua se náhle zastavil, ale duch Faethora Ferenczyho vystřelil dále do budoucnosti. Harry! zaječel hrůzou. Nedělej to!

„Už se stalo,“ volal za ním nekroskop. „Nemáš tělo ani minulost, Faethore. Nemáš nic kromě nejdelší, nejosamělejší a nejprázdnější budoucnosti, jakou kdy jakákoliv bytost poznala. Sbohem!“

H-H-Harry!… Haaarrý!… Haaaarrry!… HAAAAAAAAA-

Ale Harry zavřel dveře a tím ho umlčel. Navždy.

Až na to, že než dveře přibouchl, znovu pohlédl na modrou nit, která se od něj odvíjela. A uviděl, že je stále zabarvena do ruda.

Lidé by nikdy neměli zkoušet číst budoucnost. Protože je to zrádná věc…

NEKROSKOP IV:
ŘEČ MRTVÝCH
Z anglického originálu ‚Necroscope IV: DEADSPEAK’ vydaného nakladatelstvim Grafton (HarperCollinsPublishers), London 1990 přeložil Zdeněk Milata, ilustraci na obálce namaloval Ciruelo Cabral,
vydal POLARIS – Bohuslav Svobodá, Podkopčí 464, Frenštát p.R.
v r. 1999 jako svou 65. publikaci.
Tisk – Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínová 7, Opava. Vydání. první…
Cena: 229 Kč
ISBN80-85911-54-X

1

2